



OD AUTORICE BESTSELERA
BRATSTVO CRNOG BODEŽA

J.R. WARD GNJJEV

SERIJAL PALI ANĐELI

znanje

J. R. WARD

GNJEV

**Četvrti roman
serijala o palim anđelima**

Prevela s engleskoga Ana Katana

Zahvale

Velika hvala mojim čitateljima!

I kao i uvijek, s ljubavlju Team Wandu, vi znate tko ste, i puno hvala Steven Axelrodu, Kari Welsh, Leslie Gelbman i Claire Zion.

Ništa od ovog ne bi bilo moguće bez moje obitelji, krvne i posvojene.

I naravno, WriterDoga.

POGLAVLJE

1

Mračno je kao u grobu.

Nije to poput ugašenog svjetla, već se osjećaš kao da nad sobom imaš spomenik i svježe iskopanu zemlju — postaješ prah i pepeo.

Matthias je ležao gol na grobu. Prvo mu je na pamet palo tetoviranje leđa. Natjerao je sve svoje ljude da to učine — opaki žetelac koji stoji u polju mramornih i granitnih ploča usred nekog groblja koje se protezalo unedogled.

Kakva jebena ironija — možda će ga baš sada oštrica kose isjeckati na komadiće. Žmirkao je da malo razbistri pogled, a zatim privukao koljena prsima da se ugrije. Čekao je povratak prizora u stvarnost. Kad se ništa nije promijenilo, zapitao se gdje je nestao zid koji ga je držao zatočenog već čitavu vječnost.

Je li napokon pobjegao iz zagušljive, prenapučene jame u kojoj su ga mučili? Je li pobjegao iz Pakla?

Zastenjao je i pokušao se pridignuti, no jedva je uspio podići glavu. Već i samo otkriće da su oni vjerski fanatici bili u pravu, čovjeka je tjeralo na vječni počinak. Grešnici su zbilja putovali prema dolje, i to ne u Australiju. Kad stigneš na odredište, patnja koju ti priušte je takva da se svi tvoji zemaljski problemčići čine poput besplatne vožnje u lunaparku.

Da, Vrag postoji — i kod nje nije nimalo ugodno.

Holy Rollers! nisu shvatili baš sve. Ispalo je da Sotona nema rogove ni rep, ni trozubac, ni kopita. No takvu kugu se ne viđa često, a voljela je i crvenu boju. Možda zato što brinetama dobro stoji -barem je ona samu sebe uvjeravala u to.

Ponovno je trepnuo lijevim okom, onim koje ga je još uvijek služilo. Pripremio se na povratak u vrelo i gusto crnilo, ali krik prokletih mu odzvanja u ušima, a bol koja mu se vriskom pronosi kroz grlo izbija van kroz napukle usnice.

Ništa. Još uvijek je na grobu.

Gol i kao od majke rođen na groblju.

Upijao je prizor, gledajući grobove i obiteljske grobnice ukrašene anđelima i jezivim kipovima Djevice Marije - niski su spomenici bili brojniji, kao da ološ polako zauzima teritorij. Borovi i javori su bacali sjene preko slabašne mlade trave i klupa od kovanog željeza. Ulična rasvjeta sjala je svjetlom boje marelice, poput svijeća na rođendanskoj torti, i vijugavi puteljci bi u nekom drugačijem krajoliku možda bili romantični.

Ovdje nikako, i sigurno ne u ovom kontekstu smrti...

Nepozvane sličice iz vlastitog života prolazile su mu ispred očiju, i zapitao se nije li možda dobio drugu priliku da umre. Ili čak treću, ako želimo biti točni.

Nije bilo mnogo radosti u ovoj retrospektivi. Samo mrtvaci. Deseci mrtvaca, stotine mrtvaca, a sve ih je pobio svojim rukama - izravno ili putem naredbe. Nije bilo mile supruge i lijepe djece, nikakvih kućica u cvijeću.

Počinio je mnogo istinskog i nepatvorenog zla u svom životu.

Prisilio se na pridizanje. Tijelo mu je bilo poput pogrešno namještene slagalice. Neki zglobovi su bili prelabavi, a neki čvrsto stegnuti. To se događa kad padneš na glavu, a imaš samo svoje zvanje liječnika i vrlo ograničene sposobnosti liječenja.

Pogledao je natpis na grobu i smrknuo se. James Heron.

Isuse Kriste, James Heron...

Zanemarivao je vlastite ruke koje su se tresle i prstima prešao preko ugraviranih slova, a jagodice su mu upadale u udubine na ulaštenom sivom granitu.

Isprekidani dah iskrao mu se iz prsa, kao da je bolni nalet patnje iza rebara na silu istjerao zrak iz njegovih pluća.

Nije imao pojma da postoji vječna nagrada, da se sva tvoja djela važu i broje, da tvoj posljednji dah i otkucaj srca sa sobom nose suđenje. Nije ga boljelo zbog toga. Boljela ga je spoznaja da ne bi mogao postupiti drugačije, čak i da sve to zna.

»Žao mi je«, rekao je, pitajući se kome zapravo govori.

»Prokleta mi je žao...«

Nitko nije odgovorio.

Pogledao je u nebo. »Žao mi je.«

Odgovor ipak nije došao, no to mu i nije toliko smetalo. Kajanja su mu toliko zaokupila misli da ionako ne bi bilo mjesta za treću stranu. Dok se pokušavao osoviti na noge, koljena su ga izdala i morao se pridržati za spomenik. Bio je u strašnom stanju -bedra su mu bila osuta ožiljcima, trbuh pun modrica, a jedan list skoro zguljen s kosti. Liječnici su napravili što su mogli sa svojim štapovima i vijcima, no u usporedbi s onim kakav se rodio, sad je izgledao poput slomljene igračke koju su popravili samoljepljivom trakom i superljepljom.

Samoubojstvo je trebalo uspjeti. Jim Heron bio je jedini razlog da preživi još dvije godine. Tad je smrt došla po njega i dokazala mu da je ovozemaljski život čisto posuđivanje duša. Njihovi pravi vlasnici su se nalazili s druge strane. Navika ga je navela da potraži svoj štap, no tad se usredotočio na ono što je inače lakše naći; ljigave sjene koje dolaze po njega i podsjećaju na ljude. U svakom slučaju - loše mu se pisalo. Kao bivši glavar XOps-a, imao je više neprijatelja nego kakav trećesvjetski diktator, a svi takvi su imali oružje i plaćenike. Budući da su ga izbacili iz viražjeg igrališta, nije trebalo napominjati da se glatko izvukao iz zatvora.

Prije ili kasnije, netko će krenuti u potragu za njim. Iako nije imao za koga živjeti, ego je zahtijevao da se odupre i pokuša preživjeti, ili neka barem postane meta vrijedna truda.

Kretao se gracioznošću strašila za ptice, grčeci se od boli pri svakom šepavom koraku. Pokušavao se obgrliti rukama da se malo ugrije, no trebale su mu da ne padne. Hodao je poput zombija, uz opću pomutnju u glavi, osjećajući vlažni zrak na goljoj koži. Nije imao pojma kako se izvukao, kamo ide, koji je dan, mjesec ili godina.

Odjeća. Utočište. Hrana. Oružje.

Kad se pobrine za osnovno, na red će doći ostalo. Naravno, pod pretpostavkom da njega netko ne dokrajči prvi. Prema zakonima divljine, ranjeni grabežljiva: lak je plijen.

Kad je stigao do kamene zgrade slične kutiji s ukrasom od kovanog željeza, pretpostavio je da se radi o još jednoj grobnici. No natpis Pine Grove i ulaštena brava odali su zgradu održavanja groblja.

Srećom, netko je zaboravio zatvoriti jedan od stražnjih prozora, no okvir se nije dao pomaknuti s mjesta. Podignuo je neku granu i gurnuo je u procjep sve dok prozor nije posustao uz prodoran cvilež.

Matthias se ukočio.

Teška i poznata panika ga je natjerala da se okrene i pretraži sjene. Poznavao je taj zvuk. Puštali su ga demonski pobočnici svaki put kada dolaze po tebe.

Ništa.

Samo grobovi i plinske svjetiljke, koje se usprkos upozorenju njegove nadbubrežne žlijezde nisu pretvorile u nešto drugo.

Opsovao je i vratio se poslu, koristeći granu kao štap sve dok nije napravio dovoljno mjesta za provlačenje. Pridizanje dupeta s poda bio je pravi pothvat, no kad je ramena ugurao unutra, ostalo je prepustio gravitaciji. Pao je na ledeni betonski pod i morao je uzeti kratki predah jer mu se utroba zavezala u čvor od svih bolova koji su se probudili na nebrojeno mnogo mjesta.

Fluorescentna svjetla su postojano sjala sa stropa i zaslijepila ga. Prokleti senzori pokreta. No barem će jasno vidjeti gdje se nalazi čim mu se oči priviknu. Bilo je tu svakakvih kosilica, škara za korov, kolica. Smetalo mu je što se osjeća poput dijamanta u kutiji za nakit - netko će ga kad-tad zgrabiti. Svakojaka vodonepropusna radna odjela visjela su o kukama na zidu poput krzna mrtvih životinja, i brzo je navukao jedno. Iako su takva odijela i zamišljena da lelujaju na tijelu, na njemu su izgledala poput jedara nošenih vjetrom.

Da, mnogo je bolje kad je odjeven, mada je odjeća smrdjela po gnojivu, a uskoro će ga početi grebati po golome tijelu. Pronašao je i bejzbolsku kapu sa logom *Boston Red Soxa*, i stavio je na glavu da sačuva što više tjelesne topline. Pogledao je oko sebe tražeći ono što bi mu poslužilo kao štap za hodanje. Lopate s dugim drškama bile su preteške za takvo što, a ni grablje nisu bile ništa bolje.

Kvragu. Morao se baciti na bježanje od ovog svjetla koje je prijetilo da će mu uništiti zabavu. Izišao je istim putem kojim je i ušao. Nije bio trenutak za kukanje i cvilež; vrijeme je da se krene.

Prije nego je umro i završio u Paklu, bio je gonič. Cijeli život proveo je u ulozi lovca; progoneći, tjerajući u kut, uništavajući. Sad se vratio u crnilo grobova i sve neopipljive noćne pojave predstavljale su opasnost dok im se ne dokaže suprotno.

Nadao se povratku u Caldwell.

Ako je to istina, samo se treba držati ispod radara i stići u New York, gdje su ga čekale zalihe.

Eto, molio se Bogu za povratak u Caldwell. Trebat će mu samo

četrdeset i pet minuta cestom prema jugu, a već je počinio provalu. Morat će se prisjetiti kako se automobil starije generacije pali na žice. Skoro čitav jedan život kasnije, stigao je do ograde od kovanog željeza koja je ocrtavala rub vječnog počivališta - barem se njemu tako činilo. Bila je visoka tri metra i ukrašena bodljama koje su nekada vjerojatno bile bodeži.

Stao je ispred rešetki koje su ga dijelile od ostatka živog svijeta i primio ih rukama. Hladnoća metala uzvratila mu je dodir. Pogledao je gore i usredotočio se na nebesa. Zvijezde su doista svjetlucale. Smiješno, no mislio je da se samo tako kaže.

Udahnuo je čist, svjež zrak u pluća i shvatio da se bio naviknuo na paklenski smrad. Ispočetka je to mrzio više nego išta - mučan smrad trulih jaja koji mu je zaposjedao grlo i sinuse te tražio utrobu. To je i više nego smrad, prava infekcija koja ti ulazi kroz nos i otuda preuzima cijelo tvoje tijelo. Ipak, naviknuo se.

Dok je vrijeme prolazilo, naviknuo se i na patnju, užas, očaj, bol. Oko kroz koje nije mogao vidjeti se ovlažilo. Nikada neće doseći zvijezde. Ovaj predah vjerojatno služi povećanju muke. Ništa ne oživljava noćnu moru kao razdoblje olakšanja. Kad se ponovno vratiš u rupu s govnama, kontrast je još oštiji i nikakav Ctrl-Alt-Del neće ti pomoći da se izvučeš iz stanja šoka.

Ponovno će doći po njega. To je i zavrijedio.

Borit će se protiv neizbježnoga koliko god bude mogao - ne nadom u bijeg, ne zbog mogućnosti odgode izvršenja kazne, nego samo zato što je tako sazdan. Borit će se iz istih razloga zbog kojih je nekada činio zlo. Jednostavno je takav.

Podignuo se i gurnuo manje bolnu nogu među rešetke. Vrh se činio miljama daleko, a daljina ga je tjerala da se usredotoči na još jači pokušaj.

Nakon dosta vremena, dlanom je obavio jednu bodlju i zatim savio lakat oko zlokobnog vrha. Krv je potekla čim je prebacio nogu preko ograde, a jedan oštri vrh bodlje dohvatio je njegov list i otkinuo komadić mesa.

Više nema povratka. Predao se, gravitacija će pobijediti i povući ga prema tlu - ipak, bolje je biti vani nego unutra.

Kad se predao padu, usredotočio se na zvijezde. Pružio je ruku prema njima, a one su bježale sve dalje i dalje.

POGLAVLJE

2

Mels Carmichael bila je ponovno sama u redakciji. Devet je sati navečer, a *Caldwell Courier Journal* predstavlja tek labirint od pregrada i uredske opreme. Ljudi nije bilo. Sutrašnje izdanje gotovo je što se novinara tiče, a radnici u tiskari sada su obavljali svoj dio posla iza velikog zida koji ih je dijelio.

Kad se naslonila, šarke stolca su zaškripale, i Mels je svojim pokretima pretvorila taj dio pokućstva u glazbalo na kojem je svirala veselu pjesmicu koju je skladala tijekom samotnih noći u redakciji. Zvala se »Nikud neću otići«, a ona je zviždala sopran dionicu. »Još si tu, Carmichael?«

Mels se uspravila i prekrižila ruke na prsima. »Hej, Dick.«

Njezin šef ostavljao je ljigavi trag za sobom uz ono malo njezinog prostora, s kaputom prebačenim preko ruke i kravatom olabavjelom oko debelog vrata nakon još jednog komentara poslije utakmice u pivnici Charlies.

»Opet noćni rad?« Oči su mu poletjele do gumba na njezinoj košulji, kao da se nada da mu je ispijeni viski podario telekinetičke moći. »Kažem ja tebi, prelijepa si ti za ovo. Zar nemaš momka?«

»Znate mene, posao i samo posao.«

»Pa, mogao bih ti i ja dati jedan zadatak.«

Mels ga je gledala bez posustajanja. »Hvala, ali trenutačno sam zauzeta. Istražujem slučajeve seksualnog uznemiravanja unutar industrija kojima su nekada vladali muškarci. Znate, zrakoplovne tvrtke, sport... novinarstvo.«

Dick se smrknuo kao da njegove uši nisu čule ono čemu se nadao. Da, to je bilo ludo, jer je njezin odgovor na njegove inicijative oduvijek bio isti.

Provela je dobre dvije godine odbijajući ga. Čovječe, zar je prošlo toliko vremena?

»Doista je prosvjetljujući« Posegnula je naprijed i mišem probudila računalo. »Ima dosta statistike. Ovo bi mogla biti moja prva nacionalna priča. Pitanje spolova u postfeminističkoj Americi vruća je tema - naravno, mogla bih postaviti priču na blog. Možda biste mi ponudili neku cijenu za nju?«

Dick je prtljao po svom kaputu. »Nisam tebi dodijelio tu temu.«

»Ja ne čekam da mi netko kaže što da radim.«

Podignuo je glavu kao da traži drugu žrtvu za ugnjetavanje. »Ja čitam samo ono što sam dodijelio.«

»Ova priča bi vam se mogla isplatiti.«

Lik je opet pokušao olabaviti kravatu kao da mu treba zraka, no to je već bilo učinjeno.

»Gubiš vrijeme, Carmichael. Vidimo se sutra.«

Kad je otišao, prebacio je preko ramena svoj kišni kaput u stilu Waltera Cronkitea -onaj sa reverima iz sedamdesetih i remenom koji je visio iz svojih rupa kao da mu iznutrice nisu na mjestu. Vjerojatno ga je kupio u desetljeću Watergatea, kad su djela Woodwarda i Bernsteina nadahnula dvadesetogodišnjeg Dicka da krene u vlastitu potragu za novcem... koja je završila na čelu novina grada srednje veličine.

Nije to loš posao, ali smetalo mu je što nije glavni urednik *New York Timesa* ili *Wall Street Journala*.

Naravno, nije trebalo biti genijalac da bi se shvatilo kako njegovu gorčinu treba pripisati činjenici da je on tek oćelavjeli bivši kormilar kojeg je cijelog života mučila težina nedoraslosti pomiješana sa zastarjelošću vizija čovjeka koji upravo gazi šezdesetu godinu života.

No s druge strane, možda je jednostavno kreten.

Jasno se vidjelo da muškarac sa vilicom patuljka iz crtića nema nikakvog objektivnog razloga vjerovati da rješenje problema jedne žene leži u njegovim hlačama. Kad su se dvostruka vrata zalupila za njim, duboko je udahнула i predala se maštariji da će jednoga dana ugledati tragove autobusa caldwellskog javnog prijevoza na leđima tog anakronističkog kišnog kaputa. No zahvaljujući rezanjima budžeta, gradski autobusi više nisu vozili kroz Ulicu Trade nakon devet navečer, a sada je bilo... sedamnaest minuta iza devet.

Zurila je u svoj zaslon sa spoznajom da bi vjerojatno trebala poći kući. Njezin samoinicijativni članak nije bio o perverzним šefovima

čije zaposlenice razmišljaju o javnom prijevozu kao mogućem oružju. Radilo se o nestalim osobama. Stotinama nestalih osoba u gradu Caldwellu.

Caldie, dom mostova blizanaca, nekadašnji je predvodnik nacije u nestancima. Tijekom prošle godine, grad od otprilike dva milijuna ljudi zabilježio je trostruko veći broj prijavljenih nestanaka od svih pet okruga Manhattana i Chicaga zajedno. Ukupan zbroj za posljednjih deset godina nadilazio je ukupan broj nestalih za cijelu Istočnu obalu. Što je još čudnije, nije se radilo samo o brojevima. Ljudi nisu nestajali na neko vrijeme. Nikad se nisu vraćali, niti bi ikad bili pronađeni. Nikakva tijela, nikakvi tragovi, nikakve selidbe pod drugu jurisdikciju.

Kao da ih je usisao neki drugi svijet.

Nakon silnog istraživanja, dobila je osjećaj da onaj užasni pokolj na jednom imanju prethodnoga mjeseca ima nekakve veze sa svim ovim nestancima...

Svi ti mladići, postavljeni u redove i raščetvoreni.

Preliminarni podaci ukazuju na to da su mnogi od identificiranih ljudi jednom u životu bili vođeni kao nestali. Mnogi od njih bili su štićenici popravnih domova ili ovisnici. Obiteljima to nije bilo zabrinjavajuće.

Ne moraš biti svetac da bi se mogao smatrati žrtvom.

Krvava scena koja se odigrala na ruralnim rubovima Caldwellla dospjela je do državnih vijesti. Sve televizijske postaje poslale su svoje najbolje novinare u grad. Pojavili su se čak i Brian Williams i Anderson Cooper. Novinske kuće učinile su isto. Usprkos silnoj pozornosti i pritisku političara te negodovanju uplašanih zajednica, prava priča tek je trebala ugledati svjetlost dana: caldwellska policija pokušavala je povezati smrti s nekim - sa bilo kim, no nisu došli ni do čega - iako su danonoćno radili na slučaju.

Kao i uvijek, postojao je neki odgovor, a ona je odlučila da će pronaći prave razloge -zbog žrtava i njihovih obitelji.

Bilo je vrijeme da se i ona napokon istakne. Došla je u Caldwell sa dvadeset i sedam godina - stanovanje na Manhattanu jednostavno je postalo preskupo, a ionako nije uspjela napredovati u *New York Postu*. Prvotni plan bio je preseliti na šest mjeseci, uštedjeti nešto stanujući kod majke i usredotočiti se na velike igrače: *New York Times*, *Wall Street Journal*, a možda čak i reporterski posao pri CNN-u. Nije

ostvarila ništa od toga.

Ponovno se zabuljila u svoj zaslon, čitajući stupce koje je već znala napamet, tražeći uzorke koji su joj promaknuli... bila je spremna na pronalaženje ključa ovog misterija, ali i svog vlastitog života.

Vrijeme je samo prolazilo pored nje, a Bog zna da neće živjeti vječno...

Kad je napustila redakciju oko pola deset, redovi teksta su joj blještali pred očima kao da je predugo igrala videoigru. Njezin automobil, Josephine ili Fi-Fi, siva Honda Civic stara dvanaest godina koja je prošla skoro dvije stotine tisuća kilometara, bila je već navikla na to da je čeka u hladnim noćima. Ušla je u automobil, upalila slabašni motor i krenula, ostavljajući iza sebe taj posao koji ne vodi nikamo, samo da bi se vratila u majčinu kuću sa trideset godina.

Što si je umišljala? Možda da će se jednog jutra probuditi kao Diane Sawyer, ali bez laka za kosu?

Krenula je Ulicom Trade iz centra grada, ostavila iza sebe uredske zgrade, noćne klubove i ulice u kojima ste u svako doba dana morali zaključavati vrata. Stvari su se polako poboljšavale kad se približila rančevima i ulicama koje su nosile imena drveća.

»Sranje!«

Povukla je volan udesno i pokušala izbjeći čovjeka koji je doteturio na ulicu, no bilo je prekasno. Udarila je ravno u njega i dočekala ga na svoje vjetrobransko staklo koje se razbilo u tisuću komadića. Ispalo je da je to samo prvi od triju udaraca.

Poletio je u zrak, a to je značilo da će svom snagom tresnuti o tlo. Imala je i dosta vlastitih problema. Putanja ju je odnijela s ceste, automobil joj je zajahao na nogostup, a kočnice su je nedovoljno usporile jer je njezin automobil uskoro i sam završio u zraku.

Hrast kojeg su obasjala njezina duga svjetla ponukao ju je da u djeliću sekunde proračuna što je čeka: udarit će u drvo, i to će boljeti.

Sudar je bio dijelom krš, dijelom lom. Nije obraćala previše pozornosti na taj zvuk -zaokupilo ju je napuhavanje zračnog jastuka ravno u lice. Nedostatak pojasa joj se doslovno obio o glavu.

Zabila se naprijed i trgnula se natrag, a prah iz zračnog jastuka joj je ušao u oči, nos i pluća. Sve je odjednom utihnulo i počela se gušiti.

Mogla je samo stajati na mjestu, baš kao i stara Fi-Fi. Presavinula se preko napuhanog zračnog jastuka i slabašno kašljucala. Netko je

zviždao...

Ne, to je motor ispuštao paru iz nečega što je trebalo biti zapečaćeno. Pažljivo je okrenula glavu i pogledala kroz vozačev prozor. Onaj čovjek je nepomično ležao na sredini ulice. »Oh, Bože...«

Radio se odjednom upalio, isprva grgljavo, a zatim je dobio elektricitet od nekakvog kratkog spoja koji je nastao pri sudaru. Pjesma... koja je to pjesma?

Odjednom je ugledala svjetla na cesti i ona su obasjala nepomičnu hrpu kostiju. Treptala je, pitajući se je li ovo trenutak u kojemu će saznati istinu o zagrobnom životu.

Nije se nadala ovakvom kraju, ali što se može... nije ovo nikakva svjeta objava, samo nečija automobilska svjetla.

Kočnice su zaškripale i dvoje ljudi izletjelo je iz automobila. Muškarac je pritrčao u pomoć čovjeku na cesti, a žena je prišla Mels. Njezina Samaritanka malčice se borila s vratima, no naposljetku ih je uspjela otvoriti i pustiti svježi zrak koji je istjerao plastični smrad zračnih jastuka.

»Jeste li dobro?«

Žena je mogla imati četrdeset i nešto godina. Izgledala je bogato. Kosa joj je bila otmjeno podignuta na glavi, a zlatne naušnice su joj blještale u ušima. Njezina elegantna, pomno birana odjeća nije nimalo odgovarala poprištu prometne nesreće. Podignula je iPhone: »Nazvala sam 911. Ne mičite se. Možda ste povrijedili vrat.«

Mels je popustila pod njezinim nježnim pritiskom i ostala nagnuta nad volan. »Je li on dobro? Nisam ga vidjela. Izletio je niotkuda...«

To je i htjela reći, no njezine su uši čule samo nerazgovijetno mrmljanje. Kvrugu i ozljeda vrata! Brinula se za svoj mozak.

»Moj suprug je liječnik«, rekla je žena. »On će znati što treba napraviti s onim čovjekom. Vi se trebate brinuti za sebe...«

»Nisam ga vidjela. Nisam ga vidjela.« Dobro, to je već zvučalo bolje. »Vraćala sam se s posla. Nisam...«

»Naravno da niste.« Žena je kleknula pored nje. Da, izgledala je poput supruge liječnika - mirisala je skupo kao jedna od njih. »Samo budite mirni. Stiže hitna...«

»Je li on uopće živ?« Melsine oči ispunile su se suzama. »Bože, jesam li ga ubila?«

Kad se počela tresti, shvatila je koja pjesma svira na radiju.

»*Blinded by the Light...*«

»Zašto moj radio i dalje svira?« mrmljala je suznih očiju.

»Molim?« upitala je žena. »Kakav radio?«

»Zar ne čujete?«

Ohrabrujući odgovor koji je uslijedio bio je i malčice zabrinjavajući. »Samo polako dižite i ostanite uz mene.«

»Moj radio svira... «

POGLAVLJE

3

Je li ovdje vruće? Čini li se vama da je ovdje vruće?«

Dok je demon križao i pružao svoje kilometarske Gisele Bundchen noge, povlačio je i izrez haljine oko vrata.

»Ne, Devina. Ne bih rekla da mi je vruće.« Psihijatrica koja je sjedila nasuprot nje izgledala je baš poput udobne sofe na koju se smjestila. Bila je dobro popunjena i mekana. Lice joj je izgledalo poput ukrasnog jastučića, a obrazi su joj bili nategnuti od zabrinutosti i suosjećanja. »Ali mogu malo odškrinuti ovaj dio prostorije... ako će (vam tako biti ugodnije?«

Devina je odmahнула glavom i gurnula ruku u svoju Prada torbicu. Pronašla je novčanik, žvakaće gume od pepermintu, bocu vode, pločicu Green & Black tamne čokolade, te gomilu kutijica ruža YSL *Rouge pur Couture*. Barem je tako trebalo biti...

Nastojala je izgledati normalno dok kopa po torbi, kao da provjerava je li možda ostavila ključeve, no zapravo se željela uvjeriti da je unutra još uvijek trinaest kutijica tog ruža. Počela je od dna, s lijeve strane, i pomicala ih udesno jednu po jednu. Jedna, dvije, tri...

»Devina?«

Četiri, pet, šest...

»Devina.«

Kad se izgubila u brojanju, davala je sve od sebe da ne zadavi onu koja ju se usudila prekinuti. Psihijatrica se nakašljala. Zagrcnula se, kao da se davi.

Devina je otvorila oči i vidjela ženu kako se hvata za vrat kao da je upravo progutala figuricu iz Happy Meala. Razveselio ju je prizor boli i zbunjenosti, a nožni prsti su joj se zgrčili od žudnje za još. No nije se više smjela zabavljati. Što će ona ako ova psihijatrica odapne? Napredovale su, a nije imala vremena tražiti drugu liječnicu s kojom bi tako dobro funkcionirala.

Psihijatrica je uzdahnula i pogledala oko sebe. »Mislim da ću ipak otvoriti prozor.«

Dok se bavila prozorom, nije imala pojma da su je liječničke sposobnosti upravo spasile od sigurne smrti. Njih dvije nalazile su se pet puta tjedno već nekoliko mjeseci i razgovarale su po pedeset minuta. Svaki od tih posjeta koštao je stotinu i sedamdeset dolara. Zahvaljujući seansama suočavanja sa svojim osjećajima i sličnim sranjima, Devina je napokon mogla živjeti sa svojim opsesivno-kompulzivnim poremećajem. Imajući na umu kako se odvijao rat s anđelom Jimom Heronom, terapija će joj itekako trebati. Nije mogla vjerovati da gubi.

U posljednjem srazu za nadmoć na Zemlji, taj je anđeo pobijedio dvaput, a ona samo jednom. Ostale su još samo četiri duše vrijedne borbe. Što ako izgubi još dvije? Ništa neće ostati u njezinoj kolekciji. Sve će nestati, sve lijepe, vrijedne stvari koje je skupljala tisućljećima, a svaka je bila neprocjenjiva uspomena na njezin rad i trud. Neće imati više ništa. Svejedno, najgore tek dolazi. Njezinu djecu - one prekrasne duše zarobljene u njezinom zidu - pa... sve će ih proždrijeti dobrota, blaženstvo, neokaljanost. Bilo joj je zlo od same pomisli.

A kao šlag na tortu joj je došla i Stvoriteljeva kazna.

Psihijatrica se vratila iz lova na svježi zrak i smjestila se na svoje jastučice. »Devina, pričajte mi što vas muči.«

»Ja... ah... « Dok je tjeskoba rasla, podignula je torbu i gledala ima li možda kakva rupa na dnu. Nema ničega takvoga. »Teško mi je... «

Nijedan od ruževa nije mogao ispasti. Pregledala ih je prije no što je napustila svoju jazbinu. Trinaest. Savršena brojka. Logično je, svi moraju biti na svome mjestu. Jednostavno moraju.

Bože, možda je nespretno spustila torbu i zaboravila je zatvoriti, pa se jedan ruž jednostavno otkotrljao...

»Devina«, rekla je liječnica, »čini mi se da ste doista uznemireni. Molim vas da mi kažete što se događa.«

Govori, naredila je sama sebi. Jedino tako se možeš izvući. Iako su se brojanje, redanje, provjeravanje i ponovno provjeravanje činili kao rješenje, potrošila je oceane vremena ne dospijevajući nikamo s takvim ponašanjem. Ovaj novi način funkcionirao je barem donekle.

»Da, novi kolega o kojem sam vam pričala.« Obgrlila je torbu rukama, držeći je uza sebe kako što je uvijek činila kad se kreće među

majmunima. »Lažljivac je. Totalni lažljivac. On me prevario, a *mene* su optužili da ne igram pošteno.«

Otkad je započela s terapijom, govorila je o borbi s palim anđelom Heronom na način koji bi razumjeli ljudi s početka dvadeset i prvog stoljeća. Ona i njezin smrtni neprijatelj bili su kolege u jednoj konzultantskoj tvrtki, i borili su se za mjesto zamjenika direktora. Svaka duša za koju su se borili je klijent. Stvoritelj je bio izvršni direktor, i imali su tek nekoliko pokušaja da ga impresioniraju. Bla, bla, bla. Metafora nije bila najsavršenija na svijetu, ali i to je bolje nego da se otkrije, pa da psihijatrica ili poludi, ili progłosi Devinu ludom.

»Možete li biti malo određeniji?«

»Direktor nas je oboje poslao na pregovore s jednim mogućim klijentom. Na kraju je čovjek pristao raditi s nama, zapravo sa mnom. Sve je bilo u redu. Bila sam sretna, kao i klijent.. «

Sretno i nije baš prava riječ. Matthias uopće nije bio sretan, što je njoj bio još jedan razlog za zadovoljstvo. Što više patnje, to više veselja. »Pobrinula sam se za klijenta, potpisali smo ugovor, kraj priče. Zatim su me dovukli na neki usrani sastanak i rekli nam da ponovno moramo razgovarati s tim likom.«

»Hoćete reći, vi i taj kolega.«

»Da.« Podignula je ruke u zrak. »Mislim, dajte. Gotovo je i osigurali smo posao. Sad moramo sve ispočetka? Koji vrag? Onda mi još direktor kaže: *Pa eto, zadržat ćeš svoju proviziju za ugovor.* Kao da će time sve biti dobro.«

»Bolje je nego da ste ostali bez apsolutno svega.«

Devina je odmahнула glavom. Žena jednostavno ne shvaća. Kada nešto pripada Devini, puštanje ili otimanje bilo je kao da joj netko čupa dijelove tijela. Matthiasa su iščupali iz njezinog zida i vratili na Zemlju. Iskreno rečeno, Stvoriteljeva moć bila je jedina stvar koje se bojala - osim svojih kompulzija.

Nije se mogla oduprijeti tjeskobi. Ponovno je otvorila torbu i počela brojati.

»Devina, vi dobro surađujete s klijentom, zar ne?«

Zastala je. »Da.«

»Uspostavili ste odnos s njim ili njom.« »Tako je, s njim.«

»Dakle, vi ste u boljoj poziciji nego vaš kolega, zar ne?«

Liječnica je odmahнула rukama kao da želi reći *nema problema*.

»To mi nije palo na pamet.« Bila je previše bijesna da bi razmislila.

»Trebalo je. Iako... moram reći da ne shvaćam jednu stvar. Zašto je direktor osjetio potrebu da se umiješa? Pogotovo kad klijent ne samo da je potpisao ugovor s vašom tvrtkom, nego je k tome i zadovoljan?«

»Nije odobravao neke metode koje su se koristile.« »Vaše metode?«

Dok je Devina oklijevala, liječnica je letimice pogledala njezin dekolte.

»Da, moje«, rekao je demon. »Ma dajte, osigurala sam nam klijenta, i nitko se ne može žaliti na moju radnu etiku - stalno sam na poslu. Doslovno. Nemam vlastiti život.«

»Odobravate li vi strategije kojima ste se poslužili?«

»Apsolutno. Dobila sam klijenta - to je jedino bitno.«

Tišina koja je uslijedila značila je samo da se liječnica ne slaže s filozofijom da cilj opravdava sredstvo. Kako god, to je njezin problem - a vjerojatno i razlog zbog kojeg izgleda poput sofe i po cijele dane sluša ljude kako kukaju o svojim problemima. Umjesto da izgleda jebeno dobro i vlada podzemljem u Louboutin cipelama.

Kad se tjeskoba ponovno javila, Devina je započela još jedno prebrojavanje, pomičući ruževе slijeva na desno. Jedan, dva, tri...

»Devina, što radite?«

Skoro ju je napala. No logika i stvarnost su se isprijekali. Kompulzije su je skoro nadvladale. Ne možeš učinkovito napasti neprijatelja kakav je Jim Heron ako si zatočena u začaranom krugu brojanja i dodirivanja stvari za koje savršeno znaš da nisu izgubljene, niti ih je itko drugi dirao.

»Ruž. Gledam je li ruž na svome mjestu.«

»Dobro. Želim da prestanete.«

Devina ju je očajno pogledala. »Ne mogu... «

»Možete. Sjetite se, ne radi se o stvarima. Radi se o vladanju svojim strahovima na način koji je učinkovitiji i dugotrajniji od predavanja kompulzijama. Činjenica je i ovo: što se više prepuštaš kompulzijama, to više one upravljaju tobom. Jedini način da ozdravite jest da se naučite nositi sa tjeskobom i preoblikujete te impulse u nešto čime vladate vi - a ne obrnuto.« Liječnica se nagnula prema njoj, želeći je naučiti lekciju poštenim izrazom lica.

»Želim da bacite jedan ruž.«

»Molim.«

»Bacite jedan ruž.« Liječnica je posegnula za kantom za smeće boje kože.

»Ne! Bože, pa vi ste poludjeli!« Panika se već prikradala periferiji njezinog tijela -zvonilo joj je u ušima, znojili su joj se dlanovi, stopala su trnula. Nju će uskoro poklopiti plimni val, želudac će joj se prevrnuti, dah skratiti, a srce početi treperiti u grudima. Provela je cijelu vječnost u tom stanju. »Jednostavno ne mogu...«

»Možete i morate. Odaberite nijansu koja vam se najmanje sviđa i bacite ruž.«

»Nema nijanse koja mi se najmanje sviđa. Sve su iste. *I Le Rouge*.«

»Onda možete baciti bilo koji.«

»Ne mogu.« Suze su joj već prijetile. »Ne mogu...«

»Korak po korak, Devina. Ovo je os oko koje se vrti kognitivno-bihevioralna terapija. Morate se rastegnuti izvan svoje zone udobnosti, morate se izložiti svojim strahovima, i pobijediti ih tako da uvjerite samu sebe kako možete neozlijeđeni izići na drugu stranu. Učinite to dovoljno puta, i vaš opsesivno-kompulzivni poremećaj više neće utjecati na vaše razmišljanje i donošenje odluka. Na primjer, što mislite da će se dogoditi ako bacite jedan ruž?«

»Dobit ću napadaj panike. Osobito kada stignem kući i nemam sve ruževe kod sebe.«

»A onda?«

»Onda ću kupiti drugi da ga nadomjestim, ali to neće biti taj kojeg sam bacila, pa mi neće pomoći. Samo ću postati još tjeskobnija...« »Ali nećete umrijeti.«

Naravno da neće. Besmrtna je ako pobijedi Jima Herona. »Ne, ali...«

»I svijet neće nestati.«

Pa, ako samo jedan ruž nestane, to je sigurno. »Ali ja se osjećam kao da hoće.«

»Osjećaji dođu i prođu. Oni ne traju vječno.« Žena je protresla malim košem za smeće. »Hajde, Devina. Pokušajte. Ako vam bude previše, dopustit ću da uzmete ruž. Ali moramo se početi baviti tim problemom.«

Naravno, tjeskoba je istog trena počela cvjetati u njoj, no ironija je

htjela da baš taj strah motivira. Bojala se da će ovaj problem biti jači od nje, da će Jim pobijediti - ne zato jer je on snažniji igrač u Stvoriteljevoj igri, nego jer je ona posustala pod pritiskom i strahom da se nikada neće moći promijeniti...

Gurnula je ruku u torbu i primila prvu kutijicu s ružem na koju je naišla. Pustila ju je da padne u koš za smeće. Tupi zvuk udarca kutijice o papirnate maramice prethodnih klijenata Devini je nalikovao na zatvaranje paklenskih ralja nad njom.

»Bravo«, rekla je psihijatrica - baš kao da je Devina petogodišnja djevojčica koja je upravo točno izrecitirala abecedu. »Kako se osjećate?«

»Kao da ću povratiti.« Gledala je košaru i spriječila ju je samo pomisao da bi povratila po ružu.

»Možete li ocijeniti jačinu svoje tjeskobe na ljestvici od jedan do deset?«

Kad je Devina ispalila desetku, liječnica se razvezala o disanju tijekom panike i ostalome...

Nagnula se prema Devini kao da shvaća kako zapravo ne dopire do nje. »Ne radi se o ružu, Devina. Tjeskoba koju sada osjećate neće trajati vječno. Nećemo previše navaljivati, i zavidit će vas vlastiti napredak. Ljudski um može se reprogramirati, uvijek se mogu stvoriti novi načini stjecanja iskustva. Terapija pomoću izloženosti djeluje - jednako je snažna kao i vaše kompulzije. Morate vjerovati u sebe, Devina.«

Demon je drhtavom rukom obrisao znoj s čela. Kimnuo je kada se sabrao u svom odijelu od ljudske kože.

Žena-sofa bila je u pravu. Ono što je Devina sama pokušavala nije djelovalo. Bilo joj je samo gore, a ulozi su postajali sve veći. Nije samo gubila... uspjela se i zaljubiti u neprijatelja. Nije se voljela podsjećati na to.

»Ne morate vjerovati da će ovo upaliti, Devina. Morate vjerovati u rezultate. Teško je, ali vi to možete. Ja vjerujem u vas.«

Devina je pogledala ženu u oči, zavideći joj na uvjerenju. Takvo samopozdanje dolazi samo od ludosti, iskustva i naobrazbe. Nekada davno i Devina je bila tako sigurna u sebe. To joj je sada jako nedostajalo.

Jim Heron zapravo je mnogo više od dobre ševe i poštovanja

vrijednog protivnika. Nije mu smjela dopustiti da toliko dugo zadrži nadmoć. Gubljenje nije dolazilo u obzir. Čim završi seansa kod psihijatrice, vratit će se na posao bistre glave, nezaokupljene raznim sranjima.

Zatvorila je oči, naslonila se na mekani stolac i zarila nokte u baršunastu tkaninu. »Kako se osjećate?« upitala je liječnica.

»Kao da ću pobijediti na ovaj ili onaj način.«

POGLAVLJE

4

Samo mi recite je li živ.« Kad joj se Mels obratila, medicinska sestra iz hitnog prijema nije ni pogledala prema njoj.

Pružila joj je kemijsku olovku i rekla: »Molim vas, samo mi potpišite ove otpusne papire. Sad ću vam dati recepte... «

Kvrugu i potpisivanje. »Moram znati je li onaj čovjek preživio.«

»Ne smijem raspravljati o stanju drugih pacijenata. Takva su pravila. Potpišite ovo i možete ići.«

Zapravo želi reći: *Skini mi se, imam posla.*

Mels je opsovala ispod glasa, potpisala se, uzela dva recepta i svoj primjerak otpusnog pisma, te pustila sestru Ratche neka ide terorizirati nekoga drugoga.

Kakva noć. Dobra vijest je barem to što je policija događaj proglasila nesrećom, nisu je optužili za nemar, niti je vozila pod utjecajem opojnih sredstava. No i dalje su postojali problemi...

Gledala je u svoje otpusno pismo i zabilješke na njemu. Blagi potres mozga uz istegnuće vrata. Morat će doći na kontrolu za tjedan dana - ili ranije ako primijeti da vidi duplo, osjeti mučninu, vrtoglavicu ili jaku glavobolju.

Automobil je vjerojatno bio totalka. Nema šanse da je onaj čovjek preživio. Zastenjala je i uspravila se uz jastuke, a njezina omotana glava zavrtjela se usred promjene položaja. Čekala je da vrtoglavica prestane i pogledala svoje stvari na plastičnom narančastom stolcu. Dopustili su joj da ostane u grudnjaku, potkošulji, gaćicama i hlačama tijekom pregleda. Bluza, sako i kaput čekali su da se ponovno vrate u funkciju.

Nije nazvala majku.

Njezina obitelj već je pretrpjela jednu automobilsku nesreću - onu kada je njezin otac izgubio život. Zbog toga joj je samo poslala poruku u kojoj je napisala da izlazi s prijateljima i da će se kasno vratiti.

Posljednja stvar koja joj je sada trebala bilo je majčino inzistiranje da dođe po nju, posebice s obzirom na ono što je sada planirala.

Mels se polako odjenula, i to ne samo zbog toga što je željela biti dobar pacijent. Očigledno se statiranje ove lutke za automobilske nesreće nije moglo tek tako zanemariti. Osjećala se starom i nemoćnom, pa čak i začuđujuće ustrašenom.

Ubiti nekoga njoj je bilo nepojmljivo.

Stavila je papire u svoj rokovnik, odgurnula zavjesu boje graška i suočila se sa smislenim kaosom: ljudi u bolničkim uniformama i bijelim kutama skakutali su naokolo, kretali se unutra-van iz soba, naređivali i slijedili naredbe. Imajući na umu da je već pretrpjela jedan sudar, dobro je pazila da nikome ne stane na put dok je išla prema izlazu.

Čekaonica je bila puna raznih inačica boli i nemoći, uključujući i jednog tipa s masnicom na oku i povezanom rukom koja je krvarila. Pogledao ju je i kimnuo, kao da je i ona upravo sudjelovala u tučnjavi pri krčmaru.

Majke mi, trebao si vidjeti ono drvo nakon što sam ja završila s njim.

Naslonila se na recepciju i čekala da je netko primijeti. Kad je došao neki čovjek, osmjehnula mu se kao da se nije dogodilo ništa posebno. »Možete li mi reći u kojoj je sobi onaj N.N. iz automobilske nesreće?«

»Hej, pa ja vas znam. Vi ste novinarka.«

»Da.« Prokopala je po torbi i pronašla svoju plastificiranu *press* iskaznicu. Pokazala je to kao da je značka FBI-a. »Možete li mi pomoći?«

»Naravno.« Počeo je tipkati. »Premješten je na internu njegu. Soba 666. Krenite dizalom i pratite znakove.«

»Hvala.« Kucnula je o stol. Njezina žrtva barem još uvijek diše. »Lijepo od vas.«

»Znate, ni vi ne izgledate baš sjajno«, rekao joj je medicinski tehničar, kružeći prstom oko svog oka.

»Teška noć.«

»Očigledno.«

Vožnja do šestog kata je zapravo bila ispit iz obrade podataka, a njezin mozak to nije uspio položiti. Osjećala se nesigurno na vlastitim nogama, a srednje uho joj je bilo toliko potreseno vožnjom prema

gore da se morala primiti za ručku kako ne bi pala. Srećom pa su se sjetili staviti ručku. Sigurno su se nestabilni ljudi često vozili ovim dizalom. Činjenica da je unutrašnjost dizala bila od matiranog sivog metala je bila još jedan plus. Nije se stigla pogledati u zrcalu, no sudeći prema reakciji onog tehničara, sudar sa zračnim jastukom nije se baš najbolje odrazio na njezinoj koži.

Dizalo je zazvonilo veselo kao u Disneyevom crtiću, no otvaralo se polako, kao da je iscrpljeno. Pratila je znakove i uskoro pronašla pravo mjesto. Ušla je u veliki hodnik pun ogromnih vrata. Ovdje je bilo mnogo tiše, i nitko ju nije ni pogledao kad je prošla. Još bolje -nije željela riskirati nečija pitanja, nezadovoljstvo njezinim odgovorima i tjeranje s odjela.

Soba 666 je bila skoro na samom kraju hodnika, i očekivala je da će neki policajac sjediti ispred ulaza. Nije bilo nikoga. Samo još jedna vrata sa brojčanom oznakom u živim bojama. Gurnula ih je i provirila unutra. Prigušena svjetlost joj je pokazala podnožje kreveta, prozor na suprotnom zidu, i televizor zakvačen na strop. Zvukovi *bipanja* i miris dezinfekcijskih sredstava odavali su da se ne radi o hotelskoj sobi, iako tu nije bilo zabune. Pročistila je grlo. »Zdravo?«

Kad nije dobila odgovor, ušla je unutra i ostavila lagano odškrinuta vrata iza sebe. Prošla je pored kupaonice i zastala kad je vidjela pacijenta. Pokrila je usta rukama. »Bože dragi... «

Iznad garaže s alatom, u prepunoj i iznajmljenoj garsonijeri, Jim Heron nije mogao spavati. Svi prisutni su se isključili kao svjetiljke; Pas je spavao u podnožju kreveta, grčeći šape dok je sanjao o zečevima ili poljskim miševima... a možda i o crnim zubatim sjenkama. Adrian je sjedeći spavao u kutu, sa leđima uza zid i napetoga tijela, iako mu je disanje bilo ujednačeno. A Eddie? Taj je ionako bio mrtav, pa nema šanse da bi pravio buku.

Očajnički je poželio cigaretu, i ustao je iz kreveta na krivu stranu da ne smeta Psu. Zgrabio je svoju kutiju Maribora i pogledao Adriana prije no što je izišao van. Da, taj spava sjedeći pri zidu.

Za slučaj da se netko drzne napasti njegovog prijatelja, držao je kristalni bodež u ruci. Jadno prokleta kopile. Gubitak Eddieja je osakatio ekipu, a posebice istetoviranog divljaka punog *pirseva* koji je vječno bdio otkad se to dogodilo. Zašto je mnogo tužnije kada snažan

muškarac na svoj način pokazuje tugu nego ono histrionsko cviljenje i kukanje?

I da, jako je čudno imati partnere.

Dok je Jim bio ubojica za XOps, radio je isključivo solo. Sad se sve promijenilo - od šefa i opisa posla do izbora oružja. Eddie Blackhawk je bio taj koji mu je pokazao put, naučio ga sve što treba znati, smirivao njega i Adriana kad su poletjeli jedan na drugoga. Bio je glas razuma u situacijama koje nisu posjedovale nikakvu logiku... Kao ono kad stojiš nad vlastitim lešom, ili kad se boriš sa ženskim demonom koji voli Pradu i muškarce koji ne vole njega, ili kada na svojim ramenima nosiš budućnost svih dobrih i zlih duša koje su ikada postojale i koje će ikada postojati.

Čovjek jednostavno poželi promijeniti posao i početi peći hamburgere da bi se prehranio. Opsovao je i dograbio kožni kaput sa sofe, prebacujući ga preko Adrianovih nogu. Anđeo je samo zastenjao i promeškoltio se na podu, no ostao je pokriven kaputom. Da, to je sreća - htio je da mu bude toplo, a ne razgovarati s njim. Jim nije želio razgovarati ni sa kim. To nije nikakva novost.

Izišao je u stubište i hladni zrak se zario u голу kožu njegovih prsa. Prije no što je nabavio cimera i psa, uvijek je spavao gol. Sada je spavao u donjem dijelu trenirke, što i nije bilo loše jer je u Caldwellu i travanj poprilično hladan dio godine.

Ionako nije mnogo spavao.

Lupkao je neotvorenom kutijom Maribora o dlan dok je polako zatvarao vrata. Jedna od prednosti besmrtnosti je bila ta da se ne moraš brinuti zbog raka, no nikotin je usprkos tome imao utjecaj na tvoj živčani sustav.

Nisi se morao ni tapkati po džepovima tražeći upaljač.

Otvorio je kutiju, izvadio jedan tumor iz nje, stavio ga u usta i prinio mu ruku. Kad je njegov kažiprst zasvijetlio, ponovno je pomislio na Eddieja - i poželio ubiti Devinu, kao i uvijek.

Sveukupno gledajući, dobri momci su i dalje vodili dva naprema jedan. Kad bi samo uspio izgurati još dvije pobjede, sve bi bilo gotovo. Zemlja bi bila spašena iz paklenih ralja, njegova bi majka bila na sigurnome u Prebivalištu duša... a izvukao bi i svoju Sissy iz Pakla.

Samo što ona ipak nije bila njegova.

Izdahnuo je. Nije bio sto posto siguran, ali stvari zasigurno tako

stoje, zar ne? Ako anđeli pobijede, a Devina prestane postojati, on bi mogao sići u jamu i izbaviti tu jadnu, nevinu djevojku iz tamnice. Onda može raditi s Paklom što ga je volja.

Je li sve baš tako?

Zapitao se koja je sljedeća duša u igri.

Pomislio je na svog novog šefa - i čuo Englezov glas u svojoj glavi. Nigelovi glatki, otmjeni tonovi odzvanjali su mu mozgom i užasno ga nervirali: *Prepoznat ćeš ga kao starog prijatelja i neprijatelja kojeg u zadnje vrijeme često viđaš. Put ne bi mogao biti jasniji čak i da je osvjetljen.*

»Hvala«, promrmljao je, ispuštajući dim iz usta. »Baš si mi pomogao, stari moj.«

Kako se može smatrati poštenim da neprijatelj poznaje cilj, a on ne? Pa to je totalno sjebano.

U prošloj rundi je prevario Devinu i odala mu je informacije, no sada više neće pasti na takvu foru. Reci što god želiš o tom demonu, ali ona nipošto nije glupa plavuša. To je značilo da Jim opet stagnira, dok protivnik grabi prednost.

Isti takav problem je imao i u borbi za dušu prošlog šefa. Cijelo vrijeme je mislio da je red na nekome drugome, no ispostavilo se da je u pitanju bio baš Matthias.

Premalo i prekasno, a kurvin sin je donio krivu odluku. Devina je pobijedila.

Kako sada stvari stoje, cijela igra je nepravedna - i tako dokle god Devina nastavlja uspostavljati izravan kontakt sa dušama. Prema pravilima, Jim je jedini kojemu je to dozvoljeno, no ona sudjeluje u akciji jednako koliko i on. Naravno da Nigel, glavni među izviđačima, smatra da će kad-tad dobiti packu zbog takvog ponašanja - pa... možda i hoće. No tko zna kada?

Jimu je preostalo samo da pazi i nada se kako neće opet zajebati stvar.

Mora pobijediti za svoju majku i za Sissy.

Kad je povukao još jedan dim i pustio ga van, gledao je kako se mliječnobijeli trag povija u hladnom zraku i nestaje. Između treptaja je vidio Sissy Barten, prekrasnu djevojku, kako visi naopačke u bijeloj kadi, a jarko crvena krv joj boji plavu kosu. Koža joj je bila obilježena simbolima koje nikada nije vidio, no koje je Eddie dobro poznao.

Lagano grebanje je omelo njegov tijek svijesti, i otvorio je vrata garsonijere. Pas je izišao van, sav čupav i kuštrav. Uvijek je tako izgledao, ne samo onda kada zaspi u čudnom položaju.

»Hej, veliki«, rekao mu je Jim zatomivši sjećanja. »Moraš li van?«

Jadni stari pas je imao poteškoća sa stubama, pa ga je Jim obično nosio dolje. Pas je samo spustio dupe na tlo, što je bio njegov način da kaže kako želi da ga ovaj podigne i drži u zagrljaju.

»Shvatio sam.«

Ova je životinja, za koju je Jim znao da je mnogo više od običnog litalice, bila topla poput plamenika i lagana kao perce u njegovim rukama.

»Rekao sam joj neka misli na tebe«, ispričao je psu otpuhujući dim u suprotnom smjeru. »Rekao sam Sissy neka zamisli kako ti žvačeš moje čarape. Želio sam da zamišlja tebe kako se igraš u travi kada stvari postanu... «

Nije mogao dovršiti misao.

Tijekom života je počinio mnoge ružne i gadne stvari brojnim ružnim i gadnim ljudima - što je značilo da je već donekle otvrdnuo.

No to se dogodilo dok je još bio tinejdžer, zar ne? Onoga dana kad se sve u potpunosti promijenilo i kad su mu ubili majku.

Da, i to je već prošlo.

Pomisao na Sissy u demoničinom Bunaru duša poljuljala bi i najtvrdokornijeg vojničinu.

»Rekao sam joj neka misli na tebe onda kad joj se učini da više ne može izdržati.«

Maleni rep ljubimca se njihao naprijed - natrag, kao da smatra da je Jim postupio kako i treba. Nadao se da su joj sjećanja na Psa pomagala da izdrži u trenutku kad ništa drugo nije imala.

»Moram pronaći sljedeću dušu«, promrmljao je Jim prije no što je povukao još jedan dim. »Moram pronaći sljedećega u igri. Moramo pobijediti.«

Kad ga je hladna i mokra njuška gurnula u lice, pažljivo je preko ramena otpuhnuo u suprotnom smjeru.

Nigel je tvrdio da zna dušu o kojoj je riječ, ali Jimu to nije značilo baš ništa. Upoznao je jebenu gomilu ljudi u životu. Mogao se samo moliti da će ovaj biti jedan od onih koji će se dati preobratiti.

POGLAVLJE

5

Matthias je prepoznao trenutak u kojemu više nije bio sam. Svjetlost oko njega se pojačala, što je značilo da je netko otvorio vrata, a to se nije događalo slučajno.

Desna šaka mu se refleksno skupila, kao da je držao pištolj. No više od toga nije mogao učiniti. Tijelo mu je bilo nepokretno od boli, kao da ga je netko prikovao za površinu na kojoj leži - za krevet. Neprestano *bipanje* oko njega mu je dalo do znanja kakav je to ležaj. On je u bolničkom krevetu.

Pa zar nikad neće ozdraviti?

Njegovi misaoni procesi su se zaustavili. Nastala je samo crna rupa. Nije imao pojma što ga je dovelo u bolnicu, ali je znao da ga tijelo strašno boli. Isuse, znao je da se zove Matthias - i to je to.

Uspaničeno je otvorio oči.

Jedna užasnuta žena je stajala uz njegov krevet, sa rukama preko šokiranog lica. Imala je masnicu na jednom oku i povez oko čela. Tamna kosa joj je bila povučena unatrag. Lijepe oči. Bila je visoka...

Zapravo, baš prekrasne oči.

»Tako mi je žao«, promuklo je rekla.

»Molim?« Glas mu je bio grub i grlo ga je boljelo. Pola vida je izgubio prije nekog vremena. Da, onda kada je...

Smrknuo se kad su mu se misli ponovno ugasile.

»Udarila sam vas autom. Tako mi je žao - nisam vas vidjela. Bilo je mračno, a izišli ste na cestu prije no što sam se stigla zaustaviti.«

Pokušao joj je pružiti ruku. Poriv da je smiri nadjačao je njegovu bol i zbunjenost.

»Niste vi krivi. Nemojte plakati i smirite se.«

Iz nekog razloga nije mogao vjerovati da bi netko plakao za njim, ni sada ni ikada. Nije bio tip čovjeka koji izaziva takve reakcije.

No nije imao pojma kako i zašto je to znao.

Žena se malčice približila. Gledao je jednim okom kako stavlja svoju mekanu, toplu ruku u njegov dlan. Njezin dodir ga je obavio toplinom, kao da je zaronio u kadu tople vode. Smiješno, nije ni znao da mu je hladno dok ga ona nije dotaknula.

»Želim vam uzvratiti stisak«, rekao je slomljenim glasom. »U slučaju da ne možete osjetiti.«

Bila je pažljiva i nije komentirala činjenicu da nije osjetila nikakav trud s njegove strane. Ali doista se trudio. Dok su se gledali, iz nekog joj je razloga poželio reći da nije uvijek bio ovako slomljen. Ne tako davno stajao je uspravno, trčao brzo i daleko, podizao teške stvari. Sada je bio tek madrac kojemu kuca srce.

I ne zbog toga što ga je ona udarila autom - slomljen je već neko vrijeme.

Možda mu se pamćenje vraća?

»Tako mi je žao«, ponovila je.

»Jeste li tako...« Podignuo je ruku prema vlastitom licu, no ta gesta samo je učinila da se ona usredotoči na njega - i njezin trzaj je vjerojatno značio da ju je preplašila njegova ružnoća. »I vi ste ozlijeđeni.«

»Dobro sam. Je li policija već razgovarala s vama?«

»Tek sam se probudio. Ne znam.«

Izvadila je ruku iz njegove i potražila nešto u svojoj torbi veličine omanjeg ruksaka. »Evo. Ovo je moja posjetnica. Razgovarali su sa mnom dok sam primala njegu, i rekla sam da ću preuzeti potpunu odgovornost.«

Pogledala je u njega, no njegov vid se odbijalo fokusirati. Želio je samo gledati u njezine oči.

»Kako se zovete?«

»Mels Carmichael. Zapravo sam Melissa.« Dotaknula si je prsa. »Ali zovu me Mels.«

Spustila je posjetnicu na maleni stol na kotačiće. Smrknuo se i glava ga je strašno boljela. »Kako ste se ozlijedili?«

»Nazovite me ako vam bilo što bude trebalo. Nemam mnogo novaca, ali... «

»Niste bili vezani, zar ne?«

Žena je izgledala kao da joj je policija već održala tu lekciju. »Ah...«

»Trebali biste se vezati.«

Vrata su se otvorila i unutra je upala medicinska sestra, baš kao da je pravi gazda. »Čula sam alarm.«

Njegov prvi dojam je bio: gomila grudi, jako uzak struk, duga i smeđa kosa mekana kao prekrivač i sjajna kao porculan. Usprkos svemu tome, naježio se od nje toliko da je pokušao ustati i pobjeći.

»Psst... dobro je.« Kad se medicinska sestra nasmiješila, izgurala je Mels Carmichael iz bolesničke sobe. »Došla sam vam pomoći.«

Crne oči. Crne oči su ga podsjetile na nešto drugo, negdje drugdje - tamnicu u kojoj te guši mrak i ne možeš pobjeći.

Medicinska sestra se nagnula nad njega. »Pobrinut ću se za vas.«

»Ne«, čvrsto je rekao. »Ne, nećete... «

»Hoću.«

Njegova svijest je izdavala upozorenja, a slike koje nije mogao pojmiti su slale dimne signale u njegov mozak prije no što bomba eksplodira. Sjećanja su mu bila poput noćnog krajolika promatranog iz bunkera s naočalama za noćni vid. Znao je da se neprijatelj utaborio, ali proklet bio ako išta vidi.

»Molim vas«, obratila se medicinska sestra Mels. »Moram se pobrinuti za svog pacijenta.«

»Da, naravno. Ja ću krenuti dalje.« Mels se nagnula nad medicinsku sestru da ga može vidjeti. »Valjda se i čujemo nešto kasnije.«

Matthias je također morao pogledati oko sestre, i trbušni mišići su mu se zgrčili kad je prebacio svoju težinu.

Sestra mu je blokirala pogled. »Molim vas, zatvorite vrata za sobom. Hvala.«

Ostali su sami.

Sestra mu se nasmiješila i naslonila kuk na rub kreveta. »Kako bi bilo da vas operemo?«

To nije bilo pitanje. Odjednom se osjećao gol, i to ne na dobar način.

»Nisam prljav«, odgovorio je.

»Jesi.« Stavila je ruku na njegovu podlakticu, baš ondje gdje mu igle od infuzije ulaze u vene. »Prljav si.«

Snaga se odjednom počela ulijevati u njega, energija je pronalazila put i žarila mu meso zdravljem, kao da je mnoge noći proveo

spavajući snom pravednika, a dane odmarajući se i jedući dobru hranu.

Dolazila je od nje. Ali kako je to moguće?

»Što mi radiš?«

»Ništa«, osmjehnula se. »Osjećaš li se drugačije?«

Zagledao se u njezine oči. Gusta, ljepljiva crna boja je istovremeno bila i privlačna i odbojna. Nije znao koliko su vremena proveli gledajući se, povezani dodirom njezine ruke koja je djelovala poput čudotvornog lijeka.

»Poznajem te«, rekao je.

»Smiješno je kako se možeš tako osjećati pored stranca.«

Moć koja je ulazila u njega je djelovala zlonamjerno i jako poznato. »Ne želim...«

»Što ne želiš, Matthias? Ne želiš ozdraviti, ojačati i živjeti vječno?« Nagnula se još bliže. »Zar ne želiš ponovno biti muškarac?«

Njegove usnice su se počele micati, no ništa nije izišlo van. Osjećao se umrtvljeno čim je sklonila ruku. Zbunjen i ošamućen, pokušao se pridići, no osjećao se kao da ga je netko nadrogirao.

»Sad ću te oprati«, rekla je spuštajući pogled, ali njezin osmijeh obećavao je pušenje kite, ne pražnjenje noćne posude.

Kad se primaknula umivaoniku, Matthias je duboko udahnuo. Rebra su mu se širila bez imalo boli, a uzdah je bio dugačak i pravilan. Nestala je sva nelagoda. Osjećao se kao da je prošlo mnogo vremena otkad je posljednji put obitavao u svome tijelu bez poteškoća.

»Koji je danas datum?«, promrmljao je dok je ona punila posudu vodom. Pogledala ga je preko ramena. »Tako je, imaš amneziju.«

Trenutak kasnije se primaknula krevetu i povukla stolić na kotačiće sa sobom. Odgrnula ga je do kukova i odvezala trakice na njegovoj noćnoj košulji. Podignuo je glavu i pogledao samoga sebe. Gornja polovica nije izgledala tako loše. Imao je samo pokoji ožiljak. Donja polovica je bila u potpunom neredu.

Krpica za pranje je bila topla i mekana.

Dok ga je medicinska sestra gladila po prstima, osjećao je njezinu toplu i svjetlucavu kožu, savršenu kao da je fotošopirana. Kosa joj je bila gusta i raskošna. Čak su joj i usnice izgledale poput zrele voćke; mokre i sjajne, kao da obećavaju slatkoću.

Ali on ne želi nju.

Usprkos tome, nije se mogao pomaknuti.

»Moraš se malčice udebljati«, prokomentirala je, prelazeći krpicom preko njegovih prsnih mišića. »Premršav si.«

Komadić frotira se spuštao sve niže i niže, zadržavajući se na njegovom trbuhu kao da se nalazi u ruci ljubavnice, a ne zdravstvene djelatnice. Iznenadilo ga je bistro sjećanje na vrijeme kad bi ga se ovo jako dojmilo - one žene s kojima se nekada sastajao radi seksualnih usluga uvijek bi se prepale njegovog tijela.

Ma čekaj, zar se ovo zbilja događa?

Kad je pokušala spustiti plahte još niže, zaustavio je taj pokret. »Ne. Nemoj.« »Da. Itekako hoću.«

Pogledala ga je u oči, maknula njegovu ruku sa svog zapešća i otkrila ga. Nasilnost tog čina je taknula nešto u njemu - nije znao što ni zašto.

»Jesam li pogodila slabu točku?« upitala je, shvativši da on voli opasne stvari. »Jesam li, Matthiase?«

»Možda.« Glas mu je odjednom ojačao i produbio se.

»A sada?«

Dotaknula je ono mjesto koje određuje spol i zagrebala ga frotirom po penisu.

Dok je oblizivala usnice kao opčinjena, morao se nasmijati. Koji god da su njezini razlozi ovakvog nepoštivanja protokola, neće naći neko vrlo ispunjenje kod njega: ipak, to će riješiti njegov problem. Mogla se slobodno svući i izvoditi akrobacije po njemu, no taj komadić ispuhanog mesa se neće dignuti i primijetiti takvo što. Usprkos amenziji, to je znao jednako jasno kao što zna da vidi samo na jedno oko. To je činjenica, ne sjećanje.

»Nisam izgubio samo pamćenje«, suho je primijetio.

»Zbilja je tako.«

Kad ga je pogladila ondje gdje ne bi smjela, poskočio je. No impotencija ne znači da nemaš osjetila, samo da ne možeš ništa učiniti.

Rijeka moći se ponovno prolila njime, ovoga puta još jače. Zastenjao je, izvinuo leđa i automatski primaknuo kukove izvoru dodira.

»Tako je«, zadihano je rekla. »Osjeti me. U tebi sam.«

Seksualni nagon koji mu je dugo nedostajao pojavio se niotkuda; agresivnost i želja za prodorom koju dugo nije osjetio. Bože, sam

podsjetnik da je muško, a da nije nešto slomljeno ili androgino!

Sranje, ovo je tako dobro...

»Pogledaj me«, naredila mu je dok je obrađivala njegov kurac.

»Pogledaj me.«

Novost osjećaja ga je toliko zaokupila da je zaboravio tko ga obraduje, i prizor nje mu je iscijedio sve emocije, usprkos tijelu koje je jedva čekalo. Bila je prekrasna i raskošna poput otrovnog bršljana.

»Zar ti se ovo ne sviđa?«

Nije mu se sviđalo. »Ni najmanje.«

»Lažljivče. Moramo završiti ono što smo započeli. Da, moramo.«

Devina je ušla u Saks Fifth Avenue u caldwellskom trgovačkom centru nešto prije pet ujutro. Prošla je kroza staklo u izlog pun lutaka odjevenih u pastelne boje. Pozirala je skupa s njima, izvijajući leđa i osjećajući kako joj grudi razvlače prednji dio bluze ispod kaputa.

Proljeće je bilo u punom jeku, a to je njezinim bedrima bila dobra vijest. Kad je već došla, možda bi mogla i uzeti koju stvarčicu.

Dok joj se adrenalinski šoping polako budio u venama, zašla je iza izloga i onemogućila detektore pokreta. Pomislila je da bi mogla ostaviti upaljene nadzorne kamere čisto fore radi. Najbolje je kad te netko gleda - pa bilo to i trbušasto ljudsko biće koje sjedi za stolom, pri kraju noćne smjene koju je ionako vjerojatno prespavao.

No, imala je ozbiljne razloge za dolazak.

Njezine potpetice su odjekivale po ulaštenom mramornom podu. Sviđao joj se taj odjek, pa je gazila sve snažnije da se njezina vladavina nad prazninom proširila u svim smjerovima. Kako je samo obožavala taj miris; laštilo i parfem, kolonjska voda i bogatstvo.

Prolazeći pored butika s ručnim torbicama, divila se Pradi, Miu Miu i Chanelu. Roba je izgledala prekrasno čak i pod prigušenim svjetlom. Podlegla je iskušenju kad je naišla na Gucci. Provukla se kroz vrata zaključana lancima i zgrabila tamnozelenu torbu od zmijske kože, te ležerno nastavila dalje.

Čovječe, ako zanemarimo seks, nema ničega boljega od ekskluzivnih robnih kuća. Tisuće i tisuće metara kvadratnih punih lijepo organiziranih, složenih i katalogiziranih stvari. Pravi opsesivno-kompulzivni orgazam.

Morala se držati pod kontrolom. Osjećala je kako se veže, i ako

nastavi, stvorit će si osjećaj vlasništva nad svim ovim lijepim stvarima. Morat će ubiti sve ljude koji ih dođu kupiti, a to je zbilja iscrpljujuće.

Ipak, dalo joj je ideju da se lati svog Lenova i digitalizira svoju kolekciju. Sljedeća djevica koju zakolje zbog održavanja vlastite slike mora biti reanimirana tako da joj kompjutorizira kolekciju. Poslužit će joj za zavođenje šmokljana koji nemaju pojma kako da nešto povale.

Prodrla je u središte prvog kata i pronašla stolove za kojima se prodavala šminka -Chanel u svojoj karakterističnoj crnoj, Lancome u staklenim kutijicama... i Yves Saint Laurent sa mnogo zlata oko svojih izloženih artikala. Zašla je iza stola i otvorila bravu vitrine uz pod. Spustila se u čučanj i posvijetlila si dlanom, tražeći sićušnu oznaku na kutijicama.

I Le Rouge nije bilo teško pronaći. Pažljivo je izvukla jednu kutijicu iz uredno složene hrpe, otvorila je i izvukla svjetlucavu metalnu tubicu.

Prekrasno, upravo prekrasno. Netaknuto. Skoro je zadrhtala kad je okrenula tubicu i otkrila savršeni stup ruža za usnice. Nježan miris cvijeta zavrtio joj je glavom.

Liječnica je bila u pravu; napadaj panike nije potrajao zauvijek, i dok se Devina nakon toga bavila svojim poslovima, zaboravila je na kutijicu s ružem koju je bacila. No tjeskoba se ponovno pojavila kad se vratila u svoj prostor i sjela ispred zrcala, spremna da se spusti do svojeg zida i provede vrijeme nasamo sa svojom djecom.

Tad su počeli pravi problemi.

Misli su joj ubrzo izmaknule kontroli, a slike svih vrsta smeća i prljavštine, prepunih kontejnera i smrdljivih deponija su joj zaposjele um i skoro je rasplakale.

Mogla se vratiti po onu tubicu koju je bacila, ali željela je isposlovati barem dio zavjeta prema liječnici; bilo bi jako slično njoj postati opsjednuta tim ružem i njegovim vraćanjem, i držati se tog plana bez obzira na prepreke.

No nije više smjela postupati na taj način - zato je otišla u robnu kuću, a ne u ured, i uzela si lijepu, netaknutu novu tubicu da nadomjesti onu koju je bacila u ime samopoboljšanja. Bilo je tu još pet kutijica u njezinoj omiljenoj boji, složenih jedna na drugu u prekrasni maleni toranj. Željela ih je sve uzeti, kao rezerve za rezervu, no

svladala se. Zatvorila je vitrinu i nestala.

Bila je ponosna na sebe kad je otišla. Dosta se odmarala - vrijeme je da se vrati na posao.

Vratila se izlogu kao prijašnjem ulazu i zastala ispred jedne lutke. Bila je ukrašena plavom vlasuljom ravne kose i odjevena u neko cvjetno čudo koje Devina ne bi odjenula ni u najcrnjem ludilu.

Bilo je bolno zapitati se što bi Jim Heron pomislio da je vidi u tome.

Bez sumnje je bila baš po njegovom ukusu - ženstvena, lijepa i ne previše otvorena. Sasvim skromna.

Taj kreten. Taj lažljivi prevarant.

Naravno, činjenica da ju je tako stručno prevario u posljednjoj rundi činila ga je još privlačnijim.

Devina se smrknula kad je ponovno začula glas liječnice. Kognitivno-bihevioralna terapija je reprogramiranje mozga pomoću iskustava.

Demonska ženka se primaknula te dotaknula dugačku i ravnu vlasulju boje žutog dijamanta.

Sissy Barten, Jimova slatka draga, imala je baš takvu kosu. Bila bi oduševljena ovom haljinom. Stajala bi postrance i čekala da joj Jim priđe. Nikada ne bi bila izravna, nego samo i isključivo djevičanska.

To je bilo dovoljno da ih oboje poželi ubiti - a tu bi glupu djevojku ubila još jednom, jer joj je već prerezala grkljan nad onom kadom!

Devina se nekoliko puta osmjehnula.

Strgala je vlasulju i unakazila lutku, a potom je kroz izlog izišla

POGLAVLJE

6

To mora biti san, zar ne?

Adrian sigurno sanja. Naravno, sve se činilo prokleta stvarnim - počevši od baršunaste sofe pod njegovim dupetom, do hladnog piva u ruci i odvratne vrućine u utrobi kluba.

Bojao se okrenuti glavu i otkriti kako je u ovom bučnom, očajnom mjestu punom ispraznih ljudi poput njega samoga - sasvim usamljen.

Ako je sam, onda je Eddie doista mrtav.

Potegnuo je veliki gutljaj iz boce, pripremio se i okrenuo.

Adrian je polako spustio bocu i izdahnuo sav zrak kojeg je imao u plućima. »Hej, stari«, šapnuo je.

Eddie ga je pogledao crvenim očima. »Hej, bok.« Pomaknuo se u sjedalu. »Čuj, jesi li ti dobro?«

»Da, samo...«

»Zašto me tako gledaš?«

»Nedostajao si mi«, tiho će Ad. »Nisam mislio da ću te ikada više vidjeti.«

»Samo zato što sam otišao na zahod«, osmjehnuo se Eddie. »Obično se i vratim.«

Ad je pružio ruku prema njemu, znajući da će dodir dokazati na kojoj se strani nalaze.

Eddie se smrknuo i odmaknuo, gledajući Adriana kao da mu je upravo izrastao rog nasred čela. »Što je tebi?«

Lice mu je bilo baš kakvo treba biti - potamnijela koža s naznakom brade, crvene oči koje otvoreno promatraju svijet, bez sumnjičavosti i naivnosti, te dugačka i teška pletenica koja mu se spuštala niz snažna, mišićava leđa.

Ad si je protrljao lice. »Ne znam.«

»Hoćeš li da odemo?«

»Bože, ne.«

»Dobro.« Crvene oči su se ponovno okrenule gomili ljudi. »Hoćeš li me opet natjerati na seks?«

Ad se glasno nasmijao. »Naravno. To se sigurno već dogodilo.«

»Bacati žene prema meni... «

»Birati one za koje znaš da će mi se svidjeti... «

»Pa dobro, to sam i učinio.«

»I time uništiti moju krepost.«

Kad je ovaj još jednom potegnuo iz boce, Ad se uozbiljio. »To nitko ne bi mogao.«

»Naravno. Prije no što sam postao anđeo, bio sam vestalka, i još uvijek se nisam riješio tog osjećaja.«

»To objašnjava tvoju dugu kosu.«

»Ne, kosa je tu da me učini prokleta zgodnim.«

Ad se nasmijao i naslonio. Spopao ga je iznenadan nalet energije - osjećaj da se život vratio u normalu, da nije bilo nikakve tragedije, da se sve vratilo na svoje mjesto. Olakšanje je bilo tako snažno da mu se činilo da leti, iako je sjedio. Val optimizma ga je natjerao da pogleda u gomilu, a njegov jebački filter je preuzeo kontrolu, pretvarajući sve prisutne drolje u kraljice ljepote.

»Vidiš li išta što bi nam se svidjelo?« suho će Eddie.

»Da nema mene, ti nikad ne bi ništa poševio.«

»Mislim da se ne bih složio s tim.«

»Ti i tvoja iskrenost.« »Kvragu.«

Da, ona crvenokosa i crnokosa će poslužiti, pomislio je Ad. Ukočio se. Netko se šuljao u periferiji mračnih kuteva i gledao ih.

»Vrijeme je«, rekao je Eddie. »Ili ćemo napraviti ono po što smo došli, ili ćemo naručiti još jednu rundu. Ad? Halo?«

Adrian se stresao. »Da, može.«

Najbolji prijatelj mu je uputio još jedan začuđeni pogled. »Što nije u redu s tobom, stari?«

Dobro pitanje, pomislio je osovivši se na noge. »Samo mi daj malo vremena da se naviknem.«

»Uzmi si vremena, ali požuri.«

»Nije li to protuslovlje?«

»Nije kad se radi o tebi.«

Usljedio je neopterećeni smijeh, a zatim je svu svoju energiju uložio u dvije dame. Dok se približavao crvenoj i crnoj, njihovi

hihotavi odgovori bili su jako predvidljivi, i nimalo slični orgazmima koji ih sve očekuju.

»Ja sam Adrian«, rekao je prilazeći im. Zastale su na njegov lijeni osmijeh i malčice si popravile držanje - grudi van, trbuh unutra, noge naprijed i sve tako da se vide bedra.

»Sviđa mi se tvoj parfem«, rekao je, naslanjajući se na vrat crvenokose. Zapravo ga još nije ni osjetio, ali i ne brine ga kakav je to miris.

Udahnuo je i skamenio se. Taj miris... Da.

»Drago mi je«, rekla je, prelazeći rukom preko njegovih leđa i sve do njegovog dupeta. »Stavila sam ga baš za nekoga poput tebe.« Adrian se odmaknuo. Bole ga i prsa i glava. »Da. Super.«

Pogledao je preko ramena. Eddie je opruženih nogu ležao na kauču, no jako usredotočen i kao da je već spreman za seks.

Ad je kimnuo u smjeru svog prijatelja. »Došao sam s prijateljem. A ti?«

»Ona ima dečka«, rekla je crvenokosa kao da se radi o karakternoj mani.

»Žao mi je«, rekla je crnokosa.

Ma daj, kao da je uopće bitno. »Dobro, onda samo ti, pod uvjetom da možeš podnijeti dvojicu?«

Kad je ženskica zacvrkutala kao da je dobila na lutriji, primio ju je za ruku. Njezin parfem ih je slijedio i poželio je da je barem crnokosa bila dostupna i voljna, umjesto ove Jessice Rabbit u gotičkom izdanju. Sad je bilo kasno - prenaporno je novačiti drugu žensku, i osim toga - neće trajati zauvijek. Nijedna od njih nikada nije bila zauvijek.

Prokleti cvjetni parfem. Ježio se od njega.

Kad je stigao do kauča i sjeo, crvenokosa se poput dekice bacila preko njihovih nogu. Okrenula je lice u smjeru drugog anđela, i Eddie ju je počeo ljubiti kao da mu život ovisi o tome.

Za tipa koji nema spiku sa ženama, zbilja je imao vrhunski apetit.

Dok ih je Ad gledao gladeći crvenokosu po kukovima i grudima, razmišljao je o nevjerojatoj snazi noćnih mora. Osjećao se kao da se ono sranje s Eddiejem zapravo i dogodilo: ona harpija zaletjela se niotkuda i probila anđela oštricom, učinivši ga smrtnim istog trena. Potom je došla smrt u predvorju banke nedaleko ovoga kluba. Zatim patnja i osjećaj da je izgubio svoju svrhu u svijetu...

Adrian se smrknuo pitajući se zašto je razgovarao sam sa sobom, baš kao da se ta grozota uopće dogodila.

Crvenokosa se izvila i raširila noge, pozivajući ga da se poigra u njezinom pješčaniku. Poslušao je, a Eddie se primio njezinih grudi, svlačeći gornji dio nekog crnog razderanog kostima. Bio je agresivniji nego inače, otkrivajući svijetu par sisa koje su bile manje nego što su obećavale.

Taman kad je Adrian gurnuo prste duboko, konobarica se pojavila sa dva piva. Bila je očigledno naviknuta na slične prizore; nije ni trepnula kad je spustila boce na stol.

»Ja plaćam«, rekao je Ad, vadeći novčanik iz džepa i pružajući dvadeseticu konobarici. Kad je otišla, pogledao je boce, a zatim svog prijatelja. »Coors Light? Koji ti je vrug?«

Drugi anđeo se izvukao iz poljupca i slegnuo ramenima. »Pazim na težinu.«

Ad je preokrenuo očima i vratio se dodirivanju obroka koji će uskoro biti pojeden. Pomaknuo je ruke ispod njezine kratke suknje i napipao donje rublje sa snagom čeličnih rešetki - i širinom vojničkog šatora. Koji kurac? Eto, valjda su steznici jeftiniji od liposukcije.

Parfem mu se ponovno uvukao u nos, na što je pomislio da možda i ne dolazi od ove žene. Pogledao je oko sebe, no nije vidio ništa neobično.

»Mislim da ti trebaš prvi opaliti«, rekao je Eddie, igrajući se njezinim već poprilično ispuhanim grudima.

A kosa... izgledala je raskošno i valovito kad ju je tek vidio. Sad je djelovala suho i beživotno.

Žena se osmjehnula, otkrivajući krive zube.

»Hajde Adriane, obradi ju...« Eddiejeve oči sjale su u mraku, »Želim te gledati.«

Žena je primila Adrianovu ruku i stavila si ju među noge, trljajući se o njegov dlan i prste.

Neka prilika je izišla iz gomile, visoka i ponosita, odjevena u bijeli plašt. Kad se primaknula, miris cvijeća je nadjačao sve ostalo. Eddie.

Bio je to pravi Eddie, istinit i stvaran, cjelovit i nepokoren u gomili živih mrtvaca.

»Ma daj... i baš kad je postalo zanimljivo.«

Ad se okrenuo. Devina je sjedila pored njega na kauču, u svom

pravom obličju. Bila je oživljena leš; meso joj je spadalo sa posivjelih kostiju, a njezini groteskni i istrunuli dlanovi su ležali na grudima nekad zgodne žene. Demonska ženka je bila iznervirana, a njezine labave usnice i opuštena vilica su se stisnuli koliko je to bilo fizički moguće.

Adrian je povikao i htio ustati, no crvenokosa je držala njegovu ruku na mjestu. Dok se borio protiv njezine astronomske snage, pretvorila se u ono što je zapravo i bila -bivše oličje stvorenja. Iluzija ljepote je nestala kao da se više nije mogla održavati.

Dok se pokušavao osloboditi, crna mrlja se počela širiti po njegovoj ruci, počevši od prstiju i prema zglobu, a naposljetku i prema laktu.

Vrištao je i trzao se, no bio je poput muhe zalijepljene za papir, poput miša u klopci...

Eddie, pravi Eddie, mrtvi Eddie, prekinuo je tu sponu laganim dodirrom. Nije dotaknuo Adriana, nego crvenokosu. Pojavio se pored njih i stavio kažiprst na harpijino rame. Nestala je istog trena.

Dok je Devina proklinjala anđela, Adrian se oslobodio stiska i pao s kauča, gledajući Eddieja dok mu se srce slamalo, a osjećaj strašnog gubitka vraćao se na svoje staro mjesto.

»Jebi se«, pljunula je Devina anđela.

Eddiejevo prekrasno i dobrohotno, pametno i naočito lice nije pokazalo nikakvu reakciju na uvredu. Samo je kimnuo prema bocama piva i rekao: »Na tvome mjestu, mene bi brinulo mnogo više toga nego moja težina.«

Ružne riječi su doletjele s kauča, no Devina nije pokušala ništa drugo - morao se zapitati što je Eddie zapravo postigao svojim E.T.-u sličnim pokretom prsta.

Drugi anđeo je gledao Adriana dugo i neprekidno, kao da mrtvima živi nedostaju mnogo više. »Nikada nisam daleko od tebe«, rekao je Eddie prepuklim glasom.

»Sranje... nemoj ići«, zapomagao je Adrian. »Ostani ovdje.«

»Kako dirljivo.« Devinine crne oči bile su bijesne. »Hoćete li se možda zažvaliti prije no što ovaj ode?«

Eddie se počeo odmicati unatrag poput statue na kotrljajućoj platformi. Njegovo mirno tijelo se udaljivalo kroz gomilu, a miris livade je išao za njim.

»Eddie!« Kad je Ad jurnuo naprijed, mrlja na ruci mu je skoro dosegla rame.

»Ušla sam u tebe«, zadovoljno će Devina. »Prekasno je za pomoć.« Adrian je vrisnuo što je glasnije mogao.

POGLAVLJE

7

Matthiasa je probudio sunčev sjaj na licu. Nije bio siguran kad je medicinska sestra sa nestašnim rukama otišla, no namjeravao je učiniti isto odmah nakon toga. Ipak, neprirodan san ga je preplavio i zaposjeo. Iznenadio se što je uopće nekako budan.

Bolnička soba je izgledala isto kao i prethodnoga dana, no zašto bi se uopće promijenila? Osjećao se mnogo bolje, poput automobila nakon servisa.

Tko bi rekao da neželjeno drkanje može dovesti do nečega takvoga?

Bilo je to čudno. Dok je gledao oko sebe, smatrao je nevjerojatnim da je još uvijek *vani*. No što sve ovo znači? Biti izvan zatvora? Mentalne bolnice? Nečega još gorega?

Natjerao je svoj lijeni mozak da se probudi i pokuša se sjetiti gdje je bio protekle noći, što se dogodilo prije nego što je završio ovdje...

Udarila sam vas autom. Tako mi je žao.

Zatvorio je oči i sjetio se one žene. Mels Carmichael. Ona se uspjela probit, kroz maglu i dotaknuti ga tamo gdje je bilo najvažnije. Zašto? Nije imao pojma - no da su okolnosti drugačije, mogao bi provesti više vremena s njom. Mnogo više.

Svejedno, on nije romantičarski tip - to mu je bilo jasno.

Iznenaden što se ne osjeća lošije, odgurnuo se od jastuka i dao tijelu vremena da podnese drugačiji izvještaj - onaj karakterističniji za nekoga tko je maločas završio nabijen na vjetrobransko staklo.

Ne. I dalje se osjećao dobro.

Idi odavde i pokreni se.

Dobro, pomoglo bi da zna tko ga goni i zašto bježi, no nije želio tračiti vrijeme tim pitanjima - ne u trenutku kad mu je nadbubrežna žlijezda stalno pokazivala prema vratima i vikala da se tornja van.

»Čini se da ipak nisi nepoznat.«

Matthias je posegnuo za pištoljem koji nije bio na predviđenome mjestu i pogledao preko sobe. Medicinska sestra se vratila. Stajala je na vratima, a njezina prisutnost je djelovala poput propuha.

Na danjem svjetlu... pa, nije se ponašala poput zavodnice.

Možda je vampir. Ha!

»Pronašli su tvoj novčanik«, rekla je, držeći crni predmet u ruci. »Sve je unutra. Osobna iskaznica, Visa, i tvoja iskaznica zdravstvenog osiguranja, naravno. Morat ćeš nešto dodati, no većinu troškova su ipak pokrili.«

Prišla je i stavila novčanik na stolić sa kotačićima, odmah pored posjetnice koju mu je ostavila ona novinarka. Pomaknula se unatrag kao da zna da mu treba prostora.

»Hvala«, rekao je, pritom ispunjavajući prazninu u razgovoru.

Bila je odjevena u civilnu odjeću: plave traperice, crne klompe i veliku bijelu Patagonia jaknu koja je bila besprijeckorno čista. Kosa joj je padala preko ramena, i zagladila ju je savršeno kao da je iz časopisa.

»Donijela sam ti i odjeću.« Kimnula je preko ramena. »U ormaru je. Nadam se da će ti odgovarati.«

»Pustit će me da odem?«

»Ako se ispostavi da je nakon jutrošnjeg pregleda sve u redu. Imaš li se kome vratiti kući?«

Nije odgovorio - i ne zato što nije znao. Nikome nije odgovarao na pitanja. Jednostavno je bio takav. Duga pauza broj dva.

Pročistila je grlo i nije ga pogledala u oči. »Čuj, ono sinoć...«

Dakle, o tome se radi. »Zaboravit ću to. I ti bi trebala.«

Znao je da ima važnijeg posla nego razmišljati o neželjenom trljanju kite, pa bilo to i od lijepe žene.

Kako srcedrapajuće! Pogotovo kad se sjeti svega što je napravio drugima.

Sjećanja su izvirila na površinu poput čudovišta iz Loch Nessa. Nešto zastrašujuće i čudovišno prijetilo je da će se pojaviti.

Pitao se kakva je on uistinu osoba.

Tamne oči medicinske sestre, ti prozori duše, odjednom su se zagledali u njegove. »Jako mi je žao. Pogriješila sam. Nisam smjela...«

Vratio se u sadašnjost i pomislio kako ona pri danjem svjetlu nad njim uopće nema moć. Nije djelovala poput žene koja bi ikada bila

tako agresivna. Bila je samo lijepa, mlada medicinska sestra sa prekrasnim tijelom i kosom, koja je sada djelovala jako ranjivo.

Je li se ono uopće dogodilo? Vjerojatno su ga nakljukali sredstvima protiv bolova, a to ti zbilja može sjebati mozak. No da se ništa nije zbilja, zašto bi se ona ispričavala?

»To je sasvim protivno protokolu. Nikada nisam učinila ništa takvo. Samo... toliko te boljelo, i htio si... «

Zar je htio? Koliko se sjećao, bilo je upravo suprotno. No očigledno nije imao pojma - činilo mu se da je svršio. Možda se ni to nije dogodilo. Imalo bi smisla da nije.

»Htjela sam ti to reći prije no što odem - a i ti ćeš već otići kad se ja vratim.«

Izgledala je iskreno posramljeno. Osjetio je da bi bilo karakteristično za njega i njegovu osobnost da je pokuša iskoristiti, ako ni zbog čega drugoga, onda samo da joj bude neugodno.

»Ja sam kriv«, čuo je samoga sebe kako govori i povjerovao u vlastitu ispovijed čim je izgovorio te riječi. »Ja bih se trebao ispričati.«

Jeбанje iz samilosti je počivalo na istim načelima, pa došlo do penetracije ili ne: *jadan li sam, tužan li sam, možeš li se pobrinuti za moj kurac, hvala ti.*

Medicinska sestra je prelazila blijedom rukom preko imitacije drva na okviru kreveta. »Eto, nisam htjela da misliš kako hodam uokolo i servisiram ljude na taj način.« Nelagodno se osmjehnula. »Ne znam zašto mi je bitno, ali... «

»Ne moraš mi objašnjavati.«

Kad ga je pogledala, njezin oprezni izraz lica se opustio u iskreni osmijeh. Jednostavno je morao pogledati njezin lijevi prstenjak i vidjeli ima li znakova udaje. Nema. Ništa.

»Hvala ti što se tako normalno ponašaš.« Pogledala je preko ramena u vrata. »Morala bih ići. Pazi na sebe - i molim te, javi se svom liječniku. Ozljede glave nisu dječja igra, a gubljenje pamćenja je ozbiljna stvar.«

»Da, hoću.«

Slagao joj je takvom lakoćom i odmah shvatio da je to učinio već mnogo puta u životu. Dok joj je mahao na pozdrav, razmišljao je o njoj kao o nekakvoj cirkularnoj poruci ili kuverti u sandučiću. Zsigurno ne kao o ljudskom biću, a ona nije bila kriva za to. Imao je osjećaj da

je jednostavno tako sazdan.

Super. Nema boljeg osjećaja od buđenja i postupne spoznaje da si pravi šupak...

Pogledao je u noćni ormarić. Posjetnica i novčanik su stajali jedno pored drugoga -prvo crno i debelo, a drugo tanko i bijelo. Kad je pružio ruku, nije znao za čime će posegnuti.

Novčanik je naposljetku prevladao. Otvorio je preklopljeni komadić glatke kože i zagledao se u vozačku dozvolu u prozirnrom džepiću. Slika je bila... pa, on nije prepoznao frajera na njoj, ali medicinska sestra čarobnih ruku je bila uvjerena da je to on. Zar je tako izgledao? Lik sa crnom kosom i naočitim, hladnim licem.

Otisnute informacije su mu rekle da ima plave oči - i činilo se da oba oka funkcioniraju jer su usredotočeno gledala u fotografski aparat. Datum rođenja je ovog mjeseca, a zatim vozačka istječe.

Svi su ga zvali Matthias, a to ime bilo je navedeno i ovdje, kao i adresa u Caldwellu kod New Yorka, što je riješilo sva zemljopisna pitanja. Pazi to, nije ni znao da ih ima.

Caldwell, New York.

Vratio se. Barem su mu tako govorili instinkti. *Bježi odavde. Odmah.*

Najvažnije stvari mogu i čekati. Polako je pokušao ustati iz kreveta, ali to se pokazalo preteškim. Išćupao je infuziju iz vena i jastučice oko prsa. Nagnuo se prema opremi za nadzor pacijenta i ugasio alarme prije no što se odvukao u kupaonicu.

Svjetlo je bilo ugašeno. Upalio ga je i predstava je počela.

Kad se susreo s vlastitim odrazom u zrcalu iznad umivaonika, morao je duboko udahnuti. Jedno oko mu je bilo sasvim bijelo, a lice obilježeno ostacima proteklih boli. Imao je i ožiljak na sljepoočnici, vjerojatno od ozljede oka.

Fotografija na vozačkoj definitivno je bila njegova. Nedostajale su samo sijede vlasi na sljepoočnicama. Očigledno se uslikao prije dosta vremena.

»Gospodine, molim vas da se vratite u krevet - mogli biste pasti. Niste smjeli izvaditi... «

Ignorirao je novu medicinsku sestru. »Odlazim. Odmah.«

Zatvorio joj je vrata ispred nosa i otvorio vodu u tušu. Kad se ponovno usredotočio na zrcalo, pomislio je na Mels Carmichael. Nije

imao pojma zašto. Nije ni čudo da se onako zblenula kad ga je vidjela. Nije baš prezgodan.

Kriste, zašto tako razmišlja? Zašto mu je bitno kako ga netko drugi vidi?

U naletu bistrine otvorio je vrata i povirio van. Medicinska sestra je otišla, no vjerojatno će se uskoro vratiti s nekim tko ima slova *dr.* izvezena na prsima. Mora se požuriti. Zgrabio je Melsinu posjetnicu i stavio je u novčanik. Zatim je uzeo odjeću iz ormara i zaključao se u kupaonicu.

Deset minuta kasnije bio je čist i odjeven u crnu majicu, vjetrovku i udobne traperice. Pri izlasku iz sobe dohvatio je štap za hodanje vjerojatno ostavljen baš za njega. Lijepo mu je sjeo u ruku, i mogao je hodati puno brže, kao da već odavno koristi štap. Krenuo je prema dizalima. Nikome se nije javio, ništa nije potpisao. Računovodstvo će pronaći čovjeka na vozačkoj pri njegovoj adresi u Caldwellu. Možda će ga pronaći i on.

Adrianov vrisak je probudio Jima i lansirao ga iz kreveta ravno u položaj za napad. Sa kristalnim bodežom u jednoj ruci i automatskom puškom u drugoj, bio je spreman na poslove sa ljudima - ili Devinom i njoj sličnima. Pas se odmah mudro sklonio od opasnosti.

»Dobro sam«, rekao je Ad, jednako uvjerljivo kao netko s arterijskim krvarenjem.

Anđeo je izgledao sasvim izgubljeno ispod svjetlosti sunca koje je sjalo kroz tanašne zavjese. Imao je tamne kolutove ispod očiju, raščupanu crnu kosu i sav se tresao dok je povlačio ovratnik svoje Hanes majice. Njegovi *pirsevi* na licu, koji su se protezali od donje usnice uz ušne resice i sve do obrve, jedine su stvari koje su sjale. Sve ostalo je bilo skoro mrtvo. Kontrolno svjetlo mu se ugasilo.

Jim je prišao i pružio ruku svom prijatelju. »Vrijeme je za ustajanje.«

Drugi anđeo je prihvatio ruku i Jim se na trenutak sledio. Neugodno bockanje mu se pronijelo uz ruku i osvijestilo mu sve instinkte. No tad je podignuo Ada s poda i neugodnost je nestala.

»Jesi li bio kod Nigela i dečki?« upitao je Adrian, hodajući okolo kao da nešto želi stresti s leđa.

»Zašto bih tamo išao?«

»U pravu si.«

Drugi anđeo je otišao u kupaonicu i zaključao vrata. Čulo se povlačenje vode, zatim tuš, a naposljetku i umivaonik.

Jim je prišao vratima, stavio ruku na kvaku i nešto rekao iza pregrade.

»Što si sanjao?«

Kad nije dobio odgovor, šakom je lupio o vrata. »Adriane«, viknuo je. »Reci mi.«

Bog i sam zna da se Devina služi raznoraznim trikovima kako bi dobila što želi. Nije bilo neobično da pokuša provaliti u Adrianovu podsvijest dok ovaj spava.

Lupio je još nekoliko puta.

Kad nije čuo nikakav odgovor, odjebao je skromnost i sram i upao unutra. Kroz prozirnu i plastičnu zavjesu na tušu, vidio je Adriana kako sjedi na podu s pločicama ispod dupeta. Sklupčao se u tušu, približio koljena prsima i pokrio glavu rukama. Nije plakao ni psovao.

Nije se raspadao, što je možda i bilo najstrašnije od svega. Anđeo je samo sjedio pod toplim mlazom, a njegovo ogromno tijelo kao da se uvuklo samo u sebe.

Jim je spustio poklopac WC školjke i sjeo na njega. »Pričaj.«

Nakon nekoliko trenutaka, anđeo je nešto grubo izustio. »Bila je Eddie. Sanjao sam da je ona Eddie.«

Sranje. »Da, od takvoga nečega se vrišti.«

»I on je bio tamo. On me probudio. Kvragu, kad sam ga vidio...«

Rečenica je utihnula i Jim je s posebnom pažnjom pregledao oštricu svog bodeža. »Da, znam.«

»Ubit ću je.«

»Samo ako stigneš prije mene.«

Adrian je spustio ruke u bazenčić vode koji se skupio oko njegovog dupeta. Baš u tom trenutku, izgledao je poraženo. Ipak, ledeni bijes će se vratiti istog trena kad im se ženka demona približi. Iskreno rečeno, očekivana reakcija na nju mogla bi predstavljati problem. Nije želio da mu se pomoćnik odmetne, no znao je da će biti teško raspravljati s njim dok je u ovakvom stanju.

»Mislim kako ćeš morati tražiti da ti Nigel dodijeli nekoga drugoga«, tiho će Ad, kao da čita misli.

»Ne želim nikoga drugoga.«

Slagao je. Još uvijek se navikavao na svoje oružje i mogućnosti - krivulja učenja više nije bila tako strma kao u nekoliko prvih tjedana, no još uvijek nije dosegao maksimum. Devina nije bila vrsta neprijatelja s kojim bi djelomična izvedba bila dovoljna. Trebao mu je netko čvršći kao potpora.

Najiskrenije rečeno, Eddie je bio karika koja nedostaje. Zato ga je neprijatelj i uklonio.

Prokleta kuja.

»Poznaješ li ikoga drugoga?« upitao je Jim.

»Postojao je još jedan lik - zapravo je bio nadređen meni i Eddieju. Skoro na razini Nigela i Colina. No uvalio se u neke probleme, a posljednji put sam čuo da je u Međuprostoru. On je zbilja bio divlji. Možda ti je onda bolje da ostaneš sa mnom.«

»Moramo nekako vratiti Eddieja.«

»Jedino on zna kako se to radi.« Adrian je zastenjao i osovio se na noge, uzdižući se poput ogromnog drveta. »Možda i Colin zna.«

Jim je kimnuo i ponovno se usredotočio na kristalni bodež. Oružje je bilo bistro poput leda i lagano poput daha. Eddie mu ga je poklonio...

Cvilež i udarac su ga ponovno vratili ruševini ovog partnera. Ad je primio sapun i ispustio ga, držeći ruke ispred lica i mičući usta kao da psuje.

»Što nije u redu?«

»Oh, jebote«, Adrian je neprestance okretao šake ispred sebe. »Sranje...«

»Molim?«

»Crne su.« Frajer mu je pokazivao ruke. »Zar ne vidiš? Ona je u meni - Devina je u meni i preuzima moje biće.«

Jim je na trenutak bio jako zbunjen, no znao je da se mora uplesti i vratiti ovu situaciju u stvarnost što prije. Spustio je bodež na umivaonik, maknuo plastičnu zavjesu i primio anđela za zapešća.

Ponovno ga je spopao onaj zlokobni osjećaj, paleći živce u njegovim dlanovima kao da ih je uronio u kiselinu. Gledao je u Adovu kožu i pitao se što se zapravo dogodilo u onom snu.

No ruke su mu izgledale sasvim normalno. Ljudi koji su nedavno izgubili najbolje prijatelje imaju pravo na živčane slomove, ali ne smiju ostati takvi.

»Adriane, prijatelju«, dobro ga je protresao, »pogledaj me.«

Kad ga je jadnik napokon pogledao, Jim mu se zagledao u oči kao da traži komadić njegovog mozga da ga zgrabi rukama. »Dobro si. Ništa se ne događa - nije u tebi, nije ovdje, nema je... «

»Nisi u pravu.«

Te bezbojne riječi su ga šokirale. Ipak, odmahnuo je glavom. »Ti si anđeo, Adriane.« »Jesam li?«

Jim mu je kontrirao grubim glasom. »Recimo to ovako... bolje ti je da jesi.«

Nakon napete tišine, Jimova usta su se pokrenula i pustila van smirujuće, razumne slogove koji su prevalili daljinu između njih dvojice. No u skrovitim mjestima svoje svijesti, uputio je molitvu onome tko sluša.

Devina je parazit, i to ona vrsta koja se uvuče u ljude i zarazi ih. Jasno je da osoba u ovakvom emocionalnom stanju postaje jako ranjiva. Tragedija je u tome što ne smije dozvoliti da mu netko tako slab i slomljen čuva leđa, ma koliko volio svog prijatelja.

POGLAVLJE

8

Što ti je s okom?« Kad je Mels ušla u majčinu kuhinju, nije joj odgovorila i odmah je posegnula za kavom. Činjenica da se kava nalazila na drugom kraju kuhinje bila je samo bonus na kofein - mogla ju je piti leđima okrenuta mami.

Prokleti puder. Trebao bi pokrivati nepravilnosti poput bubuljica, mrlja... modrica iz automobilskih nesreća za koje ne želiš da ti mama sazna.

»Mels?«

Nije se morala okrenuti da bi shvatila što je iza nje; njezina mama, malena i vitka, jako mladolika za svoju dob, sjedila je za stolom i listala *Caldwellski glasnik* pri zdjeli vlaknastih pahuljica i šalici crne kave. Tamnu kosu prošaranu sijedim pramenovima uvijek je držala u urednoj pundici. Odijevala se ležerno, no izgledala je savršeno čisto i pristalo.

Njezina majka je bila jedna od onih sitnih ženica koje su uvijek izgledale uređeno i našminkano, pa čak i bez šminke. Kao da se rodila sa konzervom štirke i četkom za kosu.

No bila je krhka, baš poput ljupke figurice.

Porculan pored slona od Melsinog tate.

Bolno svjesna pitanja u zraku, Mels se zabavila pijuckanjem, miješanjem i brisanjem radne površine koja je bila savršeno suha i čista. »Ma ništa - poskliznula sam se i pala na tuš-bateriju. Baš glupo.«

Nastao je trenutak tišine. »Sinoć si kasno došla.«

»Završila sam kod prijateljice.«

»Mislila sam da si bila u kafiću.«

»Otišla sam kod nje nakon kafića.«

»Aha. Dobro.«

Mels je gledala kroz prozor iznad sudopera. Ako bude sreće, njezina tetka će uskoro nazvati i neće morati objašnjavati zašto ide

taksijem na posao. Zvuk pijenja i tihog hrskanja ispunio je kuhinju, a Mels se pokušavala sjetiti nečega normalnoga za reći. Vrijeme ili sport - ne, njezinu majku ne zanimaju organizirane aktivnosti na poljima i terenima koje uključuju lopte i tome slično. Knjige su u redu, iako Mels nije čitala ništa osim statistika zločina, a njezina je majka još uvijek bila članica književnoga kluba *Oprah*, premda je to bio brod bez mora i kormilara.

Bože... u ovakvim trenucima joj je otac nedostajao do bola. Njih dvoje nikada nisu imali neugodnosti u komunikaciji. Nikad. Razgovarali su o gradu, o njegovom poslu policajca, o fakultetu... nekad nisu progovorili ni riječi, i to je bilo u redu. A mama?

»Onda«, rekla je Mels ispijajući još jedan gutljaj. »Imaš li neke planove za danas?«

Dobila je nekakav odgovor, ali nije ga čula jer je poriv za odlaskom bio prejak.

Ispila je posljednji gutljaj svoje crne kave - njezina majka je pila kavu s vrhnjem i šećerom - i stavila šalicu u stroj za pranje posuda. Pripremila se na bijeg.

»Vidimo se večeras«, rekla je. »Neću kasniti. Obećavam.«

Majka ju je pogledala u oči. Zdjelica puna zdravlja i cjelovitih žitarica bila je iscrtana ružičastim cvjetićima, stolnjak žutim cvjetićima, a tapete na zidu plavim. Posvuda cvjetići.

»Jesi li dobro?« upitala ju je mama. »Trebaš li otići liječniku?«

»To je samo masnica, ništa posebno.« Pogledala je kroz guste bijele zavjese prozora dnevne sobe koji se nalazio s druge strane stola ukrašenog tabletićem. Žuti Chevrolet već se zaustavljao na njihovom prilazu.

»Stigao je taksij. Ostavila sam auto na poslu jer sam popila dvije i pol čaše vina.«

»Mogla si se danas odvesti mojim autom.«

»Treat će ti.« Pogledala je hortikulturni kalendar na zidu, moleći se Bogu da je nešto upisano za danas. »Danas imaš partiju bridža u četiri.«

»Može me netko odvesti, ako ti hoćeš uzeti auto... «

»Ne, bolje je ovako. Mogu otići po svoj auto i vratiti se kući.«

Sranje. Sad se baš stjerala u kut. Jedini način da Fi-Fi ikamo ode je totalni remont -jadnicu su nakon nesreće morali odvući u lokalnu

servisnu stanicu.

»Aha. Dobro.«

Kad je njezina majka utihnula, Mels joj se poželjela ispričati, ali bilo je jednostavno preteško uklopiti *žao mi je* u rečenicu. Kvrugu, možda bi se jednostavno trebala odseliti. Stalna izloženost tolikoj požrtvovnosti i dobroti je bila pretežak teret, a ne radost - iz jednostavnog razloga što joj dobroti nije bilo kraja kad je nekome toliko bitna. Uvijek je postojao neki prijedlog, ponuda, pomoć...

»Moram ići. No, hvala ti.«

»Sve je u redu.«

»Vidimo se večeras.«

Mels je poljubila mamu u mekani obraz i žurno otišla kroz vrata. Vanjski zrak je bio svjež i prekrasan, a sunce je sjalo dovoljno žarko da bi obećalo toplu pauzu za ručak.

Sjela je na stražnje sjedalo i rekla: »Zgrada *CCJ* u Ulici Trade.«

»Može.«

Vožnja taksijem nije bila nimalo udobna, no to ju nije mučilo. Imala je preveliki kaos u mozgu da bi se brinula zbog tvrdoće ispod dupeta. Muškarac od protekle noći stalno je bio prisutan, kao da sjedi pored nje, i tako cijelu noć.

Naslonila je glavu i zatvorila oči. Prevertjela je nesreću u glavi, provjeravajući čak triput je li bilo načina da izbjegne sudar. Ubrzo su je zaokupile druge stvari; kako je mirno, no ipak oprezno ležao u bolničkom krevetu.

Čak je i s ozbiljnim ozljedama izgledao poput... predatora.

Moćna životinja, ranjeni mužjak.

Dobro, sad je zbilja dosta. Možda bi se trebala pozabaviti svojim društvenim životom i izlascima sa suprotnim spolom - a to kao da ne postoji...

Nije se mogla oteti dojmu da je tip začuđujuće fascinant. Zar to nije grozno? Trebala bi se brinuti za njegovo zdravlje i mogućnost da će ju tužiti i uzeti joj i ono malo što ima.

Umjesto toga, razmišljala je o njegovom promuklom glasu i pogledu kojim kao da je govorio kako je sve na njoj fascinantno i važno...

Prije nekog vremena je pretrpio ozljedu, pomislila je. Ožiljci na oku su mu već zacijelili.

Što mu se dogodilo? Kako se zove?

Dok je tumarala zemljom pitanja bez odgovora, taksist je bez zabušavanja odradio svoj posao. Šesnaest dolara, osamnaest minuta i nagnječena trtica pri dolasku na vrata ureda.

Unutra je već bilo bučno i ljudi su trčali naokolo. Kaos joj je smirio živce, baš kao što joga čini suprotno. Sjela je za svoj stol, preslušala glasovne poruke, provjerila elektronsku poštu i primila se šalice koju je koristila otkad je naslijedila ovaj stol, oko godinu i pol dana. Otišla je u zajedničku kuhinju i stala pred šest lonaca kave iz kojih je mogla odabrati svoju dozu. Nijedan nije bio bez kofeina; prva tri bila su puna obične crne kave Maxwell House, a ostala tri su sadržavala ono smrdljivo, ženskasto sranje od lješnjaka.

Nema šanse. Ako ti se jede sladoled od karamele, kupi si to za ručak. Takvim stvarima nije mjesto u šalici za kavu.

Dok si je nalijevala crnu kavu, razmišljala je o prvotnoj vlasnici šalice, Beth Randall, reporterki koja je sjedila u Melsinom odjeljku nešto više od dvije godine. Jednog popodneva je otišla i nikad se nije vratila. Mels je bilo žao zbog nestanka - nije ni poznavala kolegicu - i bilo joj je žao što je baš pod takvim okolnostima pronašla novi posao.

Zadržala je šalicu bez vidljivog razloga, no kad je povukla gutljaj iz nje, shvatila je da je to učinila u nadi da se žena vratila kući izbjegavajući probleme. Osjećala se okružena nestalim osobama. Pogotovo pri pomisli na muškarca od protekle noći - onoga kojeg više nikada neće vidjeti, no ne može ga zaboraviti.

Ovo nije njegova kuća.

Kad se taksi zaustavio ispred imanja u skromnoj četvrti, Matthias je znao da on ne živi ispod ovog krova. Nije i neće to učiniti.

»Mislite li izići?«

Matthias je pogledao vozača u retrovizoru. »Daj mi trenutak.«
»Taksimetar ide.«

Kimnuo je i naslonio se na štap kad je krenuo prema nogostupu. Zamahnuo je ozlijeđenom nogom, tako da ne savije koljeno. Kuća nije bila baš kao iz kataloga. Živica je bila neorezana, travnjak zanemaren. Korov je rastao iz oluka i protezao se prema suncu.

Vrata su bila zaključana, pa je skupio dlanove oko očiju i pogledao unutra kroz prozore. Loptice prašine. Pokućstvo koje se ne slaže.

Istrošene zavjese.

Jefitini limeni poštanski sandučić bio je pričvršćen na zid, i otvorio je poklopac. Cirkularna pošta. Knjižica s kuponima naslovljena na stanara. Nikakvih računa, prijava za kreditne kartice, pisama. Jedina prava pošta bio je jedan časopis naslovljen na isto ime kao i vozačka koju su mu dali u bolnici.

Matthias je zarolao časopis, stavio ga u jaknu i vratio se u taksi. Ne samo da ovo nije njegova kuća, nego nije ničija. Ta osoba je najvjerojatnije preminula unutar posljednjih četiri ili šest tjedana - dovoljno dugo da se obitelj pobrine za račune, no prije nego što su stigli isprazniti mjesto i pokušali ga prodati.

»Kamo sada?«

Matthias je zastenjao kad se pomaknuo da izvadi novčanik. Izvadio je posjetnicu Mels Carmichael i istog trena mu se javio osjećaj da nju ne bi smio uplitati u ove opasne poslove.

»Kamo ćemo, stari?«

Kvragu, morao je krenuti od neke točke. Mozak mu je funkcionirao poput nepouzdanе internetske veze.

»Ulica Trade«, promrsio je.

Dok su se vozili prema centru grada i upali u gužvu, gledao je u druge automobile i ljude u njima kako piju kavu i razgovaraju, zaustavljaju se na crvenom svjetlu i kreću na zelenom. Meni je ovo sasvim strano, pomislio je. To je vrsta života u kojem svaki dan od devet do pet čekaš kad ćeš umrijeti sa sedamdeset i dvije. Nije to za njega.

Što je onda za tebe, upitale su njegove proklete sive stanice. Hajde, reci.

Dobio je samo glavobolju dok se napinjao da smisli odgovor.

Kad se zgrada *Caldwell Courier Journala* pojavila u vidokrugu, izvadio je jednu od deset dvadesetica iz novčanika i rekao vozaču neka zadrži sitniš. Ovaj se činio presretan što ga se riješio. Sjeo je blizu osunčanog ulaza u zgradu, pazeći da nikoga ne pogleda u oči. Iz nekog je razloga privlačio pozornost - i to obično žensku. Nježniji spol je bio poznat po kompleksu Florence Nightingale, a on je imao ožiljke na licu. Kako romantično!

Naposljetku se premjestio na autobusno stajalište, sjeo na klupu od tvrde plastike i udisao sekundarni dim cigareta ljudi koji su

nestrpljivo čekali javni prijevoz. Njemu nije smetalo čekanje. Bio je naviknut na pritajivanje. Smislio si je igru da prikrati vrijeme; pamtio je lica ljudi koji su izlazili iz zgrade CCJ-z.

Bio je iznimno dobar u tome. Potreban je samo jedan pogled, i osoba bi već bila spremljena u njegovu bazu podataka. Barem mu je kratkoročno pamćenje još uvijek funkcioniralo kako treba...

Dvokrilna vrata su se otvorila i ona je izašla.

Matthias se uspravio kad je sunčeva svjetlost sletjela na njezinu kosu i obasjala je svim nijansama bakrene. Mels Carmichael, novinarka i suradnica, stajala je sa zdepastim tipom koji je morao podignuti hlače prije no što se krene penjati uza stube. Činilo se kao da njih dvoje prijateljski raspravljaju o nečemu, i izgledalo je kao da je Mels pobijedila...

Kao da je znala da on promatra, pogledala je preko ceste i skamenila se. Dotaknula je prijatelja po ruci, nešto mu rekla i rastala se s njim, probijajući se kroz promet prema Matthiasu.

Matthias je zabio štap u pločnik i popravio svoje prnje koliko je mogao. Nije imao pojma zašto je zbog nje želio izgledati bolje - no teško da je mogao izgledati gore. Nije imao vlastitu odjeću, mirisao je po bolničkom sapunu i oprao je kosu antibakterijskim gelom - drugog šampona nije bilo. Naravno, njegovo ružno i neprirodno slijepo oko bilo je prvo u što je pogledala. Kako i ne bi?

»Zdravo«, rekla je.

Čovječe, kako je samo dobro izgledala u svojoj svakodnevnoj odjeći za posao. Hlače, vuneni kaput i marama krem boje pristajali su joj kao na modnoj pisti, barem ako se njega pita.

Nije imala vjenčani prsten.

Dobro, pomislio je bez znanog razloga.

Pomaknuo je lice udesno, tako da njegova mana ne bude toliko očigledna - i uzvratilo joj pozdrav.

Sranje, što sada? »Kunem se da vas ne uhodim.« Laže. »Bio bih vas nazvao, ali nemam telefon.«

»U redu je. Treba li vam nešto? Policija me jutros nazvala i ispitivala, a mislim da namjeravaju razgovarati i s vama.«

»Da.« Samo to je rekao na tu temu. »Čujte, ja... «

Činjenica da ostavlja nedovršenu rečenicu mu je bila jako iznenađujuća, no mozak mu jednostavno nije radio.

»Sjednimo«, rekao je pokazujući prema sjedalu. »Ne mogu vjerovati da su vas pustili van.«

Autobus je baš tada stigao i blokirao sunčevu svjetlost, ispuštajući svoj dizelski dah od kojeg se Matthias zakašljao. Šutjeli su dok su putnici polako ulazili u autobus. Kad je krenuo, sunčeva svjetlost se ponovno pojavila i okupala Mels svojim sjajem. Počeo je jako treptati iz nekog glupog, neobjašnjivog razloga.

»Što mogu učiniti za vas?« nježno je upitala. »Nešto vas boli?«

Da, ali ne fizički. Postaje mu sve gore što više gleda u nju. »Kako znate da mi je potrebna pomoć?«

»Pretpostavljam da vam se pamćenje nije vratilo pomoću čarolije.« »Nije. Ali vi niste krivi za to.« »Udarila sam vas. Dugujem vam.«

Pokazao je na donji dio svoga tijela. »Bio sam ovakav i prije.«

»Sjećate li se ičega prije nesreće?« Kad je odmahnuo glavom, promrmljala je: »Mnogi vojnici su se vratili u stanju istom kao vaše.«

Aha... misli na vojsku, mornaricu, marince. To je dijelom bilo točno. Vlada... istina, imao je nekog posla s Ministarstvom obrane i nacionalnom sigurnosti...

Svejedno, on nije ranjeni branitelj i nikada nije bio junak.

»Pronašli su moj novčanik«, lupio je.

»To je dobro.«

Ni sam nije znao zašto, ali dao ga je Mels. Otvorila ga je i pogledala vozačku dozvolu. »To ste vi.«

Usredotočio se na emblem *Caldwell Courier Journala* koji je vidio nad vratima iza kojih je izašla, a zatim je rekao: »Čujte, ovo je sve neslužbeno, može?«

»Apsolutno.«

»Volio bih da imam drugu opciju... a ne želim vam stvarati nevolje.«

»Niste me još ništa ni zamolili.« Zagledala se u njega. »Što ste imali na umu?«

»Možete li saznati tko je ovo?« rekao je pokazujući joj vozačku dozvolu. »Znate, to nisam ja.«

POGLAVLJE

9

Utišini koja je uslijedila, Mels je samo mislila na to kako je bila sigurna da ovog čovjeka više nikada neće vidjeti.

Sudbina je očigledno imala drugačije planove.

Pored nje sjedio je muškarac u savršenoj formi, odjeven u crno, žestok do srži, uskih očiju i jake vilice... no činilo se da se jako srami svojih ozljeda.

Pogledala je njegovu vozačku i smrknula se. Slika je izgledala u redu, svi hologrami su bili na svom mjestu, visina, težina i datum rođenja su odgovarali njegovom izgledu, adresa je bila u Caldwellu - nedaleko od kuće njezine majke.

Vjerojatno se vraćao kući kad ga je udarila. Baš kao i ona.

Usredotočila se na čovjeka pred sobom, a ne na sliku, i imala je osjećaj da je itekako morao progutati ponos kad joj se odlučio obratiti. On nije osoba koja se voli oslanjati na druge, no život ga je toliko stjerao u kut da nije imao drugog izbora.

Izgubio je pamćenje, a sredstava je malo.

Sa svojim napaćenim pogledom i skrpanim tijelom jednostavno je morao biti vojnik koji se iz rata vratio samo fizički, a ne duhovno ili emocionalno.

Nema sumnje da je slika njegova.

»Grozno mi je što vas dovodim u ovakvu situaciju.« Njegove dugačke, snažne ruke kretale su se uzduž štapa na njegovom boku. »Ali nemam nikoga drugoga. Kuća na toj adresi nije moja. Ne mogu vam reći gdje živim, ali prokleta sam siguran da ne živim tamo. Provjerio sam poštu kad sam otišao do te kuće.« Nagnuo se na stranu i izvadio zarolani časopis. »Pronašao sam ovo. Ime je točno, no ja nisam tako star. Zašto bi ovo bilo u mom poštanskom sandučiću, adresirano na mene?«

Otvorila je časopis i vidjela *AARP* logo nad slikom modela u

atletskoj odjeći koji jako lijepo stari. Adresa je glasila na Matthiasa Haulta, ulica i broj bili su isti kao na vozačkoj dozvoli... no mogao je živjeti s ocem. Nije neobično da otac i sin dijele ime.

Zar se jedan tata ne bi razveselio da vidi sina na kućnom pragu?

»Mogao bih otići privatnom istražitelju«, rekao je, »ali to košta, a ja sada imam samo dvjesto dolara. Točnije sto osamdeset, jer sam morao platiti taksi.«

»Jeste li sigurni da vas nitko ne traži?« Njegova šutnja ju je ponukala da pomisli kako on sad vjerojatno prekapa po praznini sjećanja koju mu je ona uzrokovala. »Što su vam rekli liječnici? Moram opet reći da sam iskreno šokirana što su vas pustili.«

»Hoćete li mi pomoći?« kontrirao je.

Ta granica se morala poštovati, no ona je odlučila to preskočiti. »Ako želite da vam pomognem, morat ćete razgovarati sa mnom. Što su vam rekli liječnici?«

Njegovo zdravo oko zvjeralo je naokolo kao da traži izlaz.

«Otišao sam bez otpusnog pisma«, rekao je.

»Molim? Zašto?«

»Nisam se osjećao sigurnim. Ne mogu vam ništa više reći. Samo to imam.«

PTSP, pomislila je. Mora biti PTSP.

Ako potvrdi njegov identitet, možda uspije smiriti njegovu nervozu i pomoći mu pri oporavku.

»Dobro, napraviti ću što mogu«, rekla je.

Pognuo je glavu kao da je tražiti pomoć od druge osobe najgori poraz na svijetu. »Hvala ti. Sve što mi treba provjera je ovog imena. Otuda ću krenuti.«

»Vratiti ću se u ured i provjeriti sa svog računala«, kimnula je udesno. »Pored rijeke je zgodan restoran, udaljen tek dva bloka. Možete si uzeti nešto za jesti, a ja ću stići čim prije. Ako možete...«

»Mogu«, promrsio je.

Ili će umrijeti pri pokušaju, pomislila je, odmjeravajući njegovu uglatu vilicu. Baš poput Jona Hamma, ako smije primijetiti.

Podignuo se sa klupice uz pomoć štapa. »Vidimo se tamo - ne morate žuriti.«

Kad je pogledao niz ulicu, svjetlost mu je ušla u oči; u ono koje je moglo vidjeti, i u ono koje nije.

»Hoćete li da vam posudim sunčane naočale?« upitala je. »Ray-Ban. Nisu ženskaste i nemaju dioptriju.«

Nije čekala da je odbije. Izvadila je futrolu iz torbe i pružila mu naočale.

Matthias Hault je dugo stajao i gledao u njezinu ruku, kao da ne razumije jezik gesti. »Uzmite ih.«

Ruka mu se malčice tresla dok je prihvaćao futrolu, i nije ju pogledao u oči. »Neću ih ogrepsti. Vratit ću vam ih u restoranu.«

»Nema žurbe.«

Kad je stavio naočale, pretvorile su njegovo lice u nešto jako opasno i neobično privlačno.

Osjećala se kao da je u njezinom tijelu oživjelo ono što je dugo spavalo.

»Bolje?« grubo je upitao.

»Rekla bih da je tako.«

Još uvijek ju je odbijao pogledati. Stajao je uspravno, stisnutih usnica. Tako ponosit muškarac, zarobljen u poziciji slabosti...

Zapamtit će ovaj trenutak zauvijek, a ne zna ni sama zašto. Da, baš ovaj trenutak kada sunce pada na njegovo naočito, grubo lice.

Ovo je zečja rupa, ovaj nepovezani niz događaja koji ih je doveo jedno k drugome i to će zauvijek promijeniti sve.

»Nešto sam vas htio pitati«, rekao je.

»Što?« šapnula je, uhvaćena u neobičnom trenutku.

»Gdje se dogodila nesreća?«

Stresla se i vratila svoj mozak u stvarnost. »Uh, kod groblja Pine Grove. Blizu moje kuće, a nedaleko od vašeg susjedstva.«

»Dakle, kod groblja.«

»Tako je.«

Kad je kimnuo i krenuo u smjeru restorana, mogla se zakleti da je rekao: »Zašto me to ne iznenađuje?«

Što se tipičnih i jeftinih restorana tiče, Riverside Diner bio je kao iz filma. Separei od umjetne kože, karirane zavjese, konobarice sa pregačama i drskim jezicima. Hrana je bila masna, ali na najbolji mogući način, i dok je Matthias vilicom rezao svoju kajganu, trbuh mu je krulio kao da godinama nije pojeo ništa konkretno.

Bilo je već kasno za doručak, no ništa nije bolje uz kavu nego jaja i slanina.

Dok je jeo, sunčane naočale koje mu je novinarka ostavila su pale kao dar s neba, jer su mu omogućavale da gleda tko dolazi i odlazi, tko ide na zahod i koliko se zadržava.

No Mels mu nije dala naočale radi nadzora. Kvrugu, zašto je zbog te žene ponovno želio biti zdrav i čitav?

»Još kave?« upitala je konobarica.

»Da, molim.« Gurnuo je šalicu prema njoj i nalila mu je vrelu kavu iz lonca. »Može svega još jednom... «

Nasmiješila se kao da računa koliko će veća biti napojnica. »Imate izvrstan apetit.«

Kad ne znaš kad ni gdje ćeš sljedeći put jesti, onda itekako dobro jedeš, odgovorio joj je u svojoj glavi.

Njegova novinarka se vratila taman kad je završio sa svojim drugim doručkom. Pogledala je lijevo i desno; kad ga je vidjela kako sjedi u pozadini i pored izlaza za nuždu, krenula je u dugu šetnju nizom praznih separea.

Kad je sjela nasuprot njega, obrazi su joj bili crveni, baš kao da je trčala. »Sigurno je bilo prepuno kad ste došli.«

»Jest.« Baš sere - htio je biti blizu izlaza u slučaju da mora požuriti van.

Konobarica je opet navratila sa svojim vrčem. »Drago mi je što vas vidim. Može kava?«

»Da, molim«, Mels je skinula kaput. »I uobičajeno.«

»Ručak ili doručak?«

»Ručak.«

»Stiže.«

»Često dolazite jesti ovamo?« upitao je, iznenađen zašto mu je uopće stalo.

»Dva, tri puta tjedno otkako sam počela raditi u novinama.«

»Kad je to bilo?«

»Prije milijun godina.«

»Čudno, ne izgledate mi kao dinosaur.«

Malčice se nasmijala i otpila gutljaj kave. Spremila se za posao, a usnice su joj se stanjile i kapci spustili.

Čovječe... baš je seksi kad je takva. Intenzitet. Usredotočenost. Podsjetila ga je na njega samoga.

Nije li to pravo čudo, s obzirom da je o njoj znao jednako mnogo

kao i o samome sebi.

»Pričajte«, rekao joj je.

»Mrtvi ste.«

»A ja sam mislio da se samo tako osjećam.«

Primijetio je da ga pokušava pročitati tijekom pauze koja je uslijedila. »Niste iznenađeni«, rekla je.

Pogledao je u svoju polupraznu šalicu i odmahnuo glavom. »Znao sam da nešto nije u redu s onom kućom.«

»Čovjek kojemu ono ime zapravo pripada umro je od zatajenja srca prije pet tjedana, a imao je osamdeset sedam godina.«

»Što se tiče lažnih identiteta, ovaj baš nije dobar.«

»Zvučite kao da znate o čemu govorite.« Kad nije odgovorio na njezin komentar, nagnula mu se bliže. »Ima li šanse da ste u federalnom programu zaštite svjedoka?«

Ne, on se nalazio s druge strane zakona... što god to značilo.

»Ako je tako«, rekao je, »onda se ne brinu za mene kako bi trebali.«

»Imam ideju. Krenimo natrag na groblje - baš onamo gdje se dogodila nesreća. Vidjet ćemo hoće li vam se vratiti neko sjećanje.«

»Ne mogu to tražiti od vas.«

»Ne biste tražili, ponudila sam.« Zastala je, smrknula se i protrljala obrvu. »Bože, nadam se da nisam poput svoje majke.«

»Mama vam voli groblja?«

»Ma ne, duga priča. Posudila sam prijateljev auto - mogu vas odvesti tamo kad pojedemo.«

»Ne, ali hvala vam.«

»Zašto ste se raspitivali o imenu ako ne namjeravate nastaviti kopati?«

»Htio sam reći da mogu otići taksijem.« »Aha.«

Konobarica se pojavila i donijela *uobičajeno*, što je bila salata od piletine sa pšenicom, rajčicama i pečenim krumpirićima sa strane.

»Mislim da bih vas ja trebala odvesti«, rekla je posežući za kečapom.

Matthias je gledao dva policajca koja su ušla u restoran i sjela za šank. »Mogu li biti iskren s vama?«

»Naravno.«

Nagnuo je glavu i pogledao u nju preko sunčanih naočala. »Ne

želim da budete sami sa mnom. Preopasno je.«

Zastala je s krumpirićem na pola puta do usta. »Bez uvrede, ali gledajući vaše stanje, mogla bih vam slomiti obje noge i onesvijestiti vas za sekundu.« Kad je podignuo obrve do neba, kimnula je. »Imam crni pojas, dozvolu za nošenje skrivenog oružja, i nikad ne idem nikamo bez dobrog noža ili pištolja.«

Brzo se osmjehnula i zagrizla svoju salatu. »Onda, što kažete?«

POGLAVLJE

10

Njezina je sreća što ovaj sastanak ipak nije spoj, pomislila je Mels kad su utihnuli. Reći frajeru da možeš obrisati pod njime nije dobar početak, sredina ili završetak obroka. Ali ovo je posao - naravno, priča ovog čovjeka nikada neće završiti na stranicama novina, ali trebao je rješenje zagonetke. Sam Bog zna da ona takvu priliku nikada neće odbiti.

»Impresivan životopis«, rekao joj je nakon duge šutnje. »Moj otac se pobrinuo da naučim samoobranu. Bio je murjak stare škole.«

»A što bi to značilo?«

Obrisala je usta papirnatim ubrusom, popila još jedan gutljaj kave i pokajala se što nije naručila kolu. »Recimo to ovako... danas, u vrijeme videonadzora u patrolnim autima iz Ministarstva unutarnjih poslova, debelih pravilnika i protokola, ne bi izdržao ni mjesec dana bez suspenzije. Ali u njegovo vrijeme, obavljao je posao, i ljudi ovoga grada bili su na sigurnom zbog njega. Znao se pobrinuti za stvari.«

»Opaki tip?«

»Pošteni tip.«

»I vi odobravate njegove metode?«

Slegnula je ramenima. »Odobravam njega, no njegov način rada... recimo samo da pripada drugom vremenu, vremenu prije DNK analiza i interneta.«

»Zvuči kao moj tip čovjeka.«

Mels se morala osmjehnuti na to. Tuga zbog gubitka oca natjerala ju je da se zagleda u lijenu rijeku i galebove na njezinoj obali. »Nikada nije bio izvan kontrole ili zao. No kriminalni element ponekad razumije samo vlastiti jezik.«

»Imate li braće i sestara?«

»Nemam. Tatu nije bilo briga što sam djevojčica. Ponašao se prema meni kao prema sinu; naučio me samoobrani, inzistirao je da

se naučim služiti vatrenim oružjem.« Nasmijala se. »Mamu je skoro izdalo srce. I danas je tako.«

»Je li vam otac sada u mirovini?«

»Mrtav je. Poginuo je na dužnosti.«

Nastala je još jedna stanka. Matthias je tiho rekao: »Žao mi je.«

Nije se usudila podignuti glavu jer je već rekla previše, a zbog sunčanih naočala nije mogla procijeniti gdje on gleda - ali nije trebala biti genijalac da shvati kako gleda u nju.

»Hvala. Dosta o meni - i dosta tih sranja da ste preopasni za mene. Brinem se sama za sebe već jako dugo i dobro mi ide. Ne bih ponudila pomoć da ne smatram kako vas mogu svladati.«

Nasmijao se. »Jako ste sigurni u sebe.« »Znam svoja ograničenja.«

»Ali ne znate mene. Nijedno od nas dvoje mene ne poznaje.« »A to želimo popraviti, zar ne?« Muškarac se naslonio. »Da.«

Kad je pojela svoj ručak, platila je i ustala. »Idemo.« Zatim ju je pogledao, a u njoj se opet javio onaj isti osjećaj; iskrica privlačnosti koju nema smisla razbuktavati. »Obećajte mi nešto«, tiho je rekao. »Ovisi što.« »Nećete riskirati.«

»Dogovoreno.«

Kimnuo je i uzeo štap, prebacio noge van separea i udahnuo kao da se priprema na nešto bolno. Poželjela je zataknuti ruku ispod njegove i pomoći mu, no znala je da mu se to ne bi svidjelo. Zurenje u njega dok je tako slab nije nimalo pristojno, pa se okrenula i pravila da čita jelovnik na zidu.

Stenjanje joj je dalo do znanja da se uspio osoviti na noge, i povela ih je van. Dok su prolazili pored malobrojnih gostiju restorana, osjetila je kako gledaju u muškarca koji je hodao za njom.

Bože, kako je teško prolaziti kroz život na taj način, kad te svi stalno gledaju. Činilo se da žene itekako primjećuju isto što i ona, a to nipošto nije njegov hendikep. Baš naprotiv.

Na parkiralištu je stajao Tonyjev natučeni automobil. Nije bio uredan kao Fi-Fi. Više je poput kontejnera na kotačima.

»Ne obazirite se na nered«, rekla je kad je otključala Toyotu. Ušla je unutra i maknula časopise sa suvozačevog sjedala. Nije bilo iznenađujuće što je Matthiasu trebalo malo više vremena da se smjesti, i kad je prebacio koljena unutra, čizmama je zgnječio kartone i vrećice iz Taco Bella, McDonald sa, Burger Kinga i Wendy'sa.

»Vaš prijatelj voli brzu hranu.«

»Brzo i jede«, odvrtila je Mels.

Nagazila je na gas i uletjela u promet, uvlačeći automobil između jednog taksija i kamiona. »Pojas«, rekao joj je. Pogledala ga je. »Bravo. Vezali ste se.« »Vi imate želju za smrću?« »Pojasevi ne spašavaju živote.« »Dakle, svi ovi ljudi oko nas griješe.« »Oni mogu raditi što žele, a mogu i ja.« »A kazne?«

»Murija me nije nikada zaustavila. Kad me zaustave, platit ću.«
»Mislite, *ako* vas zaustave.«

Groblje Pine Grove bilo je udaljeno dobrih deset minuta - osim kad Mels vozi. Nikada nije bila neoprezna, nego samo učinkovita. Biralala je ceste bez semafora i gradilište oko parka.

»Ovdje, s desne strane.« Naslonila se na upravljač i pogledala kroz vjetrobransko staklo. »Prelijepo je. Groblja tako odišu mirom.«

Matthias je ispustio neki ravnodušni zvuk. »Vječni pokoj je samo iluzija.«

»Zar ne vjerujete u raj?«

»Vjerujem u pakao, to vam mogu reći.«

Nije bilo vremena za nastavak rasprave jer su već stigli do glavnog ulaza. »Nesreća se dogodila ovdje... pored glavnog ulaza. Malo više prema gore... evo, baš ovdje.«

Kad je zaustavila Tonyjev auto i bila spremna ugaziti motor, Matthias je već izlazio van. Brzo je hodao sa svojim štapom i zaustavio se na sredini ceste, pored mrlja gdje je pao. Pogledao je lijevo i desno; vratio se istim putem, zastao kod tragova guma stare Fi-Fi... i naposljetku pored ograde visoke tri metra koja je okruživala groblje.

Bila je to prava gotička ograda, načinjena od željeznih šipki s ljiljanima na vrhu, poprilično zastrašujuća i opasna ako je pokušao preskočiti.

Tko bi rekao - kad je prišla, vidjela je krv na jednom od šiljaka, kao i komadić tkanine. Možda je netko i pokušao to preskočiti.

»Dohvatit ću«, rekla je. Poskočila je i zgrabila otrgnuti komadić.
»Evo.«

Matthias ga je uzeo. »Nauljena tkanina, a kladim se da je to moja sasušena krv. Imam svježu ranu na nozi.«

Zašto nije jednostavno izišao kroz kapiju? Da, vjerojatno se zaključava noću.

»Možemo li ući unutra?« upitala je.

»Odmah.«

Vratili su se u auto i uvezli unutra u smjeru mjesta sa kojeg su smatrali da se morao popeti na ogradu. Kad su došli s druge strane mjesta gdje je bio komadić tkanine, izašli su iz auta i čekali da se njegovo sjećanje oglasi.

Odlučila mu je dati malo prostora dok je gledao oko sebe. Povjetarac koji je prolazio kroz mekane borove grane lagano je zviždao. Sunce joj je grijalo ramena. Nastojala je ne misliti na oca i gdje je on sada...

Malo podalje, na sredini groblja, između mjesta obitelji Thomas i trojice braće po imenu Krensky. Ipak se sjećala.

Posljednji put bila je tu onog dana kad je pokopala oca. Tada je radila u New Yorku otprilike pet godina. Otac se jako ponosio svojom kćeri koja je pronašla posao u velikom gradu, i to u struci. Novinarstvo...

»Ovuda«, odsutno će Matthias.

Dok je koračao slabašnim proljetnim travnjakom, ona je prestala misliti na svoju prošlost i usredotočila se na sadašnjost. Brzo su hodali, iako je njegov korak bio neujednačen i morao je često stajati kao da razmišlja kamo dalje. Nije ga ometala pitanjima.

Zgrada do koje su naposljetku došli svojom se arhitekturom savršeno uklapala u krajolik pun grobova i spomenika.

»Bio sam gol«, rekao je. »Došao sam ovamo i provalio unutra, a uzeo sam... «

Otvorio je vrata, ušao u prostoriju i prislonio komadić tkanine na radne kombinezone koji su visjeli na stražnjem zidu.

Gol. Zamislila se. »Gdje vam je bila odjeća?«

Slegnuo je ramenima. »Znam jedino to da sam sinoć bio ovdje.«

Kad su ponovno izišli van, krenuo je prema smjeru iz kojeg su došli, i otuda je sve krenulo u cik-cak kombinaciji. Nije znala, niti je pitala drže li se njegove sinoćnje putanje ili je pokušavaju pronaći. Prolazili su pored bezbrojnih spomenika i radnika održavanja koji su kosili travu i čupali korov.

Naposljetku, kad su se udaljili više nego kilometar od početne točke, zaustavio se. »Ovdje. Tu je počelo. Siguran sam.«

Spomenik je stajao nad jednim od novijih grobova - na vrhu netom

nagomilane hrpe zemlje bio je i poluotisak tijela, kao da je netko ležao na grobu u položaju fetusa.

»Oдавde je počelo.« Naslonio se na štap i spustio. Dotaknuo je zemlju i šapnuo: »Ovdje.«

»James Heron«, rekla je, čitajući jednostavni natpis na grobnom obilježju. »Poznajete li ga?«

Matthias je pogledao oko sebe. »Da.«

»Na koji način? Otkuda?«

»Moram ići.« Osovio se na noge i odmaknuo od nje. »Hvala na pomoći.«

Smrknula se. »O čemu vi pričate?«

»Odmah morate otići... «

»Vi niste u stanju pješачiti natrag do grada, a taksi ovdje nećete naći.«

»Molim vas, morate otići.« »Recite mi zašto i razmislit ću.«

Primaknuo joj se naglo i bez najave. Zaustavila je dah i morala prisiliti stopala da se ne pomaknu... šokirala se shvativši kako žarko želi da završi ono što je započeo. Bio je tako blizu.

Trebao im je samo još jedan korak i stajali bi prsa uz prsa, bedro uz bedro.

To baš i nije najbolja ideja s obzirom da je predator u njemu već pokazao svoje lice. No ona nije željela biti razumna - željela je njega.

Naravno, to *nikako* nije dio plana.

Podignula je glavu i rekla: »Ako misliš da je ta prikrivena agresija imalo uvjerljiva, griješiš. Čekam objašnjenje.«

Nagnuo se naprijed i pokazao joj koliko je viši i snažniji od nje, usprkos svojim ozljedama. Oči su mu gorjele čak i iza sunčanih naočala.

Tihim i opakim glasom joj je rekao: »Zato što ćeš umrijeti ako se ne makneš od mene.«

POGLAVLJE

11

Tajna lokacija Washington, D.C

»Ovo je vaša meta.«

Slika je licem prema gore doletjela na ulašteni stol. Da, lice im je bilo poznato, i svi iz XOps-a poznavali su tog čovjeka.

Operativac je pogledao nadređenoga. »Lokacija?« »Caldwell, New York.«

Izrekao im je adresu i sve ostale upute. Sliku neće zadržati. Ova prostorija u običnoj zgradi glavnoga grada neće odati nikakav trag da se ovaj sastanak ikad održao.

»Ne treba naglašavati da ga se smatra naoružanim i iznimno opasnim.«

Itekako. Uvijek je bio takav - iako stara slava ne mora značiti ništa, riječ *bivši* u XOps-u nije postojala. Postojala je samo *aktivna dužnost* i *mrtav*.

»Primjenjuju se uobičajena pravila«, rekao je. Znači, kao i uvijek - kreće sam, misija je isključivo njegova odgovornost, i ako bude kompromitiran, molit ce se za smrt. Možda ce si to i priuštiti. Sve je bilo jako dobro poznato kadru operativaca koje i sam Vrag odabire...

Matthias. Onaj koji ih je vodio deset godina. Promućurni šahovski majstor, manipulative genijalni um, nasilni sociopat koji im je zadavao tempo.

Na trenutak je bilo čudno primati naredbe od nekoga drugoga — no imajući na umu tko je meta...

XOps operativci morali su krenuti dalje, i ovaj novi nadređeni brzo se penjao ljestvama uspjeha - namjerio se na prijestolje. To je savršeno objašnjavalo njegove postupke. Nije bilo mjesta za greške i nedovršenosti.

»Trebam li znati još nešto?«

»Samo nemoj sjebati. Imaš dvadeset i četiri sata.«

Operativac je pružio ruku u rukavici i približio si fotografiju. Zurio je u to lice - da mu je netko prije dvije godine rekao za ove promjene koje su uslijedile, proglasio bi ga ludim.

Evo, gleda u nevjerojatno moćnog muškarca čija je glava sada ucijenjena. Ako ga ne uspije ubiti, organizacija će poslati nekoga drugoga. Pa još nekoga. I još nekoga. Sve dok ne uspiju.

Poznavajući metu, trebat će im nekoliko pokušaja.

Nadređeni je uzeo fotografiju i krenuo prema vratima koja su samo naizgled bila normalna. Zapravo su otporna na metke, vatru, eksplozije, a imala su i zvučnu izolaciju. Baš kao i zidovi, pod ili strop.

Nakon skeniranja mrežnice, vrata su se otvorila i zatvorila, ostavivši operativca samoga da razmisli o svojim opcijama. To je bio standardni operativni postupak u organizaciji. Kada dobiješ zadatak, metode izvršenja ovise isključivo o tebi. Šefove zanima samo rezultat.

Caldwell blizu New Yorka bio je udaljen tek sat vremena zrakoplovom. Nije bilo načina saznati kojim sredstvima raspolaže njegova meta, a letjelicu je lakše pratiti nego neobilježen automobil.

Kad je otišao, nije ga brinula činjenica da možda ide u vlastitu smrt - to je bio dio razloga zašto su odabrali baš njega između svih vojnika i civila koji su se prijavljivali u XOps. Pomne psihološke i fizičke provjere provodile su se godinama, a ne mjesecima ili tjednima, prije nego što te potapšaju po ramenu. Posao je zahtijevao neobičnu kombinaciju hitrosti i hladnokrvnosti, logike i slobodnog razmišljanja, te forenzičke i psihičke discipline. Kao i jednostavni užitak u ubijanju ljudi.

Na kraju svega, uživao je u igri sumornog žeteoca, i ovo je bio jedini legalni način da se tako igra. Čak i najlukaviji serijski ubojice na kraju dolijaju. No, imati ovu dužnost pod zaštitom Vlade SAD-a?

Jedini ograničavajući faktor bio je taj što mora samoga sebe održati na životu.

POGLAVLJE

12

Matthias je morao natjerati Mels da ode. Nije imao drugog izbora. Dok je stajao na groblju i gledao u njenom smjeru preko groba Jima Herona, postalo mu je kristalno jasno da ih razdvajaju život i smrt, te da je ona na strani života. Želio je da tako i oстане.

Nakon kratkotrajne svađe, ostavila ga je i udaljila se brzim, učinkovitim korakom. Nije mogao da joj se ne divi. Ostao je uz Heronovo počivalište sve dok nije bio siguran da je sjela u prijateljev auto. Svojevrсна olupina Toyote već je otišla kad se Matthias vratio na ulaz u groblje.

Ispostavilo se da je bila u pravu što se tiče taksija, no nedaleko je bilo autobusno stajalište, pa se nakon nekog vremena uspio vratiti u grad.

Bolje je tako. Čisti rez. Barem fizički. Mentalno nije bio baš siguran da će sve proći tako bezbolno. No u materijalnom svijetu ostao mu je dio nje; njezine sunčane naočale. Nije ih tražila natrag, a on je zaboravio da ih ima.

Pokrivanje ozlijeđenog oka samo će mu pomoći u ovakvoj situaciji.

Matthias je ušao u Starbucks u Petnaestoj ulici. Gužva za vrijeme ručka već je prošla, a oni koji dolaze po dozu kofeina oko tri popodne još se nisu bili dovukli. Bilo je tek nekoliko gostiju koji su pijuckali bijele kave, i nekoliko barista za šankom.

Odabrao je djevojku s *pirsevima* po cijelom licu i šiljastom ružičasto-tamnoplavom frizurom koja je izgledala kao da se još oporavlja od šoka. Ili to ili joj baš nije sjelo bojenje tako neprirodnim bojama.

Kad se približio, pogledala ga je kao da jedva čeka kad će otići s posla, no to se ubrzo promijenilo u ono na što je već bio naviknut. Žensku radoznalost. Pametno je odabrao.

»Bok«, rekao je dok mu je promatrala lice... a zatim štap i crnu vjetrovku.

Matthias joj se osmjehnuo, kao da je oduševljen njome. »Čujte, trebao sam se ovdje naći s prijateljem, a on nije došao. Pokušao sam ga nazvati na mobitel i shvatio da sam ga ostavio kod kuće. Mogu li se poslužiti vašim fiksnim telefonom?«

Djevojka je pogledala svoga kolegu. Frajer se naslonio i prekrižio ruke na prsima, kao da uzima pauzu stojeći.

»Da... Dobro, dođite.«

Matthias je krenuo za njom, šepajući više nego što mora. »Morat ću prvo nazvati informacije, jer broj ne znam napamet. Ne brinite, to je lokalna linija. Ne mogu vjerovati da sam zaboravio mobitel.«

»Dogđa se.« Djevojka je bila sva opčinjena, gledajući ga i odmičući pogled kao da je on blještav ili nešto. »Morat ću vam utipkati broj jer ne smijete proći ovim dijelom prostorije.«

»Nema problema.« Kad mu je pružila slušalicu preko šanka, primio ju je i lijeno se osmjehnuo. »Hvala.«

Zarumenjela se i morala pokušati dvaput prije no što je uspjela utipkati broj kako treba. Matthias se okrenuo prema vratima kao da gleda dolazi li *prijatelj*, kad mu je glas sa snimke rekao: »Grad i država, molim.«

»Caldvell, New York.« Stanka. Čekanje da se javi ljudsko biće. »Da, trebam broj Jamesa Herona.«

Dok je čekao broj, djevojka je lagano brisala šank vlažnom krpom. Ipak, vidjelo se da sluša, jer je napela obrve pune *pirseva*. »H-E-R-O-N«, slovkao je Matthias. »Kao ptica.¹ Ime mu je James.«

Pa jebete, na koliko se načina to može pisati...

Informacije su se ponovno oglasile: »Žao mi je, ali nemamo nikoga pod tim imenom u Caldwellu. Želite li provjeriti neko drugo ime?«

»Ne, hvala.« Matthias se okrenuo konobarici i vratio joj slušalicu. »Nemam sreće. Nije u imeniku.«

»Jeste li rekli Heron?« upitala je djevojka i spustila slušalicu. »Mislite li na onog čovjeka koji je umro?«

Matthias ju je pomno pogledao, a ona to nije vidjela zbog Melsinih naočala. »Na neki način. To je zapravo brat mog prijatelja. Živjeli su zajedno i telefon je glasio na Jima. Kako rekoh, frend i ja smo se trebali naći ovdje i razgovarati o svemu tome. Teško je izgubiti

nekoga na taj način... Brinem se zbog njegovog psihičkog stanja.«

»Bože, to je bilo *tako* tužno.« Djevojka je neprestance brisala šank. »Moj je ujak radio s njim - zatekao se tamo kad je Jamesa stresla struja na gradilištu. I zamislite, onda ga nekoliko dana poslije netko upuca. Kako se to uopće može dogoditi? Strašno mi je žao.«

Matthias je duboko udahnuo, kao da se guši. »Jim je bio odličan lik - bilo smo zajedno u ratu.« Kucnuo je štapom o šank. »Znate kako je to.«

Četiri... tri... dva... jedan...

»Čujte, hoćete li da nazovem ujaka i pitam ga? Možda on ima broj. Pričekajte.«

Djevojka je izišla iz šanka, izgledajući kao da se sprema u misiju izvršavanja dobrih djela. Dok ju je čekao, osluškivao je moguću pobunu savjesti zbog manipulacije. Ništa od toga, a zabrinula ga je i lakoća kojom je slagao. Kao da je to nešto nebitno i beznačajno, poput treptaja oka.

Baristica se vratila pet minuta kasnije sa brojem ispisanim ženskastim rukopisom koji je proturječio opakim *pirsevima* na njezinom licu. »Utipkat ću vam broj.«

Vratila se iza šanka i pružila mu slušalicu birajući broj.

Odzvonilo je pet puta, ali nitko se nije javio. Čak ni glasovna pošta.

Vratio joj je slušalicu. »Nitko nije kod kuće.«

A što je očekivao? Probudio se na Heronovom grobu - i sad je mislio da će mu se ovaj javiti na poziv? Dug je put od groba do centra grada.

»Možda je već krenuo.«

»Možda.« Matthias se na trenutak zagledao u djevojku. »Hvala vam. Zbilja to mislim.«

»Hoćete li možda popiti kavu dok čekate?«

»Pametnije bi bilo da se provedem pored njegove kuće. Ljudi znaju čudno reagirati na tragedije... «

Ozbiljno je kimnula. »Jako mi je žao.«

Nije lagala. Nepoznatoj osobi bilo je žao zbog svega što on mora proći.

Istog trena sjetio se Mels i njezine želje da mu pomogne.

To su dobri i ljubazni ljudi. Njegovo oštećeno pamćenje reklo mu je da on ne pripada njima.

»Hvala vam«, grubo je rekao prije no što je odšepao van.

Pištoli od četrdeset kalibara težio je u Jimovoj ruci skoro kilogram, sa deset metaka u spremniku i jednim u cijevi. Dok je izlazio iz garaže, držao je oružje uz bok. Nakon onog sloma pod tušem, Adrian je izišao nešto pojesti na svježem zraku. Odvezao se na Harley Davidsonu - i to bez kacige. Pas je bio u stanu, na sigurnome. Ležao je na krevetu točno pri mjestu gdje ulazi sunce. Jim je dežurao.

Zar ne vidiš? U meni je - preuzima me.

Kvrugu.

Barem se imao gdje ispucati. Dobra je stvar s garažom što se nalazi u stražnjem dijelu dalekog imanja - bijela kuća s verandom i crvenim dimnjakom bila je prazna otkako ju je on iznajmio.

Nitko ga neće vidjeti. No to nije dovoljno dobro.

Gurnuo je slobodnu ruku u čizmu i izvadio prigušivač. Time je dodao oružju još dvjesto grama i poremetio ravnotežu, ali već je bio naviknut na takvo oružje. Sad ga nitko neće ni čuti. Usredotočio se na granu uzdignutu deset metara od tla, podignuo oružje i naciljao dio hrasta debeo tek dva centimetra.

Mirno je disao i zamislio Devinino lice.

Čuo se lom. Zahvaljujući prigušivaču, nije se čula buka oružja, samo trzaj o njegov dlan i lom drveta.

Okidač, kao drška i cijev, nisu bili samo produžetak njegove ruke, nego cijelog njegovog tijela. Nisu mu trebale oči da bi odredio putanju metka. Znao je točno kamo će olovo odletjeti.

Lom.

Miran je i usredotočen. Diše u trbuh, ne u prsa. Ne miče se. Pomiču se tek njegov prst na okidaču i mišići podlaktice dok apsorbiraju lagani trzaj oružja.

Udar posljednjeg metka bio je blaži, i to vjerojatno zato što nije ostalo još mnogo drveta. Otvorio je oči baš kad je grana počela padati, odbijajući se o ruke svojih sestara koje su joj usporavale putanju prema tvrdom tlu.

Vratio je cigaretu u usta i gnječio borove iglice vojničkim čizmama dok je išao podignuti granu. Poprilično čisti rez. Ne baš kao motornom pilom, no s obzirom na udaljenost i sredstvo, dovoljno čist.

»Odlično ciljaš.«

Otmjeni engleski naglasak koji mu je dopirao iza leđa natjerao ga je da poželi ispucati još koji metak. »Nigel.«

»Jesam li te ulovio u nezgodnom trenutku?«

»Imam još sedam metaka. Što ti misliš?«

»Devina je primila ukor.« Kad se Jim okrenuo i zagledao u aristokratskog arhandela, Nigel je kimnuo. »Htio sam da znaš. Mislim kako je to važno.«

»Brineš li se da će poludjeti?«

»Naravno.«

Jim se morao nasmijati. »Direktan si ako ti takav pristup odgovara. Što je tvoj Stvoritelj napravio mom neprijatelju?«

»Ona je tvoj suparnik.«

»Neprijatelj.«

Nigel je sklopio ruke iza leđa i uputio se u čudnovatu malu šetnju, odjeven u ručno skrojeno odijelo koje mu je savršeno pristajalo, a kakvo je Jimu bilo potpuno nepoznato. Što se njega tiče, tako će i ostati.

»Što te muči, šefe?« promrmljao je Jim. »Maca ti je popapala jezik?«

Arhandeo mu je uputio pogled kojim bi ga mogao ubiti - naravno, da nije već živ u nekonvencionalnom smislu. »Ti nisi jedino temperamentno biće na svijetu, i upozoravam te da sa mnom pomno biraš riječi i ton.«

Jim je zataknuo oružje za pojas. »U redu, dosta čavrljanja. Kako ti mogu pomoći?«

»Nikako. Mislio sam kako bi ti bilo lakše ako znaš da je Stvoritelj poduzeo neke mjere. Rekao sam ti da će demonska ženka djelovati izvan svojih ovlasti. Rekao sam ti i da pričekaj odgovor, a bio sam u pravu.«

»Što joj je napravio?«

»Pobjede i porazi koje ste pretrpjeli su trajni. Ni On ni mi tu ništa više ne možemo promijeniti. Ipak, On je odlučio da njezini postupci više ne mogu...«

»Čekaj, ne shvaćam. Ako je Devinin postupak promijenio ishod runde, onda se njezina pobjeda treba brisati.«

»Ovo natjecanje nema takva pravila. Pobjede su...« Arhandeo je podignuo pogled prema nebesima. »Možemo ih nazvati privatnim

vlasništvom, rekao bih.«

»Moje?«

»Na neki način, da.«

»Ako je ona zanemarila pravila i tako promijenila ishode, onda bi mi Stvoritelj trebao dati ono što je moje. Kad smo već kod toga, želio bih naglasiti sljedeće: da sam znao tko je prokleta duša onda kad se radilo o Matthiasu, ne bih se bavio krivim čovjekom.«

»To je ispravljeno.«

»Kako?«

Daleko od njih, s druge strane livade, začuo se automobil koji je upravo prilazio kući. Sranje. Nije volio posjetitelje. Žuta boja govorila je da se radi o taksiju, ali nije se zaustavio kod kuće.

Nigel je podignuo obrvu. »Mislim da će uskoro postati samo po sebi jasno.«

Izrekavši to, šef je nestao.

»Hvala prijatelju. Jebeno si mi pomogao. Kao i uvijek.« Sakrio se iza ugla i pripremio pištolj. Ponovno je bio spreman na pucanj.

Taksi se zaustavio ispred garaže.

Trenutak kasnije, muškarac kojega je smatrao izgubljenim za vijeke vjekova izišao je kroz stažnja vrata kao živuća noćna mora ili duh prošlosti kojega se upravo riješio.

Dakle, *ovo* je rješenje za Devinino varanje? »Pas ti mater«, prosiktao je Jim.

POGLAVLJE

13

Matthias je zamolio vozača da ga pričeka dok je izlazio iz taksija. Garaža ispred njega bila je visoka dva kata, sa stubama na lijevoj strani. Dvostruka vrata u prizemlju bila su zatvorena; baš kao i ona na katu. Zavjese su bile navučene.

Na velikom prozoru netko je odmaknuo zavjese i pojavio se kuštravi pas - baš kao da se šapama naslonio na prozorsku dasku. Netko je očigledno tu živio.

»Reci taksiju neka ode.«

Matthias se okrenuo, a pojava onoga koji se pojavio iza zgrade skoro ga je bacila na pod. Sjećanje ga je protreslo silnom jačinom. Jim Heron. Vratio se iz mrtvih.

Šesto čulo mu je reklo da je taj muškarac oduvijek imao veliko i mišićavo tijelo, tamnoplavu kosu i tvrdokorno, hladno lice. Kontekst nije postojao. Nije znao otkuda poznaje tog čovjeka, niti što su prošli zajedno. Bilo mu je jasno samo ovo: s pištoljem ili bez njega, tipa ne bi bilo ugodno sresti ako nemaš oružje ili vozilo za bijeg.

Matthias je pokucao na prozor, dao vozaču dvadeset dolara i poslao ga dalje.

Zvuk guma po pijesku činio se glasnim poput rafala.

»Zar to držiš pištolj uz nogu ili ti je samo drago što me vidiš?« suho će Matthias.

»Pištolj. Što ti radiš ovdje?«

»Rekao bih ti da znam. Možda ti meni možeš pomoći oko toga.«

»Molim?« Kad Matthias nije odgovorio, Heronove cinične nebeskoplave oči postale su namrgođene. »Ozbiljan si. Pitaš jer stvarno ne znaš.«

Matthias je slegnuo ramenima. »Shvati to kako hoćeš. Dok ti u sebi luduješ, želio bih naglasiti da si trebao biti mrtav.«

»Kako si me pronašao?«

»Informacije. Recimo.«

Kad mu je Heron prišao, Matthias je primijetio da je pištolj sa prigušivačem uperen u njegova prsa. Mogao se kladiti u ono što mu je ostalo od jaja da bi ovaj za tren oka povukao obarač. To je značilo da je vojničina paranoičan... ili smatra kako je Matthias iz nekog razloga opasan.

»Nenaoružan sam«, rekao je Matthias. »To ti nije slično.«

Pištolj se nije spustio, tijelo nije izgubilo napetost, oči nisu izgubile upozoravajući pogled.

»Ne vjeruješ mi«, rekao je Matthias.

»Nakon svega što smo proživjeli? Ni najmanje, stari prijatelju.«
»Bili smo prijatelji?«

»Bili smo mnogo toga, ali nikada prijatelji.«

Heron je odmahnuo glavom. »Prokletstvo! Svaki put kad pomislim da sam te se riješio, ti se pojaviš.«

Heron zna odgovore, pomislio je Matthias. Čovjek koji stoji ispred njega put je u njegovu samospoznaju.

»Pa«, promrmljao je Matthias, »s obzirom na to da još uvijek dišeš, a prije jednog sata sam ti stajao na grobu, ja nisam taj koji se igra mađioničara. Možeš li mi reći kad smo se posljednji put vidjeli?«

»Ti to mene zajebavaš?« Kad je Matthias odmahnuo glavom, Heron je učinio isto. »Tvrdiš da se ne sjećaš.«

Matthias je odmahnuo rukama. »Nemam ništa.« Proračunatost je ustupila mjesto iznenađenju. »Isuse.«

»Ne znam. Na vozačkoj piše Matthias.«

Dočekao ga je hladan smijeh. »Smijem li te pretražiti?«

»Samo daj.« Matthias je naslonio štap na nogu i podignuo ruke.

Jim je jednom rukom pretražio Matthiasa, i kad se odmaknuo, opsovao je. »Ti si zbilja izgubio pamet.«

»Ne pamet, nego pamćenje. Ti mi moraš reći tko sam.«

Nastala je duga tišina, kao da Heron pokušava pronaći rupe u njegovoj priči. Naposljetku je rekao:

»Nisam siguran da ću te pretrpati informacijama o tvojoj prošlosti, ali želim ti pomoći. Možeš se pouzdati u to.«

»Ne, to mi nije dovoljno. Trebam informacije. Odmah.«

»Misliš li da si u položaju nešto zahtijevati?«

Dok je uza stube vodio Matthiasa Jebača, svog bivšeg šefa, glava

mu je pucala od nevjerice. Koliko god mu se mozak grčio, činilo mu se kao da je na vrbi upravo rodilo grožđe, da se pakao smrznuo, i da su pronašli suhu krpu na dnu mora dok se ćelavi vuku za kosu.

Je li Nigel govorio o ovome? Druga runda igre je ponovljena?

Prepoznat ćeš ga kao starog prijatelja i neprijatelja kojeg u zadnje vrijeme često viđaš. Put ne bi mogao biti jasniji čak i da je osvijetljen.

Izgledalo je kao da fokusiranje na pogrešnu dušu u ovoj rundi neće biti problem -pretpostavljajući da je Nigel u pravu, i da je Matthias opet u središtu zbivanja.

To baš i nije dobar način kažnjavanja Devine. Prokletstvo. No ako u ovom scenariju povratka iz mrtvih uopće postoji dobra vijest, onda je to Matthiasov gubitak pamćenja. Stari Matthias nikada ne bi pokleknuo ispred slabosti kao što je amnezija, pa se činilo da je sve u redu i da samo Bog zna kako je informacijska crna rupa prednost za Jima. Sada se morao boriti protiv vlastite prirode. Društvo je u ovom slučaju bilo... grozomorno.

Jim je otvorio vrata i odmaknuo se da ovaj uđe. »Izvoli, raskomoti se, bla-bla.«

Kad je Matthias šepajući ušao u jednosobni stan, Pas je dotrčao mašući repom i kližući se po podnim gredama. Njegova sreća bila je znak da Devina ne obitava u Matthiasovom tijelu. Pas je pouzdani pokazatelj.

Jim je zatvorio vrata i gledao svog bivšeg šefa. Isto šepanje. Isti glas. Sunčane naočale bile su novost, ali ne i iznenađenje s obzirom na Matthiasovo stanje. »Ponudio bih ti nešto za jelo, ali moram čekati da mi se vrati cimer. Slobodno se raskomoti na kauču.«

Matthias je zastenjaio dok je sjedao. »Još uvijek pušiš«, prokomentirao je kutiju cigareta na stolu.

»Mislio sam da si izgubio pamćenje.«

»Neke stvari mi se vraćaju... «

Jim je otišao u kuhinju i naslonio se na sudoper. Poželio je da je Eddie s njima. »Počnimo s onime čega se sjećaš.« »Znam da sam se probudio na tvom grobu.« »Smrt je relativna.« »Dakle, obojica smo čudesni.«

Jim je podignuo obrvu. »Jedan od nas sigurno, a za drugoga ćemo vidjeti. Kako si me pronašao?« »Informacije.«

»Ovaj telefon nije prijavljen na moje ime.« »Dao si broj svom

posljednjem poslodavcu. Otišao sam u knjižnicu, potražio broj na internetu i našao te. Nije ti baš neka kamuflaža.«

»Ne skrivam se ni od koga.« »Zato i jesi mrtav, a ipak živ.« »Usredotočimo se na tebe.« »Dobro. Zašto me se bojiš?«

Dok je Jim stiskao čeljust, Matthias se smijao baš kao i uvijek, pokazujući sve svoje oštre i bijele zube. »Usput rečeno, to nije sjećanje. Odao te pištolj. U tvojoj smo kući, nitko nas ne vidi - da ti nisam prijatna, spustio bi oružje.«

Jeb'o ga pas, da ga jeb'o. Kopile je čak i kad se ničega ne sjeća.

Imajući tu činjenicu na umu, Jim je prišao stoliću ispred kauča gledajući u Matthiasove tamne naočale. Spustio je pištolj na stolić, sa cijevi uperenom u Matthiasa, i gurnuo ga preko istrošenog drva.

»Posluži se.« »Daješ mi pištolj.«

»Da, zašto ne? Smatraj to darom za povratak kući.« »Jesam li kod kuće?«

»Ovo mjesto nije tvoja kuća - ovdje nisi i nećeš odsjesti.« Matthias se malčice osmjehnuo. »Pa, ja i ne želim biti u svojoj kući.«

»Gdje je to?«

Matthias je posegnuo u džep, izvadio novčanik i otvorio ga na stolu pored pištolja.

Jim je pogledao vozačku. Izgledala je sasvim u redu, svi hologrami su bili na mjestu. Prezime nije odgovaralo, no ime i slika jesu.

»Što znaš o meni?« upitao je Matthias. »Super ti je slika«, rekao je Jim kad se ponovno naslonio na sudoper.

»Ne namjeravam se baviti manekenstvom, ali hvala. Zašto izbjegavaš moja pitanja?«

»Pokušavam smisliti kako da ovo odigram.« »Zar sudjelujemo u igri?«

»Tako je. Ne možeš ni zamisliti koliki su ulozi.« Jim je odlučio sjesti pored svoga gosta. »Kao što sam rekao, početak ćemo od onoga čega se možeš sjetiti.«

Matthias je spustio sunčane naočale i zagledao se u pod. Ili u svoje čizme? Ili štap?

»Sinoć me udario auto ispred groblja Pine Grove. Probudio sam se u bolnici. Nisam imao pojma tko sam ni što radim tamo. Danas sam se vratio unatrag koliko sam mogao i došao do tvoga groba.« Sunčane naočale opet su se podignule. »Prepoznao sam tvoje ime čim sam ga

vidio. Prepoznao sam i tebe čim si izišao na svjetlo.«

Jim se pravio ravnodušan. »Nije ni čudo - nas dvojica se odavno poznajemo. Zato sam odlučio da ću ti pomoći.«

»Reci mi kako sam zadobio sve ovo«, mahnuo je rukom preko sebe.

»Misliš na ozljede?«

»Ne, nego na moje baletne cipelice i suknjicu.«

»Skinu naočale.«

»Zašto?«

»Želim te pogledati u oko kad ti odgovorim.«

Drhtavom je rukom skinuo naočale, no Jim se mogao kladiti da se radi o fizičkoj slabosti, a ne o mentalnoj.

»Kako sam zadobio ozljede?« ponovio je njegov bivši šef dubljim glasom.

»Pokušao si se ubiti. Postavio si bombu u pijesak i nagazio na nju ispred mene.«

Matthias je stisnutog lica pogledao svoje noge, kao da tipka po nekoj mentalnoj tipkovnici. »Zašto sam to učinio?«

Kako odgovoriti i ne odati previše? »Mrzio si ono što si postao. Nisi više mogao nastaviti, i postavio si bombu tako da se riješiš muke.«

»Ali nisam umro.«

»Tada nisi.« Jim je ustao. »Vratio mi se cimer.«

Sekundu kasnije, zvuk Harley Davidson motora pronio se kroz prozore, postajući sve glasniji dok se naposljetku nije zaustavio ispod kuće.

»Dobro čuješ«, primijetio je Matthias.

Jim ga je pogledao, pitajući se kako da okrene ovu situaciju u svoju korist. Lukavo se osmjehnuo i promrmljao: »To je jedan od mojih brojnih trikova.«

POGLAVLJE

14

»Ti želiš da napravim *što?*«

L'Orealova kutija boje za kosu doletjela je kao odgovor. Kad ju je uhvatila, žena je pomislila kako slijedi super ostatak večeri. Već je bila nervozna, umorna i spremna za kraj smjene - a ovaj čudak i njezin *klijent* pali se na boje za kosu?

Već joj je dozlogrdilo biti kurva. Zgadile su joj prljave i tamne motelske sobe, ružni muškarci puni sjajnih ideja, a o *šefu* da ne govorimo.

»Želiš da se ofarbam u plavo. Ozbiljno.«

Mahnuo joj je sa pet stotina dolara, a novčanice su svjetlucale pod žaruljom. Ta lova kao da je pala s neba, a glupan je već unaprijed platio za sat vremena s njom.

»Dobro.« Uzela je novac od njega. »Još nešto?«

Duboki glas je šutio. »Želim da je isfeniraš i izravnaš.«

»To je sve?«

»To je sve.«

»Bez seksa?«

»Ne, za to mi nisi potrebna.«

Trzaj joj se pronio od dna kralježnice sve do vrata. No nije imala razloga za brigu. Djevojke su bile u sobama s obje strane, a šef je bio na parkiralištu udaljenom tek nekoliko metara. Osim toga, imala je suzavac.

Što će joj napraviti?

Promrmljala je nešto sebi u bradu i otišla u kupaonicu. Upalila je svjetlo i pogledala se u zrcalo. Izgledala je kao četrdesetogodišnjakinja debelih podočnjaka i kose poput onih vlasi u klipovima kukuruza. Dobra vijest bila je da ionako treba obojiti izrast. Ružna smeđa boja već se itekako vidjela na razdjeljku. No nije bila sretna što će izgledati poput Merlinke.

Voljela je biti crvenokosa. A kosa joj je ionako već postala krhka, pa ovo nikako neće pomoći...

Vidi, dolazi tu i regenerator. Baš super.

Izvadila je bočicu onog kremastog sranja, a zatim tubicu boje i naposljetku ono ljigavo sranje što se mora staviti na izbijeljelu kosu. Trebalo joj je malo vremena da pročita upute, jer joj slova i riječi nikada nisu išli, no ovo nije bilo teško.

Vidjela je da je klijent sjeo u najudaljeniji kut raširenih nogu, s rukama na koljenima, a ne na preponama. Nije mu vidjela lice, jer je svjetlost obasjavala samo njegove noge. I bolje da je tako. Neka ostane što anonimniji.

Čudno, nije se sjećala da su ove sobe tako mračne.

Vratila se svom poslu i probušila vrh tubice plastičnim čepom, te istisnula smrdljivu boju u bočicu sa šiljastim vrhom. Zatim je protresla mješavinu rukom kao da nekome drka. Plastične rukavice bile su zalijepljene za upute i ona ih je natakнула. Hvala Bogu da su tako velike, jer sad ima mjesta za nokte. Bilo je lako obojati razdjeljak, no vrhovi su bili zamršeni i zapinjalo je. Izvadila je četku za kosu iz torbe i potegnula je od korijena do izlomljenih vrhova, pokrivajući svaku vlas koja joj je izišla iz glave.

To je sve smrdjelo po osvježivaču zraka i kemijskom ljepilu, a bilo je gusto poput drkotine. Fuj.

Je li se ovaj možda rajcao baš na to?

Muškarci su takve svinje.

Dok je boja stajala na glavi, tjeme joj se užarilo i nos ju je svrbio. Ljudima je slala poruke o čudaku koji je u sobi s njom - još uvijek je tamo sjedio poput kipa.

Trideset i pet minuta kasnije stala je pod tuš sa šamponom u ruci. Netko je ostavio bočicu u sobi, i unutra je bilo dovoljno da ispere boju iz kose. Topla voda bila je baš ugodna na koži, a regenerator je mirisao mnogo ljepše nego boja i bjelilo.

Kad je izišla, kosa joj je bila iste boje kao kokice u kinu - zlačano žuta koja je njezinoj jako blijedoj koži davala zeleni odsjaj. Nije izgledala ništa bolje nakon što je ponovno odjenula svoju kurvinsku odjeću.

Uzela je sušilo za kosu, okrenula se na bosim stopalima i rekla: »Jesi li spreman?«

Muškarac je ustao i prišao joj. Bio je zgodan, no iz nekog mu je razloga poželjela vratiti novce i brzo pobjeći.

»Ja ću sada preuzeti«, rekao je i uzeo četku i sušilo od nje. Buka vrelog zraka joj je odzvanjala u ušima dok je ovaj polako četkao i sušio njezinu kosu. Pokreti su mu bili sigurni, kao da je to već radio.

Nakaza.

Kad je sve postalo suho i glatko, ugasio je sušilo i stavio ga na stol pored nje. Zurio je u njezine oči u zrcalu.

Pročistila je grlo. »Moram ići...«

Lice mu je odjednom postalo čudno, kao da se u nešto mijenja...

Otvorila je usta da vrisne baš u trenu kad se oštrica podignula iznad njezine glave. Čudovište joj je brzim pokretom prerezalo vrat i tako izbilo zrak iz njezinih pluća, ne pruživši joj dovoljno vremena da ostvari svoj vrisak.

Posljednje što je vidjela bilo je oživljeno truplo koje se smiješi usred trulog mesa.

»Vrijeme je za zabavu«, rekao je ženski glas.

POGLAVLJE

15

Samoubojstvo.

Dok je Matthias procesuirao tu riječ, muškarac veličine autobusa ušao je u stan. Nosio je crnu kožnatu jaknu, rukavice i hlače, te po svemu izgledao poput člana Hell's Angelsa. Strogi izraz lica bio je potpuno u skladu s tim, a silni *pirsevi* znače da i nije neka pičkica.

Jim ih je upoznao, klasificirajući Matthiasa kao *prijatelja*, a cimera odjevenog u kožu kao Adriana. *Samoubojstvo*.

Matthias je došao do zaključka da je to vrlo vjerojatno, i čekao da mu se javi još nešto: možda kontekst, neki razlog, kap koja je prelila čašu. Ništa se nije pojavilo, čak ni dok se borio protiv zatvora u vlastitom mozgu.

Odjednom mu je postalo jasno i pogledao je u Herona. »Pustinja.«

Čovjek s odgovorima prestao je gledati u cimera i kimnuo mu je. »Da. Tamo se dogodilo.«

»I ti si bio sa mnom.« Kad je Heron ponovno kimnuo, Matthiasova frustracija je buknila. »Kako se, pobogu, nas dvojica uopće poznajemo...«

Razgovor je prekinuo zvuk automobila koji se zaustavljao na prilazu. Svi su istog trena izvukli oružje, uključujući i Matthiasa koji je zgrabio pištolj sa stola.

Bože, tako mu je prirodno sjeo u ruku!

Matthias se pomaknuo i stao iza zavjese, baš poput psa. Čim je vidio tko je na prilazu, laknulo mu je. »Jebemu!«

»Ti nju poznaješ?« upitao je Jim gledajući kroz prozor pored vrata.

Ponovno se okrenuo i vidio Mels kako izlazi iz Toyote i gleda parkirani Harley. Nije se iznenadio što je pronašla adresu; ako je uspjelo njemu, i njoj će. No nije mogao vjerovati da je krenula za njim. Rekao joj je kako stvari stoje prije no što su se rastali, i svatko normalan odmah bi pobjegao iz te drame.

Imam crni pojas, dozvolu za nošenje skrivenog oružja, i ne idem nikamo bez dobrog noža.

»Ja ću se pozabaviti ovim problemom«, rekao je prišavši vratima i usput odgurnuvši Jima - iako je bio mnogo jači od njega. »Neka vam je obojici jasno - nju nitko neće ni taknuti. Nitko.«

Možda je tjelesno i bio oslabljen na neki način, ali nije trebalo mnogo snage da se povuče okidač. Ako se itko približi onoj prekrasnoj ženi, pronaći će ga i ubiti, pa makar mu to bio posljednji čin prije smrti.

Ona dvojica su u napetoj tišini podignula obrve, no nisu se protivili. Bravo, dečki.

Čim je Matthias izišao na vrh stuba, Mels je podignula glavu.

Stavila je ruke na bokove i nekako stala oči u oči s njim, premda je zapravo bila mnogo niža. »Iznenadenje.«

Sakrio je pištolj od nje i rekao: »Moraš otići.«

Kimnula je prema motoru. »Mrtvačeva pila?«

»Nije.«

Smrknula se, brzo prešla preko pijeska, a zatim se sagnula i uzela u ruku nešto nalik na kamenčić. Ipak, to je uhvatilo sunčevu svjetlost i odbilo ju, što je ukazivalo na metal.

Uspravila se, prinijela čahuru nosu i omirisala. »Malo si vježbao gađanje?«

Poželio je opsovati, pogotovo kad se hladno nasmijala. »Ovo je svježije ispaljeno - nije prošlo ni dvadeset minuta, možda pola sata otkako je napustilo cijev.«

Zataknuo je posuđeni pištolj za pojas iza leđa i brzo sišao dolje. Nikad se u životu nije osjećao tako bespomoćno kao sad - pokušao ju je zaplašiti i otjerati, ali to očigledno nije uspjelo. Možda će iskrenost upaliti.

Pogledom je prešao niz njezino prekrasno, tvrdoglavo lice. »Molim te«, tiho je rekao. »Preklinjem te da odustaneš.«

»Stalno spominješ opasnost - no sve što ja vidim je muškarac sa amnezijom koji je krenuo u lov na divlje guske. Samo razgovaraj sa mnom...«

»Jim Heron je mrtav. Pojma nemam kome pripada taj Harley, ili tko je ispalio...«

»S kim onda razgovaraš tamo gore? Ako kažeš da si sam, znat ću

da lažeš. Nema šanse da si se ti mogao dovesti na ovom motoru. Nema šanse - osim toga, motor još uvijek otkucava. Kladim se da će blok biti topao ako ga sada dotaknem rukom.«

»Zbilja te molim da odustaneš od ovoga...«

»Neću ništa objaviti - već smo se dogovorili da je sve ovo neslužbeno. Tako će i ostati.«

»Zašto ti je onda stalo?«

»Ne sastojim se samo od svog posla.«

Podignuo je ruke u zrak. »Zašto se ja uopće svađam s tobom? Nećeš staviti ni pojas u autu, a kamoli da mene poslušáš...«

Tad su se otvorila vrata i Jim Heron je izišao na sunčevu svjetlost.

Mels ga je pogledala i odmahнула glavom. »Tako mi svega... znaš, ti me strašno podsjećaš na jednog građevinskog radnika kojeg su upucali i ubili prije dva tjedna. Radila sam na članku o tebi za *CCJ*.«

Matthias je zažmirio. »Pas mater... «

Jim je pomislio kako je prva dobra vijest da ova žena ima svoju sjenu i nije jedna od Devinih inkarnacija.

Druga dobra vijest je Matthiasova predstava o vlasništvu nad ovom ženom. To svirepo kopile nikad nije posjedovalo ništa u svom životu, osim poneke žive mete. Nikad se nije zaštitnički ponašao ni prema čemu živome. No nešto u ovoj novinarki vatrenog pogleda probudilo je ljudskost u Matthiasu - i to nipošto nije loše.

Ta žena gledala je Matthiasa bijesnim očima. »Zar nas nećeš upoznati?«

»Sam ću«, rekao je Jim silazeći niza stube.

»Baš je osvježavajuće vidjeti da džentlmensko ponašanje nije izumrlo«, promrmljala je. »No što se vas dvojice tiče, rekla bih da smrt nije dihotomijski pojam.«

Matthias nije bio sretan pogleda sakrivenog iza Ray-Ban naočala, no morat će živjeti s tim, a i s još nekim stvarima.

»Ja sam Jim.« Pružio je ruku. »Drago mi je.«

Izgledala je kao da želi reći: *Daj me nemoj*, no pružila je ruku. »Hoćeš li mi možda *ti* reći što se ovdje događa...«

Čim ju je dotaknuo, pala je u trans. Samo je zurila u njega, spremna na nove informacije, izbrisanog kratkoročnog pamćenja i sasvim opuštena.

Super. Nije znao hoće li mu uspjeti.

Matthias je zgrabio Jima za ruku. »Što si joj napravio?«

»Ništa. Samo mala hipnoza.« Pogledao je svog bivšeg šefa. »Evo što će se sada dogoditi. Ona se mene neće sjećati - tako je bolje i urednije. Ti ćeš nju odvesti u hotel gdje ću ti ja rezervirati sobu... «

Matthias je gledao u svoju novinarku. »Mels? Mels - jesi li dobro?«

Jim se unio Matthiasu u lice. »Dobro je - zar nisi čuo za Veličanstvenog Herona?«

»Što si joj to napravio.« Ovo nije bilo pitanje. Zvučalo je poput odbrojavanja do povlačenja okidača. »Pa evo«, razumno će Jim, »ako me sad upucaš u karotidnu arteriju, nikad je nećeš vratiti iz transa.«

Zapravo se ništa ne bi dogodilo da ga upuca. No, stvari su već postale dovoljno zamršene, i nije bio siguran hoće li uspjeti izvesti ovaj trik na dvoje ljudi istovremeno. Imajući na umu Matthiasovo zbrčkano pamćenje, nije ga želio bombardirati istinom o anđelima i demonima. Barem ne još.

Pištolf se nije spuštao. »Vrati je. Odmah.« »Moraš je odvesti u hotel.« »Ja držim pištolf. Ja odlučujem.«

»Razmisli malo. Ako si s njom, onda možeš biti siguran da ću je ostaviti na miru.«

Matthiasov glas spustio se za jednu oktavu. »Ne znaš s kim imaš posla.«

»Ne znaš ni ti.« Jim mu se unio u lice. »Trebaš me. Ja sam jedini koji ti može reći ono što želiš znati - vjeruj mi. Svjesniji sam od tebe koliko si duboko pokopao svoju prošlost, a tu prepreku jedino ja mogu premostiti. Sad je posjedni u to izubijano vozilo, odvezi je u *Marriott* blizu centra, a ja ću doći za tobom kad budem spreman.«

Matthias je samo stajao na mjestu. »Mogao bih te odmah upucati.«

»Hajde.«

Matthias se smrknuo i protrljao sljepoočnicu kao da ga boli glava. »Već sam te upucao, zar ne?«

»Nas dvojica imamo dugu zajedničku povijest. Ako želiš saznati kakva je, ostat ćeš sa svojom novinarkom - i to bez pogovora. Držim te za gušu, i ja odlučujem. Baš ugodna promjena... ako smijem primijetiti.«

Jim se vratio na stube i popeo gore, ostavljajući Matthiasa između Scile i njegove novinarke. Na vrhu stuba zapucketao je prstima za postizanje dramatičnog efekta i ušao u stan.

Stao je iza zavjesa i gledao kako žena dolazi k sebi i nastavlja raspravu s Matthiasom.

»Dakle, Matthias je duša«, rekao je Ad između zalogaja. »Čini se da je tako.«

»Jesi li siguran da želiš uvući onu ženu u sve to?« »Jesi li vidio kako je gleda?« »Možda je samo želi povaliti.«

»Nek' mu je sa srećom«, promrmljao je Jim. »Da, ona će biti naša prednost.«

Pitanje je bilo gdje je sada raskrižje. Prije ili kasnije, Devina će mu postaviti izbor, a Jim je dotad imao vremena preokrenuti jednog beskrupuloznog i častohlepnog despota za sto osamdeset stupnjeva.

Super. Praktički se davio u svom zadovoljstvu nad obavljenim poslom.

»Krenimo u hotel.«

»Kakav hotel?«

»*Marriott*.« Primio se novčanika. Imao je kreditnu karticu na ime Jim Heron. MasterCard neće znati da je mrtav jer im još nije ni rekao.

Adrian je obrisao usta ubrusom iz *Goldstein Delija*. »Jesi li siguran da želiš djelovati tako javno? Centar grada vrvi ljudima, a Devina obožava biti u središtu pozornosti.«

»Da, ali nedostatak privatnosti će joj vezati ruke - prije svega, ona mora počistiti svoj nered. Drugo, morat će jako paziti kako povlači poteze u ovoj rundi - ne mogu vjerovati da će Gospodar cijeliti i radovati se ubijanju nedužnih civila ljudske vrste.«

Jim je prišao svom ormaru i izvadio futrole za oružje. Navukao ih je, stavio bodež na jednu stranu, a drugi pištolj na drugu. Provjerio je džepove da vidi brojčano stanje cigareta...

Presavijeni komad papira u njegovom stražnjem džepu zaustavio ga je i morao je sklopiti oči.

Nije bilo razloga za vađenje izrezanog novinskog članka iz džepa; znao ga je napamet. Svaku riječ svakog odjeljka - i posebice sliku. Njegova Sissy.

Uvijek s njim i nikada zaboravljena, premda zapravo i nije bila njegova.

Uvjerio se da Adrian to ne vidi i izvadio papir iz džepa, izravnao ga i krišom joj pogledao lice. Imala je devetnaest godina kad ju je demon odveo u duboko podzemlje, u vječni zid duša.

Jim se smrknuo i pogledao prema vratima. Matthias je bio u tom paklu. Što li je unutra vidio...?

Jebote, što je tamo radio?

Pojmiti da djevojka dolje pati dovoljno je da Jim probljedi od bijesa.

»Požuri«, promrmljao je. »Ad, moramo ići.«

POGLAVLJE

16

Dok je sjedio na suvozačkom sjedalu naručene Toyote, Matthias se osjećao kao da su stvari zapele u slijepoj ulici. Ne samo da se Mels pomno držala prometnih pravila, nego su još i puževim korakom išli zonom punom pneumatskih čekića i kamiona za asfaltiranje.

Pogledao ju je. Bila je mirna, sabrana i sasvim normalna za upravljačem, iako nije imala pojma kako je maločas upoznala Jima Herona. Što joj je on uopće napravio?

Inače bi Matthias sve takve priče proglasio notornim sranjem. Vraga hipnoza! No možda... činilo se da je i on u istoj situaciji - naravno, nije izgubio nekoliko minuta pamćenja, nego cijeli jebeni život.

Što je riječ *uobičajeno* za njega uopće predstavljala?

Kad su stali na crvenom svjetlu s druge strane radova na putu, zagledao se kroz prozor. »Ne snalazim se dobro kada nemam kontrolu.«

»To se mnogim ljudima ne sviđa«, rekla je Mels uz duboki uzdah. »Drago mi je što dopuštaš da te odvedem natrag u hotel.«

Ako si s njom, onda možeš biti siguran da ću je ostaviti na miru. Gurnuo je prste ispod ruba sunčanih naočala i protrljao oči.

»Uskoro smo tamo«, rekla je to kao da misli kako će se onesvijestiti ili nešto slično.

No njemu nije bilo loše zbog nesvjestice. »Zbog tebe se osjećam... bespomoćno.«

»Mislim da to nije zbog mene, nego zbog cijele tvoje situacije.«

»Ne, već zbog tebe.« Imao je osjećaj da bi stvari bile mnogo jasnije da nje nema, pa čak i da se on ne sjeti ni jednog detalja iz svog života. Bilo mu je lakše ako se mora brinuti samo za sebe, i jedan problem je uvijek bolji nego dva.

»Pokušao sam ispravno postupiti«, promrmljao je i zapitao se

kome uopće govori.

»Postupaš baš tako već samim time što se ideš nekamo odmoriti. Posljednja dvadeset i četiri sata bila su ti jako kaotična. Trebaš odspavati.«

Naslonio je glavu na sjedalo, zatvorio oči i pomislio na svoje suočavanje sa Jimom. Bio je spreman povući okidač i ubiti ga.

Ispalo je da san nije ono što mu treba. Vjerojatnije je da mu trebaju lisičine i psihološka procjena. Onog trenutka dok je držao prst na okidaču, nije ni najmanje oklijevao; brzina kojom je prislonio pištolj Heronovoj žili kucavici nije ga mučila, kao ni svjedoci ili moralna dilema o oduzimanju ljudskog života.

Je li nekada bio vojnik? Sranje koje je napravio nije civilno djelovanje, nego isključivo vojno.

Da, pomislio je, to je to. Bio je jedan vrlo opasan borac... jedan od onih koji imaju prazninu usred grudi. I to znači da su spremni na sve.

Kad se upalilo zeleno, Mels ih je povelu pored niza dućana nanizanih jedan na drugoga poput lego kockica nasuprot uskih parkirališta. Nikada ranije nije primjećivao takvo što; slatki kafići, dućani sa ručno izrađenim suvenirima, jeftine draguljarnice. Tako banalno i obično. Svakodnevno i normalno.

Mrziš biti čovjek koji si postao.

»Pokušao sam se ubiti.«

Mels je nagazila na kočnicu, mada je promet tekao glatko. »Zaista?« pročistila je grlo. »Vraća li ti se pamćenje?« »U komadićima.«

»Što se dogodilo? Ako nije preosobno... «

Sjetio se Jima Herona i odgovorio njegovim riječima. »Nije mi se sviđala osoba koja sam postao.«

»A tko si postao?«

Mračan kao noć, hladan kao zima, okrutan kao oštrica. »Uporna si, znaš li to?«

Dotaknula si je prsa. »Novinarka sam. To mi je u opisu posla.« »Tako se i čini.«

Matthias je ponovno zatvorio oči i slušao rad motora. Kad mu je nešto mekano i toplo pokrilo ručni zglob, poskočio je. Bila je to njezina ruka, njezina elegantna ruka.

Nije mogao vjerovati da ga ona želi dodirnuti.

Progutao je slinu, uzvratio stisak i povukao svoju ruku.

Deset minuta kasnije zastali su ispred *Marriotta*. Hotel je bio tipični velegradski, bahatio se nad urednim živicama i travnjakom usred poslovnog dijela grada. Prošli su kroz kolni ulaz i zapleli se u mnoštvo portira, automobila i ljudi s prtljagom. Prošlo je tri popodne, a to je za putnike najveća gužva.

»Hoćeš li sa mnom poći gore?« čuo je samog sebe, istovremeno se pitajući tko li je krenuo za njima - i kakav on to odnos ima sa Jimom Heronom.

Riječ *pomoći* čula se mnogo puta iz njegovih usta, i Matthias se pitao koje su njegove pobude. Nije bilo pametno uzeti išta zdravo za gotovo.

»Pomoći ću ti da se smjestiš, što misliš o tome?«

»To je dobro.« Bilo bi mu draže da su se samo rastali, no zbog Jima Herona to više nije moguće. Uostalom, nije mogao reći da mu je teško što će ona još malo ostati s njim. Mels je polako prošla pored mjedenih kolica i likova u uniformama koji su vadili kofere iz prtljažnika te ih odvezla u hotelsku garažu. Miris ispušnih plinova prodro je u Toyotu i Matthias je otvorio prozor. To je bilo glupo jer je prostor u koji su se dovezli zapravo i bio izvor odvratnih mirisa.

Prepustili su Toyotu službeniku hotelske garaže kojemu nije bilo previše drago što mora preuzeti takvu krtiju. Prošli su kroz rotirajuća vrata i ušli u hodnik ukrašen krvavocrvenim sagovima i zlatnim zidovima. Mjesto je zbog gužve više izgledalo poput kupleraja nego ekskluzivnog hotela - kao da su željeli oponašati *Four Seasons*, a nekako im ne ide.

»Oduvijek sam mislila kako ovo mjesto želi biti *Waldorf*, ali ništa od toga«, rekla je Mels pozivajući dizalo. »Ipak, ovo je Caldwell, a ne Manhattan.«

»Baš sam i ja to pomislio.«

»Oprosti mi zbog gorčine«, rekla je. »*Prebacila* sam se.« »Iz New Yorka?«

»Pa rodila sam se ovdje, ali pripadam tamo. Čekam dan kad ću se vratiti.«

»Što te zadržava u Caldwellu?«

»Sve i ništa.« Pogledala ga je. »Na neki čudan način ti zavidim zbog amnezije.«

»Bolje nemoj.«

Da, takvo nešto joj zbilja nije priželjkivao, i to ne zato što je htio biti džentlmen. Učinio bi sve da sazna išta o njoj, o njezinoj obitelji i odrastanju, svemu što ju je dovelo prema ovom krhkom trenutku u vremenu.

»Mels... «

Prije no što je stigao postaviti pitanje, jedna obitelj im se pridružila u čekanju na dizalo. Malene kćeri trčale su naokolo, a roditelji su izgledali kao da su zapeli u paklu s mirisom žvakaćih guma dok su dva mala demona odjevena u kraljevne Disney crtića trčala oko njih i svako malo tražila sladoled.

Ding!

Kad su se vrata otvorila, stavio je ruku na dno Melsinih leđa. Nije ju želio prestati dirati, no spustio je ruku i suočio se sa dječjim zurenjem pri ulasku.

Kad su stigli do recepcije, gužva s kolnog ulaza preselila se na recepciju. Portir je stajao ispred gomile i postrojio ih u red zaklonjen plišanim konopcima.

»Ovo je noćna mora«, rekao je Matthias.

»Moglo je biti i gore. Jesi li ikad čuo za Motel 6?«

»U pravu si.«

Kad su napokon stigli do recepcije, rekao je svoje ime, pitajući se kako će ovo dalje funkcionirati. Inače je praksa takva da moraš pokazati svoju kreditnu karticu kako bi dobio sobu koju si rezervirao.

»Da, gospodine Hault, vi ste već upisani.« Žena je brzo tipkala.
»Trebam samo vašu vozačku, molim.«

Matthias je gledao oko sebe. Kako je Heron uspio doći ovamo sa kreditnom karticom i sve obaviti? Bila je ogromna gužva u prometu, a on i Mels još su dobro prošli. Osim ako Heron nije uspio nabaviti helikopter?

A je li kartica pripadala Heronu? Kurvin sin trebao je biti mrtav, i kome će onda kartična kuća poslati račun? Groblju Pine Grove? Kad malo bolje razmisli, brojevi kreditnih kartica lakši su za nabaviti nego knjižničarske iskaznice, barem ako poznaješ prave ljude - i s obzirom na izgled Heronovog cimera, crno tržište nije im nepoznati pojam.

»Gospodine? Vašu vozačku?«

»Da, oprostite.«

Kad joj je pružio dozvolu, recepcionarka mu je uputila profesionalan osmijeh dobrodošlice.

»Dobro, ovo su vaše kartice-ključevi za sobu. Poslužite se dizalima do šestoga kata. Vaša soba je... «

Samo da nije šesto šezdeset i šest, pomislio je Matthias bez ikakvog razloga.

»Šesto četrdeset i dva. Trebate li pomoć s prtljagom?« »Ne, hvala. Mogu sam.« »Uživajte u boravku kod nas.«

Dok su on i Mels išli prema dizalima, provjeravao je recepcijski prostor bez okretanja glave. Ljudi su bili sasvim obični... vukli su kofer za sobom, razgovarali na mobitele, svađali se sa svojim partnerima. Nitko nije obraćao pozornost na njega, a to je bio razlog zbog kojega su javna mjesta ponekad najbolja za skrivanje.

Ipak, bilo mu je drago što je ponio onaj Jimov pištolj. Ovoga puta duže su čekali lift, i Mels je zakoračila naprijed čim je stigao, skupa s još jednim parom.

Dotaknuo joj je ruku i zaustavio je. »Mi ćemo pričekati sljedeći.«

Vrata su se zatvorila i ona ga je pogledala. »Klaustrofobičan si?« »Da.«

Ovoga puta malčice je zadržao ruku. Stajao je iza nje. Bio je mnogo viši od nje, iako ni ona nije bila niska - pitao se kako bi bilo osjetiti njezinu težinu na sebi.

Ta pomisao čudna je na mnogo načina, no proizvela je zgodnu sliku u njegovom mozgu...

»Evo, stiže još jedan«, rekla je i maknula se od njegove ruke. »Sad smo sami.«

Čovječe, kad se radi o Mels Carmichael, ta rečenica zvuči vraški dobro.

Putovanje dizalom do sobe nije bilo ništa posebno, ako izuzmemo činjenicu da su mu se po glavi vrtjele svakojake slike. Druga dobra vijest bila je da se soba šesto četrdeset i dva nalazila blizu izlaza za nuždu. Savršeno. Soba je izgledala sasvim standardno; krevet i ormarić, stol i stolac. Kad su se vrata iza njih zatvorila, usredotočio se na veliki krevet.

No ona nije tražila aferu sa strancem, a on ionako ne bi mogao ništa obaviti.

Kad je navukao zavjese, Mels je upalila svjetlo u kupaonici i

nagnula se unutra. »Imaš lijepu kadu.«

Nije to htio, no njegove oči odmjerile su ovu ženu istog trena. Zbilja mu se sviđalo kako je ispunjavala svoje hlače.

Sranje. Želio ju je - i to jako. Želio ju je голу, ispod sebe, raširenih nogu, da ga prima duboko u sebe dok je on nabija iz sve snage.

Pročistio je grlo i rekao: »Smijem li te počastiti večerom? Znam da je malčice rano, ali gladan sam.«

Gladan nje. Zajebi hranu!

Uspravila se i pogledala ga. Bilo mu je drago što ima njezine naočale na licu, jer se iz njegovog pogleda ne bi moglo pročitati ništa dobro. Požuda nikako nije prikladna, pogotovo ne u ovakvim okolnostima.

Pazi ti njega. Možda i jest hladnokrvni ubojica, ali barem ima malo pristojnosti u sebi.

»Da«, osmjehnula se. »Mogla bih nešto pojesti.«

Kad je prišao pisaćem stolu i počeo tražiti jelovnik za posluhu u sobu, rekao je samome sebi da čini upravo ono što mu je Heron predložio. Dok je uz nju, zna da će ona biti na sigurnome. Kakva god da je njegova prošlost, u jednu činjenicu bio je siguran.

Umro bi da zaštiti ovu pametnu, ljubaznu ženu i njezino savršeno dupe.

POGLAVLJE

17

Mels je napokon dovršila svoje pečene krumpiriće. Došli su uz hamburger koji je bio srednje pečen do savršenstva, kisele krastavce od kojih su joj proradili sinusi, i ledenu Coca-Colu kao iz reklame.

Televizor na konzoli od mahagonija bio je upaljen i prikazivao je lokalne vijesti koje su upravo počinjale.

»Moram priznati«, rekla je provlačeći posljednji krumpirić kroz kečap, »da su ovi mnogo bolji nego oni u Riversideu.«

Matthias je sjedio na krevetu i jeo svoj sendvič, no osjetila je da ju gleda. Čak i kroz sunčane naočale. Često ju je gledao, kao da mu se sviđaju njezini pokreti, pa čak i kad sjedi. Zbog toga joj je bio još privlačniji, sve do te točke da se zapitala kako bi bilo da ne postoje prepreke.

Gledanje, ali bez naočala. Na to je mislila. Sranje, zacrvenjela se. »Znaš, možeš skinuti naočale«, tiho je rekla. Sledio se, a ipak nastavio žvakati. Nakon što je progutao, rekao je: »Ugodnije mi je kad ih imam.« »Dobro, kako želiš.«

Nije joj rekao ništa o potrazi za Jimom Heronom, niti kako je pronašao onu adresu na kojoj su se sreli. Samo su ušli u Tonyjev automobil i dopustio joj je ga da doveze u hotel. Nije joj smetalo što se predomislio.

»Zar te nitko ne čeka kod kuće?« neobavezno je rekao.

»Zapravo i ne. Nemam bogati društveni život.«

»Znam kako ti je...« Utihnuo je. »Sranje, doista znam. Taj dio mi je poznat.«

Čekala je da dovrši. No on je samo gledao u svoj tanjur pun polupojedene hrane kao da je televizor. »Ispričaj mi.«

Slegnuo je ramenima. »Nemam ženu, nemam djecu. Nemam stalnu vezu. Zato me nitko ne traži - barem ne na obiteljski način.«

»Žao mi je. A tvoji roditelji?«

Matthias se trgnuo i odmah zatim pribrao.

»Ništa?«

»Ništa.«

Mels je pospremila svoj poslužavnik i iznijela ga u hodnik u tišini koja je uslijedila. Kad se vratila, znala je da bi trebala krenuti i pustiti ga na miru.

Jim Heron bio je mrtav - barem prema ne tako davnim zapisima iz *CCJ-a*, ako već nadgrobni spomenik nije dovoljan pokazatelj. Pronašla je njegovu kućnu adresu pomoću jednog izvora koji je komentirao njezinu priču - ipak, on nije bio tamo...

Glavobolja joj je stisnula sljepoočnice, no nije potrajala. Prestala je čim je ponovno pomislila na Matthiasa Haulta. Ovdje će biti na sigurnome. Dobro se oporavlja, a povratak pamćenja ono je što će morati osigurati sam. Učinila je sve što je mogla kako bi mu pomogla s najosnovnijim stvarima... platit će kao da ju je tužio, iako se činilo da nipošto neće doći do toga.

Mora se priznati, čudna je ta njegova kuća. Neke stvari nisu se poklapale - primjerice, tko je bio s njim u onoj garaži. No to neće ići u novine, i prema tome nije njezin problem.

Prišla je i stala kod podnožja kreveta. Kad je odmaknuo svoj pladanj i pogledao u nju, onaj osjećaj ju je opet spopao.

Definitivno ju je privlačio, a pogotovo sada i u ovoj sobi, kad su sami. No nije si smjela dozvoliti takve komplikacije.

»Bilo bi bolje da idem.«

»Pođi«, šapnuo je, gledajući u njene oči kroz naočale. Nisu se micali. Njegovo dugačko, vitko tijelo bilo je jednako mirno kao i njezino. Isuse... željela je da ju poljubi. Ali to je ludost...

»Zbog tebe sam... « Duboko je udahnuo. »Što?«

Nagnuo se naprijed i dotaknuo joj lice. »Zbog tebe sam poželio biti drugačiji.«

Dodir joj je prvo zaustavio srce, pa ga ubrzao. »Mislím da si bolji nego što misliš.«

»Toga se i bojím.«

»Spoznaje da si dobar?«

»Ne, nego tvojeg mišljenja o meni.«

Mels je odmaknula pogled i na trenutak se zapitala što uopće radi s njim u ovoj hotelskoj sobi... osjećala se kao da želi da oboje izgube i

strahove i odjeću. Kvragu, odrasli su ljudi i život usamljene polovice joj je već zbilja bio dozlogrdio. Dosta joj je i stalno željeti stvari koje nije imala, zanemarivati snove i ništa ne dobivati zauzvrat.

Željela je ponovno biti glasna, onakva kakva je bila prije povratka u Caldwell i podrezivanja vlastitih krila. Smrknula se, pitajući se koliko dugo već traje taj osjećaj. No tada...

Nije znala što ju je pokrenulo - njegov glas? Njegove oči, koje nije mogla vidjeti, no itekako ih je osjećala? Njegov duboko usađeni ponos pomiješan sa sumnjom u samoga sebe? Njezina vlastita unutarnja divljakuša?

Svejedno. Mels je prislonila svoje usnice na njegove. Kratko i pristojno, no ipak snažno.

Kad se odmaknula, izgledao je zapanjeno. »Izvan kontrole, zar ne?« šapnula je.

»Imaš neku žicu za... da, tako je.«

Šokirala je i samu sebe. No jednostavno više nije mogla smisliti razlog za opiranje sili koja ju je privlačila prema njemu. Život ima kraj... i nakon posljednjih nekoliko godina, više se bojala odbijanja rizika nego leta, pada, i gromkog udara u zemlju.

»Smijem li dovršiti ono što si započela?« »Da... kvragu i sve... «

Matthias je na taj damski odgovor stavio ruku na njezin zatiljak i privukao je k sebi, preuzimajući kontrolu. Sekundu prije no što je prislonio usta na njezina, pomislila je kako su skoro potpuni stranci, no njegova bit nadjačavala je kontekst poznavanja i vremena; osjećala se sigurno s ovim tajanstvenim muškarcem, usprkos njegovoj govorciji kojom ju je pokušavao uvjeriti u suprotno.

Strašno ga je željela, i činilo se da je to obostrano.

Matthias ju je ljubio i odmicao od sebe, vraćajući joj se kao da mu nije bilo dosta. Prodirao je jezikom u nju bez prekidanja poljupca, nagnjući glavu tako da joj bude što bliže. Dok joj se vrućina proljevala onim zaboravljenim mjestima, Mels je sasvim podivljala - pomislila je kako joj baš ovo treba; ovaj trenutak s njim. Seks u ovoj sobi, na krevetu, s njim.

Matthias se odjednom odmaknuo, kao da mora doći do daha.

»Imaš naviku ljubiti izvore svojih priča?«

»Ti nisi priča. Ovo je neslužbeno, sjećaš se?«

»U pravu si.« Odmjeravao ju je. »Želim te golu.«

»Tvoji poljupci su me na to upozorili.«

Udahnuo je i vratio joj se. Polegnuo ju je na krevet i poklopio svojim tijelom. Čovječe, prije nesreće je vjerojatno bio jako tjelesno dominantan sa ženama - ali ne na nasilan način; nije ju prisilio niti joj zabranio kretanje. Bilo bi najbolje reći da se ponašao životinjski.

Pogotovo kad je svojom nogom raširio njezine i prislonio joj bedro na spolovilo. Mels je prihvatila težinu njegovih prsa i zagrlila ga.

Laganim pomakom zaustavio je njene kretnje i sam zastao. Bio je napet, ali ne u seksualnom smislu.

»Što je?« promuklo će ona. »Je li sve u redu?«

Kad se Matthias pomaknuo na rub kreveta, pluća su mu gorjela i želio je lupati glavom o zid. Proklet bio! Evo ga na krevetu sa prekrasnom ženom punom života, koja ga je željela...

Želio je i on nju, ali ovu djevojku nije mogao imati.

Tu nije bilo pomoći.

Sjetio se one medicinske sestre i neželjenog drkanja. To ko se njegov problem vratio baš sada, činilo se poput okrutne šale. Nikakvi poljupci neće premostiti daljinu između njega i njegove novinarke. Neće pomoći ni trljanje ni golotinja. Ponovno su se našli sa suprotnih strana groba; on unutra, a ona vani.

Zbog toga ju je poželio još više. Odjednom je shvatio kako je u prošlosti uzimao koga god je htio, a dobrovoljki nije manjkalo. To nije značilo da mu je ikada bilo stalo do tih žena.

No... Mels? Ovo je bilo drugačije, jer je i ona drugačija. Nikada ju ne bi mogao imati u pravom smislu riječi, ne s ovakvim tijelom.

»Što nije u redu?« ponovno je upitala.

Nije joj želio reći. Čak i da poslije sazna, planirao je malo dulje zadržati iluziju o sebi kao o pravom muškarcu. Posebice u slučaju ako je ikada opet vidi.

»Ne mogu vjerovati da ovo radimo«, izmotavao se. No nije lagao - počevši od činjenice da se probudio gol na Heronovom grobu, pa preko nesreće s njom - cijela stvar nije djelovala kako treba. Činilo se kao da ga nešto čeka, kao da njegova amnezija nije slučajna.

»Ne mogu ni ja«, rekla je gledajući njegova usta kao da želi još.

Nije se činila poput žene koja nasumce spava s frajerima. Nije se odijevala kao kurva, nije se tako kretala ili ponašala. Odašiljala je oklijevajuću, ali otvorenu vibraciju, kao da već dugo nije bila u takvoj

situaciji, no ipak sve prihvaća.

Reci joj neka ide. Nije samo impotencija razlog zbog kojeg ne bi trebali biti zajedno.

Ispružio se pored nje, gurnuo je ruku ispod njezinog struka i privukao je k sebi, no ne preblizu.

Bože, kako je lijepo mirisala.

Svi potrebni osjećaji bili su prisutni. Vrelina u preponama, podivljalo srce, pojačana snaga u rukama i nogama, no njegov penis nije slijedio upute.

Možda je tako i bolje - uostalom, mora joj reći...

»Mogu li išta učiniti da se osjećaš dobro?« lupio je.

Mislio je reći *laku noć*...

»Već jesi.«

»Prokleta sam siguran da mogu bolje.«

»Onda ja neću prepriječiti put savršenstvu.«

Ponovno ju je poljubio, pitajući se kako bi izgledala sa raskopčanom košuljom i svučenicim grudnjakom, dok joj bradavice samo čekaju njegova usta, a glatka koža trbuha mu pokazuje put prema drugim teritorijima.

Sve je bilo savršeno i činilo se tako novim - ne samo zato što nikada ranije nije bio s Mels. Izgledalo je kao da nije bio ni sa kim. Što se njegovog pamćenja tiče... drugih se neće sjetiti.

Jedna bistra slika nepozvana se pojavila u njegovoj glavi. On i žena glatke, tamne kože, pribijena uza zid sa nogama oko njegovih kukova, a on ju je nabijao iz sve snage!

Matthias se trgnuo. Slike su mu se počele javljati kronološkim slijedom; svaka žena s kojom je ikada bio; mlade kad je bio mladi, starije i jedrije kad je odrastao; a zatim niz vrlo nervoznih i jako agresivnih.

Vidio je sebe sa svima njima, tijelo mu je bilo snažno i čitavo, emocije jasne i nepomiješane, srce hladno kao led. Vidio je žene, gole i polugole, naoružane i nenaoružane, kako se grče i svršavaju.

»Čega si se sjetio?« Mels je odsutno upitala.

Otvorio je usta da joj odgovori, no nalet imena, lica i mjesta spopao ga je poput plimnog vala i skoro ga onesvijestio. Posustao je i bacio se na jastuke. Više nije bio dominantan.

Pokrio je glavu rukama i opsovao.

»Zovem liječnika... «

Matthias se pribrao i primio je za ruku. »Ne. Dobro sam...« »Vraga jesi.«

»Samo mi daj malo vremena.«

Plitko je disao i odlučio odustati od borbe. Donio je pravu odluku. Sjećanja su počela mirno prolaziti i bilo mu je lakše podnijeti sva nagla otkrivenja. Sve dok... pa, posljednje sjećanje bilo je na nekakvo čudovište? Vjerojatno noćna mora... Bože, kako je odvratna. Vodila ga je kao da je njezino vlasništvo, u tamnicu na dnu dubokog, crnog bunara.

Panika ga je stresla poput struje i zgrčila ga u prsima. No držao je Mels za ruku, pazeći da ostane uz njega i ne zove liječnika. »Molim te«, čuo je njen glas. »Ne treba... popušta me... «

Naposljetku ju je pustio, skinuo naočale i protrljao oči. »Očekivao sam da će mi se pamćenje vratiti polako... «

»Molim te, mogu li pozvati liječnika?« uzela je nekakav fascikl i pokazala mu ga. »Vidiš, hotel ima svog dežurnog liječnika.«

»Ne, zbilja, sad mi je dobro. Jednostavno je bilo previše. Mislim da podcjenjujemo količinu informacija koja nam se nalazi u glavi.«

»Kakvih informacija?«

Odmaknuo je pogled. »Pa, definitivno nisam djevac. To je sve što ću reći.« »Aha.«

Nastala je neugodna tišina, pa Mels odluči pročistiti grlo.

»Mislim da bih tebala poći.«

»Da.«

Sišla je s kreveta, uzela sako i odjenula ga. »Prije toga...« Napisala je nešto na blokić na noćnom ormariću. »Ovo je broj mog mobitela.«

Nešto joj je zazvonilo u džepu.

»Mi o vuku«, promrmljao je, gledajući kako ona provjerava broj prije no što se javila.

»Halo«, glas joj je bio odrješit i profesionalan. Svidjela mu se ta brzina promjene, kako se spretno uspjela sabrati. No sviđalo mu se mnogo toga kod nje.

Mels se smrknula. »Gdje? Znamo li tko je? Kako je umrla... Stvarno? Da, stižem odmah. Imam Tonyjev auto.« Završila je poziv i zgrabila svoju torbu. »Moram ići.«

»Nešto službeno?«

»Moj šef se očigledno predomislio. Šalje me na mjesto zločina.«
»Ne prepoznaje tvoje sposobnosti?«

»Ne one koje bih ja htjela da prepozna.« Zastala je na vratima.
»Jesi li siguran da si dobro?«

»Jesi li ti uvijek takva svetica?«

»Nisam bila dok nisam srela tebe.«

Taman kad je skoro izišla, zovnuo ju je. »Mels.«

Pogledala ga je preko ramena i svjetlo iznad vrata joj je obasjalo lice. Kad su im se pogledi susreli, dao bi sve trenutke s onim bezimenim ženama samo za jednu noć s njom.

Neću iz ovoga izići s glavom na ramenima, pomislio je.

Ako ikada više dobije priliku da je poljubi, neće prestati. Možda će drugi put proraditi i sve drugo.

»Stavi pojas«, tiho joj je naredio.

»Nazovi prokletog liječnika«, odvratila mu je uz maleni osmijeh. Kad je zatvorila vrata za sobom, opsovao je. Zatim se sjetio kako je ljubiti tu ženu. Pogledao je svoje kukove i poželio da je čitav.

POGLAVLJE

18

Kafić u lobiju *Marriotta* bio je nazvan po izvornom vlasniku hotela, nekom Sasseranu. Barem je tako konobarica maznim glasom rekla Adrianu dok je primala njegovu i Jimovu narudžbu. Ispustila je olovku na pod i nagnula se, a zatim otišla kao da joj je netko maločas dobro podmazao prepone.

Ostatak klijentele bili su ocvali poslovnjaci našopani Viagrom, a ona je bila u srednjim dvadesetima i mogao si je imati za pravu cijenu.

Dok je Eddie još bio tu, Ad ne bi oklijevao ni sekunde, no sad je izgubio volju.

Separe u kojem su sjedili bio je načinjen od umjetne crvene kože, i radio je nepristojne zvukove kad god bi se pomaknuli. No savršeno im je poslužio svrsi. Gledao je prema ulazu u kafić, i nitko nije mogao proći da ga oni ne vide.

No, s obzirom na Jimov radar, mogli su pratiti Matthiasa i ženu kamo god da podu. Anđeo se pobrinuo da ih oboje dotakne, pa je čak i Ad mogao pratiti njegovu čaroliju kroz sve katove hotela. Par se nalazio šest katova iznad njih, jedno uz drugo.

Čovjek bi se zapitao čime se bave.

Vjerojatno igraju šah.

Ma da, sigurno.

Dok su minute prolazile i pretvorile se u puni sat, razgovori ostalih gostiju ispunjavali su tišinu. Piva su se pretvorila u večeru. Vrijeme nije imalo kraja.

Čovječe, besmrtnost je takva tlaka kad ti nije stalo ni do čega. Vrijeme je sve što tada imaš. Ogromni sati koji te grizu tupim zubima i izjedaju tvoje meso, a čini se kao da ti nije ništa.

Večeras sam baš dobro raspoložen, pomislio je.

Raspoloženje mu se nije popravilo dok si je gledao u ruke. Crna mrlja koju je vidio pod tušem nije se ponovno pojavila, no stalno je

provjeravao. Osjećao se kao da je umro i kao da mu je netko izdubio tijelo, te ostavio samo ljusku od rebara i kostiju...

»Silazi«, rekao je Jim, ispivši gutljaj mlačnog piva koji mu je ostao.

Ad je zanemario ostatak svoga pića. Ionako mu se to pivo nije sviđalo, bilo je bolje nego *Coors Light*.

»Ti ostani s njom«, rekao je Jim kad su ušli u hodnik. »Ne želim da bude sama.«

»Zar nije *on* dotična duša?«

»Mislim da jest. Ako je tako, onda je ona ključ svega.« »Jesi li siguran?«

»Vidio sam kako gleda u nju. To je sve što trebam znati.«

Jim je kimnuo u smjeru novinarkе koja je upravo izlazila iz dizala. »Idi za njom. Ja ću čekati da se Devina pojavi.«

Ad nije želio da ga se šalje na drugo mjesto. Htio je čekati ženu demona. Htio joj se unijeti u lice i neka se još jednom našali na Eddiejev račun - da joj pokaže kako više uopće nije bitna. Želio je vidjeti frustraciju u njezinim očima kad ga bude primorana fizički napasti.

Tad bi morao završiti stvar, boriti se do smrti i otići s ovog svijeta poput pravog ratnika.

Kuja će ga vjerojatno pobijediti, ali nema veze. Uživat će u kidanju njezinog mesa dok ne umre, a nakon toga u olakšanju što je sve gotovo.

»Adriane? Čovječe, jesi tu?«

»Želim ostati ovdje.«

»A ja želim da slijediš onu ženu. Mora ostaci živa dovoljno dugo da izvrši utjecaj na njega. Ako Devina nasluti što se događa između njih dvoje, ta žena će završiti u rijeci - ili nešto još gore.«

Dok je Jim zurio u njega, podtekst se zasnivao na čistoj logici - najjača osoba mora se suočiti sa demonom, a Ad to sigurno nije - i ne samo zato što nema Jimovu *spiku* ili pokrete.

»Zar ne želiš pobijediti?« tiho će Jim. »Ili nas želiš sjebati?«

Ad je opsovao i okrenuo se, uhvativši ženin trag. Konvencionalno je izišao iz hotelskog kafića - napravio bi prevelik nered da samo nestane ispred ljudi.

Dok je išla prema dizalima koja su vodila u garažu, Matthiasova curica hodala je poput žene koja ima misiju. Zavidio joj je na osjećaju

svrhe postojanja, ali ne i na automobilu. Nalupana Toyota imala je krov i motor, to je sve.

Teleportirao se na njezino stražnje sjedalo čisto fore radi, i upao u cijelu Kongresnu knjižnicu punu starih novina i časopisa. Dobra vijest - taman je palila motor kad se on pojavio u njezinom autu, no ipak je čula njegovo nevidljivo dupe kako gnječi papir. Brzo je okrenula glavu i zagledala se u taj prostor. Mahnuo joj je, iako ga nije vidjela, smatrajući da je sama u autu.

»Poludjela sam«, rekla je sama sebi.

Dobro vozi. Brza je na gasu i učinkovita u traženju puta.

Završili su u zapadnom dijelu centra, u motelu koji je bio tek nešto bolji od pseće kućice. Kad su izišli - on i dalje nevidljiv, a ona u lovu na nešto - pridružili su se gomili policajaca i novinara koji su se skupili oko neke sobe na lijevoj strani.

Adrian se smrknuo i materijalizirao istog trena. Dok je žena koju je morao čuvati prilazila policajcima koji su osiguravali mjesto žutom trakom, zaobišao ih je i stopio se s gomilom na vratima sobe.

Baš me briga, pomislio je - Devina je bila posvuda. Njezin smrad visio je u zraku kao da je upravo prošao kamion gradske čistoće i tu ostavio svoj ljigavi teret.

Adrian je ušao unutra i pokrio nos da ne povrati od zadaha - ljudske nosnice nisu to mogle osjetiti. Zdravo, mrtva curo.

Unutra su stajala petorica policajaca, a u kupaonici nasuprot njih bilo je žensko tijelo: blijede noge, tetovaže na bedrima, izvrnuta odjeća. Kao da se otimala. Grkljan joj je bio prerezan, i krv je natopila svjetlucavi komadić tkanine koji je očigledno smotala majicom, kao i istrošene pločice na kojima je ležala.

Zahvaljujući L'Orealu, bila je plavuša. Ostaci kompleta za bojanje kose bili su na umivaoniku, a gumene rukavice u smeću. Kosa joj je bila izranjena zahvaljujući sušilu i četki na čije su se dno zalijepile tamne vlasi. Svijetle su bile na vrhovima bodljica.

»Prokleta bila, Devina«, promrsio je Ad.

»Je li stigao fotografi« viknuo je umorni muški glas.

Caldwellski policajci su se pogledali, kao da ne žele prenositi loše vijesti.

»Ne još, detektive De la Cruz«, rekao je netko.

»Izludjet će me ta žena«, promrmljao je De la Cruz. Prislonio je

mobitel na uho i počeo koračati uokolo.

Policajci su se skupili oko detektiva kao da žele biti prisutni kad fotografkinja čuje svoga boga, i Adrian je iskoristio priliku da ode u kupaonicu te pogleda za sebe. Čučnuo je pored trupla.

Nadajući se da neće pronaći ništa, podignuo je rub svjetlucave tkanine. »Ma daj me nemoj... «

Ispod krvi i šljokica, blijeda koža trbuha bila je išarana simbolima, ranama koje ne pripadaju ljudskoj vrsti, i koje neće značiti ništa ni očevicima, ni policiji, ni obitelji koja će oplakivati ovu jadnicu.

Rune su bile Devina poruka.

Ali Ad će se pobrinuti da Jim tu poruku nikada ne vidi.

Pogledao je iza sebe u policajce koji su se skupili oko detektiva i nadao se da ima još malo vremena. Zatim je pritisnuo svoj dlan naprijed, pa natrag preko žigosanog mesa. Na svu sreću, u njezinoj koži ostalo je još nešto vitalnosti, no skidanje runa nije išlo brzo.

»Dolazi, i to odmah«, vikao je detektiv, »ili ću sve sam slikati. Imaš petnaest minuta da se nacrtáš na mjestu.«

Ad se smrknuo, davao je sve od sebe da ukloni znakove. Rune su bile urezane skoro pola centimetra u kožu, i to grubo, kao nazubljenim nožem... ili pandžom, što je vjerojatnije.

»Hajde... hajde...« Gledao je preko ramena. Govorancija je prestala, i detektiv se vraćao unutra.

Povukao je ruku i skočio na noge - tad se sjetio da je ipak još uvijek nevidljiv.

»Tko je dirao tijelo?« poludio je detektiv. »Tko je dirao jebeno tijelo?«

Ono svjetlucavo sranje bilo joj je podignuto do grudi, a koža neprirodno rumena za osobu njezinog tena i činjenicu da je mrtva. No Ad je postigao svoj cilj, a to je mnogo važnije od zavrzlake koju će ovi ljudi morati rješavati.

Što je Devina pokušavala postići?

»Ta kujetina će mi platiti«, siktao je Adrian izlazeći iz sobe.

Jimu je već dozlogrdilo gledati ljude u hodniku, no ostao je na svome mjestu. Matthias je i dalje bio u sobi, što je značilo da ovome preostaje samo čekanje.

Takav je život operativca: malo totalne neaktivnosti, malo plesa između života i smrti.

Prokletstvo, pa ovo je baš kao nekad - ali nije dobro, i to ne samo što se zbog Matthiasove priče vratio u prošlost. Otkad je dobio posao anđela, činilo se kao da su izbrisani svi njegovi prošli postupci -ipak, to nije istina. Bavljenje nečim sasvim drugim slično je amneziji, što ne znači da nemaš vlastitu povijest.

Pogledao je u strop i smrknuo se. Matthias se pokrenuo.

Minutu i pol kasnije, vrata dizala otvorila su se i čovjek je izišao u hodnik, naslonjen na štap i s naočalama na nosu, iako je bila noć. Ljudi su ga primijetili - oduvijek je bilo tako, kao da ga njegova vlastita moć osvjetljava čak i među onima koji blaženo nemaju pojma o tim stvarima.

Jim se učinio vidljivim i stao mu na put. »Imaš kasni sastanak?«
»Jesi li ti moja dadilja?«

»Jesam, i ne plaćaju mi dovoljno.« Jim je kimnuo prema vratima.
»Ideš li nekamo?«

»Ne, samo sam htio izići na svježiji zrak. Osjećam se... «

Provukao je ruku kroz kosu. »Nekako zarobljeno. Ne mogu više buljiti u one zidove. Što je? Zašto me tako gledaš?«

»Sad si mnogo ljudskiji«, ispalio je Jim prije no što je stigao smisliti laž.

»Što ti to znači?«

Jim je slegnuo ramenima. »Nije bitno. Mogu li s tobom?«

»Imam li izbora?«

»Uvijek mi možeš pokušati pobjeći.«

»Nije lijepo rugati se invalidima.«

»Gdje vidiš invalida?«

Matthias se nasmijao. »Dobro. Kako želiš.«

Noć je bila neobično topla i sparna. Kiša se zakvačila između oblaka i asfalta kao da se ne može odlučiti - pljusnuti ili ne?

Jim je izvadio cigarete i zapalio, ispuhujući oblak dima. Magla, cigarete i odjeci koraka po asfaltu bili su kao iz vremena *film noire*... osobito kad su vidjeli skupinu muškaraca kako stupaju jedan iza drugoga.

Koji kurac?

Šestorica gadova bili su odjeveni u crnu kožu, što bi ih možda obilježilo kao gotike -ali su se kretali u formaciji iza svoga vode i odisali vibrom profesionalnih vojnika.

Kad su prošli pored njih, Matthias i Jim su se pomaknuli u stranu, no vođa je pogledao za njima.

U svom bivšem životu, Jim bi ih odmah pokušao unovačiti. Izgledali su kadri ubiti sve što im stane na put, pogotovo vođa.

No sada se promijenio. Nadao se da je i Matthias netko novi.

»Sjetio sam se nečega«, rekao je njegov bivši šef, nakon što su ponovno ostali sami na betonu.

»Stvarno?«

»Neko osobno sranje. Ništa što me zanima.« Kad je tišina postala jednako teška kao i magla, Jim je povukao još jedan dim.

»Čekaš li da ja ispunim tišinu?«

»Ti si htio poći sa mnom. Onda budi koristan.«

»Ja sam mislio da sam samo ukras.«

»Meni nisi.« Jim nije rekao ništa.

Matthias ga je pogledao. »Razmišljao sam o tebi.«

»Nadam se... ne u romantičnom smislu.« »Ne. Volio sam žene, i to jako.« »Volio?«

Matthias je zastao i opet krenuo. »Ono što želim znati jest...«

S druge strane ulice, neka prilika izišla je na pločnik lakoćom nekoga tko je obučen za iznenadne napade i ispalila hitac u njihovom smjeru bez ikakvog zvuka. Jim je vidio samo kratak odsjaj metka na rubu prigušivača.

Opsovao je i bacio se na Matthiasa svom snagom svojih sto dvadeset kila, leteći skupa s njim paralelno uz tlo. Usred leta obojica su savršeno sinkronizirano uperila cijevi u napadača i ispalila. Jim se okrenuo tako da on padne tijelom na tlo, a Matthias na njega.

Nije bilo vremena za zajebanciju, i njegov bivši šef znao je to jako dobro. Očigledno se nije sjetio samo svojih seksualnih sklonosti; već je bio na nogama i spreman za zaklon iza nekog kombija koji je stajao metar i pol dalje.

Još metaka doletjelo je u njihovom smjeru. Odbijali su se o pločnik, o stranu kombija i kotače. Napadač je išao za njima i držao se sjene.

Takvo prikradanje bilo je još jedan znak. Njihov napadač približavao se nečujno, i ne samo zato što je koristio isti pištolj na automatski punjač sa prigušivačem kao i Jim. Nisu se čuli ni koraci, ni disanje - ovo je bio obučeni ubojica koji operira u vlastitoj domeni.

XOps, pomislio je Jim. To moraju biti oni.

Još jednom je opsovao i pogledao kakve su im opcije. Kombi nije dobar zaklon, jer ima spremnik za gorivo; znao je koliko toga on sam može preživjeti, no nije bio siguran za Matthiasa. Nije ga želio testirati eksplozijom.

Povukao je njegovu ruku i pomogao mu otrčati iza hotela -glupa sreća htjela je da kombi bude parkiran baš ispred sporednog ulaza sa ružnim čeličnim vratima na ciglenom zidu.

Zaključano.

Ma kome to smeta!

Bacio je zraku energije u bravu, raznio ju i progurao rame između čeličnih ploča. Kad su popustile uz škripu, Matthias se sledio. Njegova reakcija bila je brza kao kod psa naučenog na strah.

Jim ga je povukao za sobom i zalupio vratima. Osovio je Matthiasa na noge i obasuo čelična vrata novim naletom energije, ovoga puta snažnijim i dužim, te brzo zalemio vrata da im ukrade malo vremena.

Upalilo je - a njegov bivši šef bio je prezauzet provjeravanjem svog spremnika da bi primijetio Jimov maleni trik.

Štap u jednoj ruci, a pištolj u drugoj - Matthias se sabrao. »Tamo«, graknuo je, kao da on zapovijeda. »Mora postojati izlaz.«

Ne želeći se prepirati, Jim ga je primio ispod ruke i ponovno počeo vući, cijelo vrijeme gledajući preko ramena. Nisi morao biti genijalac da shvatiš tko je meta. Matthias je bio voda XOps-a, i navodno je *umro*. Standardni operativni postupak nalagao je identifikaciju tijela, i s obzirom da se Isaac Roth riješio ostataka, nitko to nije mogao obaviti.

Nekako su shvatili da se Matthias nalazi u Caldwellu. Možda Devina ima svoje prste u organizaciji?

»Jesi li zaključao za nama?« upitao je Matthias.

»Jesam.«

No bilo je vrlo moguće da će napadač imati još nešto...

Eksplozija je bila kratka i slatka, jedva jača od bljeska svjetlosti. Ponovno se čula škripa vrata kad je operativac prodro u hodnik.

Nije bilo nikakvih izlaza ispred njih. Nikakvog zaklona. Samo ravan hodnik dokle pogled seže.

Kao da Matthias i on dijele mozak, okrenuli su se i počeli pucati u smjeru napadača, prazneći spremnike. Meci su se odbijali oko njih dok je napadač uzvraćao paljbu - Jim je bez rasprave gurnuo Matthiasa iza sebe i koristio vlastito tijelo kao štit.

Pogodilo ga je nekoliko metaka, što je bilo neugodno, no nedovoljno da bi ga ubilo i zaustavilo. Tad im je obojici ponestalo streljiva, kao i napadaču.

Nastala je kratkotrajna tišina, što je značilo da svi pune spremnike, i Jim nije imao izbora nego ponovno početi trčati. Zaštitne čarolije djelovale su protiv Devininih potrčkala, ali ne i protiv trovanja Remingtonovim olovom. Koristeći se svojim tijelom kao blokadom, odabrao je jednu stranu hodnika i pucao kao lud. Dok su prolazili pored banketnih stolaca, Matthias mu je pomagao koliko je mogao - ali sa svojim ozljedama donjeg dijela tijela, ipak je više smetao. Bilo bi bolje da je stajao mirno i čekao da ga odnese. Ionako nisu imali vremena za raspravu o ravnoteži.

Odmaknuli su se skoro pet metara kad je Jim shvatio da nitko ne puca na njih.

Nijednom profesionalcu ne bi trebalo toliko vremena da napuni... koji kurac?

Odjednom je osjetio Devininu prisutnost kao da mu je sjena prešla preko groba.

Jebeno fantastično.

POGLAVLJE

19

Hajde, Monty! Daj mi barem nešto!« Za razliku od ostalih novinara, Mels nije planirala gužvati se pored policijske trake ispred širom otvorene sobe. Stajala je s druge strane, u magli koja je pokrivala nju i njezinog prijatelja Montyja Brbljavca. Monty je bio pošten policajac, no njegov ego činio ga je itekako korisnim. Volio je dijeliti sve što zna.

Ova večer bila je različita po tome što je priča pripadala Mels. Nije skupljala podatke za nekoga drugoga. Nagnula se preko trake. »Znam da znaš što se događa.«

Monty je podignuo pojas više prema bradi i prošao rukom kroz nageliranu kosu. Pripadao je sasvim drugom vremenu. Da si obrije glavu i stavi lizalicu u usta, bio bi pravi Kojak dvadeset i prvog stoljeća. »Da, prvi sam stigao. Znaš, ono u prizemlju.« Problem je bio samo u tome što iz Montyja informacije moraš čupati.

»Kad su te pozvali?«

»Prije dva sata. Direktor motela nazvao je hitnu i prvi sam stigao. Lik koji je uzeo sobu rekao je da mu treba samo na sat vremena, no oni na recepciji nisu ni znali da se itko pojavio prije devet navečer. Pokucao sam, ali nije bilo odgovora. Direktor je otključao - iznenađenje!«

»Što ti misliš da se dogodilo?« Bilo je važno stalno tražiti njegovo mišljenje.

»Bila je poznata prostitutka, pa imamo tri moguća scenarija.«

Nakon stanke, Mels je dodala i ispunila njegova očekivanja: »Svodnik, mušterija, ljubomorni dečko?«

»Nisi loša, nisi loša«, pohvalio ju je i ponovno podignuo pojas. »Nije bilo provale, no bilo je borbe jer je njezina odjeća razbacana. Dakle, nije sve bilo *plavi prolaz* kao inače.«

Plavi prolaz odnosio se na hodnik kojime su generacije caldwellskih policajaca vodile zločince u postaju. Tijekom vremena taj

je termin počeo značiti da se nije dogodilo ništa neobično ili neočekivano.

»A iznenadilo te ono...«

Monty joj se primaknuo poput kakvog urotnika: »Obojala je kosu u plavu, to je bio dio sastanka. Imala je dugu, plavu kosu. Zatim ju je ubio.«

»Kako znaš da je on?«

Monty je pogledao u nju kao da govori gluposti. »I ne, ne mogu ti dati njezino ime jer ga još nismo pustili u javnost. Prvo moramo pronaći srodnike. Poznajem tu ženu, sreća što je uopće preživjela posljednje dvije godine. Dosje joj je poprilično debeo i pun nasilja - i to onakvog gdje je ona napadač.«

»Dobro, hoćeš li me nazvati ako nešto doznaš? Znaš da ne imenujem svoje izvore.«

»Da, fer si po tom pitanju, ali bez uvrede, ne spominješ se prečesto u novinama. Možeš li mi srediti gažu s onim svojim Tonyjem? On obično pokriva ovakve stvari.«

Tada uopće nije osjećala poštovanje prema Montyju, i to ne zato što nije bio impresioniran njezinim statusom u novinama. Kvrugu, nisi ti *rock*-zvijezda, ovo ti nije gaža, i pobogu, prestani više natezati taj remen. Ovo je mjesto zločina i ona žena je možda nečija kći, sestra ili supruga, a leži mrtva na pločicama.

Može ti biti barem malčice neugodno, mogao bi se osjećati prljavo što dijeliš takve informacije. Mels se tako osjećala.

»Dick je ovo dodijelio meni«, rekla je.

»Stvarno? Hej, možda ti se smiješi promaknuće. Nazvat ću te, samo mi obećaj da se moje ime neće spominjati.«

»Naravno.«

»Čujemo se.« Kimnuo joj je da krene. »I javi se čim te nazovem - imam neki osjećaj u vezi ovoga.«

Pokazala mu je mobitel. »Uvijek je uz mene.«

Kad se okrenula, dotaknula se po zatiljku. Posvuda su bili ljudi koji su tu imali pravoga posla: policajci, detektivi. Fotografkinja je prelazila preko žute trake kao da je bijesna zbog nečega. Tu su bile i dvije televizijske ekipe. Jedna je postavila svog tamnokosog novinara pod jako blještavu svjetlost i javljala se u emisiju uživo.

Mels se okrenula oko sebe. Još jednom se protrljala po vratu.

Čovječe, ova izmaglica je zbilja sablasna.

Pogledala je na sat, izvadila mobitel i nazvala. Kad je razgovor započeo, stavila je ruku oko usta i rekla: »Mama? Bok, ja sam. Čuj, znam da sam rekla kako ću se rano javiti, ali još uvijek imam obaveza. Molim? Oprosti, ne čujem - dobro, vratila si se. Da, ja sam dobro... ne brini, tu je pola caldwellske policije.« To vjerojatno nije trebala reći. »Ne, dobro sam. Da, ubojstvo je - velik slučaj i sjajno što mi je Dick dodijelio ovu priču. Čuj, moram ići... pokucat ću ti na vrata čim se vratim.«

Kad je poklopila slušalicu, znala je da se neće vratiti tako skoro - bila je spremna čekati koliko god treba. Netko mora fotografirati tijelo, forenzičari će uskoro doći i obaviti svoj dio, i tek nakon toga odnijet će žrtvu.

Mels je namjeravala ostati sve dok policija, televizijske ekipe i svi novinari ne odu.

Prišla je Tonyjevom autu i poslala mu poruku u kojoj je pisalo da mu nije slupala vozilo, te da će ga sutra počastiti ručkom i doći po njega u osam i trideset kad krene na posao. Zatim se ušuškala u kaput i naslonila na kolegin automobil. Ukočila se i istog trena pogledala iza sebe. Tu su bila samo svjetla vanjske rasvjete na vanjskim rubovima velikog motelskog parkirališta. Nitko joj se nije pokušavao prišuljati.

Zašto se onda osjećala kao da ju netko prati?

Masirala si je sljepoočnice i pitala se je li Matthiasova paranoja možda prešla na nju. Možda joj je pomutilo mozak ono što se dogodilo na krevetu.

Koliko god se ne sjećao ničega o sebi, znao je itekako dobro upotrijebiti usta...

Nije mogla vjerovati da se ono dogodilo. Nikad je nisu zanimala veze za jednu noć -no da ih Matthias nije zaustavio, ona bi zasigurno dopustila da stvari krenu svojim golim tokom.

Šokirala se, pogotovo jer je znala da će opet doći do toga. Jasno, ako dobije priliku...

Sasvim ukočen u podrumskom hodniku hotela *Marriott*, sa Heronovim tijelom kao štitom, Matthias se osjećao poput boksača. Ali ne kao što je bio Muhammad Ali ili George Foreman, nego samo kao *sparing-partner* kojeg pravi boksač istuče u teretani prije no što se

baci na sebi ravnoga. Imao je prazan pištolj na boku, jedva je disao i vrtjelo mu se, a bio je mrtav umoran od trčanja i sudaranja sa sranjima. No nije primio metak.

Netko ipak jest - miris svježje krvi pronio se do njih. Čulo se kapanje nalik na puknuće neke vodovodne cijevi, no čisto je sumnjao da su instalacije u *Marriottu* tako manjkave.

»Ostani ovdje«, naredio mu je Jim.

Čekaj, pa zar je on curica? »Jebi se«, odgovorio je Matthias.

Zajedno su krenuli prema napadaču izvan stroja. Jim je išao ispred Matthiasa jer je ipak bio brži. Muškarac odjeven u usku kožnatu odjeću ležao je na leđima i razrogačenih očiju zurio u zagrobni život. Grlo mu je bilo prerezano ispod vilice, a arterije i vene sasvim razdvojene.

»Popriličan nered«, promrmljao je Matthias, gledajući oko sebe i pitajući se tko će sve to počistiti. Tko ih je uopće spasio?

Dok je razmatrao prednosti i nedostatke raznih načina rješavanja leša, bio je svjestan činjenice da ga smrt ne dira. Nije se bojao nasilja i mrtvih, kao ni činjenice da je skoro dobio metak. Radilo se o običnom radnom danu i praktičnosti neuplitanja policije u sve to.

Da, ovo je njegov život, pomislio je. To je njegovo područje.

Naslonio se na štap i čučnuo, a koljeno mu je zapucketalo poput suhe grančice. »Imaš li auto?«

»Nemam ga tu, ali to se da srediti. Učini mi uslugu i...«

Matthias je počeo pregledavati tijelo. Pronašao je dodatne metke, nož i još jedan pištolj.

»Dobro«, suho će Jim. »Izići ću van i vidjeti je li zrak čist.« »Dakle, ni ti ne znaš tko je ovaj milosrdni Samaritanac.« »Ne.«

Čelična vrata ponovno su zaskvičala kad ih je Jim otvorio i Matthias se na sekundu sledio od užasa. Gledao je oko sebe i tražio sjene u tamnom hodniku, čekajući da iskoče van i napadnu ga.

Ništa se nije pomaknulo.

Promrmljao je nešto ispod glasa, usredotočio se i podignuo mrtvačevu košulju. Nešto metaka uspjelo se zabiti u njegov zaštitni prsluk, tako da Jim i on nisu bezveze pucali. Nije imao mobitel. Pod pretpostavkom da Jim nije izišao van na kišu metaka, činilo se da nitko nije pružao podršku ovom palom borcu.

Matthias se naslonio i pregledao čelična vrata. U središtu, oko

mehanizma za zaključavanje, nalazila se velika crna opekлина od bombe kojom se ovaj poslužio da razvali vrata.

Matthiasu se u iznenadnom naletu javila slika vlastitih ruku na detonatoru, kako prtljaju po improviziranoj eksplozivnoj napravi sa vertikalnim fokusom. To je pripremio za sebe. Kombinacije elektronike i potencijala eksplozije poslužile su mu kao pomno osmišljena strategija izlaza.

Jim nije bio u pravu. Nije mrzio ono što je postao. Bio je jednostavno iscrpljen od toga. A to je bilo...

Glavobolja se pojavila istog trena, kao da mu se zgrčio mozak. Bol je izbrisala sve njegove spoznaje i blokirala sjećanja.

Žarko je želio pristupiti skrivenim podacima, no nije si mogao dozvoliti da ostane bespomoćan, pogotovo ne u trenutku kad čuči nad truplom.

Pogledao je u mrtvačevo lice i pokušao se izvući iz amnezije. Primijetio je kako se promijenila boja muškarčeve kože. Rumenilo od tjelesnog napora pretvorilo se u mrtvačko sivilo. Usredotočio se isključivo na proces umiranja i odvuкао misli natrag u stvarnost.

»Poznajem li te?« upitao je mrtvacu.

Djelomično je bio uvjeren da ga poznaje. Radilo se o mladome bijelcu u savršenoj tjelesnoj formi i bez grama masnoće. Bio je blijed, kao da izlazi samo noću. Ni po čemu se nije razlikovao od milijuna mladih bijelaca u ovom gradu.

Ali ne, Matthias je bio siguran da ga poznaje.

Zapravo je osjećao da je sam odabrao ovog kurvinog sina.

Je li se bavio novačenjem? Možda za vojsku?

Jim se vratio u hodnik, zatvorio vrata i naslonio se. Preklopio je ruke na prsima i izgledao kao da želi probiti zid šakom.

»Je li čisto?«

»Poprilično.«

Istog trena, primijetio je rupe na Heronovoj majici. »Srećom nisi zaboravio staviti pancirku.«

»Molim?«

Matthias se smrknuo. »Nastrijelili su te.«

Njegov mozak tada je iskašljao još jedan komadić prošlosti: vidio je sebe i Herona kako stoje u prostoriji od nehrđajućeg čelika, a između njih ležao je leš na metalnom stolu. Vidio je samoga sebe kako

podigne pištolj i puca... u Herona.

»Upucao sam te u mrtvačnici«, dahnuo je Matthias. »Ustrijelio sam te ravno u prsa.«

POGLAVLJE

20

Jebeno savršen tajming, pomislio je Jim dok je Matthias gledao u njega kao da se pretvorio u jednoroga. Ovo nije bila nipošto dobra situacija za ponovno vraćanje pamćenja. Činilo se da je netko iz XOps-a nanjušio Matthiasa. To je bilo jedino logično objašnjenje -no to nije bio najveći problem.

Očigledno im je Devina spasila dupe.

Došla je, prerezala liku grlo - i otišla. Budući da demonska žena nikad nije radila ništa od čega sama nema koristi, Jim se pitao koliko je ovaj pokušaj ubojstva uopće bio dio njezine igre. Možda čak i nije - ona je željela izvršiti utjecaj na Matthiasa kad dođe do prekretnice, a za to je trebao ostati živ.

Jim očigledno nije štitio Matthiasa onoliko dobro koliko je mislio.

»Upucao sam te«, ponovio je Matthias.

Jim ga je prezirno pogledao. »I što bi ti sad? Medalju? Naručit ću ti s interneta. Ali prije no što počneš s egzistencijalističkim sranjima... stoga i prave pancirke, zar ne?«

»Ti nisi odjenuo pancirku.« Matthias je skinuo naočale i zagledao se u Jima. »Nemaš je ni sada.«

»Dobro, jasno ti je da smo na javnome mjestu pored trupla punog naših metaka. Zar doista misliš da je čavrljanje dobra ideja?«

»Poznajem ga.« Matthias je pokazao prema njihovom napadaču. »Samo ga ne mogu smjestiti nigdje u glavi.«

»Čuj, ja ću sada iznijeti smeće. Lijepo te molim da se sada vratiš u svoju sobu i... «

»Reci mi odmah. Ili neću otići nikamo.«

Jimu je odjednom sinulo zašto je Matthiasa prozvao Zajebani.

»Dobro. Bio si mu šef.«

»Kakav šef?«

Nisu imali vremena za ovo. »Ona vrsta koja se meni ne sviđa, to ti

mogu reći.«

»I tebi sam bio šef... zar ne?« rekao je Matthias. Kad Jim nije odgovorio, Matthias je zarežao. »Zašto me navlačiš uokolo? Saznat ću kad-tad, a ti me sada samo ljutiš.«

Sranje. Postojala je jako izvjesna mogućnost da se ovaj neće pomaknuti s mjesta i da će se Devina vratiti, ili će doći policija skupa sa hotelskim osiguranjem.

»Dobro«, grubo će Jim. »Eto... bojim se da ćeš završiti u Paklu ako saznaš.«

Matthias se trgnuo. »Ne izgledaš mi kao netko opsjednut Isusom.«

»Zato što i nisam. Možemo li prestati sa sranjima i pokrenuti se?«

Matthias se osovio na noge, prebacio štap preko ramena i prišao mrtvačevim gležnjevima. »Nećeš uvijek moći izbjegavati ovo pitanje.«

»Kojeg vraga radiš?«

»Ovo ćemo riješiti zajedno... «

»Nećemo... «

Prekinuo ih je zvuk sirena, i obojica su pogledala prema vratima. Ako budu imali sreće, samo će proći pored njih, no zvuk je bio sve glasniji i... Ništa. Netko je nešto čuo ili vidio, a potom nazvao 911.

Kad se automobil zaustavio u uličici, Jim je poželio krenuti linijom manjeg otpora -baciti Matthiasa u trans, pa izbrisati sjećanja plavih uniformi koje su upravo sa svjetiljkama u rukama izlazile iz vozila. No brisanje sjećanja nije bilo baš jednostavno ako se radi o više ljudi odjednom, a paljenje leša policiji bi odmah odalo o kome se radi.

Nadao se da će dečki u plavom potrošiti malo vremena na razgledavanje uličice.

»Umukni«, graknuo je na Matthiasa kad ga je primio oko struka, prebacio preko ramena i počeo trčati niz hodnik.

»Zar ti to mene zajebavaš...?«

Prigovaranje je ubrzo prestalo jer je Matthias ili progutao jezik od neudobne vožnje, ili mu je prokrvario mozak. Ali kvragu, uspjeli su doći do kraja ogromnog hodnika, i ovog puta Jim je uistinu mogao nesmetano raznijeti bravu. Ušli su unutra i *sranje*...

Upali su ravno u jednu od hotelskih kuhinja. Dobra stvar je bila ta što se otuda vjerojatno u tom trenutku servirao doručak ili ručak, jer nije bilo nikoga osim lonaca i radnih površina od nehrdajućeg čelika, čistih i spremnih za sutra. No raznošenje brave aktiviralo je alarm, i

crvena svjetla su blještala posvuda.

»Ovuda«, pokazao je Matthias prema dvostrukim vratima sa okruglim prozorima. »I spusti me dolje.«

Jim ga je poslušao i ponovno su krenuli, trčeći pored štednjaka velikog kao nogometno igralište i sudopera u kojem bez problema možeš oprati slona. Dok su trčali po crvenim pločicama, Jim je pogledom tražio neku kontrolnu ploču za sustav alarma, no naravno da je neće staviti usred carstva Emerila Lagassea. Čak i da ga uspije deaktivirati, dojava je već poslana.

Projurili su kroz vrata i našli se među mnoštvom stolova postavljenih za ljude koji barem još sedam sati neće doći na jaja i prepečeni kruh...

Između zidova od obojenog stakla koji su odvajali restoran od hotelskog prostora, vidjeli su tri muškarca kako trče. Hotelsko osiguranje.

Nema rasprave. Pojurili su prema jedinom izlazu. Ovoga puta Matthias nije izigravao junačinu. Zaustavio se i dopustio Jimu da otključa te otvorio prozor.

To nije bilo tako lako. Mjedena kvaka popustila je tek nakon mnogo snage mišića i volje. Čekao ih je pad od četiri metra.

»Jebi ga«, rekao je Matthias. »Morat ćeš me uloviti.«

»Jasno.«

Jim se u zaletu popeo na prozor i skočio dolje, dočekavši se na svoje vojničke čizme. Ispružio je ruke. Matthiasov izlaz nije išao tako glatko. Bilo mu je teško saviti noge, no nije bio glup. Zatvorio je prozor za sobom, iako je na dasci jedva imao mjesta za samoga sebe.

Kad se prepustio slobodnom padu, njegova vjetrovka beskorisno je lelujala za njim, kao probušeni padobran. Jim je uhvatio svog bivšeg šefa, ne dopustivši da udari o tlo.

»Pronašli su našeg prijatelja«, rekao je Matthias kad se oslobodio Jima.

Dakako, policajci su već ulazili kroz dvostruka vrata s druge strane zgrade i obasjavali si put svjetiljkama.

Vrijeme je za nestanak.

Kretali su se tiho i što su brže mogli u suprotnom smjeru. Za razliku od XOps-a, caldwellska policija je uvijek tražila podršku. Uskoro se začulo još sirena.

On i Matthias dobrih su pedeset metara kasnije zastali na drugom uglu hotela, pogledali oko sebe i izišli iz uličice, hladni kao led.

»Riješi se naočala«, rekao je Jim, usredotočivši se na put pred sobom.

»Već jesam.«

Jim je pogledao svog bivšeg šefa. Držao je glavu visoko i gledao ispred sebe. Usnice su mu bile malčice rastvorene, disao je poput teretnog vlaka, no to nitko ne bi znao da ne traži znakove pomanjkanja zraka.

Izgledali su poput običnih likova na cesti, ništa čudno.

Jim je osjetio apsurdan poriv da pohvali svog bivšeg šefa zbog obavljenog posla, no svladao se. Obojicu ih je obučio isti učitelj, zajedno su vježbali tehnike bijega te prolazili sve varijacije baš ovakvog scenarija.

Kad su ušli u predvorje hotela, Matthias je disao sasvim normalno. Nije trebalo napominjati da će Matthias oстати u *Marriottu*. Već su ga pokušali ubiti, i to bezuspješno. Upleli su se i dečki u plavom, pa će zbog toga svaki naredni pokušaj biti sve nezgodniji i riskantniji, barem za sljedećih nekoliko dana.

Osim toga, pogledali su kuhinju. Izgledala je jako profesionalno. Bila bi šteta ne kušati klopou.

Melsina upornost se isplatila, ali na tužan način.

Televizijske ekipe otišle su nakon ponoći, a ubrzo nakon njih i policajci su se počeli rasipati. Čak je i Monty otišao prije nje. Ostali su samo tipovi iz ekipe za očevid, dvojica detektiva - i njezina malenkost.

Žuta policijska traka smanjivala se proporcionalno s brojem službenog osoblja, i Mels se polako približavala otvorenoj hotelskoj sobi. Kad su počeli s uklanjanjem žrtve sa poprišta zločina, Mels je jasno mogla vidjeti proceduru. Dvojica muškaraca ušla su unutra sa crnom vrećom za truplo. Morali su položiti vreću na pod ispred kupaonice i iznijeti truplo da bi ga stavili unutra.

Jadna djevojka.

»Da, grozno.«

Mels se okrenula, nije bila ni svjesna da je to izrekla naglas. Visoki, zastrašujući muškarac stajao je iza nje. Tipični grubijan sa licem punim *pirseva* i kožnatom motorističkom jaknom. No njegovo lice

odavalo je neku strašnu tugu, i Mels je odmah požalila zbog svoje predrasude. Nije gledao u nju; zurio je u mrtvu djevojku čije su beživotne udove slagali u vreću prije no što povuku patentni zatvarač.

Mels je gledala u poprište zločina. »Tako mi je žao njezinog oca.«

»Poznavala si ga?«

»Ne, ali mogu zamisliti kako se osjeća.« No s druge strane, možda starome uopće nije bilo stalo do kćeri i to je bio dio razloga zbog kojeg se počela prostituirati? »Samo hoću reći... nekad je bila mala. Morao je postojati barem jedan trenutak nevinosti u njezinom životu.«

»Nadajmo se.«

Probudila se njezina znatiželja. »Jesi li ti gost u ovome motelu?«

»Ne, samo promatrač.« Muškarac je izdahnuo kao da je upravo pretrpio poraz. »Čovječe, kako mrzim smrt.«

Mels se u tom trenutku sjetila svog oca. Njega su također odnijeli u plastičnoj vreći s mjesta nesreće.

Je li on sada u raj? Gleda li dolje? Možda je smrt nešto poput gašenja svjetla automobila ili usisavača? Nežive stvari nemaju zagrobni život. Zbog čega ljudi misle da su drugačiji?

»Zato što jesu drugačiji.«

Pogledala je preko ramena i nelagodno se osmjehnula. »Nisam namjeravala glasno razmišljati.«

»U redu.« Tip se malčice osmjehnuo. »Nema zla u nadanju da su naši dragi mrtvi sada pronašli mir. Nema zla u vjeri. To je zapravo dobra stvar.«

Mels se ponovno usredotočila na poprište zločina, misleći kako je čudno što vodi ovako otvoreni razgovor sa potpunim strancem. »Bilo bi mi lakše kad bih znala kako je doista.«

»Da, ali ti si novinarka. Proširit ćeš tajnu.«

Nasmijala se. »Koju tajnu? Da su *Raj* i *Pakao* povjerljive informacije?«

»Tako je. Ljudi trebaju dvije stvari da bi se povezali u pravom smislu riječi: pomanjkanje i nepoznato. Eto, da su naši voljeni stalno uz nas, počeli bismo ih uzimati zdravo za gotovo. Ako bismo zasigurno znali da ćemo se uskoro ponovno vidjeti, nikad nam ne bi nedostajali. Sve je to dio Božjeg plana.«

Dakle, ovo je religiozni fanatik. »Sve sam ti rekao.«

Pomaknuli su se unatrag kad su policajci primili vreću i krenuli

van. Dok je sumorna procesija prolazila pored njih, Mels je shvatila zašto je Dick baš njoj dao ovaj zadatak. Mrtva djevojka, jezivo mjesto zločina, opasne caldwellske ulice, bla-bla-bla... On je baš taj tip šupčine koji bi se tako osvećivao što ga je odbila.

Iskreno rečeno, bila je potresena kao i svatko sa zrcem savjesti. No želi ostati i obaviti svoj posao.

Naslonila se na dovratnik i obratila se vođi. »Detektive De la Cruz? Biste li htjeli dati izjavu?«

Detektiv je podignuo pogled sa svog starinskog blokića u stilu inspektora Columba. »Još si tu, Carmichael?«

»Naravno.«

»Tvoj bi stari bio strašno ponosan na tebe.« »Hvala, detektive.«

Kad je De la Cruz došao, nije ni pogledao ogromnog tipa u kožnatoj jakni. No, on je takav. Malo što ga uspije iznenaditi. »Još uvijek nemam ništa za reći. Žao mi je.«

»Nema osumnjičenih?«

»Nemam komentara.« Potapšao ju je po ramenu. »Pozdravi mamu, može?«

»A što je s bojom kose?«

Samo joj je mahnuo preko ramena i nastavio hodati. Ušao je u svoj tamnosivi Crown Vic i odvezao se s parkirališta.

Kad je posljednji policajac izišao iz hotelske sobe, zaključao za sobom i stavio policijski pečat preko vrata, Mels se okrenula čovjeku iza sebe...

Nije ga bilo, kao da nikad i nije bio tu. Čudno.

Dok je hodala prema Tonyjevom autu, mogla se zakleti da ju i dalje netko prati, no nije bilo nikoga. Osjećaj je bio tu čak i kad se vozila. Zapitala se je li paranoja nešto poput virusa.

Matthias je doista bio nervozan, ali on vjerojatno ima razloga za to. Ona nije imala.

Odvezla se kući najkraćim putem, onim koji je vodio pored groblja, i odlučila je malčice skrenuti.

Kuća ispred koje se zaustavila u ulici je gdje svaka kuća osim te na garaži ima slatke svjetiljke s obje strane vrata. Ova nije bila osvijetljena. Bila je prazna i djelovala je poput šake u oko među ostalim, naseljenim kućama.

Posegnula je za vratima automobila i poželjela malčice razgledati

uokolo, pogledati unutra kroz prozore, možda pronaći otključana vrata garaže. No čim je primila kvaku, spopao ju je takav strah, kao da se sva njezina paranoja materijalizirala u strašnog bauka koji će ju napasti nožem.

Dala si je malo vremena da je prođe jeza. Možda se radilo o žgaravici od hamburgera i krumpirića u *Marriottu*. No ništa nije prolazilo, pa je ponovno upalila automobil i okrenula se nasred ulice.

Odvezla se, zaključala bravu i nagazila na gas. Nije se opustila sve do poznatog prilaza kuće svojih roditelja, kad su svjetla Tonyjevog automobila okupala ulaz kućice u kojoj je odrasla.

Iz nekog nepoznatog razloga, pogledala je grilje na drugom katu, one pri prozorima njezine sobe.

Otac ih je popravio kad je imala deset godina. Sjeveroistočni vjetar naletio je jednoga dana i otpuhao ih. Otac je uzeo blještave aluminijske ljestve i vratio stare drvene grilje na mjesto. Sve je namjestio i pričvrstio.

Ona je držala ljestve, samo zato što je željela sudjelovati. Nije se brinula da će pasti. Tog je dana tata bio Superman.

Svakog je dana bio Superman.

Pomislila je na onoga stranca punog *pirseva* kod motela, onoga sa propovjedničkom pričom. Možda je bio u pravu kao je govorio o pomankanju i uzimanju zdravo za gotovo kad se radi o nekim ljudima. No što se nje tiče, kad bi znala da je njezin otac dobro, čak bi i sama pronašla komadić mira.

Smiješno, ali nikad ranije nije joj palo na pamet da je mir ono što ona treba.

No, otkad je preminuo...

Pomno je pazila da se previše ne zadubi. To je jednostavno prebolno.

POGLAVLJE

21

Trenutak prije no što je sat pokazao točno pet ujutro, Jim je bio u Matthiasovoj sobi u *Marriottu*. Zurio je u utišani televizor sa stolca u kutu. Otprilike dva sata ranije, Ad mu je poslao poruku da je novinarka kod kuće s majkom, te da ide provjeriti kako je Eddie -a Jim neka Psa pusti van. Sljedeći izvještaj stigao je četrdeset i pet minuta kasnije. Ad je odlučio pokušati odspavati.

Matthias je na krevetu spavao kao zaklan. Legnuo je na plahte, stavio jastuk ispod glave i sklopio ruke na prsima. Trebala mu je samo ruža među prstima, srce u urni i Jim bi mogao odati počast.

Zašto im je, dovraga, Devina pomogla?

Jedina stvar gora od činjenice da ga ona napada jest činjenica da ga je ona i spasila. To mu nije bilo potrebno - imao je on i svoje trikove. Taman je htio prirediti pravi *light show*. Možda se htjela ulizati Stvoritelju.

Nije li to dovoljno da poludiš?

Ranojutarnje vijesti započele su pričom o ubojstvu u centru grada. Novinarka je stajala i kimala prema motelskoj sobi iz koje su izlazili policajci. Zatim su prikazali kutiju boje za kosu i policijsku fotografiju izmučene plavuše sa crvenom mrljom na glavi.

Toliko je grijeha na svijetu, pomislio je Jim.

Kad smo već kod toga, trebat će mu još municije.

Upravo je započela neka reklama za kobasice, a njegov bi trbuh sam bio podignuo slušalicu telefona i naručio doručak.

»Možeš li mi barem reći kako se zovem?«

Jim je pogledao u krevet. Matthiasove su oči bile otvorene, no nije se pomaknuo. Bio je poput zmije koja vrebna na suncu.

»Ja te poznajem isključivo kao Matthiasa.«

»Zajedno smo prošli obuku, zar ne? Sinoć smo se kretali na isti način, u isto vrijeme.«

»Da.«

Osjetio je kamo će ih odvesti ovo ispitivanje, pa je stavio cigaretu u usta. No tad se sjetio da su na javnome mjestu. Ne bi li bilo ironično da ih izbace iz hotela zbog cigarete, baš nakon što su raznijeli stražnji ulaz i pucali, ostavili truplo iza sebe i pobjegli van kroz restoran...

Jim je ponovno pogledao u televizor. Sad se vrtjela reklama za dezodoran. Na sekundu je pozavidio likovima u reklami. Oni se tek moraju pobrinuti za pazuhe, a sve ostalo dolazi samo kad koriste *proizvode Speed Stick*.

Kad bi rješenje za Devinu dolazilo u obliku spreja!

»Reci mi kako sam se ubio.« Kad Jim nije odgovorio, ovaj je rekao: »Zašto se bojiš govoriti o tome? Ti meni ne djeluješ poput pičkice.«

Jim si je protrljao lice. »Znaš li što? Trebao bi manje spavati, naporan si kad si odmoren.«

»Čini se da ipak jesi pičkica.«

Jim je žarko poželio cigaretu. »Dobro, znaš što me brine? Da ćeš kad saznaš tko si bio opet postati takav, a ja ću te ponovno izgubiti. Bez uvrede, ali ova prazna ploča na kojoj si se našao pravi je blagoslov.«

»Kad tako kažeš, ispada da sam doista bio zao... «

»Jesi«, odrezao je Jim pogledavši bivšeg šefa u oči. »Bio si zao do srži. Čak sam pomislio da si se rodio takav. Ali kad te vidim ovakvoga... «

Odmahnuo je rukom. »Iznenaden sam što nije tako.« »Koji mi se vrug dogodio?« šapnuo je Matthias.

»Ne znam ništa o tvojoj prošlosti prije dolaska u XOps.« »Tako se zvala ta ogranzicija?«

»Tako se zove i dalje. Da, nas dvojica smo zajedno prošli obuku. To je sve što znam o tebi. Čuo sam glasine, no one su vjerojatno tek preuveličavanja zasnovana na tvojoj reputaciji.«

»A ta je...«

»Da si sociopat.« Matthias je tiho opsovao, i Jim je slegnuo ramenima. »Čuj, nisam ni ja bio svetac kad su me primili u XOps, a pogotovo ne nakon toga. Ipak, ti si postavio novi standard. Ti si bio nešto sasvim drugačije.«

Šutjeli su. »Još uvijek mi nisi rekao ništa određeno.«

Jim je prošao rukom kroz kosu i razmislio. Imao je itekakav izbor

određenoga. »Čuj, ovako ćemo... Bio jednom jedan čovjek po imenu pukovnik Alastair Childe. Je li ti poznato?« Kad je Matthias odmahnuo glavom, Jim je još jednom poželio da su vani i da može zapaliti cigaretu. »Bio je dobar čovjek. Kći mu je bila odvjetnica, sin je imao nekih problema, a žena mu je umrla od raka. Živio je u Bostonu, no imao je dosta posla u Washingtonu. Previše se približio svemu tome.«

»Čemu?«

»Tvrtki, da tako kažem. Oteo si ga i odveo u kuću gdje mu se sin drogirao skupa s ostalima njemu sličnima, naredio svojim ljudima da našopaju malog heroinom i snimaju Alastaira kako vrišti dok malom ide pjena na usta i polako umire. Čak si smatrao da čovjeku činiš uslugu. Citiram tvoje riječi: *uzeo si dijete za koje je već ionako kasno.* Ono što si zapravo želio reći bilo je da ćeš srediti i kćer ako stari ne umukne.«

Matthias se nije ni pomaknuo, ni uzdahnuo. Samo je trepnuo, no odao ga je glas. Grub i hrapav, jedva je izrekao riječi: »Ne sjećam se toga.«

»Sjetit ćeš se. Kad-tad. Sjetit ćeš se još mnogo sličnih sranja - i vjerojatno nekih koja ja ne mogu ni zamisliti.«

»Kako ti znaš toliko o tome?«

»O pukovniku Childeu? Bio sam tamo kad si se bacio u potragu za kćeri.«

Matthias je zatvorio oči. Prsa su mu se polako kretala gore-dolje, kao da na njima nosi ogroman teret. To je Jimu dalo nadu. Možda će ga ovo otkriće odbiti od grijeha.

»Ako je to istina, onda vidim zašto te brine moj moralni kompas.«

»Istina je, Boga mi. Kao što sam rekao, ima tu još dosta toga.« Matthias je pročistio grlo. »Kako se ovo zapravo dogodilo?«

Dok je pokazivao prema svom oku, Jim se vratio u njihovu zajedničku prošlost. »Ja sam želio izići, no XOps nema program za umirovljenike. Ti si bio jedini koji mi može dati otpust. Svađali smo se, i ti se pojavio na mjestu u pustinji gdje sam obavljao zadatak. Rekao si mi da se nađemo nasamo, daleko od logora. Pomislio sam da je sa mnom gotovo. No kad sam stigao, bio si jedini. Pogledao si me u oči dok si podizao nogu i spuštao je natrag na pijesak. Eksplozija... išla je prema gore, a ne prema van. Nisi je namijenio meni, nego sebi. Nije bila greška.« Sjećanja na kolibu i pijesak u očima i nosu poklopila su

ga poput plimnog vala. »Iznio sam te iz pustinje i odveo na mjesto s kojega sam mogao tražiti pomoć.«

»Zašto me nisi ostavio da umrem?«

»Bilo mi je dosta tvojih pravila. Bilo je vrijeme da se netko suprotstavi Moćnome Ozu.«

»Ali ako si želio izići iz organizacije, i ti si me ubio - tko bi se usudio zajebavati s tobom? Ako je istina ovo što mi govoriš, tad si trebao biti slobodan.«

Jim je slegnuo ramenima. »Stjerao sam te u kut. Nisi želio da se proširi tvoja mala tajna o samoubojstvu, pa sam tako dobio najbolje od svih svjetova. Imao sam slobodu, a ti ćeš ostatak života provesti u bolovima, pritom izgledajući kao govno.«

Matthias se grubo nasmijao. »Čudno, ali jasno mi je. Samo ne shvaćam zašto mi sada pomažeš.«

»Promjena posla.« Jim je posegnuo za daljinskim. »Vidi, na vijestima smo.«

Pojačao je zvuk televizora baš kad je voditelj izvještavao o tijelu pronađenome ondje gdje su ga njih dvojica ostavili. Nije bilo osumnjičenih. Nije se znalo tko je žrtva - sretno im s time. Čak i da nešto pronađu, tajna imena XOps tipova bila su otporna na metke.

Mrtvozorniku je sat polako otkucavao - ako netko već nije uklonio tijelo iz mrtvačnice.

Samo još jedan zaboravljeni slučaj u arhivima caldwellske policije.

»Čime se sada baviš?« upitao je Matthias.

»Sad sam neovisni vanjski suradnik.«

»To mi još uvijek ne objašnjava zašto pomažeš čovjeku kojeg mrziš.« Jim se zagledao u Matthiasa i pomislio na sve što ovaj predstavlja u ratu protiv Devine. »Sad si mi potreban.«

Dok se pripremala za posao, Mels je slomila nokat prilikom odijevanja i zatim se polila kavom u kuhinji. Znajući da loša sreća uvijek dolazi u troje, osjećala se kao da je na nečijoj listi za odstrel. No barem je njezina mama jutros otišla na jogu, što je značilo da može izići iz kuće bez previše razgovora. Ponekad joj je zbilja bilo teško razgovarati s majkom o poslu. Kao da ona treba čuti što se dogodilo onoj jadnici u motelu? To baš i nije prikladan razgovor uz doručak.

Osim toga, Mels nije bilo do priče. Noć je bila duga. Morala je

napisati priču o ubojstvu i poslati je tako da može ići *online* u jutrošnje izdanje, a danas se trebala usredotočiti na daljnje izvještavanje tako da može predati izdašniji članak za sutrašnje papirnato izdanje.

Ako bude sreće, Monty će ju nazvati i razvezati se, što mu jako dobro ide.

Krenula je po Tonyja i zaglavila u redu kod McDonald's restorana. Nije se smjela pojaviti ispred frendovog stana bez doručka. Dva peciva s kobasicama i dvije kave kasnije, ponovno je bila na putu u posuđenoj Toyoti.

Kad je zastala ispred nogostupa njegove zgrade, vidjela ga je kako silazi sa stuba i gega se prema njoj. Izgledao je još viši zbog svoje debljine.

»Jesam li ti u zadnje vrijeme rekla koliko te volim?« upitala ga je dok je ulazio u automobil.

Tony se nasmijao. »Ako je to moj doručak, onda jesi.«

»Kupila sam ti dva.« Dala mu je vrećicu. »Jedna kava je moja.«

»Bolje i ovo nego naušnice.« Odmotao je bijeli papir s peciva. »Mljac, jestivo...«

»Lijepo je od tebe što si mi posudio auto.«

»Ma daj, a kamo bih ja išao? Ako mogu doći na posao i vratiti se, dobar sam.« Dok je žvakao, smrknuo se i izvadio neki račun iz pepeljare. »Jučer si bila u *Marriottu*?«

Mels se uključila u promet, žaleći što njezin prijatelj tako dobro zapaža. »Da, bila sam.«

»U koliko sati?«

Gledala je cestu i osjetila kako ju prijatelj počinje ispitivati glasom novinara na zadatku. »Sinoć. Posjećivala sam poznanika.« »Jesi li vidjela zbrku?« »Zbrku?«

»Ne znaš što se dogodilo?«

»Poslali su me na ono mjesto zločina na zapadu. O čemu pričaš?« »Čekaj, ti si dobila onu prostitutku s bojom za kosu?« »Da. Što se dogodilo u *Marriottu*?«

Dok je Tony polako žvakao svoje prvo sranje iz McDonald sa, Melsin se želudac prevrtao. Čovječe, ako započne jesti i drugo pecivo prije no što joj ispriča, iskočit će iz kože...

»Čula se pucnjava u hotelskom podrumu. Eric je dobio slučaj. Pucali su i u uličici, netko je provalio kroz jedan od stražnjih ulaza za

dostavu. Nepoznata osoba nazvala je 911 i pronašli su tipa bez isprava i oružja, koji je podlegao ozljedama. Nož.«

»Zar nisi rekao da se pucalo?«

»Da, pucalo se, ali to ga nije ubilo.« Tony je učinio pokret rezanja preko svoga vrata. »Skroz rasporen.«

Mels se stresla.

Jer ćeš umrijeti ako se ne makneš od mene.

Rekla je samoj sebi da se smiri. To je veliki hotel u dijelu grada gdje se nije dobro kretati noću. Ubojstva su se događala, pogotovo među raspačivačima droge i njihovom klijentelom.

Tony je kopao po vrećici tražeći drugo pecivo. »Navodno bi lik bio poginuo od metaka da nije imao neku jebenu pancirku na sebi. Eric kaže da su policajci slinili dok su je gledali.«

Odmotao je još jedno pecivo i ispunio unutrašnjost automobila mirisom nezdravog i slasnog.

»Što si sinoć saznala?« upitao je žvačući zalogaj. Mels je skrenula lijevo na Ulicu Trade sa zbrkom u glavi; Matthias je krenuo na spavanje kad je otišla - ali to ne znači da nije izišao van...

»Halo? Mels? Kad si bila u motelu... Što si saznala?«

»Aha... ništa posebno. Ubijena je nakon što si je obojala kosu - prerezan joj je grkljan.«

»Dvoje u jednoj noći. Kao epidemija.«

Ali nitko ne može biti na dva mjesta u isto vrijeme, zar ne?

Dobro, sad je već pomalo luda. »Da. Čudno.«

Pet blokova kasnije, stigli su do zgrade CCJ-a. Parkirala se straga i vratila ključeve Tonyju dok su išli prema ulazu.

»Hvala ti još jednom«, rekla je.

»Kao što sam rekao, uzmi auto kad god ti treba. Pogotovo ako ćeš me častiti doručkom. Usput rečeno, prestani stavljati dolare u moju ladicu svaki put kad si uzmeš čokoladicu. Znaš da se slobodno smiješ poslužiti mojim zalihama.«

To je bila istina. Tony je uvijek imao veliku zalihu hrane sa sobom, a ona bi se tu i tamo poslužila. Nije željela biti bezobrazna i grebati se.

Mels je orvorila vrata i pridržala ih za njega. »Ne namjeravam te pljačkati.«

»Ako ti dajem dozvolu, onda to nije pljačka. Osim toga, nikad ne uzmeš više od dvije čokoladice mjesečno.«

»Grebanje je grebanje.«

Krenuli su niskim stubama koje su vodile prema staklenim vratima redakcije - ovog puta, on je pridrżao vrata. »Kad bi barem svi bili takvi.«

»Eto vidiš. Nije tvoj posao da nas sve hraniš.«

Čim su ušli unutra, zvonjava telefona i užurbani glasovi odveli su je do njezinog stola. Kad je sjela, na trenutak je zaboravila tjeskobu zbog Matthiasa i uključila je svoje računalo bez ikakvog razmišljanja.

Velika omotnica pala je na njezin stol i uplašila ju.

»Donio sam ti nešto lijepo da pogledaš«, rekao je Dick uz lukavi osmijeh. Posegnula je za paketom i izvadila sadržaj...

Istog trena joj je bilo drago što je Tonyju dala oba peciva. To su bile fotografije tijela prostitutke, u boji i krupnom planu.

Dok joj se Dick nadvirivao nad rame poput lešinara čekajući da se slomi, odbijala mu je pružiti to zadovoljstvo, iako ju je srce boljelo... pogotovo kad je vidjela onu koja je detaljno pokazivala ranu na ženinom vratu - razrezanu kožu, natečeni ružičasti mišić i blijedu hrskavicu grla.

Kad je Mels spustila fotografije na stol, pobrinula se da baš ta bude na vrhu. Primijetila je da Dick izbjegava pogledati u fotografiju, usprkos svom stavu muškarčine.

»Hvala«, rekla je gledajući ga u oči. »Ovo će mi pomoći.«

Dick je pročistio grlo kao da je i sam svjestan kako je ispao preveliki šupak, čak i prema svojim niskim standardima. »Želim vidjeti popratni članak što prije.«

»Svakako.«

Kad je otišao, odmahnula je glavom. Trebao bi biti pametniji pri dodjeli zadataka, pogotovo ako kćeri policajca Carmichaela pruži ovakav izazov.

Bila joj je odvratna i sama činjenica da je učinio nešto takvo. Koristio se tragedijom za vlastite svrhe, baš kao i Monty.

Smrknula se i ponovno prelistala slike. Usredotočila se na onu iz mrtvačnice. Žena je imala čudan osip na donjem dijelu trbuha. Koža joj je pocrvenjela, kao da ima opekline od sunca.

Kad se oglasio njezin mobitel, javila se bez provjere broja. »Carmichael.«

»Bok.«

Duboki glas potresao ju je do srži. *Matthias*.

Na sekundu se zapitala kako je nabavio njezin broj, no sjetila se da mu je dala posjetnicu i ispisala broj na poledini.

»Pa... dobro jutro«, rekla je.

»Kako si?«

U njezinoj glavi počela se odigravati ping-pong utakmica između Tonyjevih riječi i Matthiasovog poljupca. Naprijed - natrag, naprijed-natrag...

»Mels, jesi li tu?«

»Jesam.« Protrljala je oči i morala je prestati zbog bolne masnice. »Oprosti. Dobro sam, a ti? Možda ti se vratilo još koje sjećanje?«

»Zapravo i jest.«

Mels se uspravila u stolcu. Istog trena se zainteresirala. »Kakvo?«

»Bi li tvom privatnom detektivu bilo teško provjeriti nešto za mene?«

»Nikako. Samo mi reci što ti treba.« Zapisivala je dok je govorio, ispisivala imena i mrmljala *aha* u stankama. »Dobro. Nema problema. Hoćeš da te nazovem poslije?«

»Da, to bi bilo odlično.«

Nastala je neugodna stanka. »Dobro«, rekla je. »Nazvat ću te...«
»Mels...«

Zatvorila je oči i ponovno ga osjetila na sebi - pritisak njegovog tijela i usnica, manifestaciju dominacije koja je bila tako karakteristična za njega.

»Znaš li što se sinoć dogodilo u tvom hotelu?« odjednom je upitala.

»Da. Proveo sam sate razmišljajući o tebi.«

Ponovno je zarvorila oči i oduprla se zavođenju. »Policija je pronašla truplo sa nekom otmjenom pancirkom na sebi.«

Još jedna stanka, a zatim ravnodušan odgovor. »Aha. Ima li osumnjičenih?«

»Još uvijek nema.«

»Ja ga nisam ubio, Mels, ako to želiš pitati.« »Nisam to ni rekla.«
»Ali si pomislila.«

»Tko su ti ovi ljudi?« promijenila je temu, zaokružujući na papiriću imena koja je trebala istražiti.

»Samo nekakvi komadići informacija koji su mi se pojavili u glavi.« Glas mu je postao odsutan. »Čuj, žao mi je što sam te gnjavio. Potražit

ću informacije negdje drugdje... «

»Ne«, odlučno će Mels. »Potražit ću ih i odmah te nazvati.«

Nakon što je poklopila, zagledala se u prazan prostor. Ustala je od stola i krenula par odjeljaka niže. Naslonila se na vrh sivog zidića za odjeljivanje.

Lažno se osmjehnula - kolege ju ipak nisu tako dobro poznavale da zamijete neiskrenost. »Hej! Eric, što ima?«

Frajer je podignuo glavu sa zaslona. »Carmichael. Kako ti mogu pomoći?«

»Želim saznati nešto o ubojstvu u *Marriottu*.« Novinar se nasmijao poput grabežljivca plijenu. »Nešto određeno?«

»Pancirka.«

»Aha, pancirka.« Prelistao je neke papire na svom stolu. »Pancirka, pancirka... «

Izvadio je list i pružio joj ga. »Ovo sam pronašao na internetu.« Mels se smrknula kad je pročitala specifikacije. »Pet tisuća dolara?«

»Toliko koštaju prije izrade po mjeri. A ova je izrađena po mjeri.« »Tko si to uopće može priuštiti?«

»I ja se pitam.« Još listanja. »Velike *security* tvrtke. Vlada SAD-a? Ne znam za obične agente FBI-a. Moraš biti jako važan.«

»Je li u hotelu bilo kakvih važnih osoba?«

»Taman sam to sinoć provjerio. Osoblje službeno ne smije davati imena, ali načuo sam noćnog voditelja kako razgovara s policijom. Nema nikoga posebnog pod njihovim krovom.«

»A u okolnom području?«

»Da, ima nekoliko velikih tvrtki u blizini, ali sve se zatvaraju u normalno vrijeme. Nije logično da neki visoki dužnosnik šeće po Caldwellu usred noći, a netko se iz njegovog osiguranja odmetne i stane na put nečijem nožu.«

»Kad se to dogodilo?«

»Sinoć oko jedanaest.«

Baš nakon što je ona izišla iz hotela i otišla na mjesto zločina. »Ne zna se tko je žrtva?«

»Ništa. To nas dovodi do sljedeće zavrzlake.« Eric je žvakao svoju kemijsku. »Nema otisaka prstiju.«

»Na mjestu zločina?«

»Na truplu. On nema otisaka prstiju - sastrugao ih je.« Počelo joj je

zvoniti u ušima. »Ima li drugih načina identifikacije?«

»Navodno postoji tetovaža. Pokušavam nabaviti slike tetovaže i trupla, no moji su izvori spori.« Pogledao ju je. »Čemu toliko zanimanje?«

Posebna vrsta pancirke. Nema otiske prstiju. »A oružje?«

»Nikakvo. Vjerojatno mu je oteto nakon smrti.« Eric se u stolcu nagnuo prema njoj. »Nemoj mi reći kako ćeš pokušati šarmirati Dicka da ti ustupi dio ove priče?«

»Zaboga, ne. Samo sam znatiželjna.« Okrenula se. »Hvala ti na informacijama, Eric. Cijenim to.«

POGLAVLJE

22

Kad je telefon zazvonio nekih pola sata kasnije, Matthias je samo zurio u njega. To ga sigurno zove Mels. Kvragu, kakav je ovo nered...

Nakon što je Jim otišao na doručak ili što već, prvo je nazvao Mels i pokušao saznati je li istinita priča o ocu i sinu iz Bostona. Nije mu sinulo da je možda mogla čuti za ono što se dogodilo u podrumu, a to je doista bilo nespretno od njega. Uspjelo se čuti na svim jebenim vijestima. To su znali čak i obični ljudi koji nisu novinari.

Telefon je prestao zvoniti. No nazvat će ona opet, bez brige.

Isuse Bože, njezin glas kod prijašnjih poziva... Zvučala je sumnjičavo, što je na mnogo načina bilo najbolje za nju. A ipak ga je dotuklo.

Kad se telefon ponovno oglasio, nije ga mogao podnijeti.

Zgrabio je štap, izišao iz sobe i krenuo prema dizalu. Spustio se dolje bez ikakvog pojma kamo ide. Možda na doručak. Tako je, na doručak.

Time se svi ljudi ove zemlje bave u devet ujutro.

Naravno, jedini otvoreni restoran bio je baš onaj u koji su sinoć provalili. Dok je prolazio pored zida od obojenog stakla, odlučio je otići s područja hotela.

»Matthias?«

Okrenuo se kad je čuo ženski glas. Bila je to medicinska sestra iz bolnice - ona koja mu je dala *ruku podrške*, zar ne? Izgledala je svježije poput ružice. Tamna kosa padala joj je do ramena, a haljina pastelne boje bila tik ispod koljena. Nekako je izgledala poput mladenke.

»Što radiš ovdje?« upitala je prišavši mu. »Mislila sam da se oporavljaš kod kuće.«

Svi su zurili u nju - muškarci uz neku uzavrelu znatiželju u očima, a žene zavidno i prepune mržnje. Nije ni čudo, bila je zbilja apsurdno lijepa.

»Dobro sam.« Trudio se da ne zuri u nju. Boljelo ga je kao da gleda ravno u sunce. »Otkud ti ovdje?«

»Moja mama došla je u grad. Bolje reći, trebala je već doći. Njezin avion morao je sletjeti prije pola sata, no let je odgođen zbog oluja u Cincinattiju. Razmišljam da li čekati ili poći kući - namjeravale smo zajedno doručkovati. Ideš li ti sada na doručak?«

»Pa, da.«

»Kako bi bilo da odemo zajedno? Umirem od gladi.«

Oči su joj toliko zasjale da je pomislio na noćno nebo prepuno zvijezda. No to nije bilo dovoljno...

»Može«, čuo je sebe kako govori, kao da mu je netko treći zavladao ustima.

Zajedno su prišli šefu sale.

»Za dvoje«, rekao je Matthias dok je frajer odmjeravao medicinsku sestru i zastao poput lisice pred dugim svjetlima. Poblesavio je od ljepote.

»Htjela bih mjesto do prozora«, rekla je smiješeći se tipu. »Možda...«

Samo ne onaj prozor kroz koji sam skočio, pomislio je Matthias.

»Tamo.«

Kvragu.

»Da, naravno, odmah.« Šef sale vratio se u stvarnost, uzeo sa sobom dvije tanke knjižice uvezane u kožu i poveo ih. »Ali s druge strane prostorije imamo bolja mjesta i pogled na vrtove.«

»Ne želimo da nam sunce bude prejako.« Stisnula je Matthiasovu ruku kao da mu želi dati do znanja koliko pazi na njegovo ozlijeđeno oko.

Čovječe, zbilja mu se nije sviđao njezin dodir.

Dok su prolazili restoranom, medicinska sestra uzrokovala je totalnu pomutnju. Muškarci su se nadvirivali iznad novina, pa čak i iznad glava svojih supruga. Ona je sve to prihvaćala kao da je nešto najnormalnije na svijetu.

Kad su sjeli za stol ispred prozora nasilno otvorenog protekle noći, kava se istog trena pojavila pred njima. Počeli su proučavati jelovnik. Uljudno sranje biranja između pedeset različitih načina za započeti jutro doista mu je išlo na živce. Osim toga, nije želio jesti s njom. Nije želio jesti ni sa kim.

Ova stvar oko Mels zbilja je postala problem. Nazvao ju je radi onih informacija, no istina je bila da joj je samo želio čuti glas - nedostajala mu je cijelu noć.

»Novčić za tvoje misli«, nježno će medicinska sestra.

Matthias je pogledao kroz prozor u zgradu s druge strane ulice. »Upravo sam shvatio da zapravo ne znam kako se zoveš.«

»Oh, oprosti. Mislila sam da je pisalo na ploči u tvojoj sobi.«

»Možda i jest, ali moglo je biti ispisano i neonskim slovima, a ja ne bih ništa vidio.«

Lagao je, naravno. Na ploči je bilo navedeno samo ime liječnika, a ona nije imala natpis sa imenom na uniformi. Kad malo bolje razmisli, to je baš čudno...

Položila je elegantnu ručicu na svoju prsnu kost - kao da ga poziva neka joj pogleda dekolte. »Možeš me zvati Dee.«

Pogledao ju je u oči. »Skraćeno za Deidre?«

»Ne, nego Devina.« Odmaknula je pogled kao da ne želi objašnjavati. »Moja majka oduvijek je pobožna žena.«

»To objašnjava tvoju haljinu.«

Dee je pokunjeno spustila pogled i poravnala nabore na haljini. »Kako si znao da ovo nikako nije moj stil?«

»Prije svega, to izgleda kao da pripada nekoj četrdesetogodišnjakinji. Traperice i parka nekako su više tvoj stil.«

»Koliko godina misliš da imam?«

»Oko dvadeset i pet.« Možda mu se zato nije sviđalo kad ga dodiruje. Bila je tako mlada, premlada za nekoga poput njega.

»Zapravo dvadeset i četiri. Zato mi je mama i došla u posjet.« Ponovno si je dotaknula prsnu kost. »Slavljenica sam.«

»Sretan rođendan.«

»Hvala.«

»Dolazi li i tvoj otac?«

»Oh... Ne.« Sad se sasvim zatvorila. »On ne dolazi.« Prokletstvo, uopće nije želio slušati o njezinim osobnim sranjima. »Zašto ne?«

Prtljala je po šalici na tanjuriću i okretala je naprijed-natrag. »Ti si tako čudan.« »Zašto?«

»Ne volim govoriti o sebi, a sad brbljam kao luđakinja.« »Nisi mi puno toga rekla, ako ti to išta znači.« »Ali... ja to želim.« Kratko je spustila pogled na njegova usta, kao da je zanimaju stvari o njemu

koje ne bi trebale. »Želim to.«

Ne. Nema šanse, pomislio je. Pogotovo ne nakon Mels.

Nagnula se prema njemu, a njezine grudi izgledale su kao da će ispasti iz haljine. »Nisam mogla prestati misliti na tebe.«

Baš jebeno savršeno.

Matthias je u napetoj tišini gledao u prozor pored njih. Jednom je već iskočio van.

Ako postane prečudno, opet će to učiniti.

Mels je poklopila slušalicu telefona u uredu i naslonila se. Njezin stolac skvičao je dok se njihala naprijed-natrag.

Gledala je šalicu koja je ostala od nekad zaposlene novinarkе. Kad joj se mobitel oglasio, poskočila je i počela prtljati po njemu. Opsovala je ugledavši pozivatelja - ne onoga tko ju je zvao, nego onoga tko nije.

Možda je Matthias pod tušem.

Da, to može trajati najviše pola sata, a ona je zvala svakih pet minuta.

»Halo«, rekla je.

»Hej, Carmichael.« To je Monty Brbljavac; odmah ga je prepoznala. »Ja sam.«

Da, nadala se njegovom pozivu. »Dobro jutro.«

»Imam nešto za tebe.« Počeo je šaptati poput pravog tajnog agenta. »Eksplzivno je...«

Mels se uspravila, no nije se previše uzbuđivala. Poznavajući njezinu sreću, radi se o nekom Montyjevom preuveličavanju. »Srvarno?«

»Netko je petljao s truplom.«

»Molim?«

»Kao što sam ti rekao, prvi sam stigao na mjesto zločina i uslikao truplo nekoliko puta po službenoj dužnosti.« Čulo se nekakvo šuštanje, pa prigušen razgovor, kao da je pokrio slušalicu rukom. »Oprosti. U postaji sam. Daj da iziđem... pa ćemo normalno razgovarati.«

Poklopio je prije no što je stigla išta reći. Zamislila ga je kako izbjegava kolege po hodniku i glumi veliku facu.

Kad ju je nazvao, bio je zadihan kao da je trčao. »Čuješ li me?«

»Da.«

»Znači, moje fotografije trupla imaju ono što službene fotografije

nemaju.«

Sad je bilo vrijeme za iznenađenje. »U čemu je razlika?« »Nađimo se i pokazat ću ti.« »Kada i gdje?«

Nakon što je završila razgovor s Montyjem, pogledala je na sat i još jednom pokušala nazvati Matthiasa. Nitko se nije javio.

»Hej, Tony«, rekla je naginjući se u prostor između odjeljaka. »Smijem li posuditi tvoj... «

Dobacio joj je ključeve ne propustivši ni riječ svog telefonskog razgovora. Kad mu je poslala pusu, uhvatio se za srce i glumio da će se onesvijestiti.

Izišla je iz redakcije, ušla u Tonyjevu igračku i krenula na drugu stranu grada, putem koji je vodio prema... ma tko bi rekao, hotelu *Marriott*.

Uranila je dobrih pola sata na sastanak s Montyjem.

Luda sreća omogućila joj je parkirno mjesto koje se plaća tik ispred ulaza - ipak, trebala su joj dva pokušaja da smjesti vozilo, jer su njezine vještine bočnog parkiranja zahrđale u Caldwellu, gdje svi uvijek koriste garaže.

Nije joj pomagalo ni što se osjećala kao da nekoga uhodi.

Kad je ušla u hotelsko predvorje, osjećala se kao da će ju netko iz osiguranja svaki čas zaustaviti i istjerati van. No nitko nije obraćao pozornost na nju.

Ušla je u dizalo skupa s jednim poslovnim čovjekom čije su crvene oči i izgužvana odjeća davali do znanja da je upravo sletio nakon cjelonoćnog leta. Tko zna, možda čak mašući vlastitim rukama.

Izišla je van, skrenula desno i uputila se skrovitim hodnikom. Kolica za posluživanje u sobu stajala su ispred vrata i bila puna prljavih tanjura, umrljanih ubrusa i poluispijenih šalica kave. Jedna sobarica parkirala je svoja kolica puna čistih ručnika, rola toalet-papira i raznih bočica ispred sobe otvorene na drugoj strani hodnika.

Matthiasova vrata još su uvijek imala znak molim, ne smetati na kvaki, a pretpostavila je kako nije otišao iz hotela. Prislonila je uho na vrata i brzo se pomolila da ih on ne otvori baš u taj čas.

Nije se čula voda, televizor ili neki duboki muški glas na telefonu.

Pokucala je nekoliko puta, uvijek malo glasnije.

»Matthias«, rekla je prema vratima. »Otvori. Ja sam...«

Dok je čekala odgovor koji nije dolazio, pogledala je u sobaricu

koja je izišla sa vrećicom smeća u ruci. Na trenutak je pomislila da bi mogla odglumiti kako je izgubila karticu za otključavanje sobe, no nakon tragedije 11. rujna takve stvari u Caldwellu više nisu funkcionirale - mogla bi samo završiti s dupetom na pločniku.

Pa ovo joj baš i nije služilo na čast. Nije ju pokolebalo ometanje tuđe privatnosti, već je to bio strah da bi je mogli uhvatiti.

Eto, zgađena je vlastitim postupcima i užasno ljuta na Matthiasa. Vratila se u dizalo s namjerom da sjedne u Tonyjev auto i dođe na sastanak s Montyjem koju minutu prerano.

Umjesto toga, lagano je prošetala hotelskim predvorjem i sa zanimanjem pogledala salon ljepote...

Možeš misliti da si je Matthias sigurno kupio frotirni ogrtač i sjedi unutra sa maskom od krastavaca na licu. Zar ne?

Kad je stigla do glavnog restorana koji je bio otvoren, skoro je odustala od potrage, no nešto ju je natjeralo da pogleda unutra.

Na suprotnoj strani prostorije, tik u prozor, sjedio je Matthias u društvu brinete odjevene u blijedožutu haljinu.

Tko je ona?

Je li to medicinska sestra iz bolnice?

»Biste li htjeli stol za jednu osobu?« upitao ju je šef sale.

Ne, osim ako neće dobiti i vrećicu za povraćanje. »Neću, hvala.«

Brineta se nasmijala i zabacila glavu unatrag tako da je kosa poletjela na sve strane. Bila je savršeno lijepa, poput oživjele fotografije fotošopirane baš na pravim mjestima.

Bilo joj je teško pročitati Matthiasa, i u jednom apsurdnom naletu posesivnosti, Mels je bila sretna što nosi njezine sunčane naočale. Kao da je tako obilježila teritorij.

»Namjeravate li se možda ovdje naći s nekim?« upitao je šef sale.

»Ne«, odgovorila je Mels. »Mislim da je zauzet.«

POGLAVLJE

23

Deein osmijeh bio je zbilja božanstven. Isključio mu je mozak i na trenutak se nije mogao sjetiti čime ju je toliko nasmijao. »Kako ti ide s pamćenjem?« upitala je. »Isprekidano.«

»Vratit će se. Prošao je tek dan i pol, zar ne?« Nagnula se u stranu kad je stigla njezina porcija jaja, kobasice, tosta i restanog krumpira. »Moraš si dati malo vremena.«

Njegovo pecivo izgledalo je doista jadno u usporedbi s njezinim doručkom.

»Jesi li siguran da ćeš pojesti samo to?« gestikulirala je vilicom. »Moraš se malo udebljati. Ja sam pobornik mišljenja da je izdašni doručak jedini pravilni početak dana.«

»Lijepo je sjediti sa ženom koja nije izbirljiva.«

»Ja to nipošto nisam.« Kimnula je konobarici da se vrati. »On želi isto što i ja. Hvala.«

Činilo mu se nepristojnim reći da će se raspasti ako pojede toliko hrane, pa je samo odgurnuo svoje pecivo. Osjećao se izmoreno, tromo i prazno. Sendvič za večeru s Mels odavno je potrošen, zahvaljujući onom napadaču koji ih je iznenadio ispred hotela.

»Ne moraš me čekati«, rekao je.

»Nisam ni namjeravala«, odgovorila je.

Matthias se hladno osmjehnuo i pogledao oko sebe. Većina ljudi izgledala je onako kako gosti ovog hotela inače izgledaju... osim jednog lika koji je izgledao kao da uopće ne pripada tu. Njegovo odijelo bilo je bolje skrojeno nego ijedno drugo u restoranu, no čak bi i potpunoj modnoj neznalici izgledalo staromodno.

Dobro bi se uklopio na nekoj jazz-zabavi u ludim dvadesetima. Kao da je osjetio nečiji pogled, muškarac je aristokratski podignuo glavu iznad novina.

Matthias se ponovno usredotočio na svoje društvo za doručkom.

Dee je napadala svoju hranu preciznim rezovima vilice i lagano se kretala kroz gomilu jaja i krumpira.

»Ponekad je dobro kad se ne sjećaš nekih stvari«, rekla je.

Da, a imao je osjećaj kako je to prava istina u njegovom slučaju. Bože, ona priča koju mu je Jim ispričao bila je...

»Nisam htjela izbjeći razgovor o ocu«, rekla je. »Samo... on nije netko o kome volim razmišljati.« Vilica se umirila na tanjuru, a Dee se zagledala kroz prozor. »Dala bih sve da ga zaboravim. Bio je... bio je nasilan čovjek - baš zao i nasilan.«

Brzo je okrenula glavu i zagledala se u Matthiasa. »Znaš li o čemu govorim?«

Istog trena, njemu se javila jedna od onih glavobolja. Projurila mu je kroz misli i zabila mu se u sljepoočnice, zadavši mu dva istovjetna udarca u obje strane glave.

Kroz maglu je vidio da se Deeina savršeno crvena usta pomiču, ali njezine riječi nisu dopirale do njega. Osjećao se kao da je napustio vlastito tijelo, iako nikamo nije otišao. U tom trenutku su se i sami zidovi zdanja počeli udaljavati te nestajati, sve dok se naposljetku nije našao negdje izvan *Marriottovog* restorana lažne otmjenosti.

Sjedio je na drugom katu farmerske kuće. Grube drvene grede krasile su podove, zidove i strop. Stube ispred njega bile su strme, a ograda od borovine već pocrnjela od mnogih ruku koje su se držale za nju.

Zrak je bio ustajao i sparan, iako nije bilo vruće.

Matthias je pogledao iza sebe. Nalazio se u sobi koju je prepoznao kao vlastitu. Krevet je bio pokriven raznobojnim dekama. Jastuka nije bilo. Komoda je bila izgrebena, a kvake ladica skoro potrgane. Nije bilo tepiha. Ipak, na malenom stoliću pored kreveta nalazio se nov-novcat radio od imitacije drva, sa ulaštenim srebrnim gumbima. Bio je netaknut i nije pripadao u ovu sobu.

Pogledao se i primijetio da su mu hlače iznošene, a stopala mu strše ispod podvrnutih rubova. Ruke su mu bile prevelike za tijelo.

Sjetio se te faze svog života. Znao je da je jako mlad. Možda ima četrnaest ili petnaest godina. Čuo je nešto i okrenuo glavu.

Neki muškarac uspinjao se uza stube. Radna mu je odjeća bila prljava, kosa ljepljiva od znoja, kao da je satima nosio kapu. Čizme su mu gromko toptale hodnikom.

Velik čovjek. Visok i zao.

Njegov otac.

Sve se odjednom promijenilo. Njegova svijest odvojila se od tijela na takav način da se više nije mogao kontrolirati. Kao da je netko drugi preuzeo kontrolu.

Mogao je samo zuriti u oca koji je stajao na vrhu stuba.

Lice mu je izgledalo kao presvučeno stavljenom kožom. Dok se smiješio osmijehom serijskog ubojice, Matthias je primijetio da mu nedostaje jedan zub.

Otac će umrijeti, pomislio je Matthias. Umrijet će ovdje i sada.

Koliko god to zvučalo nevjerojatno s obzirom na razliku u njihovim veličinama, njegov će otac pasti na tlo i umrijeti za nekoliko sekundi...

Matthias je osjetio da počinje govoriti. Njegova usta oblikovala su zvukove koje njegove uši nisu registrirale. Ipak, činilo se da ih je njegov otac itekako razumio.

Izraz lica mu se promijenio. Rupa u zubima nestala je kad su se tanke usnice spojile. Bijes je zgrčio njegove ledenoplave oči, ali ne zadugo. Uslijedio je šok. Kao da je ono u što je bio siguran odjednom nestalo. Matthias je cijelo to vrijeme govorio polako i sigurno.

Ovdje je sve počelo, pomislio on. Ovaj čovjek, ovaj pokvareni čovjek s kojim je proveo previše vremena, ovo bolesno kopile koje ga je *odgojilo*... Došlo je vrijeme za polaganje računa. Njegovo *mlađe ja* nije osjećalo ništa dok je izgovaralo riječi kojima je napokon uspio stjerati čudovište u kut.

Očeva ruka uhvatila se za srce. Matthias je i dalje govorio. Prepukli i prljavi nokti žarili su se u tkaninu radnog odijela.

Njegov otac pao je na koljena primajući se za ogradu slobodnom rukom. Usta je razjapio toliko široko da se vidjelo koliko mu zuba zapravo nedostaje.

Nije očekivao da će ga netko uhvatiti. To ga je ubilo.

Strogo gledano, ubio ga je srčani udar, no uzrok srčanog udara bio je izlazak njihove tajne na vidjelo.

Smrt si je uzela dosta vremena.

Kad mu se otac prevalio na leđa, držeći se ispod pazuha kao da ga vraški boli, Matthias je samo stajao i gledao kako smrt uzima svoje. Činilo se da otac teško diše. Prsa mu se uzaludno tresu gore-dolje.

Gubio je boju ispod preplanule kože.

Kad se prizor vratio u njegovu sobu, Matthias je shvatio da se okrenuo, prišao radiju, sjeo i upalio ga. Vidio je da se otac premeće poput muhe na prozorskoj dasci, zabacujući glavu kao da će tako lakše doći do zraka.

Ali tu nema pomoći. Čak je i petnaestogodišnji seljačić to znao: ako ti srce ne pumpa, mozak i vitalni organi moraju izgladnjeti bez obzira koliko duboko dišeš.

Prerija je hvatala tek pet radijskih postaja. Tri su bile religiozne, a dvije su svirale *country* i pop-glazbu. Vrtio je gumb i prebacivao između te dvije stanice. Tu i tamo pustio bi neko bogoslužje samo zato što je znao da će njegov otac uskoro stati pred Stvoritelja.

Frustriralo ga je što nije mogao pronaći nijednu rock-pjesmu. Činilo mu se da je Van Halen mnogo bolja podloga za očevo odapinjanje nego jebeni Conway Twitty ili Phil Collins.

Ako zanemarimo tu sitnicu, bio je miran poput površine jezera u ljetni dan, hladan kao beton, i čvrst poput stijene.

Nije ga veselilo ni što je zlostavljanje prestalo. Samo je želio vidjeti hoće li se uspjeti riješiti staroga. Shvatio je to kao znanstveni projekt. Skovao je plan i probudio se tog jutra, odlučan da pokrene lavinu odlaskom u školu.

Krenuo je od svoje dobrodušne, lakovjerne i jako pobožne nastavnice domaćinstva. Stajao je na hodniku i rasplakao se ispred nje, govoreći joj o paklu u kojem živi. Suze su služile samo kao dodatna motivacija. Njemu to veliko otkrivenje nije bilo ništa značajnije od presvlačenja ili pranja zuba. Bio je hladan kao led. Zadovoljstvo mu nije prčinjalo ni uspješno obavljanje prvog dijela plana, niti je bio uzbuđen što je njegov naum napokon doživio izvedbu.

Nakon toga sve se odvijalo brzinom munje, i jedino na to nije bio spreman. Odmah su ga poslali školskoj medicinskoj sestri. Zatim je došla policija, popunjavali su formulare i otpravili ga dalje.

Poslali su samo žene da rade s njim, kao da će mu to biti lakše, pogotovo tijekom *liječničkog pregleda* - očito su očekivali da će ga time jako uzrujati. A tko je on da im uskrati sve što žele?

Nije se nadao da će u roku od dva sata završiti kod udomitelja.

Stvar je bila u tome da je samo želio doživjeti posljednji okršaj s

ocem - i stoga je morao ukrasti automobil i pobrinuti se da stigne prije no što policija dođe po njegovoga staroga nakon povratka iz kukuruzišta. Sve će biti uzalud ako pokvari posljednji prizor.

Ipak, ispalo je kako treba.

U posljednjih nekoliko trenutaka očevog jasnog života, Matthias je okrenuo gumb na radiju na jednu od religioznih postaja. Zastao je na trenutak. Propovijedali su o Paklu - kako prikladno.

Gledao je oca kako uzima posljednji dah i nakon toga se smiruje. Čudno je gledati ljudsko biće kad prelazi na drugu stranu i postaje beživotno kao toster, tepih, radio... ili bilo koja druga stvar u kući.

Pričekao je još malo dok otac skroz ne posivi. Zatim je ustao, iskopčao svoj radio iz utičnice i stavio ga pod ruku.

Očeve oči bile su otvorene i zurile su u strop, baš kao što su Matthiasove često radile tijekom svih ovih godina. Nije mu pokazao srednji prst, nije ga pljunuo ni udario nogom. Posljednja misao prilikom izlaska iz kuće jest da je ovo doista zanimljiva psihička vježba... baš ga je zanimalo bi li mu opet uspjelo...

»Matthias?«

Viknuo je i poskočio u stolcu. Istog trena, svijest mu se vratila u restoran. Zidovi su došli na svoja mjesta. Ponovno je čuo zvukove ljudi koji jedu i njihove razgovore.

Ostali gosti restorana okrenuli su se prema njemu, a Dee se nagnula naprijed i upitala ga: »Jesi li dobro?«

Njezino lijepo lice složilo se u savršen izraz suosjećanja. Usnice su joj bile rastvorene kao da joj je teško disati zbog njegove tegobe. Odvojenost od samoga sebe koju je maločas osjetio odjednom je nestala. Opet je bio svoj i kao da je povratak sjećanja uzrokovao neku rekalkibraciju u njemu - udaljio se od žene koja je sjedila nasuprot njemu, stavljajući ledenu objektivnost između njih. Osjećaji se lako mogu lažirati, kao što je i sam znao.

Osmijeh upućen njoj bio je jako neprirodan na njegovom licu, no istovremeno i jako poznat. »Sasvim sam dobro.«

Tad je došla konobarica i donijela mu onaj ogromni doručak. Kad ga je spustila na stol, Matthias se mogao zakleti da je vidio kako se Dee zadovoljno nasmijala.

Dok je stajala sa šefom sale, Mels je odlučila da više nikoga neće uhoditi. Bilo ju je dovoljno stid što je uopće došla u *Marriott*, a tek kad

je vidjela Matthiasa s onom medicinskom sestrom? Sad je imala dva razloga da se osjeća sasvim sjebano; nije imala samopoštovanja, a ona žena izgleda kao Sofia Vergara.

Gledala je konobaricu kako stavlja ogroman tanjur ispred Matthiasa, a ovaj je uputio lukavi osmijeh svojoj družici za stolom.

Okrenuo je glavu taman kad se Mels spremala otići. Pogledali su se, i njegov lukavi, cinični izraz lica promijenio se u ono što nije mogla pročitati - no uvjerala je samu sebe da joj uopće nije ni stalo.

»Mels«, zaskitao je netko iza nje.

Nije imalo smisla praviti se da ga nije vidjela kad je došao za njom. Nije ga imala razloga ignorirati.

»Nisam te htjela prekidati pri doručku«, rekla je kad joj je prišao. »Sad moram na sastanak. Navratila sam jer mi se nisi javljao na telefon.«

»Mels...«

»Priča za koju si me pitao je istinita, samo što se prezime obitelji piše Childe, sa >e< na kraju. Sin je umro od predoziranja. Otac je bio tamo kad se to dogodilo. Kći je još živa - živi u Bostonu i radi kao pučki pravobranitelj. Otac radi za Vladu. Tako barem piše u novinama, a ja nemam pristupa podacima koji nisu javni.« Kad ju je samo nastavio gledati, podignula je glavu. »Što si očekivao da ću ti reći?«

Protrljao si je lice kao da ga boli glava. »Ne znam... kad je sin umro?«

»Nedavno. Prije dvije godine.« »Doručak ti se hladi.«

Mels je pogledala medicinsku sestru. Žena je bila usredotočena isključivo na Matthiasa, kao da s njim i nema nikoga.

Zbilja je izgledala nevjerojatno u toj haljini, jet je samim svojim tijelom tako čedan odjevni predmet pretvorila u nešto najseksi na svijetu.

Odmah se sjetila one epizode Seinfelda u kojoj je gostovala Teri Hatcher... da, ova je žena nosila duplo veći broj grudnjaka nego Mels, i ispunjavala ga je spektakularnim grudima. Ona se morala oslanjati na *Wonderbra* da je pogura barem u košaricu C.

»Ja ionako moram ići«, rekla je Mels. »Zakasnit ću na sastanak.«

Medicinska sestra pogledala ju je tamnosmedim očima kao da joj želi reći: *prste k sebi i odjebi*.

»Hajde, vratimo se za stol.«

Matthias je samo zurio u Mels. Pomislila je da bi joj možda htio reći barem nešto. No sad se morao baviti hladnim jajima i vrućim nogama, pa mu je već bilo dosta svega.

Mahnula im je i pridružila se gomili ljudi u predvorju hotela.

Dan je bio vedar i sunce je sjalo dok je išla prema Tonyjevom autu. Smjestila se iza upravljača na već ugrijano sjedalo i sama sebi održala predavanje prije no što je upalila motor - ipak, sve je bilo uzalud. Nije pomoglo ni što je uvjeravala samu sebe da se njezinoj novinarskoj prirodi jednostavno više svidio tajanstveni muškarac bez prošlosti nego neki obični mamlaz, te kako ga to ne čini pravim odabirom.

Možda je baš zbog toga još uvijek sama. Nije joj nedostajalo poziva na izlaske. Svi tipovi koji su je pozivali imali su stalne poslove, bili su dovoljno zgodni, a imali su i svoja sjećanja. Čini se da joj je smetalo baš to. Nije bilo sjena i uzbuđenja.

Ne, njoj se morao svidjeti muškarac mutne prošlosti koji upravo doručkuje u društvu tamnopute Barbike sa kosom kao iz reklame.

Da, to je baš zdravo.

Upalila je automobil i krenula na sastanak s Montyjem dogovoren u parku udaljenom sedam blokova od hotela.

Barem joj je vrijeme išlo na ruku. Poludjela bi da sada mora čamiti za računalom i praviti se da radi. Kvragu i s muškarcima, pomislila je pronasavši slobodno parkirno mjesto, a zatim je izvela bočno parkiranje bolje nego maločas i izišla van.

Slijedila je Montyjeve upute kao u špijunskom filmu; morala je sjesti na točno određenu klupu ispod točno određenog javora. Trebale su joj još samo novine i tajna lozinka.

Monty je došao deset minuta kasnije, odjeven u civilnu odjeću u kojoj je izgledao poput svingera. Bio je dobro raspoložen. Očigledno mu je trebalo malo drame.

»Kreni iza mene«, došapnuo joj je kad je prošao pored nje.

Oh, majko mila, pomislila je Mels.

Mels je krenula za njim kad se udaljio nekih deset koraka, pitajući se što joj je ovo uopće trebalo. Ubrzo su se našli na obali rijeke i pored velike viktorijanske kuće - ovdje su se ljudi otiskivali sa svojim čamcima i kanuima za lijepoga vremena.

Ušla je unutra i dala očima malo vremena da se naviknu na tamu - prozori sa romboidnim rešetkama nisu unutra puštali baš previše

sunca. Kućica je bila puna vesala, uspravljenih kanua i zamotanih jedara. Čak je bilo i bučno - voda je stalno udarala o dok i zvuk je odjekivao praznom kućicom.

Jato lastavica je odjednom zalepetalo krilima i odletjelo iz gnijezda na svježi zrak.

Kad joj se srce vratilo u svoj normalni ritam, rekla je: »Onda, što si mi donio?«

Monty je izvadio veliku plosnatu omotnicu iz džepa i pružio ju Mels. »Isprintao sam ih jutros kod kuće.«

Mels je izvadila fotografije iz omotnice i maknula veliku metalnu spajalicu. »Tko još zna za ovo?«

»Trenutno samo ti i ja.«

Prelistala je tri fotografije u boji što su prikazivale žrtvu. Prva sa spuštenom majicom, druga sa podignutom, i treća - krupni plan nekih runa ispisanih na žrtvinom trbuhu.

Cecilia Barten.

To ime palo joj je na pamet čim je pogledala sliku; Sissy je bila djevojka koja je živjela daleko od situacija u kojima ti mogućnost nasilne smrti spada u opis radnog mjesta. Njezino tijelo pronađeno je u jednom kamenolomu, a na trbuhu je imala istovjetne rune. Grkljan joj je bio prerezan. Bila je plavokosa.

»Vidjela si slike sa mjesta zločina, zar ne?« upitao je Monty.

»Jesam.« Mels se ponovno usredotočila na uvećanu sliku žrtvina trbuha. »Koža joj je bila crvena, ali nije imala ovakva obilježja. Čekaj, reci mi samo - kako se to dogodilo? Neslužbeno, naravno. Rekao si da si došao među prvima... «

»Prvi. Došao sam prvi. Ušao sam u sobu sa direktorom motela i držao se proceduralnih propisa. Obilježio sam vrata vrpcom i čekao pomoć.«

»Gdje ti je bio partner?«

»Bila je bolesna taj dan, pa sam izišao sam - rezovi budžeta, znaš kako je to. Ne žele plaćati zamjene. No međutim, dok sam čekao, fotografirao sam.«

Mrzila je ljude koji se prave važni i govore *no međutim*. »Ti si joj pomaknuo majicu.«

»Provjeravao sam tijelo i mjesto zločina po službenoj dužnosti.«

Kakav ljigavac. »Zašto si uopće fotografirao kad si znao da će doći

službeni fotograf?«

»Pravo pitanje je ovo: gdje su nestala ta slova?«

Čovječe, ovdje nešto opasno ne štima, pomislila je Mels.

Pogledala ga je i upitala: »Što smijem učiniti s ovim fotkama?«

»Sada još ništa. Ne želim da me optuže da sam petljao s dokazima.«

Ali jesi, zar ne? »Zašto si mi onda dao fotke?«

»Netko mora znati. Možda ću se obratiti De la Cruzu - ili ih ti možda možeš objaviti u novinama i reći da si ih dobila od anonimnog izvora. Stvar je u tome da je smrt nastupila između pet i šest sati, tako da se ubojstvo dogodilo ubrzo nakon što je došao onaj koji je iznajmio sobu. Ja sam stigao oko devet i petnaest. To ostavlja dobra četiri sata nekome da uđe i iziđe van.«

Ono što možda i namjerno ne spominje jest da su rune nestale točno između njegovog dolaska na mjesto zločina i dolaska službenog policijskog fotografa. Truplo nije moglo dugo ležati samo, a ožiljci na koži ne nestaju samo tako.

Ovo zbilja ne štima.

»Dobro, javi mi što ti na kraju odgovara«, rekla je. »Kad god ti odlučiš.«

Kimnuo joj je kao da su postigli dogovor i krenuo dalje. »Čekaj, Monty. Imam jedno brzo pitanje o nečemu drugome.« Njezin izvor zastao je na vratima. »Da?« »Jesi li čuo za onog mrtvacu u *Marriottu*?« »Aha, onaj pronađen na ulazu za dostavu? Onaj koji je nestao iz mrtvačnice?«

Mels je zastao dah. »Molim?«

»Nisi čula?« Približio joj se da podijeli izvješće s njom. »Od jutros trupla više nema... « Nemoguće.

»Netko ga je ukrao iz mrtvačnice sv. Franje.« »Tako se barem čini.«

»Kako je to uopće moguće?« Kad je Monty slegnuo ramenima, odmahнула je glavom - znala je da ukradena rrupla ne slute na dobro. »Nadam se da će ga pronaći. Hej, znaš li slučajno kakvi su meci bili u pancirki žrtve?«

»Četrdesetice.«

»Čula sam i da je bio tetoviran?« »Nemam pojma. Ali mogu saznati.« »Bila bih ti zahvalna.«

Namignuo joj je uz lukavi osmijeh. »Nemaš problema, Carmichael.«

Kad je ostala sama, ponovno je pogledala fotografije. Jednu po jednu... činilo joj se da je Caldwell dobio novoga serijskoga ubojicu. To nije obećavalo nikakvu sigurnost na poslu ni njoj, ni pripadnicima policijskih snaga Caldwella.

Jednostavno se morala zapitati je li počinitelj policajac.

POGLAVLJE

24

Kad je složila ubrus pored praznog tanjura, Devina se osmjehnula svome plijenu. Sve u svemu, dobro joj je išlo. Matthias se počeo prisjećati, i ona vratanica koja je orvorila pričom o njegovom ocu u oči su mu vratila svjetlost koju je željela vidjeti.

Stari je bio njegov ključ. Početak zla i dokaz da se infekcija može prenositi s čovjeka na čovjeka, a ne samo s demona na čovjeka. No morala je dobro paziti.

»Ja ću platiti«, rekao je Matthias i podignuo ruku da mahne konobarici.

»Pravi si džentlmen.« Spustila je ruku u torbu i počela brojati ruževe za usne, slijeva nadesno. »Drago mi je što smo se sreli.«

... tri, četiri, pet...

»Imali smo sreće.« Pogledao je kroz prozor kao da nešto planira. »Kakve su i bile šanse da se sretnemo...«

... šest, sedam, osam...

»Što ćeš ti danas raditi?« upitala ga je. Srce joj je lupalo dok se približavala kraju brojanja.

...devet, deset, jedanaest...

Odgovorio joj je s nečim što nije registrirala.

Dvanaest.

Trinaest.

Kad je izdahnula, izvadila je posljednju kutijicu i maknula poklopac. Usredotočila se na Matthiasa i snagom volje ga natjerala da gleda u njezine usnice kad je izvadila mekani vrh ruža i počela ga nanositi.

Učinio je baš ono što je htjela, ali reakcija nije bila ona koju je očekivala. Njegov pogled bio je klinički, a ne seksualan. Kao da je ona neko oruđe koje mu može koristiti.

Devina se smrkнула. Kad je izišao van za onom jebenom

novinarkom, nije pokazivao ovakvu isključenost. Bio je sasvim gol, usredotočen na tu ženu - baš kao da ona budi nešto u njemu, kao da je dio njega.

Demonska žena uvukla je usnice i pustila ih van, osjećajući kako ponovno postaju pune. Pokušala mu je usaditi sliku svojih usta oko njegovog kurca, kako sišu i gutaju...

Nije upalilo.

Samo je pogledao konobaricu, uzeo račun i ispisao broj svoje sobe na njemu.

Zvuk jakog vjetra pretresao je prozore i svi su gosti počeli gledati oko sebe, uključujući i Matthiasa. Devina je ludila pored njega. Njezino raspoloženje podignulo je oluju s juga.

Mogla je misliti samo na Jima koji se opako poigrao njome - a sada to čini i ovaj jadni bogalj, koji će se vratiti u Pakao čim runda završi.

Kopilad. Kurvini sinovi. Obojica.

Ustala je i prebacila torbu preko ramena. »Koliko dugo ostaješ ovdje?« promrsila je. »Još malo.«

Istina. Stvari se brzo kreću, mada on to ne zna, a uskoro će završiti i ova runda. Možda bi ga trebala povesti u njegovu sobu i pokazati mu da je muškarac, a ne robot - i da te *ozljede* ništa ne znače kad je s njom.

Želim ti sreću s novinarkom u tom pogledu, pomislila je. »Moram krenuti«, rekao je kao da se želi riješiti njene prisutnosti.

Devina ga je pogledala suženim očima, no sjetila se da mora odigrati ulogu. »Pa, sigurna sam da ćemo se još vidjeti.«

»Čini se. Sretno s majkom.«

Kad se okrenuo, poželjela ga je jebati... i to ne samo zbog dobivanja runde. Posjedovao je istu snagu kao i Jim - kao i nedorečenost.

Trebala je biti pažljivija prema ovom čovjeku kad ga je imala. Srećom, uskoro će joj se vratiti. U međuvremenu se mora pobrinuti za onu novinarku. Njezin utjecaj nije joj trebao u ovoj igri.

Nesreće se stalno događaju. Stvoritelj joj to neće moći zamjeriti.

Matthias se odvezao taksijem do zgrade CCJ-a i čekao na parkiralištu. Pretpostavio je da je Mels opet posudila onu Toyotu da bi se dovezla do hotela. Imao je pravo. Automobil njezinog prijatelja nije bio parkiran skupa sa ostalim natučenim autima punim smeća.

Izgledalo je kao da se svi novinari voze u kantama za smeće na četiri kotača.

Stao je pri stražnjem ulazu i naslonio se na zid. Oblaci su se navukli i pokrili sunce. Sjenke su se protezale tlo i zauzimale mjesto sunčevoj svjetlosti.

Netko ga je promatrao.

Nisu to bili luralice koji su ulazili i izlazili iz zgrade... ni pušači koji su izlazili van zapaliti... ni ljudi koji se voze po prepunom parkiralištu tražeći mjesto.

Pratio ga je netko s njegove desne strane, i taj nije mijenjao položaj.

Nalazi li se netko možda u jednom od bočno parkiranih automobila izvan parkirališta novinske kuće? Jedina preostala opcija bila je da ga nadgledaju sa krova zgrade nasuprot, jer njezini zidovi nisu imali prozore.

Trebalo mu je streljivo. Bez streljiva, četrdesetica sa prigušivačem koju je *posudio* od Jima može poslužiti samo za nanošenje ozljeda tupim predmetom - nije ni to sasvim beskorisno, samo nije toliko ubojito na daljinu.

Toyota koju je čekao odjednom se pojavila iza ugla. Kad se automobil naglo zaustavio, znao je da ga je primijetila.

Mels se parkirala na prvo slobodno mjesto, izišla van i prišla mu podignute glave dok joj je vjetar mrsio kosu.

»Odlučio si potrošiti doručak žustrom šetnjom?«

Osjetio je lagani ubod u prsima kad su se pogledali u oči. Ubod je postajao sve jači i naposljetku mu je bilo teško disati.

»Žao mi je«, grubo je rekao.

»Zbog čega?«

Mogao je samo odmahivati glavom bez glasa. Hladna, proračunata jasnoća koju je osjetio nakon prijašnjih vizija odjednom je nestala. Osjećao se poput grada bez obrane i utvrda.

»Matthias? Jesi li dobro?«

Nekako se i to dogodilo. Prišao joj je i zagrlio ju oko struka... privukao ju je k sebi i sakrio lice u njezinu raspuštenu kosu.

»Što se dogodilo?« nježno je upitala gladeći ga po leđima. »Ja nisam...« Sranje, potpuno je izgubio razum. »Ne mogu... « »Dobro je, sve je u redu.«

Stajali su zajedno dok je grmjelo kao da se nebesa ne slažu s njima, i munje sijevaju ispod pokrivača od gustih oblaka.

Neka je proklet, ali mogao bi zauvijek ostati tako. Dok je stajao uz toplo tijelo ove skoro nepoznate žene, nije postojala ni prošlost, ni budućnost, a nedostatak krajolika i obzora čak je bio donekle utješan...

Kiša je počela padati u velikim kapima. Činilo im se kao da ih netko gada pikulama.

»Idemo unutra«, rekla je i primila ga za ruku. Otvorila im je vrata svojom karticom.

Neobičan miris kemikalija pošakljavao mu je nosnice. Nije mirisalo poput laština za pod ili tekućine za pranje prozora, nego po novinskoj tinti.

»Evo«, rekla je, gurajući kukom vrata boje volujske krvi.

Soba za sastanke u koju su ušli bila je puna različitih stolaca postavljenih uz dugačak stol sastavljen od raznobojnih dijelova - pravo Frankensteinovo čudovište od uredskog materijala. U kutu se nalazio spremnik za vodu i natočila mu je čašu.

»Popij.«

Učinio je kako mu je rekla i pokušao se sabrati dok je gutao vodu.

»Reci mi što te muči.«

Sranje, kako joj može reći čega se sjetio? Zašto je uopće došao ovamo...

I sam je znao taj odgovor. Htio je biti iskren makar s jednom osobom. Morao se primiti za nju kao da propada, a ona je uže za koje će se uhvatiti. Riječi koje je napokon morao izgovoriti bile su snaga kojom će se držati za svoje uže spasa.

»Ubio sam svog oca.«

Sjedila je na stolu i noge su joj se ukočile usred njihanja, a ramena napela.

»Nakon što me on godinama... « Reci. Izgovori to. »Bio je nasilan čovjek i pijanac... dogodile su se stvari koje se nisu smjele dogoditi i ja...«

Svjetlost u njezinim očima prigušila se i na njezinom licu ponovno se zrcalilo suosjećanje. Izgledala je kao da će skočiti na noge i zagrliti ga, no podignuo je ruke da ju zaustavi. »Ne, ne mogu... neću uspjeti ništa reći ako me dotakneš.«

»Dobro«, polako je rekla.

»Ne znam ni zašto ti ovo govorim.«

»Ne mora postojati razlog.«

»Osjećam se kao da bi trebao postojati.«

»Znaš da mi možeš vjerovati, zar ne? Ja jesam novinarka, ali mislila sam ono što sam rekla - to je moj posao, a ne moja priroda.«

»Da.« Prošao je rukama kroz kosu i skinuo sunčane naočale. »Žao mi je, ali moram te jasno vidjeti.«

Smrknula se. »Ne moraš mi se ispričavati.«

Premetao je Ray-Ban naočale po rukama. »Mislio sam da više voliš kad ih imam na sebi. Sjećaš se, onda u restoranu - tako da mi ne moraš gledati u lice.«

»Nisam ti zato rekla da ih zadržiš. Nisi mi ružan, nipošto. Ne moraš se skrivati.«

Znao je da to neće još dugo biti istina. Imao je osjećaj da će povratkom sjećanja slika o njemu postati sve gora - poput onih bojanki gdje ispunjavaš polja označena brojevima očekujući neki lijepi portret, a na kraju ispadne Michael Myers.

»Stjerao sam ga u kut«, čuo je sebe kako govori. »Obratio sam se nastavnici domaćinstva, školskoj medicinskoj sestri, objasnio svoje izostanke, masnice svuda po tijelu... i sve druge stvari. Imao sam petnaest godina. Šutio sam sve do tog trenutka...«

»Oh, Bože. Matthias...«

»No onda sam sve izrekao, i sustav je preuzeo stvar u svoje ruke. Pretrpio je srčani udar ispred mene kad sam mu rekao da sada svi znaju tajnu.«

»I misliš da si ga ubio? Nisi učinio nikakvu zlo.«

»Jesam. Gledao sam ga kako umire. Nisam nazvao 911, nisam potražio pomoć. Stajao sam i gledao ga kako se ruši na pod ispred mene.«

»Bio si žrtva zlostavljanja, i bio si u šoku. Nisi ti kriv...« »Namjerno sam to učinio.« Ponovno se smrknula. »Ne shvaćam.«

»Nije me bilo briga što mi on čini. Jednostavno mi je išao na živce.« Slegnuo je ramenima. »Cijela priča sa povjeravanjem bila je za mene samo mentalna vježba. Vidiš, dobro sam ga poznavao.« Tapnuo se po sljepoočnici. »Znao sam njegove načine razmišljanja, znao sam što ga pokreće. Volio je biti zao i jači od mene. Nije bio previše bistar, radio

je sa životinjama i kukuruzom cijeli život - njegov kompleks manje vrijednosti izlazio je na vidjelo samo kad bi bio u društvu odraslih. Prijetio mi je da će me ubiti ako ikome kažem, i to ga je odalo. Tajnost mu je bila jako bitna, i to ne samo zato što je protuzakonito jebati vlastito dijete. Znao sam ga ću ga srediti, i želio sam vidjeti kako propada - čak i više nego što sam želio da zlostavljanje prestane.«

»Čekaj, moram te nešto pitati. Koliko dugo si bio kod oca?«

»Majka mi je umrla pri porodu.«

»Dakle, cijeli život.«

»Neko vrijeme sam bio negdje drugdje, no vratio sam se k njemu.«

»Kad si bio mali.«

»Da.«

»Nije ti palo na pamet da si bio samo dijete koje se pokušava spasiti?«

»To i jest bio krajnji rezultat, ali ne i moja motivacija. To me muči.«

Mels je odmahнула glavom. »Mislim da moraš biti malo blaži prema samome sebi.«

Kvragu, ona nikada neće shvatiti. Vidio je u njezinim očima -već je donijela svoj sud o njemu, i ništa ju neće pokolebati. »Matthias nije moje pravo ime.« »Kako se onda zoveš?« Tijekom doručka, vratilo mu se i njegovo ime.

Dugo je samo gledao u nju. Prelazio je očima preko njezinog lica, vrata i vitkog tijela... i zaustavio se na njezinim pametnim očima.

Neće joj dati taj podatak. Jednostavno ne može.

U tišini koja je uslijedila, osjetio je nesavladivu potrebu da ponovno bude sam s njom - i to ne na javnom mjestu. U njegovoj sobi, u hotelu sa plahtama koje mirišu po limunu. Želio je još malo nje prije no što ode, kao da je ona nekakav lijek koji će ga duže održati živim.

Evo, uskoro će umrijeti. To mu je bilo jasno.

Nije se radilo o paranoji. Bilo je jednako neizbježno kao da je uklesano u kamen. »Ponestaje mi vremena«, tiho je rekao. »Želim biti s tobom prije no što odem.« »Kamo ideš?«

»Daleko«, odgovorio je nakon nekoliko trenutaka.

POGLAVLJE

25

Mels je prestala disati shvativši kako je Matthias vjerojatno jedna od nestalih osoba. Zanemarila je to što je vidjela njegovu vozačku dozvolu i njegovu kuću. Stajao je ispred nje i gledao njezine oči, no osjećala se kao da uopće nisu u istoj sobi.

Bio je tu na sekundu, i onda je zauvijek nestao. »Zašto odlaziš?« Kad je odmahnuo glavom, upitala je: »I to je razlog zbog kojeg mi ne želiš reći ime?«

»Nije. Moje ime nije bitno. To je samo skup slogova. Već dugo nisam ta osoba, pa više nije ni bitno.«

»Nisam baš sigurna u to.« Kad je slegnuo ramenima, morala je navaljivati. »Ne moraš nikamo ići.«

Ona nije vjerovala da ljudi mogu predvidjeti budućnost. To je samo značilo da će otići jer tako želi - i sam se može pobrinuti da ne donese tu odluku.

Osim... pa, problem s tim argumentom jest da je i ona osjećala kako njih dvoje ne čeka nikakva vječnost. Susreli su se nesretnim slučajem, životi su im se sudarili, i njih dvoje neće biti ništa dugotrajniji od tog udarca.

Ostat će im samo rana.

Obuzeo ju je odvratn osjećaj da nikad neće preboljeti ovog čovjeka.

»Koliko još?« upitala je. »Ne znam.«

Sišla je sa stola i zagrlila Matthiasa. Naslonila je obraz na njegovo srce. Dok ju je držao, pitala se zašto uopće osjeća toliku povezanost s njim. Oni drugi, oni obični muškarci, nisu uspjeli doprijeti do nje.

Ali ovaj...

Matthias se malčice odmaknuo i pogladio njezin obraz. »Smijem li te poljubiti ovdje?«

»Misliš - u sobi za sastanke?«

»Pa, radiš ovdje... «

Pritisnula je usnice na njegove i ušurkala ga. Koga briga gdje se nalaze! Mnogi ljudi su bili u vezama s kolegama, i mnogi su dovodili supružnike i partnere na posao.

Osim toga, ako je šef smije seksualno zlostavljati, onda i ona smije pod ovim krovom ljubiti muškarca kojeg zapravo želi. Zatvorila je oči, nagnula glavu i pustila usnice da se zadrže na njegovima. Kad joj je uzvratio poljubac, poželjela je da može zaustaviti ovaj trenutak i učiniti ga opipljivijim, pretvoriti ga u ono što može držati u ruci i staviti na sigurno mjesto kao kakvu knjigu ili vazu.

Ali život nije takav. Nikada ne možeš zadržati trenutke koji te odrede u životu ili dodirnuti stvari koje su dirnule tebe - ne možeš ih uzeti u ruku niti pogladiti vršcima prstiju.

Prevrtljivost sudbine bila je vrlo slična kiparovim potezima pri klesanju - mijenja oblik i zatim prelazi na drugi komad kamena.

Matthias je stavio ruku na Melsin zatiljak i preuzeo kontrolu. Razmaknula je usnice kad ih je dotaknuo jezikom i pustila ga unutra, želeći da se nalaze negdje sasvim sami. Vrelina u njoj postajala je sve jača i odbijala se o zidove njezinog tijela sve brže.

Smrknula se kad je dotaknula nešto tvrdo na dnu njegovih leđa. Nije to nikakav podupirač. Predmet nije djelovao nimalo anatomski. Posegnula je ispod ruba njegove jakne i napipala... pištolj.

Cetrdesetica. Brzo je provjerila spremnik. Bio je prazan, kao i okvir.

»Nemaš samo ti dozvolu«, odsutno joj je rekao.

Vratila mu je pištolj. »Čini se da je tako. Mogu li te pitati odakle ti?«

»Kupio sam ga.«

»I zaboravio si kupiti streljivo?«

»Nije bilo uključeno u cijenu.«

»Znaš li što? Žrtva koja je sinoć poginula u tvom hotelu stradala je baš od ovog kalibra.«

»I ti misliš da sam ja to učinio jer nemam streljiva.«

Mels je slegnula ramenima. »Rekao si mi da te se klonim jer bih mogla umrijeti. Pojavio si se sa pištoljem dan nakon što je netko u *Marriottu* stradao. Ne moram baš biti Einstein za to.«

»Nisam ubio tog čovjeka.«

»Kako znaš da je muško?«

»Pričaju na svim vijestima.«

Mels je prekrižila ruke na prsima i zagledala se u pod, misleći kako ovaj razgovor ne sluti na dobro. »Bolje je da krenem.« »Da«, odgovorila je.

Brzinom munje stigli su od ljubljenja do svađe. »Žao mi je«, promrmljao je na vratima. »Zašto se ispričavaš?« »Ne sviđa mi se što te ovako ostavljam.« Eto, imaju nešto zajedničko.

Kad su se vrata iza njih zatvorila, pitala se hoće li ikada više vidjeti Matthiasa -održala je samoj sebi predavanje o tome da mora ostati hladne glave i ne dopustiti da je vlastiti libido dovede u opasne situacije.

Njezinom ocu to se ne bi svidjelo. Pametne se žene tako ne ponašaju.

Kvragu...

Nakon petnaest minuta samoprijekora, odlučila se vratiti u redakciju. Napravila si je šalicu jake crne kave i sjela za svoj stol. »Nemoj mi reći da si razbila i moj auto.«

Poskočila je i pogledala Tonyja. »Molim te, jasno da nisam... Evo, vraćam ti ključeve.«

»Izgledaš kao da si upravo imala još jednu nesreću.« Ma nemoj.

Naslonila se i zagledala u zaslon računala. »Jesi li dobro?« upitao ju je Tony. »Hoćeš li čokoladicu?« Mels se nasmijala. »Prvo ću kavu, ali hvala ti.« »Čemu zamišljeno lice?«

»Pitam se je li fizički moguće ukloniti ožiljke sa mrtvog tijela.«

Dobro, zapravo nije razmišljala o tome, ali to je društveno prihvatljiv odgovor. Ionako bi kad-tad pitala. Tony je hodajuća enciklopedija.

No sad se i on naslonio i zagledao u prazno. »Nije moguće. Ožiljci su ožiljci.«

»Kako onda objašnjavaš dvije serije fotografija; na jednoj postoje uzorci na koži, a na drugoj ne?«

»Lako. Netko se pozabavio fotošopiranjem.«

»To sam i ja pomislila.«

Nije joj bilo jasno zašto bi to netko učinio, ali sumnjala je tko bi to mogao biti.

Nagnula je glavu postrance. Službena fotografkinja nije mogla kompromitirati dokaze - dok je ona slikala, s njom je u sobi bilo još

barem šest muškaraca. Ako je kasnije i mijenjala nešto na fotografijama, kaos bi nastao istog trena kad bi primijetili neslaganja.

Ostao je samo Monty, čovjek koji je draškao jaja svome egu obraćajući se novinarima onda kad ne bi trebao i stvarajući dramu ondje gdje je nema. A možda je on to priredio samo da se malo zabavi?

Mels je krenula u akciju i pristupila podatkovnoj bazi CCJ-a.

»Ili to«, nastavio je Tony, »ili se radi o Božjem uplitanju.«

»Našao sam tetovažu.«

Mels je u pet sati podignula glavu sa konačne verzije svog članka i fotografija prostitutki. Eric je stajao ispred nje sa fasciklom u ruci.

»Tetovažu žrtve iz *Marriotta* koja je nestala iz mrtvačnice?«

»Baš tako.«

»Mogu li pogledati?« rekla je i pružila ruku.

»Malo je... da, naravno.« Dodao joj je slike. »Nije baš moj stil. Ja više volim *tribal* motive.«

Kad je otvorila fascikl, podignula je obrve. Fotografija je bila u boji, no to nije bilo potrebno - barem ne što se tiče tetovaže. Prikazivala je crnog žeteoca; bila je crno-bijela i jezivo detaljna... činilo joj se da koščati prst i užarene oči pod crnom kukuljicom pozivaju upravo nju.

»Poprilično gadno, zar ne?« primijetio je Eric. »Lijepo iscrtano groblje, ha?«

Doista. Jeziva prilika stajala je u polju punom grobova. Spomenici su se pružali u daljinu, a crni plašt simbola smrti zaklanjao je pogled na njih.

»Kakvi su ovo znakovi na dnu?« upitala je. »Mislim da su to nekakve brojke.« »Možda se radi o uličnim bandama.«

»I ja sam to pomislio, pogotovo kad mi je izvor rekao da su nedavno imali još jedno truplo s takvim oznakama.«

»Što misli policija?«

»Upravo čekam odgovor.«

Mels je podignula glavu. »Jesi li potražio sliku na internetu?«

»Postoje tisuće prikaza crnog žeteoca, i neki od njih nalaze se na ljudskoj koži. Nijedan ne izgleda baš ovako, ali svi su mu slični, ako ti to ima ikakvog smisla.«

»Kako je tvoj izvor došao do ovoga? Čula sam da je izbrisan cijeli

spis vezan za ovu žrtvu.«

Mrtvačnica je bila u neredu nakon incidenta; izgledalo je kao da ovaj čovjek nikada nije prošao kroz njihov sustav.

Čisto obavljen posao.

»Moj prijatelj je entuzijast za tetovaže. Uslikao je ovo svojim mobitelom kad su dovezli truplo.«

»Bravo«, promrmljala je i vratila fascikl. »Dakle, ako pretpostavimo da se radi o nekakvoj bandi - otkud ovom frajeru najbolja moguća pancirka? A što je sa nestankom? Bande nisu tako sofisticirane, nemaju toliko sredstava, niti ih muče trupla palih članova. Ne bi provalili u mrtvačnicu radi toga, a zatim uklonili sve elektronske tragove. Mafija isto tako.«

Eric je žvakao svoju već unakaženu kemijsku. »Ovo je nekakav posao vezan za Vladu. Nije mi jasno kome bi drugome ovo uspjelo.«

Pomislila je na Matthiasov prazni pištolj. »Čula sam da su meci ispaljeni iz četrdesetice.«

»Misliš na metke koje je žrtva primila? Tako je, a evo i dobre vijesti: policija je uzela pancirku, odjeću i čizme kao dokaze, pa postoje dobre šanse da su još uvijek tu.« Kolega joj je uputio pozoran pogled. »Hoćeš li mi sada reći zašto si toliko zainteresirana?«

»Mojoj prostitutki također je prerezan grkljan.« Ali kakve su šanse da su ta dva ubojstva povezana?

»Znači, skupljaš ozljede vrata.«

»Samo sam temeljita.«

»Kako napreduje tvoj članak o toj prostitutki? Ima li kakvih novosti?«

»Radim na nekim stvarima.« »Reci ako trebaš pomoć.« »Hvala, i ti isto.«

Kad je Eric otišao, shvatila je da je ostala skoro sasvim sama u redakciji, i da će joj ubrzo isteći vrijeme za predavanje članka.

Pročitala ga je i nije bila zadovoljna. Osim žrtvinog identiteta, nije dala nikakve nove informacije. Kad je nazvala obitelj, šokirala ju je nezainteresiranost i odbijanje komentiranja.

Kako ti može biti svejedno za smrt vlastite kćeri?

Nije željela predati ovakav članak. Bio je dobro napisan, bez pravopisnih grešaka, ali prava priča se nalazila kod Montyja i njegovih fotografija koje još nije smjela objaviti.

Opsovala je, stisnula *šalji* i zaklela se samoj sebi da će istražiti ovu priču do kraja. Pa čak i ako ne dospije u novine.

Podignula je dvije fotografije na svoj zaslon, jednu uz drugu. Obje su prikazivale slične znakove na truhu. Jedna je pripadala Ceciliji Barten, djevojci pronađenoj u kamenolomu izvan grada prije nekoliko dana... a druga je, prema Montyjevim riječima, pripadala prostitutki.

Ogrebotine su izgledale poput riječi nekog nepoznatog jezika. Bile su identične na objema fotografijama, iako nisu slijedile isti poredak - ipak, to ju je samo još više uvjerilo u Montyjevu upletenost. Ovo je bilo baš savršeno; povezivanje Cecilije Barten i mrtve prostitutke bez očigledne manipulacije.

Što je više razmišljala o tome, bila je uvjerenija da je petljanje sa dokazima Montyjevo maslo. Ako je on *izvor* za novog serijskog ubojicu, kako će se samo zabaviti...

No morala se zapitati i ovo: što će ako više nitko ne umre kao te dvije djevojke? Posao će mu visjeti o koncu. Već je hodao po rubu time što joj je dao ove informacije. Uništavati si izgled laganjem je jednostavno ludo.

A možda je postao neoprezan...

No što je s bojom kose? Prostitutka je obojila svoju praktički trenutak prije smrti, i to u istu nijansu kao Cecilia Barten. To se nije promijenilo između slika. To se uistinu dogodilo.

Što ako je Monty ubojica imitator?

»Kakva ti je situacija s prijevozom?« Kad je Mels poskočila, Tony je prestao pakirati svoje stvari. »Jesi li ti dobro?«

»Da, oprost. Zamislila sam se.«

Prebacio je torbu preko ramena. »Trebaš li ponovno posuditi moga oldtajmera?«

Mels je oklijevala. »Ne smijem te više uznemiravati...«

»Ne brini. Samo me odvezi kući i auto je tvoj ako mi sutra ujutro opet doneseš doručak.« Podignuo je ključeve i zazveckao držeći ih za privjesak sa logom grupe kiss. »Zbilja mi ne treba.«

»Još samo večeras«, ogradila se.

»Još dva peciva s kobasicom i jedna kava, hoćeš reći.«

Nasmijali su se. Ugasila je računalo, uzela Montyjeve fotografije, strpala ih u torbu i primila Tonyja ispod ruke.

»Ti si pravi princ među muškarcima, znaš?«

Osmjehnuo se. »Da, znam, no lijepo je to opet čuti.« »Čuj, poznaješ li ikoga tko se razumije u fotografiju?« »Želiš si dati napraviti portret?« »Govorim o analizi.«

»Aha.« Pridržao joj je vrata. »Zapravo, znam kome se možeš obratiti... možemo se naći s njim na putu kući.«

POGLAVLJE

26

Jim nije očekivao da će tako skoro opet posjetiti mrtvačnicu sv. Franje. Jedna vožnja kroz park pun mrtvaca i spomenika bila mu je dovoljna. Dobra vijest je ta da ovoga puta nije morao umrijeti, i *rigor mortis* njega se nije ticao.

Problem je bio u zatišju na fronti. To je značilo da će morati poći u potragu za Devinom - mrtvi operativac djelovao mu je poput dobre početne točke.

Nije mogao vjerovati da im je ženski demon htio pomoći one noći kad mu je prerezala grkljan. Nakon što je proveo cijeli dan prateći Matthiasa, čekao je da povuče još jedan potez osim doručka. Rekao je Adu da pazi na imanje, a on je došao u ovo carstvo dezinficijensa, zelenih podnih pločica i vaga za izvađene mozgove i jetre.

Želio je dobro pogledati tijelo operativca. U sinočnjem neredu nije stigao obratiti veliku pozornost na truplo - premda nije znao hoće li mu ikako pomoći, ono je bilo jedini trag...

Naravno, pod pretpostavkom da će stići prije izvidničke misije XOps-a. Prva naznaka da nešto ne štima kod mrtvozornika bila je ta da su policajci bili posvuda. Plave uniforme su se razlile podrumom i razgovarale jedna s drugom. Jim se poput duha provukao kroz dvostruka vrata mrtvačnice i našao se pred još jednim čepom od policijskih značaka. Stajali su na recepciji skupa s medicinskim osobljem.

Ova ustanova nekako se pretvorila u mjesto zločina. Kakvo iznenađenje!

»Kad ste došli na posao?«

Stažist kojeg su ispitivali na recepciji prekrizio je ruke na prsima i gladio si kozju bradicu. »Rekao sam vam. Smjena mi počinje u devet ujutro.«

»Jeste li tada stigli?«

»Tad sam prijavio dolazak na posao. Već sam vam rekao... «

Jim je napustio razgovor koji ne vodi nikamo, prošao kroz administrativni dio početka zagrobnog života i našao se u hladnom, kliničkom odjelu. Prošao je kroz vrata s oznakom samo za osoblje. Fluorescentno svjetlo sjalo je nad više nehrđajućeg čelika no što bi se našlo u talionici. Unutra je bilo pet radnih postaja, barem šest dubokih kada i bezbroj vaga.

Redovi pomno zatvorenih hladnjača nalazili su se na suprotnom zidu, kao da se uprava bolnice boji da zombiji doista postoje. Sve hladnjače osim jedne bile su zatvorene. Momci u plavom skupili su se oko njezinih razjapljenih usta, tražeći otiske prstiju četkicama i samoljepljivom trakom. Kladio bi se u bilo što na svijetu da je truplo nestalo. Kakav šok.

Jim je opsovao i prišao policajcima, no nije pronašao ni jedan znak da je Devina bila tu - nakon nje ostajao bi odvratan smrad pokvarenog osvježivača zraka. Ovdje se smrad osjećao samo unutar hladnjače.

Izgleda da su XOps došli i počistili za sobom. Devina nije imala ništa s tim.

»Prokletstvo.«

Progovorio je naglas i nekoliko se policajaca okrenulo prema njemu, kao da očekuju nekog svog prijatelja. Kad su se smrknuli i vratili na posao, Jim je razmišljao da se popne gore i krene u posjet - nije govorio o hitnoj ili internoj njezi u bolnici. Što bi arhandeo Nigel mogao učiniti za njega? Putovanja u Raj nikad mu ranije nisu pomogla, a već je bio dovoljno bijesan i frustriran.

Čitao je oznake na hladnjačama - imena otisnuta na kartice umetnute u vrata.

Naravno, na jednima je pisalo barten, cecilia. Isprva se iznenadio što su njezini ostaci još uvijek tu, no podsjetio je samoga sebe da je isključivo njemu prošla čitava vječnost od dana kad ju je pronašao u kamenolomu. Zapravo je proteklo tek nekoliko dana i ona je postala predmet istrage.

Nijedan caldwellski policajac nikada neće pronaći Devinu i pozvati je na red zbog onoga što je učinila. To je Jimov posao.

Podignuo je ruku i dotaknuo nehrđajući čelik. Prije ili kasnije, majka male Sissy mora dobiti priliku da pokopa svoje dijete, ali njega jednostavno neće zadovoljiti takav kraj priče, hladan poput ovog

mjesta gdje se sada nalazi. Zatvorena ladica u kojoj će do kraja svog života čuvati tugu.

Smrknuo se i nagnuo glavu. Svi instinkti su mu se probudili. Opsovao je i izišao iz laboratorija u hodnik.

Traži, pomislio je... i naći ćeš.

Nažalost, svi se problemi moraju pojaviti u isto vrijeme.

»Znaš li što je meni najdraže u bolnicama?« upitao je Tony.

Mels je hodala uz njega prema velikim automatskim vratima bolnice sv. Franje i čekala da se otvore. »Sigurno ne hrana.«

»*Au contraire* - aparati za slatkiše.« Gurao je ruke u džepove dok su ulazili unutra. Iskopao je mnoštvo sitniša. »Ovdje imaju odličan izbor.«

»Makni svoje kovanice. Danas *ja* častim.«

»Reci mi nešto - zašto nas dvoje nismo par?«

Usiljeno se nasmijala i pomislila kako on zbilja ne želi odgovor na to pitanje. Uostalom, kao ni ona.

Naišli su na gužvu ispred dizala. Medicinsko osoblje i posjetioci čekali su prijevoz. Mels i Tony zastali su pored prvog dizala jer je tu gužva bila najmanja, a nekoliko sekundi kasnije čuli su *bing*. Njihovo dizalo je stiglo i odvelo ih prema dolje.

»Mudro smo odabrali«, rekao je Tony dramatičnim glasom.

Mels se nasmijala dok su čekali da dvojica radnika bolničkog osiguranja napuste dizalo. Ušli su unutra skupa s jednim građevinarom i njegovim pojasom za alat. Bilo je čudo da uopće može hodati sa tolikim čekićima i odvijačima na sebi.

Kad su stigli do podruma, Tony je skrenuo lijevo, a ona za njim. Onaj sa čekićima ih je isprva slijedio, no uskoro je zastao ispred njih i pošao u smjeru zvuka zabijanja čavala i zujanja pila.

»Moramo čekati«, rekao je Tony dok su slijedili putokaze prema mrtvačnici. »Suraj je rekao da će se iskrasti van kad dođemo, ali... «

Zastali su promolivši glave iza ugla.

Plave policijske uniforme bile su posvuda i začepile ulaz u mrtvačnicu.

»Čini se da je istraga još uvijek u punom jeku«, promrmljala je. »Jesi li siguran da se tvoj prijatelj uopće može izvući?«

»Da, pitat ću kako mu ide«, rekao je Tony ripkajući poruku na

svom mobitelu.

Počela je razmišljati o nečemu drugome, a ne o Marrhiasu, i nadala se da će to potrajati.

Sam Bog zna da je automobil i slobodno vrijeme posljednje što joj sada treba. Mogla bi opet završiti u *Marriottu*, gdje bi Matthias lako mogao večerati sa Supervrućom - ili nešto još gore.

Činjenica da posjeduje četrdeseticu ne čini ga zlikovcem. Ona je imala devetku u torbici, pa zbog toga nije osumnjičenik u pola zločina koji su se dogodili u ovom gradu.

»Prokletstvo.«

Tony ju je pogledao. »Ha?«

»Ma ništa, samo sam frusrrirana.«

»Možda će ovo upaliti.« Kad je njegov mobitel ispustio zvuk kanarinca Čičija, pročitao je poruku. »Oh, super. Suraj nas neće iznevjeriti. Pričekat ćemo tamo... Vidi, aparati za slatkiše. Kakvo iznenađenje.«

Nego što, nasuprot mrtvačnice nalazila se soba za odmor sa svim vrstama automata za instant-kalorije. »Planirao si ovo.«

»Ne i ovaj dio s policajcima.«

Ušli su unurra i Tony je počeo proučavari ponudu. Mels je koračala oko stolova prikovanih za pod i ružnih plastičnih stolaca koji su bili slobodni. Bili su toliko odvratni i neudobni da ih vjerojatno nitko nikada ne bi poželio ukrasti.

Sjetila se svog obećanja, izvadila novčanik i počela odbrojavati novčanice od jednog dolara. »Nemoj se suzdržavati. Imam ih dosta.«

»Ovo je samo užina prije večere. Ne volim jesti sam.« Pogledao je preko ramena. »Halo, pobočnice?«

Bilo je tužno što ju je opuštalo biranje procesuirane, masovno proizvedene i potpuno nezdrave hrane.

Očajnički joj je trebao odmor. I privatni život.

»Jesi li donio odluku?« upitala je začuvši dreku pile u hodniku.

»Možeš se kladiti.«

Sedam dolara kasnije... i Tony je imao kolekciju vrećica čipsa i čokoladica.

»Sad si ti na redu«, rekao je.

»Ja se ne mogu podičiti takvim metabolizmom.«

Tony se protrljao po trbuhu. »Ne mogu ni ja.«

Odabrala je jednostavne M&M bombone, uspomenu iz djetinjstva, no ponestalo joj je novčanica. Kopala je po džepovima i pronašla nešto kovanica. Tražila je one od dvadeset i pet centi, a potom se sledila...

»Što je?« upitao je Tony sa svog stolca. Zar je to čahura u njezinom džepu?

No sjetila se kad ju je uzela u ruku - garaža na onom imanju, Harley sa vrelin motorom, Matthias koji laže... i još nešto... Još *netko*...

Osjetila je oštru bol u glavi i zaustavila sve misaone procese... ostalo je samo uvjerenje da je tamo vidjela nešto važno. Ali što?

Davala je sve od sebe, no njezin mozak jednostavno nije mogao povezati stvari. Što se više trudila, više ju je boljelo.

»Mels?«

»Dobro sam. Stvarno. Samo mi je malo pao šećer.«

Tony je kimnuo i otvorio vrećicu čipsa. »Malo šećera nikad nije loša stvar.«

Prišao im je visok tip u bijeloj kuti. »Hej, žao mi je što ste čekali.« Tony je ustao i rukovao se s njim. »Suraj, kako si?«

Mels se pribrala i vratila čahuru u džep.

»Žao nam je što te odvlačimo od posla«, rekla je kad su se skupili oko stola.

»Danas nisam ni mogao previše raditi«, osmjehnuo se Suraj, a zubi su mu bljesnuli pri kontrastu sa prekrasnom, tamnom kožom. »Policija nas cijeli jutro rešera zbog tijela koje je nestalo iz mrtvačnice.«

»Što nam još možeš reći?« upitao je Tony kroz hrskanje čipsa.

»Neslužbeno, to je onaj koji je pronađen u hotelskom podrumu protekle noći.« Suraj je slegnuo ramenima i sjeo na narančasti stolac, baš kao da je njegovo dupe dobro upoznato s tom neudobnošću. »Ne znam puno. Došao sam u podne, tad mi počinje smjena. Policija je bila posvuda. Rick je bio prvi na udaru - on je otkrio da je tijelo nestalo. Krenuo ga je izvaditi da započne obdukciju, ali ništa. Nema tijela, a mrtvac nije mogao sam izići. Nijedan alarm nije se oglasio, a baš i nije lako sakriti truplo - ne možeš ga samo prokrijumčariti ispod ruke. Osim toga, ovdje? Oči su posvuda. Sigurnosne kamere, ljudi... Čudno.«

»Je li se ovakvo što ikada dogodilo?« upitala je Mels.

»Ako jest, onda se dogodilo prije mog vremena. Ja sam ovdje tek

nekoliko godina. Prava misterija.«

»Hoćeš li nam javiti kad budeš mogao dati izjavu?« ubacio se Tony.

»To će morati šef, ali ja ću vas izvještavati neslužbeno koliko god budem mogao. A sad, kako vam mogu pomoći?«

Tony je pogledao Mels kad je uzeo novu vrećicu čipsa i ponudio je Suraju. »Dakle, Suraj nije samo dobar u svom poslu. Ima smisla i za fotoanalizu, i zato mislim da će ti moći pomoći.«

Suraj se ponovno osmjehnuo. »Ja sam majstor u tri stvari - još znam raditi i odličan *tikka masala* od piletine.«

»S *naanom* od češnjaka«, dodao je Tony. »Savršenstvo.«

Mels je izvadila Montyjev fascikl. »Prije no što pogledaš... ne smijem ti reći tko mi je i u kojem kontekstu dao ove fotografije.«

»Želiš reći kako moram zaboraviti da sam ih ikada vidio.«

»Tako je.«

Dok je Suraj pregledavao fotografije, Mels se smrkнула i gledala oko sebe. Ponovno joj se javio osjećaj da je netko gleda. Žarilo ju je po zatiljku i šake su joj se grčile. No nije bilo nikoga na vratima, niti u hodniku. Nitko nije vrebao iza Tonyjevih aparata za slatkiše, niti ispod stolaca i prikovanog stola.

»Poznat mi je ovaj slučaj«, rekao je Suraj listajući fotografije. Tony se nagnuo da bolje vidi. »Ovo je prostitutka koju su pronašli u motelu - prepoznao sam odjeću. No kad su je doveli, nije imala ove oznake po trbuhu.«

»O tome se i radi«, rekla je Mels budeći svoju paranoju. »Službene fotografije tijela ne pokazuju ništa, ali ove, koje su navodno uslikane prije no što je došao službeni fotograf, pokazuju te oznake. Želim saznati jesu li ove fotografije namještene na neki način.«

Suraj ju je pogledao preko stola. »Imaš li fajlove za ove fotke?«

»Ne, dobila sam samo otisnute primjerke, i to je sve.«

»Smijem li ih na trenutak odnijeti u laboratorij? Tamo imam mikroskop.«

Mels mu se približila. »Policija ne zna ništa o ovim fotografijama, i nisam sigurna što će njihov vlasnik napraviti s njima.«

»Dakle, tišina.«

»Ali znam da neću ometati pravdu... naravno, ako dođe do roga. Nedavno sam ih dobila, i sve mora biti u skladu sa zakonom.«

»Ali vjerojatno ne želiš da ih ja skeniram na svoje računalo i

analiziram, zar ne?«

»Radije ne bih pravila kopije, pogotovo ne elektronske.«

»Dobro, dosta toga ćemo saznati ako ih stavim pod mikroskop.«

Suraj je ustao. »Daj mi deset minuta i vidjet ću što mogu učiniti.«

Kad je Suraj otišao, Tony se počeo zabavljati bacanjem praznih pakiranja u koš za smeće. Mels se protrljala po vratu i promislila o onome što je pronašla u svom džepu.

»Poznaješ li možda nekoga tko se razumije u balistiku?« upitala je.

»Zapravo i poznajem. Što imaš?«

Mels si je masirala sljepoočnice. »Sad imam glavobolju.«

»Nisi još uzela hranu, a kamoli išta pojela.«

»Mudro zboriš, prijatelju.« Ustala je i krenula prema slatkišima.

»Itekako mudro.«

POGLAVLJE

27

Dok je Jim stajao ispred sobe za odmor nasuprot mrtvačnice, bilo mu je itekako jasno da nevidljivost ima svoje prednosti — ipak, nekoga može i stajati glave.

Prepoznao je trenutak u kojem je Mels Carmichael ušla u Medicinski centar sv. Franje, i s obzirom na broj policajaca u ustanovi, nije ga iznenadilo što je odmah krenula na mjesto koje je on već posjetio. Nažalost, osjetio je i Devinin odraz negdje u blizini, no nije znao gdje točno.

Tad je vidio one fotografije.

Za razliku od novinarku, njezinog vječito gladnog prijatelja i lika u liječničkoj uniformi, Jim je znao što znače one oznake — znao je i tko ih je stavio tamo, kao i tko ih je izbrisao sa tijela.

Rune na koži prostitutke bile su iste kao i rune na trbuhu pokojne Sissy. Jezik, oznaka, možda čak i poruka. Ono što Devina ureže lako se uspije izbrisati — ipak se koristila trodimenzionalnom slikom da prekrije svoje obličje leša koji govori.

Brisanje uopće nije nemoguće...

Kad je tip sa bolničkom iskaznicom izišao iz prostorije, Jim je krenuo za njim u laboratorij, usprkos činjenici da ne može učiniti baš ništa. Osim toga, ostaviti novinarku samu nije baš najpametnija stvar na svijetu.

Ali zašto bi Devina gubila vrijeme na ubijanje neke nebitne žene? Čovjek bi pomislio da je prezauzeta brigom za daljnji tijek igre — a ona prostitutka očigledno nije bila djevica, i tako nije mogla poslužiti kao zaštita za demoničino zrcalo...

Boja kose. Plava boja kose. Ravno isfenirana kosa, nešto kao Sissy... Kakve su šanse... »Prokletstvo!«

Lik u uniformi zastao je usred mase policajaca i okrenuo se — Jim je podsjetio samoga sebe da nevidljiv nije isto što i nečujan.

Išao je za njim niz hodnik i slijedio ga u ured pun raznih tehnoloških naprava. Stao je uz bijelu ploču sa rasporedom punim imena, datuma i procedura. Kad je zazvonio telefon, lik se smeo i Jim je poželio iskopčati žicu iz zida da se kopile ponovno usredotoči.

Ali čemu? Već je znao tko je kriv, a ljutit je i na sebe i na Devinu...

Jim se smrknuo. Nešto mu je sinulo. Kad je jutros razgovarao s Adrianom, anđeo je spomenuo da je popričao s novinarkom na nekom mjestu zločina.

Kakva jebena slučajnost.

Prošlo je dobrih pola sata kad se ovaj dignuo od mikroskopa te krenuo k novinarki i njezinom nezasitnom prijatelju. »Kakva je presuda?« upitala ga je.

»Dobro, prvo kvake. Bez samog digitalnog spisa, ili skeniranja fotografija, ne mogu ti dati sto posto... «

Buka iznad njihovih glava natjerala ih je da zaštite oči kad su komadići prašine počeli padati između kvadratnih ploča stropa.

»Koliko već traju ovi radovi?« upitao je Tony uz odvratu cvilež pila.

»Oduvijek.« Suraj je složio fotografije na stol.

»Zaboravimo sad ograđivanja. Reći ću vam što mislim. Prema onome što sam vidio pod mikroskopom, čini se da nije bilo nikakvog retuširanja — no to nam ne govori mnogo jer imam samo fotografije na papiru. Neki ljudi jako su spretni i znaju izvesti vrlo sofisticirane stvari sa slikama ako imaju dobru opremu.

Mels je duboko udahnuo. »Pa, hvala ti... «

Suraj je podignuo ruku. »Čekaj, nisam gotov. Vidio sam to truplo. Imalo je osip na području trbuha, ali ove fotografije očigledno to ne prikazuju. Sjećam se i tog uzorka — isti je pronađen na djevojci koju su ostavili u kamenolomu... «

Zvuk glasan poput grmljavine zabrujao je stropom i kao da je nešto ogromno palo na pločice iznad njih. Posljednja stvar koju je Jim vidio prije nego je nastao pakao bilo je Melsino lice koje gleda prema nebu. Jednu sekundu kasnije, ogroman komad stropa otrgnuo se od svojih šipki i potpornja, te ostao visjeti o samo jednoj niti. Zanjihao se ravno prema Mels.

Jim se bacio u akciju, pojurio naprijed i gurnuo je sa narančastog stolca na sigurno. Njegova leđa i ramena primila su većinu udarca.

Oštri su se bridovi zaboli u njega i počeo je krvariti dok su ostali vikali i bježali u zaklon.

Bol ga je natjerala da se otkrije, no to nije bio njegov najveći problem. Pogledao je kroz tamnu rupu u stropu i susreo nečije oči... oči građevinskog radnika osvijetljenog svjetlom što je dopiralo iz sobe za pauze. Nešto nije bilo u redu s čovjekom koji je čvrsto stajao na krovnim gredama s rukama na bokovima.

Oči su mu bile crne kao Pakao.

»Devina«, prosiktao je Jim.

Građevinski radnik odjednom se primio za prsa i pao naprijed sa čudnovatom gracioznošću. Drške alata za njegovim pojasom lelucale su iza njega poput kose nekog modela ispred ventilatora.

Jim je još jednom pritrčao u pomoć i jedva uhvatio čovjeka jer su opuštena tijela, iako lakša, mnogo nezgrapnija od komada stropa.

Glasovi su dolazili iz svih smjerova, no Jim se nije obazirao na to. Bio je prezauzet spuštanjem onesviještenog radnika na pod — osjetio je i Devinin brzi nestanak.

»Bože mili«, rekla je Mels i čučnula.

Oštar lakat odgurnuo je Jima ustranu. Muškarac s bolničkom iskaznicom počeo je opipavati radnikovo bilo. Jim se maknuo s puta.

»Jim Heron.«

Jim je pogledao u novinarku koja je zurila u njega ustajući s poda. Kvrugu, pomislio je dok ga je fiksirala pogledom.

»Onda, objasni ovo«, nije odustajala, nimalo poljuljana činjenicom da je skoro izgubila glavu. »Ne poriči. Vidjela sam tvoju sliku na dosta mjesta.«

»Ja sam njegov brat blizanac.«

»Ma nemoj.«

Doktor je podignuo glavu. »Neka netko nazove devet-nula-nula i kaže im da smo ispred mrtvačnice.«

Matthiasova djevojka odmah se pokrenula i smireno izvršila naređenje. Potom se vratila svom kolegi s posla koji je usprkos drami uspio otvoriti jedan Snickers i počeo mljackati.

»Jesi li dobro?« upitala ga je.

»Bilo je blizu«, promrmljao je zureći u dramu koja se odvijala ispred njega.

Mels je ponovno pogledala Jima, no tad je zgrčila lice i počela si

masirati sljepoočnice kao da ju boli glava.

Stvari su se tada već postale uobičajene. Došlo je još građevinskih radnika, bolničkog osoblja, osiguranja i nekoliko policajaca koji su čuli udarac.

Kad su radnika koji je propao na njih napokon stavili na nosila, otvorio je oči. Bile su nebeskoplave, a ne crne. Nikakvo iznenađenje.

Čovječe, ta ženka demona itekako je imala muda. Ako je konvencionalna teorija o višoj sili istinita, onda onaj Veliki gore zna što se događa u svakom trenu, na svakom mjestu ove planete — od najmanjeg propupalog pupoljka, od pera u krilima vrapca... pa sve do velikih građevinskih radnika koji upadaju u sobe velikih bolnica jer su malo opsjednuti.

Bez sumnje, Devina je željela da ta gromada stropa padne na Mels. To bi jako poljuljalo igru; Matthias se napokon povezao s nekom ženom, a onda ona mora umrijeti?

Savršena pozadina za donošenje odluka.

A Jim je mislio da je Devina odjednom nešto pretiha?

Maknuo se od gužve i postao nevidljiv. Mels će vjerojatno pomisliti da je jednostavno otišao. Ipak, ostao je blizu i pazio na novinarku

— morao je priznati da je zadivljen. Bila je zbilja žestoka, odgovarala je na pitanja bolničkog osiguranja, pazila na svog prijatelja i tipa s mikroskopom, pomagala pri kontroliranju gomile dok su onog ozlijeđenog čovjeka na nosilima iznijeli iz prostorije.

Tu i tamo pogledala bi oko sebe, kao da traži nekoga, no na kraju je morala opisati svog *spasitelja* osiguranju bolnice sv. Franje. Nije im spomenula nikakvo ime, jer zapravo nije ni znala tko je on.

Što se ticalo Matthiasove novinarku, on je samo jako sličio jednom mrtvom čovjeku. To je to. Smiješno, no koliko god se Jimu nisu sviđale metode njegovog bivšeg šefa, morao je priznati da zbilja ima besprijekoran ukus što se tiče suprotnog spola.

Morat će dati sve od sebe da spoji ovu ženu i Matthiasa, i to čim prije. Ne samo što će mu tako biti lakše štititi ih, nego tko zna... kad se nađe na raskrižju, Matthias će morati odabrati put.

Što više vremena provede uz tu ženu... to bolje za sve.

Mels se pitala gdje je nestao Jim Heron kad su ona i Tony napokon dobili dopuštenje da odu.

»Sreća pa sam imao hrane«, rekao je njezin prijatelj kad su se vratili dizalu koje ih je dovelo u podrum. »Već je osam sati.«

»Da«, pritisnula je gumb za gore.

Tonyjeva ruka našla se na njezinom ramenu. »Jesi li dobro?«

Duboko je udahnula kad su krenuli prema višim katovima. »Nemoj me to pitati dok ne dođemo gore. Između automobilske nesreće i ovoga što se upravo dogodilo, bojim se da me čeka još jedan udarac. Stvari se uvijek pojavljuju utroje.«

»To je samo praznovjerje.«

»Nadam se da si u pravu.« Sad je samoj sebi bila glupa što se jutros brinula zbog slomljenog nokta i mrlje od kave. Ovaj niz katastrofi teško se može riješiti odstranjivačem mrlja i rašpicom za nokte...

Nakon nekoliko trenutaka, napokon je progovorila: »Tony, treba mi još jedna usluga.« Bože, zar će to zbilja učiniti?

»Reci.«

»Sjećaš se kad sam te pitala poznaješ li ikoga tko se kuži u balistiku? Treba mi analiza jedne čahure.«

»Naravno, poznajem par tipova koje možemo nazvati. Kad želiš to učiniti?«

»Treba mi što prije.«

»Nazvat ću ih i vidjeti tko ti je voljan pomoći.« »Spašavaš mi život.«

»Nema šanse. Onaj lik iz podruma pravi je junak.« »Nemoj biti strog prema sebi.«

Kad su stigli na recepciju bolnice, izišla je van i... vidi, vidi, tko je to? Jim Heron, ili njegov brat blizanac, čekao je naslonjen na zid, izgledajući neupadljivo poput nekoga tko je visok dva metra i kao od brda odvaljen.

Stavila je ruku na Tonyjevo rame i vratila mu ključeve automobila. »Kući mogu taksijem, u redu?«

Njezin se prijatelj smrknuo. »Ja te mogu odvesti — nije mi daleko.«

»Vratit ću se u redakciju...«

»Već je kasno i već smo doživjeli vrašku noć.«

To je istina — moguće je da će ostatak noći vrtjeti scenu skore smrti u svojoj glavi. No nije smjela propustiti priliku da popriča sa svojim superjunakom koji se našao u pravo vrijeme na pravome mjestu.

Mels je poljubila svoga prijatelja u obraz. »Vidimo se sutra.«

Tony joj je poželio laku noć i krenuo prema vratima. Izvadio je mobitel i Mels je pomislila kako vjerojatno naručuje hranu, zbog čega joj je iz nekog razloga postao još draži.

Okrenula se i susrela Heronov pogled. Zaključila je da ju ne smije zavarati njegov nonšalantni stav. Već i sama njegova veličina bila je blago prijeteća, a opaki izraz lica također nije obećavao med i mlijeko. No nije se bojala dok mu je prilazila. Nema šanse da je ovaj frajer Jimov brat blizanac.

Nije joj bilo jasno zašto se kretao na javnome mjestu kad ga netko može prepoznati, baš kao što je ona to učinila.

»Mislila sam da si otišao«, rekla je.

»Ne, bio sam tu cijelo vrijeme.«

»Imaš li nekog posla u bolnici?«

»Može se reći.«

»Osiguranje želi razgovarati s tobom.« »Siguran sam da želi.«

Utihnulo je, a ona je čekala da joj kaže još nešto. Nije dobila ništa. Samo je stajao i gledao je u oči, baš kao da je spreman ostati tu narednih stotinu godina.

»Trebala bih ti zahvaliti što si mi spasio život«, promrmljala je. »Nema potrebe. Nisam sentimentaln.« »Pa, izgledaš kao da mi želiš nešto reći... « »Matthias te treba.«

Podignula je obrve i brzo odmaknula pogled. Dobro ga je čula, no promrmljala je: »Molim?«

»Možeš li poći sa mnom? On je u hotelu.«

Mels ga je ponovno pogledala. »Bez uvrede, ali nemam namjeru nikamo ići.« Zapravo ju uopće nije bilo briga je li se uvrijedio. »Ako te smijem pitati, što je on tebi?«

»Stari prijatelj kojem pokušavam pomoći. Već dugo nije baš dobro, ali kad god govori o tebi, osjetim da ima nade.«

Samo je trepnula. »Ne poznaje me ništa bolje no što ja poznajem njega.«

»Je li to uopće bitno?«

Mels se grubo nasmijala. »Da... bitno je.«

Taj *blizanac* Jima Herona samo je odmahnuo glavom. »Čuj, već sam godinama zabrinut za njega. Ide glavom kroza zid, ne zna što bi i kamo bi, traži svrhu i smisao, a ja sam baš takva šupčina koja će

učiniti sve da dovede nekoga tko će mu pomoći pronaći tu svrhu i smisao.«

»I misliš da sam ja ta osoba?«

»Ne. Znam da si ti.«

Još jednom se nasmijala. »Pa, trebao si vidjeti s kim je jutros doručkovao.«

Frajer je opsovao. »Pogodit ću. Brineta s nogama do vrata.«
»Zapravo, da... Tko je ona?«

»Problem.« Prošao je rukom kroz tamnoplavu kosu. »Molim te, poslušaj me. Zbilja trebam tvoju pomoć. Ne smijem o detaljima, no Matthias i ja zajedno smo služili nekih dvadeset godina, i ne moram ti reći što život napravi od ljudi. Ti si novinarka i ljudsko biće. Možeš izvući zaključak. Njemu treba... razlog za život.«

Pomislila je na pištolj zataknut za Matthiasov pojas. Sjetila se kako se privio uz nju dok su stajali na parkiralištu *CCJ-a*.

Uskoro ću otići.

»Ako misliš da je opasan po samoga sebe, trebao bi se obratiti službama koje se i bave time. Žao mi je, ali ja to ne mogu...«

»Molim te.« Oči su mu sjajile, ali ne od suza. Njihova svjetlost posjetila ju je na izlazak sunca nad oceanom. »Predaleko je došao da bi sada sve izgubio.«

Čovječe, kao da ju je hipnotizirao zjenicama. Imala je osjećaj da je već jednom ranije gledala u te oči...

Glavobolja se vratila. Zatvorila je oči pitajući se ima li neku tabletu protiv bolova u torbi. »Zašto uopće misliš da sam ja ikakvo rješenje za njega?« No čim je to izgovorila, sjetila se povezanosti koju su osjetili i odmah joj je bilo jasno o čemu govori ovaj Heron ili tko već. »Ne bih mu trebala biti toliko važna.«

Bolje reći, on *njoj* ne bi trebao biti toliko važan. Bio je naoružan. Boravio je u istom hotelu u kojem su nekoga ubili...

»Ali važna si mu.«

Mels je smrknuto pogledala u Jima. »Budi iskren. Jesi li me slijedio ovamo?«

»Jesam. Htio sam porazgovarati s tobom, ali nisam bio siguran kako da ti priđem, a da ne umreš od straha.«

»To ti je uspjelo«, suho je rekla. »Samo si mi spasio život.«

»Onda mi na neki način duguješ, zar ne?«

Morala se nasmijati. »Ne mogu vjerovati da se pozivaš na to.«
»Kao što sam rekao, učinit ću sve što mogu da ga spasim.«
»Da ga spasiš? Zanimljiv odabir riječi, gospodine Herone.«
Frajer je prestao govoriti, a ona je samo gledala njegovo lice.
»Kvragu i sve.« »Pristaješ?«

Okrenula se i krenula prema izlazu. Očekivala je da će ju slijediti prema taksijima koji su čekali uz nogostup. Tako je i bilo.

»Reci mi nešto, gospodine Herone — tako se zoveš, zar ne? Jim Heron.« Nije odgovorio, no nije ni morao. »Vjeruješ li da loša sreća uvijek dolazi utroje?«

Kad se taksi zaustavio ispred njih, Heron joj je pridržao vrata. »Ne znam za brojeve, ali meni sranje uvijek dolazi u obliku izvjesne brinete.«

Mels je još jednom opsovala i progurala se pored Herona. Ušla je u taksi.

POGLAVLJE

28

Matthias je u tami bio sasvim sam. Nije to bio mrak koji vlada prostorijom bez osvjetljenja, ili seoskim putem usred noći, pa čak ni kad zatvoriš oči i pokriješ se dekom preko glave.

Ovo je bio mrak koji ti se uvuče pod kožu i ispuni sav prostor između tvojih molekula, koji ti zagađuje meso i počinješ se raspadati. Izgubiš svoju prošlost i budućnost, plutaš u ljepljivoj otopini jada i očaja.

Ipak, činilo se da nije bio sam u toj užasnoj tamnici.

Drugi su se poput njega grčili u bestežinskoj praznini, njihovi glasovi su se miješali s njegovim dok su svi zajedno raspuklim, suhim ustima preklinjali za milost. Ponekad bi dobio posebnu pažnju. Čudovišta su se svojim velikim pandžama primala za njega i trgala mu meso. Rane koje bi zadobio zacjeljivale su istog trena, i umjetnost mučenja kretala bi iznova.

Vrijeme nije imalo smisao, kao ni starost. Znao je samo da se nikada neće spasiti.

Dobio je ono što je zaslužio.

Vječnu nagradu za život kakav je vodio; zavrjedio je svoje mjesto u Paklu pomoću grijeha koje je počinio na Zemlji, no ipak je smatrao nepravednim što se sada našao tu. Ali kakva korist od toga? Njegova preklinjanja za slobodom bila su neosnovana, a ionako ga nitko nije slušao.

Dobio je priliku smrtnika i odabrao svoj put.

No sam Bog zna, borio bi se protiv samoga sebe, postupio bi drugačije, promijenio bi posljedice koje su odnijele toliko života — uključujući i njegov, ali da je barem uspio takvo što uraditi...

Bio je zarobljen u tami, mučen s grešnicima kakav je i sam, napušten i prepušten očaju kakvoga ne mogu dočarati ni najgore noćne more... kap je pretila čašu, emocije su ga preplavile i...

»Matthias?«

Probudio se uz vrisak, glava mu je poletjela naprijed s jastuka, a ruke pojurile kao da se bore s nekim.

No ispred njega nije bilo nikoga. Nitko se nije uhvatio ukoštac s njim.

Bilo je to tek svjetlo.

Mels... njegova prekrasna Mels stajala je u prigušenoj svjetlosti kupaonice, pored njegovog kreveta. Imala je kaput i torbu prebačenu preko ramena, kao da je upravo došla s posla... njezin izraz lica nije bio ravnodušan, već vrlo zainteresiran.

Ružan san, rekao je samome sebi. Samo ružan san...

Vraga je to bio san!

»Matthias«, nježno je rekla. »Jesi li dobro?« Isprva mu nije bilo jasno zašto ga to pita. Da, imao je noćnu moru, ali...

Sranje, zar on to *plače*?

Obrisao je lice dlanovima, sišao s kreveta i uz ispriku se uputio u kupaonicu. *Plače* pred njom? Jebeno prekrasno. »Daj mi samo minutu.«

Zaključao se unutra, podupro se rukama o umivaonik i pognuo glavu. Otvorio je vodu da se čini kako unutra ipak nešto radi, a ne da samo prikriva kakva je pičkica. Pokušavao je odagnati uvjerenje da je ono bio samo san koji se nije stvarno dogodio.

Nije upalilo.

Pakao koji je vidio jest sjećanje, a ne noćna mora. Ruke su mu se počele tresti.

Nije pomoglo umivanje hladnom vodom, kao ni grubo brisanje ručnikom. Naposljetku je morao izići van. Ako ostane samo malo duže, Mels bi mogla pomisliti da se objesio o vlastiti remen.

Kad je izišao, vidio ju je kako sjedi na stolcu pored prozora, pognute glave kao da provjerava treba li možda skratiti nokte.

Bio je svjestan da je odjeven samo u majicu i bokserice koje je kupio u hotelskoj trgovini, te da se njegove izranjavane noge itekako vide. Brzo se vratio ispod pokrivača.

»Iznenaden sam što si došla«, tiho je rekao stavljajući sunčane naočale.

»Takozvani brat Jima Herona doveo me taksijem i pustio unutra.«

Proklet bio Jim Heron, pomislio je Matthias.

Mels je slegnula ramenima kao da zna da je bijesan. »Znaš li što?«
»Što?«

»Uopće ne vjerujem da su blizanci. Mislim da on jest Jim Heron, i da je iz nekog razloga lažirao vlastitu smrt — mislim da ti znaš zašto.«

Usljedila je stanka tijekom koje je bilo očito kako ona sada čeka da Matthias popuni praznine, ali njegov mozak se isključio. Nije želio da se ona druži s tim tipom, niti da ostaje sama s njim — nije vjerovao nikome. Pogotovo ne kad je ona u pitanju.

»Trebao si se naći s njim kad sam pronašla onu garažu, zar ne?«

»Komplicirano je. Što se tiče njegovog imena, nije na meni da pričam tu priču.«

»Rekao mi je da ste bili zajedno u vojsci.« Opet je čekala da joj pojasni. »Očigledno je da se osjeća odgovornim za tebe.«

Dok se prošlost vrtjela ispod pokrivača amnezije, barem joj nije morao lagati. »Sve mi je u nekakvoj izmaglici... « Pogledao ju je. »Drago mi je što si došla.«

Nastala je duga stanka. »Hoćeš li objasniti zašto si maločas bio toliko uznemiren?«

»Mislim da mi ne bi povjerovala.«

Malčice se nasmijala. »Nakon proteklog dana i pol, puno mi je lakše vjerovati.«

»Zašto?«

»Sve je nekako... pogrešno. Prečudno je, vjeruj mi.« Gledala je u njega kao da mu mjeri temperaturu, tlak i otkucaje srca s druge strane sobe. »Porazgovarajmo, Matthiase. Moraš se otvoriti — ako mi ne možeš dati svoja sjećanja, možeš mi barem reći kako si.«

Zatvorio je oči. Osjećao se kao da nema izlaza — nije joj mogao odgovoriti, a nije ju želio ni ignorirati.

Naposljetku je promrmljao: »Što bi ti učinila kad bih rekao da vjerujem u Pakao? Ne samo iz religioznih uvjerenja, nego zato što sam bio tamo — i mislim da sam sada poslan natrag da izvršim neki zadatak.« Čovječe, kako je samo šutjela. »Ne znam kakav zadatak, ali saznat ću. Možda sam dobio drugu priliku — a možda je nešto sasvim drugo... «

Još tišine.

Otvorio je oči i pogledao ju. »Znam da zvuči ludo, ali... probudio sam se gol na Jimovom grobu, i mislim da su me tamo stavili. Sve prije

toga mi je praznina, a imam osjećaj da trebam nešto učiniti, da sam s nekom svrhom došao natrag... i da nemam cijelu vječnost pred sobom.«

Mels je maknula kosu s lica i pročistila grlo. »Praznina je uzrokovana tvojom amnezijom.«

»Ili možda time što mi je zabranjeno sjetiti se. Kunem ti se... bio sam u Paklu. Bio sam zarobljen tamo sa mnoštvom drugih ljudi, i svi smo patili. Zauvijek.« Protrljao se po prsima i ostavio lijevu ruku da mu počiva na srcu. »Znam da je tako, u srcu znam da je tako. Kao što znam da smo se ti i ja trebali sresti one noći, i da trebamo biti zajedno. Da, to je ludo, van svake pameti, ali ako zagrobni život ne postoji, zašto onda toliki ljudi vjeruju da postoji?«

Mels je odmahнула glavom. »Ne znam odgovor na to.«

»Drago mi je što si ovdje«, rekao je.

Što je dulje čekala s odgovorom, to je njemu bilo jasnije da je pretjerao... no tad se tužno osmjehnula.

»Moj je otac vjerovao u Raj i Pakao, i to ne samo u teoriji. Ironično, s obzirom na život kakav je vodio. No s druge strane, možda se osjećao kao da je osobno odgovoran za >bijes Božji< i njegovo provođenje na Zemlji.«

»Išao je u crkvu?«

»Svake nedjelje. Mogao si naviti sat po tome. Možda je mislio da će se tako iskupiti za svoje, recimo... tjelesne načine ispravljanja ponašanja.«

»Ništa ti tu neće pomoći.«

Kad ga je naglo pogledala, poželio je opsovati. Ma bravo — sad će misliti da joj je stari u Paklu. »Htio sam reći... «

»Napravio je i mnogo dobrih stvari. Spašavao je žene i djecu iz užasnih situacija, štitio je nevine, brinuo se da ljudi dobiju baš ono što zaslužuju.«

»To bi mu onda trebalo pomoći.« Kakav jadan komentar. »Čuj, nisam htio reći...« »U redu je.«

»Ne, nije. Ne znam što govorim.« Podignuo je ruke. »Nemoj me slušati. Imao sam odvratnu noćnu moru... Nemam pojma.«

Lažljivac. Prokleti lažljivac. Svejedno, vidio je suptilne znakove opuštanja kod nje. Ramena joj više nisu bila toliko napeta, polako je disala — i shvatio je da se laž isplatila. Sto posto.

»Zvao se Thomas«, rekla je. »Svi su ga nazivali >Carmichael<. Bio mi je sve na svijetu — divila sam mu se. Željela sam biti kao on. Oh, Bože! Nemam pojma zašto ti ovo govorim.«

»U redu je«, nježno je rekao, nadajući se da će ona nastaviti govoriti ako on bude tih i miran.

Ništa od toga. Prekinula je priču, i iznenadio se koliko je žarko želio da nastavi. Razgovarao bi o bilo čemu; o namirnicama koje kupuje, je li demokratskog ili republikanskog uvjerenja, što misli o teoriji relativnosti.

Ali čovječe, detalji o njezinoj prošlosti. Njezinim roditeljima? To ga je najviše zanimalo.

»A što je s tvojom mamom?«

»Sada živim s njom — zapravo, otkako je tata umro. Nekako je... napeto. S tatom sam imala puno više zajedničkoga. A s njom? Osjećam se poput slona među porculanom. Ona nije nimalo slična njemu.«

»Možda su upravo zbog toga i funkcionirali zajedno. Suprotnosti se privlače... i tome slično.«

»Ne znam.«

»Kako je on... «

»Umro? U automobilskoj nesreći. Bio je u potjeri u policijskom autu, a na vozilu počinitelja pukla je guma. Tata je naglo skrenuo da se ne sudare, no proklizao je i udario ravno u prikolicu smetlarskog kamiona. Morali su ga izrezati iz vozačevog sjedala.«

»Strašno mi je žao... «

»Meni isto. Svaki dan mi nedostaje, a iako ga nema, još uvijek ga pokušavam zadiviti. Znam da to nema smisla.«

»Mislim da bi bio ponosan na tebe.«

»Nisam sigurna. Caldwell je malo mjesto.«

»On je ordinirao u Caldwellu.«

»Ali nije bio drugorazredni novinar.«

»Pa, s obzirom na to kako si se ponijela prema meni, kako bi itko mogao posumnjati da si dobro ispala? Bila si jako ljubazna prema jednom strancu.«

Mels se zagledala u njega. »Smijem li biti iskrena?«

»Uvijek.«

Šutjela je neko vrijeme. »Ne osjećam se kao da si mi stranac.«

»Ni ja«, nježno je rekao. »Osjećam se kao da te poznajem cijeli

život.«

»Nemaš sjećanja.«

»Sad mi i ne trebaju.«

Pogledala mu je ruke i sasvim podrezane nokte. »Čuj, moraš mi reći što je s onim pištoljem... «

»Rekao sam ti. Dobio sam ga od Jima onog dana kad smo se vidjeli u garaži. Uzeo sam ga jer sam se osjećao nesigurnim dok sam nenaoružan.«

»Dakle, Heron je živ, i bila sam u pravu kad sam rekla da laže.« Pogledala ga je u oči. »Moram znati.«

Protrljao se po licu. »Da, tako je — ali neka ti bude jasno; razlozi zbog kojih se pravi mrtav su njegov problem, a ne moj. Nisam umiješan u ta sranja, i ne namjeravam biti.«

Malčice je pošutjela, i naposljetku kimnula. »U redu, hvala što si mi rekao. Valjda mu mogu oprostiti. Ipak mi je večeras spasio život.«

Matthiasove ruke zatresle su se kao da žarko žele zgrabiti onaj pištolj. »Spasio te? Kako?«

Dok je sjedio na krevetu, odjednom je poprimio izgled jako opasnog lika. Tijelo mu se napelo, a lice ispunilo zaštitničkim gnjevom zbog kojeg je izgledao spreman na sve -ili skoro sve, samo da obrani nju.

Mels se meškolljila na stolcu. Osjetila je kako ju opet privlači.

»Kako te spasio?« režao je Matthias.

»Pa... «

Dok je tražila riječi, otkopčala je kaput i spustila ga preko stolca. »Bila sam u bolnici sv. Franje. Morala sam provjeriti nešto za posao. Tamo su bili neki građevinski radovi, i to baš na katu iznad nas. Neki tip stajao je nad nama, i strop valjda nije mogao izdržati njegovu težinu. Cijela je gromada pala dolje - a ovaj Heron se pojavio niotkuda i zaštitio me tijelom. Uhvatio je cijelu težinu zida, iako sam Bog zna kolika je. Tad je radnik pao dolje kroz rupu. Rekla bih da je pretrpio srčani udar. Trebali smo se naći s jednim tipom koji radi u mrtvačnici, i taj isti tip odmah je radniku počeo davati umjetno disanje. Bilo je zaista bizarno.«

Matthias je duboko udahnuo, kao da mu je laknulo. Vjerovala mu je baš zbog takvih reakcija, usprkos svemu ostalome.

Mels je odmahнула glavom. »To je bila samo bizarna nesreća koja je mogla završiti puno gore, no zbilja sam imala sreće što se on našao tamo.«

»Smijem li te zamoliti za uslugu?«

»Naravno.«

»Dođi.« Pružio joj je ruku. »Ne zato što namjeravam nešto pokušati s tobom. Samo želim...«

Mels je odmah ustala i premjestila se na rub njegovog kreveta, naginjući se prema Matthiasu. Primio ju je za ruku i pogladio palcem po zglobu. Jednostavni pokret ruke učinio je da se osjeća dragocjenom kao nikad.

»Drago mi je što si došla«, ponovno je rekao. »I meni.«

Skinula mu je sunčane naočale s lica, i spustio je pogled kao da mu je teško što ga uopće gleda.

»Rekla sam ti da se ne trebaš sramiti.«

Nervozno se nasmijao. »Zbog čega?«

»Zbog svog izgleda.«

Podignuo je pogled. »Što ako bih ti rekao da nije problem u tome?«

»U čemu je onda?«

»Nisam siguran da želiš odgovor na to.«

Nagnula se nad njega i prešla prstom preko ožiljaka na njegovim sljepoočnicama i obrve nad slijepim okom. »Volim istinu.«

Tiho je opsovao. »Prokletstvo, ženo... ubijaš me.«

»Ne ubijam.«

Matthias je na trenutak sklopio oči, kao da negdje duboko u sebi traži samokontrolu. »Znaš li zbog čega se u ovom trenutku najviše kajem?«

»Zbog čega?«

»Zbog toga što te nisam ranije poznavao. Tako sam mogao... « »Što si mogao?«

Dok joj je gledao u usnice, osjetila je potrebu da ih poliče. Kad je učinila baš to, on se promeškoltio u krevetu kao da njegovo tijelo treba nešto od nje.

Odjednom je u sobi postalo jako vruće.

»Želim voditi ljubav s tobom, Mels. Ovdje i sada. Zapravo, želio sam to cijelo vrijeme. Čim sam te vidio u bolnici... osjetio sam to.«

Dobro, možda bi neka druga žena mogla glumiti sramežljivost i čednost, no Mels nije bilo do igrice.

»I ja to želim.« Bože, nije to valjda izgovorila naglas? »Čuj, već dugo nisam, a sve mi je ovo ogromno iznenađenje... Osjetila sam nešto drugačije u jednom trenutku... «

Morala se malčice nasmijati. »Čim sam te udarila autom.«

Ponovno ju je primio za ruku i počeo gladiti. »Hvala ti«, rekao je. »Za što?« »Ne znam.«

Nije bila sigurna da mu vjeruje. »Zar zbilja misliš da si neprivlačan?«

»Upravo si me vidjela u boksericama.«

Mels je odmahнула glavom. »Ja nisam jedna od onih plitkih žena čiji muškarci moraju imati samo mišiće i ništa više. Postoje mnogo važije stvari.«

»Možda, ali sam poprilično siguran da želiš muškarca koji se može seksati s tobom.«

Mels je zinula, pa zatvorila usta, a potom opet zinula.

»Upravo tako.«

Sranje. To joj je vjerojatno trebalo pasti na pamet jer je vidjela ožiljke na donjem dijelu njegovog tijela...

»To je to, Mels. Jedini razlog zašto te nisam odmah zaskočio je taj što ne mogu... Jednostavno ne mogu.« Frustrirano je mahnuo slobodnom rukom. »Znaš li što je još gore? Bio sam s mnogo žena.«

Zaboljelo ju je u prsima. »Prije ozljede...«

Kimnuo je. »Baš to sjećanje mi se moralo vratiti, zar ne?«

Još jedan udarac u prsa. »Sjećaš li ih se?«

»Da, i mrzim to. Dao bih svaku besmislenу ševu za samo jednu noć s tobom.«

Dotaknuo ju je po licu vršcima prstiju i prešao joj palcem preko usnica istim laganim dodirom kakvim joj je maločas gladio zapešće. »Odrekao bih se svih njih. Osjećam se kao prokletnik jer sam napokon pronašao nekoga poput tebe, a prekasno je. U tome je stvar. Prekasno je za mene... i zbog toga me ubijaš. Kad te pogledam, kad vidim kako se krećeš, kad se osmehneš ili udahneš — ja svaki put malo umrem. Svaki put, Mels.«

Zapekle su je suze u kutevima očiju. Srce joj je zatitralo od nekog nepoznatog osjećaja.

»Sviđalo ti se kad si me ljubio?« rekla je.

»Nije. Obožavao sam to. Želim to raditi baš sada. Želim... želim ti raditi i druge stvari, želim učiniti da se osjećaš dobro. Ali ne mogu postići ništa više od toga — iako je to meni sasvim dovoljno, znam da u jednom trenutku, možda večeras, sutra ili za tjedan dana... tebi neće biti.«

Utisnula mu je poljubac u dlan. »Mislila sam da odlaziš.« »Odlazim. Ovo je bio samo retorički primjer.« Možda. Ali barem joj je dao malo nade, a nada joj je odjednom postala potrebna poput zraka. »Mels, ja...«

Nagnula se i prekinula ga usnicama. Njegove su isprva bile ukočene, ali ne zadugo. Ubrzo se počeo kretati uz nju, davati i uzimati. Lizati i grickati. Ponestalo joj je daha kad se napokon odmaknula od njega. »Ubuduće nemoj odlučivati umjesto mene, dobro?«

Prsa su mu se nadimala i padala tolikom brzinom da se uzбудila gledajući ga.

»Ne treba mi seks da bih bila sretna s tobom«, rekla mu je. »To mi zbilja nije toliko važno... «

Skočio je na nju i pritisnuo ju o madrac, obasipajući ju dubokim poljupcima. Kad je njegovo tijelo pokrilo njezino i njegov jezik prodro u njezina usta da ih ispuni, shvatila je koliko su beskrvni bili svi muškarci prije njega.

Vrelina je eksplodirala u njoj, a krv joj je divljala kroz vene između otkucaja srca, i to sve prije nego što ju je počeo svlačiti.

POGLAVLJE

29

Kad su stvari u sobi postale previše vruće, Adrian je polako izišao u hodnik, ali bez da je otvorio vrata. Jim mu je prepustio dadiljanje dvoje ljubavnika i otišao dalje čim je doveo novinarku u hotel. Sve je to bilo u redu, no pornići uživo mu se nisu sviđali - osim ako osobno ne sudjeluje. No bio je itekako voljan dati paru dovoljno vremena bez Devine. Zatvorio je oči, položio dlan na vrata i zapečatio sobu. Ne samo ulaz, nego i cijelu unutrašnjost, uključujući i kupaonicu.

Naslonio se na tapete i gurnuo ruke u džepove. Sad je shvatio zašto Jim puši. To pomaže pri ubijanju vremena kad nemaš ništa pametno za raditi.

Matthias je tako jadno kopile, pomislio je. Ipak, ima i gorih stvari od mlohavé ćune. Takvo nešto se obično dogodi kad namjerno nagaziš na minu, bombu ili što već. Kad si razneseš opremu, ne možeš očekivati da ćeš uspjeti nategnuti svoju žensku...

Neka žena izišla je iz dizala na drugoj strani hodnika, vukući za sobom kćer od nekih pet ili šest godina. Mama je izgledala kao da je upravo preživjela rat - ili redaljku s izbacivačima. Kosa joj je bila neuredna, pognuta ramena opterećena vrećicama i jednim koferom na kotačiće što ga je vukla za sobom kao bezvoljnog psa. No djevojčica je bila živahna kao prskalica, skakutala je, trčkarala i vikala glasićem koji bi mogao razbiti staklo. Ili učiniti da ga ti sam poželiš razbiti vlastitom glavom.

Adrian je gledao kako prolaze pored njega ne skidajući svoju nevidljivu krinku. No nije dugo potrajalo — djevojčica je osjetila njegovu prisutnost. Usporila je i stala, gledajući ravno prema njemu.

»Hajde, Liza«, rekla je mama. »Idemo dalje.«

»Mama, ovdje je anđeo... «

»Nije.«

»Jest! Ovdje je anđeo.«

Djevojčica ga je gledala očima boje lješnjaka velikima kao automobilske gume sve dok je iscrpljena mama nije odvukla dalje.

Mamica je u pravu, pomislio je.

Nije se osjećao poput anđela baš nikada u svom životu — Eddiejeva smrt otjerala je i ono malo odgovornosti koju je osjećao prema tom nazivu. Mrtvi kurvin sin bio je standard kojemu je stremio. On je bio pošten i dobar. On je bio kompas...

Više nije mogao biti miran. Odgurnuo se od zida i krenuo prema dizalima. Pritisnuo je gumb za dolje i vrata su se otvorila istog trena. Dizalo nije otišlo nikamo otkad su majka i kći izišle iz njega. Učinio se vidljivim na putu prema dolje, popravio je kosu u zrcalima i poravnao kožnatu jaknu.

Ništa mu nije pomoglo. Problem je bio u njegovom izrazu lica — izgledao je kao da će nekome odgristi glavu.

Ding!

Vrata su se otvorila i izišao je van. Krenuo je prema šanku. Nažalost, to mjesto nije privlačilo klijentelu kakvu je najviše volio; nije bilo polugolih gotičarki sa osmijesima punim antidepresiva i koljenima koja se lako otvaraju — no to ne znači da neće pronaći svoju dobrovoljku. Sjeo je u jedan mračan kut i pustio svoju potrebu za seksom neka zrači iz njega.

Tko bi rekao, svaka žena koja je ušla unutra je pogledala prema njemu.

Konobarica koja je prethodne večeri poslužila njega i Jima došla je istog trena. »Bok.«

Osmijeh joj je bio pospan i nimalo profesionalan. A tek kad joj je pogled skrenuo prema onome što je on imao za pokazati — naravno, nimalo skrivena erekcija.

»Što želiš da ti donesem?« rastegnula je.

Bila je zgodna, ali samo zato što je mlada. Koža joj je blistala, kosa joj je bila bujna i zdrava, tijelo zategnuto. Ako malo bolje pogledaš, shvatit ćeš da dvadeset godina i dvadeset kila kasnije neće biti ništa posebno, no njega je ionako zanimala samo sadašnjost.

»Imate li ikad pauze u ovom kafiću?« prigušeno je upitao.

»Da«, zabljesnula ga je osmijehom. »Imamo.«

»Kad?«

»Za deset minuta?« »Gdje te mogu imati?«

Usnice su joj se razdvojile kao da joj fali zraka. »Gdje me želiš...«

»Ovdje i sada.« Pogledao je oko sebe. »Priuštili bismo gostima pravu predstavu.«

Odmjerio ju je od glave do pete, zamišljao kako ju jebe sprijeda, kako su joj noge omotane oko njegovih bokova, a kurac ulazi i izlazi iz nje dok on gleda...

Dobro, teorija ga nije baš uzbuđivala — ali u tome je razlika između pornjave i prave penetracije. Njemu je trebala prava penetracija.

Razgovor s konobaricom oko Plana bio je tih i brz, no nije se radilo o poslovnoj transakciji. Ona nije kurva, nego prava žena vrele krvi koja se želi dobro pojebati. Baš kao i on.

Adrian je nakon dogovora napustio kafić. Tijelo mu je brujalo od uzbuđenja, no srce mu je bilo ledeno poput mesarske hladnjače. Otišao je u hotelski *wellness* niz otmjene stube, kako su se i dogovorili. Njegovi koraci odjekivali su o mramorni strop, a miris eteričnih ulja, morske soli i minerala nagnao ga je da diše na usta, a ne na nos.

Kihnuo je kad je napokon sišao. Barem nije morao ulaziti u *wellness*. Ako ovo sranje toliko jako miriši kad stojiš vani, kako je tek kad uđeš unutra? Vjerojatno bi mu se otopili sinusi. Opet je skrenuo lijevo i prošao pored bijelog zida ukrašenog crno-bijelim fotografijama polugolih žena u geometrijskim pozama. Vrata na kraju hodnika bila su obilježena diskretnim znakom samo za osoblje, i nestrpljivo je čekao, udišući zrak koji mu je začepljivao pluća.

Sranje. Nije mogao disati.

Njegova konobarica otvorila je vrata i povukla ga za ruku. »Ovuda.«

S druge strane nalazio se sasvim drugačiji svijet. Nije bilo slika ni glatkih zidova, nego samo stare, gole cigle i raspukli pod. Ionako nije došao uživati u prizorima — barem ne prizorima hotelskog interijera.

Pogledala ga je preko ramena i mahnito mu se nasmiješila, kao da se nikad tijekom smjene nije ovako dobro zabavila. »Ako nas itko vidi, ti si moj bratić iz drugog grada, može?«

»Dobro.« Nadao se da ih nitko neće uloviti usred posla, jer tu curu nije namjeravao samo ljubiti.

Slijedio ju je u prostoriju za osoblje koja je bila u potpunom rasulu. Torbe i odjeća bili su rasuti po pokućstvu, a mješavina mnoštva

različitih parfema stopila se u ustajali miris zbog kojeg je unutra bilo nepodnošljivo vruće. S druge strane su se nalazila još jedna vrata što su vodila u još jasniji hodnik koji je očigledno bio slijepo crijevo hotela.

Taj je prostor baš kao skladište; redovi stolaca za bankete bili su složeni skoro do stropa, a šuma mjedenih nogu i crvenih sjedala poslužila im je kao zaklon.

»Imamo petnaest minuta«, rekla je i zagrlila ga oko vrata.

Adrian je uzeo njezina usta kao što je namjeravao uzeti ostatak njezinog tijela, grubo i duboko. Njegov jezik pružao se tražeći njezin. Zarila mu je nokte u jaknu i jednom ga nogom obujmila oko kuka. Podignuo joj je suknju grubim rukama. Nosila je čarape koje su u kafiću izgledale doista profesionalno, no zapravo ih je bila pričvrstila halterima ispod kojih je nosila tange.

Zgrabio je čvrsto i visoko dupe. Okrenuo ju je od sebe. Kosa joj je zavijorila kad ju je pribio o znojan cigleni zid. Spustio se na koljena i ugrizao je za guzu, skidajući joj tange.

Želja za seksom koju je osjećao nije imala nikakve veze s njom. Ona je bila tek živuća inačica sprave za vježbanje, nešto čime će se riješiti nervoze i u što će pretočiti svoju frustraciju i tugu.

Budući da se tako lako dala odvesti, ljubiti i još dosta stvari, imao je osjećaj kako joj ovo nije prvi put da dopušta ovakvo iskorištavanje.

Možda je i on njoj služio za istu svrhu.

Sa tangama oko gležnjeva i suknjom preko Adrianove glave, krenuo je na nju odostraga. Uzimao ju je ustima, penetrirao jezikom. Bila je ukusna, a njezin vrući spolni organ bio je jako gladak i mokar od njegovih usnica, mirisan i čist, kao da jako drži do sebe.

Nakon što je nekoliko puta svršila — nije znao koliko, jer ga nije bilo ni briga — ustao je i zamijenio im mjesta tako da on stoji sa leđima uza zid. Tad se ona namjestila kao da će mu pušiti; spustila se na koljena i nalakiranim noktima počela otkopčavati njegove hlače. Zaustavio ju je u tom sjajnom naumu. Primio ju je za bedra i namjestio oko svojih bokova.

Nije želio njezina usta na sebi.

Previše je osobno, koliko god čudno to zvučalo.

Sledio se taman kad je htio ući u nju.

Jim Heron stajao je nasuprot njih sa rukama prekriženim na

prsima. Bio je vidljivo bijesan.

Savršen tajming. Jednostavno savršen.

No nije namjeravao stati. Jaja su mu se napela kao šake, a vrh kurca prijetio je eksplozijom. Slegnuo je ramenima i prodro u ženu. Ako Jim želi gledati, neka samo izvoli. Neka se i pridruži ako hoće. Ovo potonje bilo je malo vjerojatno jer je Jim izgledao kao da će ga zgromiti.

Svejedno.

Zatvorio je oči i prepustio se glatkom nabijanju koje mu je pružilo utjehu već mnogo puta.

Bože, Eddie mu je nedostajao do bola.

Šest katova iznad njih, Matthias je bio kao pušten s lanca. Dok je ljubio Mels, otkopčavao je jedan po jedan gumb na njezinoj svilennoj bluzi. Tanka se tkanina razmaknula, otkrila mekanu kožu i pamukom pokrivenne grudi koje su ga izbezumile. Već mu je bilo previše. Zvukovi iz njihovih usta, uzburkano disanje, odjeća koja pada posvuda — i prizor njezinog tijela. Kretala se uz njega u valovima koji su privili te grudi uz njegova prsa i približili im kukove.

Želio ju je ljubiti posvuda, a namjeravao je početi odmah — i to sa njezinim vratom. Spustio se prema blagom luku njezine ključne kosti i stavio ruku točno ispod njezine dojke, prelazeći palcem preko košarice grudnjaka. Htio je samo malo izazivati, ali ni to nije potrajalo.

»Oh, Bože«, govorila je dok ju je dodirivao.

Zvuk njezinog stenjanja natjerao ga je da zastane i sabere se. Zario je glavu u njezinu kosu dok se pokušavao svladati. Potreba da ju potroši je bila toliko snažna da se prenerazio. Nije poznao samoga sebe dovoljno kako bi znao da tu djevojku neće ozlijediti.

Sad više nije bilo povratka.

Grudnjak je nestao za tren oka. Otkopčao ga je i divio se njezinim ružičastim bradavicama i blijedim oblinama.

Zastenjao je. Barem je mislio da je taj zvuk došao od njega. Možda se pantera uvukla u spavaću sobu?

Pognuo je glavu i uzeo jednu bradavicu u usta, obavijajući to jezikom. Nije ni drugu ostavio samu. Nije mogao. Njegovi prsti štipkali su i nježno vrtjeli malenu ukrućenu bradavicu — neka malčice pričeka, uskoro će doći...

Njezina bedra raširila su se kao da joj srž upravlja svim pokretima,

a ne njezin um — ono što ju je činilo ženom sada je htjelo sve što on može dati.

Ili ono što bi joj želio dati, kad bi mogao. Sranje.

Usprkos njezinom trljanju o njegovu zdjelicu, usprkos ludoj vrelini u njegovoj krvi, njegovo tijelo nije moglo odgovoriti kao što bi muško tijelo trebalo. Nije imao tvrdnu erekciju, ni dignuti kurac oko kojega bi mogla obaviti usnice kao zahvalu za ono što će primiti za sekundu ili dvije.

Preplavila ga je tuga, prijeteći da će sva divota prestati. No jedan njezin uzdah bio je dovoljan da se on vrati u sedlo. Ništa od toga nije bilo bitno. Htio je da se ona dobro osjeća, pa kad zagusti na red dolazi kreativnost. Podignuo je glavu i zagledao se u njezino rumeno lice i divlje oči. Kosa joj je bila razbacana po jastuku, valovita i raskošna, a obrazi su joj bili boje Božića.

Bila je doista nevjerojatna.

Gledajući je u oči, kleknuo je između njezinih raširenih nogu. Tada, u trenutku prije no što su stvari postale ozbiljne, sjetio se kakav je nekad bio — snažan i moćan, sa tijelom jednako dominantnim kao njegova volja.

Sada je bio sretan što još uvijek ima potkošulju na sebi.

Ona je mogla ponuditi sve, a on ništa, i usprkos tome ga je željela.

U tom trenu — on se zaljubio u nju.

Pomak u njegovom srcu i duši nije imao nikakvog smisla, no logika osjećaja bila je toliko uvjerljiva, a središte njegovih prsa odjekivalo je toplinom koja nikad ranije nije bila tu. Nisu mu bili potrebni detalji da zna kako je svoj život proveo u složenoj svireposti, a sada je tu stajao potpuno odjeven, ali ipak gol. Prihvaćala ga je zbog onoga što je iznutra, a ne zbog njegovoga izgleda ili nečega što ne može izvesti.

To otkrivenje promijenilo je njegove misli i prebacilo tempo u jednu mnogo sporiju brzinu od one kojom ju je bacio na madrac.

Sad se kretao polako i s namjerom. Otkopčao joj je hlače i povukao patentni zatvarač bez imalo žurbe. Spustio je glavu i utisnuo poljubac negdje na pola puta između njezinog pupka i razumnih, no ipak strašno seksi pamučnih gaćica.

Kome treba glupa čipka i usrani saten? Njemu je sasvim dovoljan obični pamuk, dokle god je ona ta koja ga nosi.

Čovječe, poželio ju je sisati kroz gaćice.

»Sad ću te svući«, rekao je glasom koji obećava svašta.

Ponovno je onako zastenjala i maknula glavu ustranu, a sve to gledajući kako ju on svlači. Jednu je ruku prinijela ustima i ostavila je tako.

Matthias ju je primio za ruku i stavio joj prste u usta. »Siši ih za mene — da, tako... «

Učinila je kako joj je rekao, uvlačeći obraze i provlačeći jezik između svog kažiprsta i srednjeg prsta.

»Ovako?« upitala je nakon što ih je izvadila van.

Morao je zatvoriti oči. Ili to, ili će se onesvijestiti...

Zamišljao je svoj kurac u tom toplom, vlažnom hvatu, i njezinu glavu na njegovim kukovima kako ide naprijed-natrag dok se on prepušta uvlačenju.

»Prelijepa si«, rekao je bacivši joj hlače preko glave na pod. Vrijeme je za posao.

Usnicama je prelazio preko ruba njezinih gaćica dok su mu prsti pratili jezik laganim dodirom. Skinuo je komadić pamuka s nje povlačeći ga preko njezinih dugih nogu.

To mu je bilo najbolje seksualno iskustvo u životu — vodio je ljubav s njom samo svojim usnama.

Sve je podređeno toj djevojci — kako se osjeća, što voli, koliko daleko je može gurati dok ne dosegne vrhunac... i bilo je predivno. Nije namjeravao prestati. Obuhvatio ju je dlanovima i podignuo joj bokove, spreman da tako ostane zauvijek.

Našao je način da uđe u nju.

Ukočio je jezik i izravnao ga. Ulazio je u nju izmjenjujući prodiranje i lizanje. Brže. Dublje. Jače. Želio je da se raspada nad njim, da svršava pod njegovim jezikom, da dostiže vrhunac i polako se smiruje do kraja njegovog života.

»Daj mi što želim«, naredio joj je. »Daj mi što mi treba.«

Stavio si je prste u usta, navlažio ih i zabio unutra. Izvrsno. Pogotovo kad je svršila i kad su njezina stiskanja i pulsiranja prolazila kroz njega, baš kao da i on svršava uz nju.

Napokon je bilo gotovo, pa je zastao da dođe do daha. Ležala je tamo sasvim prepuštena, prsa su joj se nadimala, tijelo se opustilo, a koža rumenjela. Trebalo joj je malo vremena da dođe k sebi. Nekoliko je puta pokušala progovoriti, ali nije mogla.

Osjećao se poput pravog muškarca.

»To je bilo... nevjerojatno.«

Više je prela nego govorila, a i njemu je bilo savršeno.

Kad se osmjehnuo, Matthias se osjećao malčice zlobno — ne na pokvaren, nego na muževan način, kao kad žena koju želiš leži gola na tvom krevetu i ti joj namjeravaš pružiti još malo pozornosti.

»Bi li htjela da nastavim?« mračno je upitao.

POGLAVLJE

30

Jim je stajao u podzemnom hodniku spreman prebiti svog pomoćnika na mrtvo ime. No da bi to učinio, prvo je potrebno oguliti konobaricu s njega, a nekako mu se nije dalo prići im toliko blizu. Jebeni kreten. Doslovno jebeni.

Da, ova njegova vesela eskapada Jima je još više razbjesnila. Došao je u *Marriott* prebiti ga zbog onih fotografija prostitutke - i umjesto da anđela pronađe gdje ga je i ostavio, ispred Marrhiasove sobe, gdje ga je pronašao? Nabijao je konobaricu u istom hodniku gdje je sinoć Devina ubila onog operativca.

Kao da Jim već nije imao dovoljno problema.

One forografije, one proklere forografije...

Adrian mu je rekao da je bio na mjestu zločina sa Mels - i sada se ona pojavila sa fotografijama ženske žrtve prerezanoga grkljana kojoj je kosa bila obojena u plavo. Govorila je o nekim runama što su joj bile ispisane po rrbuhu, i odjednom su nestale.

Anđeo je morao biti razlog rog nestanka.

Gospodin Brisač treba odgovarati.

Pogledao je Adriana u oči te ga izazvao da nastavi sa jebanjem - i kurvin sin je to učinio.

Konobarica se zabavljala kao nikada u životu, barem prema onome što je Jim vidio. Zabacivala je glavom i kosom, grčila ruke oko Adrianovog vrata. Jim se na trenutak sjetio i nekih svojih seksualnih pothvata — ali misao mu je zastala na onom najgorem i najbeznačajnijem od svih.

On i Devina. Ženka demona i njezini podanici iskorištavali su ga i zlostavljali u njezinom Zdencu duša. Nije imao pojma zašto se sjetio tog sranja. Nije se radilo o seksu; to je bilo mučenje i ništa drugo, a sam Bog zna da je bio dobro obučen za to.

No slike su i dalje prebivale u njegovim mislima i podsvijesti poput

smrada kojeg se ne možeš riješiti.

To nije imalo nikakvog smisla. I prije su mu lomili kosti — njegovim neprijateljima to i jest cilj. I prije su ga sjekli — objesili su ga za noge i tukli kao vreću za boks... i da, u Budimpešti su ga strpali u prtljažnik automobila i ostavili da umre u nekoj pustopoljini nakon što su ga prepustili na milost i nemilost keserima.

Konobarica je naposljetku zastenjala kao što žene obično čine kada ne glume; nije to bio proračunati, umiljati zvuk koji služi da muškarac sam sebe počne smatrati bogom seksa. Ovo je bila prava stvar, kada žena svršava toliko snažno da više nije ni svjesna svog životinjskog stenjanja.

Dok se bacakala, Adrian ju je držao u rukama kao da uopće nema težinu, a ona se za njega držala kao zalijepljena. Njihovi pokreti bili su tako usklađeni — on ju je nabijao u sve bržem ritmu, a ona se trzala dok ga je primala i uživala u tome. Jim ih je gledao misleći kako bi trebao biti uzbuđen, kako bi im se trebao htjeti pridružiti. U najmanju ruku, trebao bi i dalje biti bijesan. Umjesto toga, panika se javila negdje na rubovima njegove svijesti; sjećanja na ruke pribijene uz tijelo, raširene noge i odsjaj znoja iznad njegove gornje usnice.

Okrenuo je glavu, ali ne zato što je htio ubiti Adriana od bijesa, niti zato što je bio zgađen ili posramljen prizorom ispred sebe. Želudac mu se prevrtao. Ruke koje su izvadile cigarete lagano su se tresle, a zvuci Adrianovog orgazma natjerali su ga da zatvori oči.

Naravno, napaljeno kopile krenulo je ispočetka bez potrebe za oporavkom.

Jim nije smio zapaliti cigaretu dok žena ne ode.

Savršeno.

Kad su napokon završili, Adrian je spustio djevojku na tlo i dopustio joj da nasloni glavu na njegova prsa. Dok ju je gladio po kosi, bio je jako daleko od nje. Zapravo se činilo kao da je cijelo vrijeme, osim dok je svršavao, bio na nekom erotskom autopilotu.

Zašto se uopće trudio?

Konobarica je pogledala na sat, sabrala se i cmoknula Adriana u usta. Primila ga je za ruku i velikim potezima kemijske olovke ispisala svoj broj na njegov dlan. Potom mu je preklopila prste preko broja kao da mu daje vrijedan dar. Pogledala ga je i odskakutala prema kuhinji.

Adrian je brzo zakopčao hlače. »Prije no što mi se počneš obraćati svisoka, zaštitio sam cijelu sobu čarolijom. Dobro su.«

Jim je zapalio i teško uzdahnuo, oštro ispuhujući dim iz usta. »Što bi Eddie rekao na ovo?«

Adrianove ledene oči bile su smrknute. »Molim?«

»Čuo si me.«

Adrian je upro prstom u njega. »Da više nikada nisi zaigrao na tu kartu...«

»Što bi on mislio da te nađe tu kako usred posla jebeš neku žensku?« Jim je prevrnuo cigaretu među prstima i zagledao se u njezin užareni vrh. »Nije uopće izgledalo kao da uživaš, tako da nisi s dobrim razlogom odstupio s dužnosti.«

Valovi gnjeva i ustajali zrak miješali su se između njih, a bijes drugog anđela bio je toliko snažan da je postao izvor svjetlosti.

»Reći ću ti ovo jednom«, započeo je, »i samo jednom... «

»Eddie ne bi bio baš zadivljen ovim ponašanjem...«

Napad je bio tako brz da Jim nije imao vremena baciti cigaretu. Kad ga je Ad primio za vrat objema rukama, upaljena mu je cigareta ispala ravno u ovratnik košulje.

Ipak, opekotina mu sada nije bila nikakav problem.

Svojim je rukama prekinuo Adrianov grabež i uspio ga udariti glavom ravno u nos. No činilo se kao da ni Adrian uopće više nema osjećaja boli - samo mu je zabio desnu šaku u uho. Pao je u stranu i dočekao se na naslagane stolce. Okrenuo se za sto osamdeset stupnjeva i opet bacio na Adriana, koji je pronašao stabilan položaj i čekao da se pretvori u šampiona Ultimate Fighta.

Veliki dio Jima priželjkivao je krvavu borbu s Adrianom, i bilo je teško djelovati moralno nadmoćno kad se osjećao da bi mogao odraditi sto pedeset rundi protiv te glupe muške kurve.

Jedan udarac u jednjak okončao je cijelu stvar.

Jim se pravio kao da nalijeće na njega svom snagom, a Ad je bio toliko bijesan i nabrušen da je pao na foru. Nije se potrudio da zaštititi trbuh, i Jim se pognuo — bio je toliko brz da nije ostalo vremena za blokadu, a letio je dovoljno nisko da dohvati i jaja.

Kopile će pjevati visoke tonove poput Justina Timberlakea.

Adrian je posustao i sklopio ruke oko prepona taman tri sekunde prekasno da zaštititi muda.

Jim je istresao zgnječenu cigaretu iz košulje. Imao je opekotinu na ramenu, no to nije bilo ništa u usporedbi sa zvonjavom u njegovim ušima.

Pitao se je li zadobio potres mozga. Sada mu nipošto nije trebao još jedan tip s demencijom.

Stao je iznad Adriana i grlenim mu glasom rekao: »Znam što si napravio.«

Adrian je spustio jedno koljeno na pod. »Naravno. Gledao si to.«

»Prostitutka. Rune na njezinom trbuhu. Ti si ih izbrisao s nje, zar ne?«

Adrian je počeo blebetati, no psovke nisu služile ničemu.

»Bit ću kristalno jasan.« Jim mu se unio u lice. »Ako mi ikada više prešutiš neku informaciju, izbačen si iz ekipe — a ne dopusti li Nigel, sam ću se pobrinuti za to. Jesi li me shvatio?«

To nije bilo pitanje.

Kad je Adrian podignuo pogled, izgledao je kao da mu je netko zapalio dvije bengalke u lubanji. Jima to uopće nije zanimalo. Ako baš želi, mogao se pretvoriti u vulkan. To su njegovi uvjeti, i radit će tako — ili nikako.

Kad je Ad napokon progovorio, riječi su bile hrapave jer se još uvijek borio sa dotokom zraka u pluća nakon onog udarca u jaja. »Misliš li da je Devina... to učinila zašto što će ti *tako pomoći*?«

»Ne radi se o tome.« Jim je odmahnuo glavom. »Ne smiješ mijenjati ovu igru...«

»Dobro, znači da sam šupak zato što sam ti pokušao pomoći...«

»Moram znati sve što ona radi.«

Ad je sjeo i protrljao se po licu. »Ma daj, pokušava ti sjebati glavu zato što nju ne želiš jebati. Tome dodaj neku jednadžbu iz fizike i riješit ćeš misterij jebenog univerzuma. Znaš to i sam. Zašto su onda detalji poruke toliko bitni?«

»Ako ne mogu vjerovati tebi, onda ne znam gdje sam.«

»Ako ti se ona uspije uvući pod kožu, izgubili smo i tebe i Eddieja.«

Nadjačavali su jedan drugoga logikom i osjećaji su polako nestali iz priče, ostavivši za sobom obostranu iscrpljenost.

»Prokletstvo«, dahnuo je Jim i sjeo do Adriana. »To bi bilo to.«

Jim je izvadio svoj Marlboro iz džepa. Kutija je bila zgužvana, a nekoliko cigareta sasvim zgnječeno i neupotrebljivo. Pronašao je

jednu koja je bila dovoljno ravna i čitava.

Kad je zapalio, pogledao je mjesto na kojem se sve odvijalo. Slabost koju je osjetio u tim trenucima jest još jedan razlog da mrzi svog neprijatelja.

Adrian ga je pogledao. »Eddie bi s tim runama postupio isto.« »Ne, ne bi.«

Oči su mu opet otvrdnule. »Poznavao si ga tek nekoliko tjedana. Vjeruj mi — uvijek je činio ono što treba, a sve povezano sa Sissy Barten tvoja je Ahilova peta.«

»Zadržavanje informacija... «

»Možemo li već jednom prestati... «

»... ono je najbliže zločinu što ljudi poput nas imaju.«

»... i vratiti se na posao?«

Kad su se temperamenti ponovno užarili, kao da je netko vratio dva lonca na štednjak, Jim je opsovao. Vidiš, to je problem. Nema Eddieja, nema suca da dosudi prekršaj i vrati ih u igru. Nema glasa razuma.

Ad je na neki način bio u pravu. Jim je malčice opsjednut onom Sissy, i Devina je bila dovoljno pametna da to primijeti. No nakon godina provedenih na terenu, jedina stvar u koju se Jim pouzdavao — jednako kao u svoje mogućnosti — bile su informacije. Informacija je bila njegovo najbolje oružje i najotporniji štit protiv neprijatelja. Ako pronikneš u njihovo razmišljanje i djelovanje, njihove lokacije i kretanja, možeš osmisliti strategiju.

»U ovoj igri ne postoji čvrsto do«, rekao je Jim nakon nekoliko trenutaka. »Borim se na pijesku protiv neprijatelja koji pod svojim štiklama ima tvrdi beton. Ionako smo u govnama, još se moram brinuti što mi ti filtriraš informacije iza leđa.«

Adrian mu je uputio smrtno ozbiljan pogled. »Nisam te pokušavao sjebati. Kunem ti se.«

Jim je izdahnuo i opsovao. »Vjerujem ti.«

»Neće se ponoviti.«

»Dobro.«

Nisu se zagrlili za pomirbu, no Jim je smatrao da si mogu dodijeliti zlatne zvjezdice. Ova svađa prošla je mnogo bolje od one uz cestu. Eddie ih je tada morao razdvojiti. Činilo se da napreduju.

»Još jedno pitanje.«

Adrian ga je pogledao. »Pucaj.«

»Što je pisalo?«

Zavladala je tišina i Jim to nije protumačio kako dobar znak. Da... ako netko poput Adriana bira riječi, to zbilja sluti na loše.

»Želiš li pobijediti?« uzvratilo je anđeo protupitanjem. »Ne govorim samo o ovoj rundi, nego o cijelom prokletom ratu.«

Jim je suzio oči. »Da. Želim.«

Isuse, shvatio je da govori istinu.

»Onda nemoj tražiti da prevodim. Ništa dobro neće se izroditi iz toga.«

Jim je odmjeravao svog partnera u napetoj tišini. Adrian ga je gledao ravno u oči, bez pretvaranja i proračunatosti, a bio je miran kao da cijelim svojim ogromnim tijelom moli Boga za točan odgovor.

Sranje. Želja za saznavanjem detalja pekla ga je više od najgore žgaravice... no bilo je teško raspravljati sa smrtno ozbiljnim anđelom.

»Dobro, neka bude pošteno«, grubo će Jim.

Mels je u Matthiasovoj sobi opušteno ležala na krevetu. Noge su joj se malčice grčile i bila je više nego oduševljena.

Osjećala se kao da je upravo odradila savršeno uspješnih sat vremena u teretani, a nakon toga nevjerojatan sat joge, i sve završila sa posjetom *wellnessu* koji se bavi dubokom masažom i refleksologijom.

Zatim je sjela na sladoled ukrašen vreloom čokoladom i Lindtovim pralinama.

Blaženstvo. Čisto blaženstvo. Najbolji seks u njezinom životu, iako zapravo nije bio seks...

Matthias je ležao sklupčan pokraj nje, sa jastukom ispod glave i malenim, samodopadnim osmijehom na strogom licu. Pogledala ga je i iznenadne suze su je zapekle u kutevima očiju. Bio je tako velikodušan prema njoj, nije tražio ništa zauzvat, činio se zadovoljan samo zato jer se ona osjeća dobro.

»Što nije u redu?« riho je upitao brišući jednu suzu palcem. »Jesam li te povrijedio?«

»Ne, Bože, ne... samo sam... « Bilo je teško objasniti da će se on osjećati nedoraslo - to je bilo posljednje što je htjela nakon svega što je učinio za nju. »Slučajno sam... malo osjećajna.«

»Ma nemoj. Znaš točno u čemu je problem.« Glas mu je bio postojan i odmjeren. Čvrstom rukom gladio je njezinu kosu. »I možeš mi reći.«

»Ne želim pokvariti trenutak«, šmrcala je. »Bilo je tako savršeno.«

»Čemu onda suze?« Matthias je okrenuo vrh prsta tako da ona može vidjeti svjetlucavu kapljicu na njemu. »Reci mi, Mels.«

»Jako ti želim uzvratiti.... Znaš, želim učiniti to isto za tebe.«

Njegov izraz lica nije se promijenio, ali znala je da udara ondje gdje boli. Vidjela je to po njegovom promijenjenom disanju — kao da je morao sam sebe podsjetiti na takvo što.

»I ja bih to volio«, rekao je. »No čak i da moje instalacije rade, ono što ti imam ponuditi nije vrijedno ni pogleda, a kamoli dodira.«

»Već sam ti rekla, ti si...«

»Osim toga, ono što smo učinili i više je nego dovoljno za mene.« Smješkao se, iako su mu oči ostale ozbiljne. »Uvijek ću se sjećati toga — i tebe.«

Hladan val užasa poklopio je njenu glavu.

»Moraš li otići?« upitala je nakon nekoliko trenutaka.

»Da, moram.«

Mels se zavukla dublje ispod pokrivača.

»Kada?«

»Ubrzo.«

»Učini mi uslugu.« »Samo reci.«

»Javi mi se prije no što odeš. Ne želim saznati usred neuspješnog pokušaja traženja. Obećaj mi to.«

»Ako budem mogao, učinit ću to...«

»To nije dovoljno. Zakuni se da ćeš mi reći... ne mogu živjeti s ovakvom neizvjesnošću. To će za mene biti pravi pakao.«

Nakratko je zatvorio oči. »Dobro, reći ću ti. Ali trebam nešto zauzvat.«

»Što?«

»Ostani sa mnom večeras. Želim se probuditi uz tebe.«

Opustila se. Srce ju više nije stezalo. »I ja isto.«

Pružio joj je ruke i ugnijezdila se pored njega. Položila je glavu na njegova prsa i slušala otkucaje njegovog srca dok ju je gladio po leđima. Razgovor o seksu i odlasku učinio ju je nervoznom; no njegov dodir smirio je situaciju i polako je počela tonuti u san.

Nažalost, imala je osjećaj da on ne doživljava isto. Poželjela je da ga nekako može opustiti, no činilo se da je to još jedan uzaludan pokušaj.

»Matthias?« »Da?«

Volim te, dovršila je u svojoj glavi. Volim te... iako to nema nikakvog smisla.

»Kad odeš, hoćeš li se ikada moći vratiti?«

»Ne želim ti lagati«, promuklo je rekao.

»Onda je bolje da odgovor zadržiš za sebe.«

Matthias ju je primio dlanovima za lice i poljubio. »Neću te ostaviti na cjedilu.«

Da, hoće. Nakon što sve ovo završi, imala je osjećaj da će ga tražiti u svakoj gomili ljudi, na svakom nogostupu, iza svakog ugla. I tako do kraja života.

Gubitak je odvratna stvar. Čovjek bi očekivao da će odrastajući malo izbrusiti i tu vještinu, htio ti to ili ne.

Umjesto toga, sjetila se svih stvari koje je morala napustiti zbog drugačijih planova sudbine. Činjenica da će on poput automobila koji odlazi s parkirališta nestati iz njezinog života natjera ju da se osjeća kao da joj je otac jučer umro.

Namjestila je ruke tako da mu uzvrati zagrljaj. Čim su njezine ruke dotaknule njegovo tijelo, ukočio se — kvragu i to. Mora joj dopustiti da ga nekako dotakne.

Bio joj je prekrasan usprkos svojim ožiljcima i ozljedama.

»Pokvario si me za sve ostale muškarce, znaš li to?« rekla je.

Grubo se nasmijao. »Samo ako voliš tipove poput Frankensteinovog čudovišta...«

Mels je podignula glavu. »Dosta je toga. Prestani. Ne možeš mi uskratiti zabrinutost, i morat ćeš jednostavno pretrpjeti ako te želim dotaknuti. Je li to jasno?«

Prigušeno svjetlo dopiralo je iz kupaonice. Osmjehnuo se, no osmijeh je ubrzo iščezao i propustio neku neobičnu emociju na njegovo lice.

Tiho joj je rekao: »Ti si anđeo, znaš li to?« Mels je zakolutala očima i naslonila glavu na njegova prsa. »Ne bih rekla. Još me nisi čuo kako psujem.«

»Tko kaže da anđeli ne mogu imati pogana usta?«

»Nema šanse.«

»Aha, a ti si ih vidjela?«

Iz nekog glupog razloga, sjetila se Jima Herona kako skače i štiti je vlastitim tijelom od stropne ploče koja pada ravno na njezinu glavu.

Da njega nije bilo, vjerojatno bi sada bila mrtva. »Možda si čak i u pravu«, stresla se. »čini mi se da ih mogu zamisliti među nama... «

POGLAVLJE

31

Pablo, ti mene zezaš?» žena se značajno nagnula u stolcu. »Ovo je... *plavo.*«

Način na koji je izgovorila tu riječ zvučao je kao da joj se netko upravo posrao na glavu. Za razliku od neukusne crvene koju je inače nosila, ova vesela žuta savršeno je odgovarala njezinom tenu koji se redovito podvrgavao kemijskim tretmanima.

Iskreno rečeno, Devina je bila malčice uvrijeđena. Smatrala je da savršeno obavlja posao.

Gledajući kroz Pablove oči, stavila je njegove ruke na njegove bokove i odlučila kako ovaj ne može raditi u uslužnim djelatnostima. Ta žena je takav davež. Kuja je prvo kasnila pola sata, zatim je tražila sok dok sjedi - kao da je ovo jebeni restoran - i onda cvili jer joj ne odgovara temperatura vode na bazenu za ispiranje. Još je i bezobrazna.

»Mislim da će vam se svidjeti kad se osuši sušilom i četkom.«

Glas kojim je Devina govorila bio je gladak, sa malo stranog naglasaka neke neodređene južnoameričke zemlje. No, Pablo je bio svoj vlastiti izum, baš poput nje - ljudsko biće koje se odlučilo odijevati tako da izgleda bolje nego njihova prošlost.

U stvarnosti, New Jersey je njegov grad.

Guglala ga je za radnim stolom dok je ona glava stajala pod bojom. Nije imala drugog posla — sam Bog zna da ju je razgovor s klijenticom skoro natjerao da propuca Pabla kroz mozak.

Možda je trebala ostaviti nekoliko pomoćnika u salonu? Ma ne, onda bi se kasnije morala baviti i njima.

»Dajte da vam pokažem«, rekla je kroz Pablova usta dok je njegovim rukama prolazila kroz mokre uvojke. »Sad ćete vidjeti.«

Klijentica je započela svoju tiradu i podsjetila Devinu na one luđakinje iz emisije *Bridezilla* koju je gledala neku večer — kao i zašto

nikada ne bi mogla biti lezbijka. Puno bolje joj je ležalo Heronovo lamatanje kurcem i mačističko preseravanje nego ova neprestana, pasivno-agresivna melodrama koja joj cijedi dušu.

»Bla-bla-bla! I još bla-bla-bla.

Blebetanje se nastavilo, no kako svaka poplava na kraju prestane — tako i ova. »Dobro«, rekla je kuja. »Ali bolje ti je da mi se sviđi.«

Devina se osmjehnula stilistovim usnicama i primila se četke i sušila. Izravnala je polukovrčave pramenove istim dugim zamasma koje je koristila na sebi. Dok je radila, sjetila se jednog događaja od prije mjesec dana, kada je došla na vlastiti dogovor s Pablom — ipak je on najbolji u gradu — i vidjela ovu kaju kako upada u salon bijesna zbog svoje frizure. Pablo se pokunio jer nije imao drugog izbora, posjeo ju na stolac, poštrcao joj kosu vodom i latio se škara. Devina je morala čekati skoro sat vremena, i to samo zbog šišanja vrhova. Cime si je ta kujetina ujutro slagala frizuru? Ravnalom?

Ponekad se zbilja sve vraća i plaća.

Trebala je cijela vječnost da se osuši mješavina ekstenzija i prave kose, ali Devinu nije brinulo ničije upadanje. Zaključala je salon, i nitko nije mogao vidjeti unutra. Mirna lokacija joj je također išla u prilog. Pablov salon nalazio se u otmjenom dijelu grada, na ulici gdje se prodavala francuska posteljina, engleski pribor za pisanje, talijanske cipele.

Ovo je bila zemlja ženica iz ladanjskog kluba, a to je značilo da se svi dućani u ovoj ulici, osim Pablovog salona, zatvaraju u šest sati.

Općenito govoreći, stepfordske supruge morale su opravdati svoju skupoću kad im se mušiči vrate kući s posla.

Ako smo već kod toga, Devina je imala osjećaj da je ova na stolcu nečija druga supruga. Lažne sise, botoks i prekomjerna mršavost ukazuju na lomljivu, nervoznu žensku osobnost — a to dolazi onda kada ti se sviđaju stvari koje si ne možeš priuštiti, pa se prodaš nekom starom jarcu samo da bi ih dobila.

Možda se sa strane šepa sa svojim instruktorom pilatesa.

Kad je Devina napokon ispustila sušilo i četku iz Pablovih ruku, kuja se naginjala u stolcu i pomicala svoje nove pramenove naprijed--natrag.

Sviđala joj se nova frizura.

»Neću ti platiti. Ovo nisam tražila i užasno mi je.« No pućila je

usnice kao da pozira za fotografa. »Neću ti platiti.«

To joj je zapravo i odgovaralo. Manja je mogućnost da će *nju* povezati s Pablom. Devina nije željela izgubiti svog frizera. On je bio samo sredstvo u svemu ovome, posuda koja se poslije neće sjećati ničega. Klijentica je uzela svoju apsurdnu Takeshi Murakami LV torbicu — činilo se da joj nitko nije rekao kako to pristaje samo petnaestogodišnjakinjama. »Ne znam hoću li više dolaziti ovamo.«

Ha! Devina je znala da neće.

Pablo je počeo brbljati. Njegov lažni naglasak nabrajao je razne komplimente dok je kujasta meta ulazila u garderobu i zatvarala vrata za sobom.

Devini je ostalo još malo vremena, i odšetala je Pablovim nogama do recepcije. Željela je vidjeti kad ima sljedeći dogovor, no sve je bilo kompjutorizirano. Znala je *guglati*, no nije bila nikakav haker.

Koliko se sjeća, radilo se o kraju tjedna, zar ne?

Kad je žena izišla iz garderobe — odjevena u neki modno progresivni kompletić koji je izgledao kao da ga je složio kubist daltonist koji ju mrzi — već se činilo da je poprimila naviku zabacivanja plave kose. Ova žena zaslužila je smrt na mnogo različitih načina.

>Pablo< je otpratio svoju klijenticu do vrata, što je značilo da se Devina mora odijeliti od svog domaćina. Napustila je dečka iz Jerseyja koji želi biti Brazilac bez ikakvog sjećanja da je vidio svoju posljednju klijenticu. Što se njega ticalo, žena koja je sada bila plavokosa nikada se nije ni pojavila — a policija neće uspjeti povezati boju s njim... naravno, kada je pronađu.

Devina nije koristila njegove boje. Bile su joj prekomplicirane. L'Oreal je sasvim dobro poslužio.

Dok je ova čekala da se boja konačno sredi, Devina je neprimjetno izišla van te ostavila tubicu i bočicu u nekom automobilu parkiranim dva dućana niže.

Nitko nikada neće ovo povezati s Pablom — čak i da uspiju, proći će detektor laži kao od šale, jer koliko on zna, tu kuju uopće nije vidio.

Zrak je bio svjež, i Devina je poprimila anonimno muško obličje dok je slijedila novopečenu plavušu. Kuja je odmah isukala mobitel — kao da jedva čeka podijeliti svoju traumu u frizerskom salonu.

Žao mi je, dušice, ali neće ići.

Devina je brzim naletom energije izbila ištogod iz njezine ruke. To je bila još jedna uslužna djelatnost jer je upravo spasila nekoga koga uopće nije bilo briga za nezadovoljno toptanje Louboutinkama zbog tragedije kod Pabla.

Kad je žena zastala i pokušala riješiti problem lupanjem mobitela o dlan, Devina je prošla pored nje sa rukama u džepovima i spuštene glave, naoko sasvim mirna.

Nastavila se kretati pored zatamnjenih izloga i provjeravati okruženje. Bile su same na pločniku. Nitko nije prolazio, ništa se nije događalo.

Znala je da je njezin plijen nastavio hodati kad je čula odjek potpetica o beton, skupa sa psokama.

Zatim su se upalila svjetla samotnog, crnog Range Rovera i Devina se osmjehnula. Jedna ulica presjekla je red trgovina nekih pet metara ispred njih dvije, ali i trebalo joj je samo to.

Snagom volje ugasila je četiri ulične svjetiljke, usporila korak i dopustila potpeticama da je sustignu.

Ovo je bila savršena egzekucija. Doslovno savršena.

Devina se okrenula u pravom trenutku i zgrabila pramen plave kose. Podignula je ženu u zrak i brzim pokretima preuzela kontrolu. Dlanom joj je poklopila usta i čvrsto ih držala.

Iskoristila je svoju nadljudsku snagu da gaseći svjetla za sobom žrtvu odvuče u mrak — ovdje po noći nije bilo nikoga, no automobil može proći svakog časa, a željela je ubiti u miru.

Dok su ih sakrivale guste sjene, Devina se nije brinula da će se Stvoritelj naljutiti zbog nečega ovakvoga. Bila je prisutna na Zemlji od početka vremena, a ovakvim je sranjima ispoljavala svoju pravu prirodu.

Nitko neće moći tvrditi da je ova gnjavatorica dio Heronovog velikog pothvata da pobijedi u ovoj igri. Ovo je bio samo poslić sa strane.

Samo... ako ova žena bude ubijena na sličan način kao ona druga cura? Ako pronađu neki uzorak nalik na rune, sličan onome na prethodnom truplu? Ako se poklope etnička skupina i boja kose?

Ako to sranje uznemiri Jima Herona, pa ga zbuni i smuti?

Pa, kao što njezina psihijatrica uvijek kaže, možeš kontrolirati samo sebe i svoje postupke. Ako Jim nešto ne može podnijeti... to nije

Devinin problem.

POGLAVLJE

32

Mels su probudile ruke na njezinom trbuhu i između njezinih nogu. U polusnu se okrenula prema toplini pored sebe i u tami pronašla Matthiasova usta. Odmah su se skupili jedno uz drugo, kako su i ležali većinu noći. Vrelina joj se stisnula u srži, a napetost u utrobi.

Kad se njezin ljubavnik spustio niže maknuvši pokrivače da mu ne smetaju, pronašao je njezine bradavice i počeo ih sisati, dok je prstima ulazio tamo gdje joj je najviše trebalo.

Pomisao da će ga uskoro izgubiti sve je učinila intenzivnim kao prvi put, kao da njezino tijelo razumije što muči njezine misli; uživaj sada, jer sjećanja moraju dugo trajati.

Bilo joj je teško zamisliti da će ikada više s nekim imati ovakvo nešto.

»Svrši za mene«, naredio je i nastavio lizati bradavicu.

Stisnula je njegovu ruku svojim bedrima i zarobila ga duboko u sebi, trljajući svoj organ o njegov ručni zglob baš na pravome mjestu.

Kad je dahnula njegovo ime u tamu i ukočila se, slatka bol orgazma pronijela se i nakon prvog naleta zadovoljstva. Otvorila je sebe prema boli, nadajući se da će ti prolazni osjećaji ostati uz nju i pretvoriti se u vječnost.

Naravno da nije potrajalo. Stvarni život ne uključuje vječnost.

Kad ju je Matthias poljubio u vrat i privio je k sebi na prsa, poželjela je da i on bude gol, no kad god bi mu pokušala skinuti majicu ili barem staviti ruke ispod nje, spriječio bi ju.

Otvorila je jedno oko i zastenjala kad je vidjela koliko je sati. Već je pola sedam ujutro.

Noć je prošla.

Sranje, još će početi plakati.

Zaboravila je nazvati majku i reći da neće doći kući. Nije imala prijevoz. Nije željela ići na posao.

Kakvo krasno buđenje.

»Morala bih krenuti«, nespretno je rekla.

»Da«, rekao je popustivši zagrljaj i utisnuvši joj poljubac na usnice. Je li ovo taj trenutak? Došlo je vrijeme da on održi svoje obećanje?

»Što kažeš na večeru?« upitao je umjesto toga.

Osmijeh na njezinom licu bio je toliki da je mogao osvijetliti cijelu sobu. »Može!«

Činjenica da će ga vidjeti za dvanaest sati uvelike joj je olakšala odijevanje i umivanje za posao. Ispratio je djevojku vrlo džentlmenki, premda još uvijek odjeven u bokserice i Hanes majicu. Dok su tako stajali na vratima, izgledao je kao da joj želi nešto reći... no tad je dopustio djelima da govore umjesto njega. Poljubio ju je tako duboko i jako da je mislila kako više nikada neće udahnuti zrak. Mels je otišla u kritičnom trenutku, a vožnja liftom kao da je trajala zauvijek.

Bilo joj je drago što je na pločniku već čeka čitav red taksija, iako nije bilo još ni sedam sati.

Sjela je na stražnje sjedalo jednoga i pogledala vozača u retrovizor: »Pine Way 242.«

»U predgrađima, je l' tako?«

»Jest.«

Kimnuo je, krenuo i nije više rekao ni riječi. Hvala ti, Bože!

Kad su se priključili na Northway, jutarnja se gužva tek počela stvarati. Gledala je grad sa visoke autoceste. Urbani krajolik posjedovao je određenu ljepotu. Najviše zgrade odražavale su nježne ružičaste i narančaste boje jutra. Ceste su bile poprilično prazne, a grad je zbog toga dobio neku novu mladost.

No nakon noći provedene uz obećani spoj za večeru i seks, krvotok joj je bio prepun endorfina i svijet je jednostavno morao izgledati poput turističke razglednice.

Njezino blaženstvo ustuknulo je kada su se približili groblju Pine Grove.

Što bi rekla kad bih ti rekao da vjerujem u Pakao. Ne samo iz religijskog stajališta, nego zato što sam bio tamo.

Mels je zatvorila oči i osjetila kako joj se stres polako penje uz kralježnicu i sjeda joj na dno lubanje.

Mislim da sam poslan nešto obaviti. Ne znam što, ali saznat ću. Možda sam dobio drugu priliku.

Matthias uopće nije zvučao ludo kad joj je to rekao. Djelovao je kao da potpuno vjeruje u ono što govori. Kad mu se zagledala u oči, skoro je i sama povjerovala.

Možda stvari s luđacima stoje baš tako. Normalni su, samo što se ne smije zanemariti činjenica da su ludi i da njihovi filtri za stvarnost ne djeluju kao kod ostalih ljudi. Njima je ono što misle da su vidjeli i doživjeli zapravo stvarnost.

Mogu te gledati u oči i pričati nevjerojatna sranja.

Ako zanemari ekstrapolaciju, on se zapravo jest probudio gol na nečijem grobu, nekako se odjenuo i preskočio preko ograde duge pet metara, te se našao ravno ispred njezinog automobila.

Uza sve to, još su ga izbacili iz Pakla. Neki ljudi su ga gonili... bio je naoružan...

Panika joj je zaplesala na živčanim završecima kad je logika počela uzimati mjesto emocijama — shvatila je da se dovela u veliku opasnost.

No on nju nikad nije povrijedio. Nikad joj nije prijetio. Bili su na javnome mjestu — u hotelskoj sobi tankih zidova. Muškarac koji joj je spasio život u bolnici jamčio je za Matthiasa.

Luđak ili izgubljena duša? Što je on?

A što je još važnije, gdje je ona u toj priči?

Mels je trljala svoju umornu i bolnu glavu kad su se zaustavili ispred majčine kuće. Platila je vozaču i krenula uz prilaz, odbijajući gledati u grilje na kojima je njezin otac obavio sav posao.

Njemu se ne bi svidjelo što dolazi kući rano ujutro u jučerašnjoj odjeći, neuredne kose i natečenih usnica. Otključala je vrata... miris kave i zveckanje žlice o zdjelicu žitarica nisu potrebni da bi znala kako je njezina majka već budna. Vjerojatno nije ni išla spavati...

Prolazeći kroz drvom uređeni boravak, vidjela je napola dovršenu križaljku pored majčinog omiljenog naslonjača, skupa sa šalicom po kojoj su se već stvrdnuli ostaci tople čokolade.

Ponijela ju je sa sobom u kuhinju. »Bok. Čuj, zbilja mi je žao što nisam nazvala. To je bilo bezobrazno od mene — jednostavno sam zaboravila na vrijeme.«

Majka nije podignula pogled sa žitarica, a kada napokon jest, bila je sasvim tiha. Mels je bilo teško disati.

»Znaš li što je najčudnije od svega?« naposljetku je rekla.

»Ne.«

»Da ti ne živiš ovdje, uopće se ne bih brinula, jer ne bih znala da nisi došla kući.« Majka se mrštila u kavu. »Zar ne misliš da je to čudno? Odrasla si žena. Zakonski gledano, nas dvije dijelimo stan, i to je to. Nisi više maloljetno dijete na koje moram paziti. Čovjek bi pomislio da mi onda neće biti bitno.«

Mels je zažmirila. Daljina između njih dvije bila je tolika da se pitala kako se uopće čuju. Ona je bila kriva za to, i ne samo stoga što se nije javila protekle noći.

Opsovala je sebi u bradu i nalila si šalicu kave. Kad se okrenula, sunčeva svjetlost tako je neobično obasjala majčino lice da se Mels prenerazila. Istaknula je svaku majčinu boru i nepravilnost na licu, pa je njezina starost bila bolno vidljiva. Morala je odmaknuti pogled.

U tišini je pomislila na svog oca, koliko joj je nedostajao svakog dana i mjeseca. Svake godine.

Pomislila je koliko je nedostajao njezinoj majci, a o kući se majka sada morala i sama brinuti. Pomislila je o noćima koje je morala probdjeti jer njezina kći misli samo na sebe.

Mels joj je prišla i sjela pored nje. Ne nasuprot, nego pored. »Mislim da sam se zaljubila u nekoga.«

Kad je njezina majka naglo podignula glavu, i Mels se malčice šokirala. Nikada nije podijelila nijedan detalj iz svog života s majkom otkad se doselila natrag u kuću — a ni ranije joj se nije baš povjeravala.

»Stvarno?«, šapnula je majka raskolačenih očiju.

»Da, on je... njega sam udarila autom.«

Majka je uzdahnula. »Nisam znala da si imala nesreću. Je li to ono kad si mi rekla da si se ozlijedila pod tušem?«

Mels je spustila pogled na svoje ruke. »Nisam željela da se brineš.« »To valjda objašnjava i činjenicu da tvog automobila nema ispred kuće.«

»Nije bilo ništa strašno. Stvarno sam dobro.« Osim što se osjećala kao zadnje govno jer je lagala majci.

U tišini koja je uslijedila, pripremila se za neku vrstu nevjerice vezanu uz Matthiasa, kao i uz Fi-Fi.

No njezina je majka rekla samo: »Kakav je?«

»Ah...« Mels je ispunila stanku još jednim gutljajem kave. »Dosta je

sličan tati.«

Majka se nježno osmjehnula. »To me ne čudi.«

»Da, on je... ne znam kako bih to točno objasnila, ali nekako me podsjeća na tatu.«

»Je li katolik?«

»Ne znam.« Nikada nisu razgovarali o religiji — osim kad su se dotaknuli povratka iz Pakla. No sad je njezina majka to upitala i pomislila je kako bi bilo *cool* da jest katolik. »Pitat ću ga.«

»Čime se bavi u životu?«

»Komplicirano je...« Kriste, ima li on uopće posao? »Je li pažljiv prema tebi?«

»Da, jako. Dobar je čovjek...« Ali možda je lud k'o mjesec. »Brine se o meni.«

»To je bitno. Tvoj otac se uvijek brinuo za tebe i mene... « »Stvarno mi je žao zbog onoga sinoć.«

Majka je obujmila svoju šalicu dlanovima i zagledala se u daljinu. »Mislim da je divno što si pronašla nekoga, i što si se jutros vratila kući u jednom komadu.«

Sranje... to joj nije palo na pamet — njezina majka nije samo probdjela noć, nego je vjerojatno u glavi vrtjela film od one noći kada su joj caldwellski policajci došli na vrata zbog tate.

»Smijem li te pitati nešto o tati?« odjednom će Mels.

»Naravno.«

Čovječe. Nije mogla vjerovati da će to reći. »Je li bio dobar prema tebi? Hoću reći, dosta je izbivao. Puno je radio.«

Majka ju je pogledala. »Tvoj je otac bio vrlo odan ovom gradu. Posao mu je bio sve.«

»A ti? Kako si se ti uklapala u sve to?«

»Znaš mene, ja nikada nisam voljela biti u središtu pozornosti. Bi li htjela još kave?«

»Ne, hvala.«

Majka je ustala od stola i isprala svoju zdjelicu. »Pričaj mi o svom tajanstvenom muškarcu. Kako se zove?« »Matthias.« »To je lijepo ime.«

»Ima amneziju. Ne može mi reći puno više od toga.«

Majka je podignula obrve, no nije se zabrinula niti poludjela. Samo je mirno prihvatila. »Nadam se da ima dobrog liječnika.«

»Primili su ga na hitnu. Dobro je... i sjećanje mu se polako vraća.«

»Živi li ovdje u Caldwellu?«

»Trenutačno.« Mels je pročistila grlo. »Znaš, htjela bih da ga upoznaš.«

Majka se ukipila nad sudoperom. Zatim je brzo trepnula, kako da joj je teško ostati sabrana. »To bi bilo baš divno.«

Mels je kimnula, iako nije znala hoće li to uopće biti moguće. Stvar je bila u tome da je tako malo dala svojoj majci, i u ovom se trenutku činilo kao da je Matthias najhitnija stvar u njezinom životu. Zato je i dobra ideja podijeliti s majkom sve što zna o njemu.

No nakon ovoliko vremena povjeravanje je bilo hladno i neugodno... poput aparatića za zube ili polaganja vozačkog ispita.

Što je još važnije, Mels je jutros u ovoj kuhinji shvatila da usprkos svojim godinama još nije odrasla. Odrekla se mnogih dijelova života kada joj je otac umro, zakopala je osjećaje ispod poslovnih ciljeva koji su se pretvorili u vječno stanje nezadovoljstva.

Matthias ju je malčice trgnuo i njoj se nije svidjelo ono što je vidjela u borama na majčinom licu.

»Da«, rekla je Mels. »Ne znam koliko će dugo ostati u gradu... no zbilja bih voljela da ga upoznaš.«

Majka je kimnula te nepotrebno dugo ribala sudoper i radnu površinu. »Kad god želiš. Ja sam uvijek ovdje.«

Bože mili, to je istina.

A zašto se ona osjećala kao da je majka neka vrsta tereta?

Mels je bacila pogled na digitalni sat iznad štednjaka i ustala. »Morala bih poći.«

»Hoćeš li danas posuditi moj automobil?«

»Znaš što... da, to bi bilo lijepo.«

Sad se majka doista nasmiješila, i nestalo je malo vječite tuge koja je oduvijek bila na njezinom licu.

»Dobro. Pomoći ću ti kako god mogu.«

Mels je još jednom zastala u hodniku. »Zbilja mi je žao.«

Majčin osmijeh više nije bio slabašan, nego je prihvaćao ispriku umjesto odgovora. »U redu je, Mellie.«

»Ne, nije«, rekla je Mels kad se okrenula prema stubama. »Nikako.«

Općenito govoreći, Matthias nije bio u situaciji da pravi ikakve planove za večeru. Jednostavno mu je bilo nemoguće ne željeti još jedan okršaj s golom Mels u svom krevetu. Ili na podu, a možda i uza zid, pa preko umivaonika.

Srvar je bila u tome da je već morao krenuti. Predugo je ostao u Caldwellu. Bio je previše izložen u ovom hotelu... i bio je preblizu Mels.

Napustio je *Marriott* u jadnom raspoloženju zbog skorog odlaska, spremivši Jimov pištolj sa prigušivačem na pojas iza leđa. Kupio je bejzbolsku kapu u hotelskom butiku i navukao je sve do sunčanih naočala.

Dan je bio topao, a oblaci koji su se dokotrljali tijekom noći vjerojatno neće bitno utjecati na temperaturu.

»Krenuo si u jutarnju šetnju da si kupiš slatkiša?«

Matthias je zastao i okrenuo se. Jim Heron pojavio se iza njega nekom čarolijom. Nije se čak ni iznenadio. Šokirale su ga samo emocije koje su ga obuzele kad mu se zagledao u oči.

Pružio je ruku i promućao: »Hvala ti.«

Tamnoplave obrve skočile su do neba, a Heron se sav ukočio. Prolaznici su ih morali zaobilaziti s obje strane.

»Što je?« rekao je Matthias još uvijek držeći ruku u zraku. »Previše si ponosan da bi prihvatio malo zahvalnosti?«

»Nikada mi ranije nisi zahvalio, ni meni ni nikome drugome. Ni zbog čega.«

U prsima je osjetio kristalni odjek jasnoće i shvatio da je Jim u pravu.

»Nova stranica«, promrmljao je.

Jim je prihvatio njegovu ruku i upitao: »A čemu zahvalnost?«

»Zato što si se sinoć pobrinuo za moju djevojku. Tvoj sam dužnik.«

Jim je nedugo zatim jednako nespretno odgovorio: »Nema na čemu. Mogu pretpostaviti i zašto si ovako rano u pokretu. Pođi sa mnom — imamo dosta streljiva.«

S obzirom da će tako uštedjeti novac, Matthias je rado prihvatio. »Gdje si parkirao?«

»Tamo.« Brzo su prešli ulicu i sjeli jedan pored drugoga u crni Explorer.

Kad su izišli na glavnu cestu, Matthias je iz nepoznatog razloga

stalno pogledavao prema stražnjem sjedalu. S vremena na vrijeme, hvatala ga je neka paranoja. No na stražnjem sjedalu nije bilo ničega i nikoga.

Koji vrag...

»Kako ide s tvojim sjećanjima?« upitao je Jim.

»Isto.« Nije mu rekao ništa više, jer mu se teorija o povratku iz Pakla činila isuviše neobičnom da bi je iznio Jimu. Druga stvar je Mels — s njom je čak i mogao podijeliti takvo nešto. No istresti osjećaje pred Jima, to bi već bilo kao da skida gaće. Nema šanse.

Upalio je radio. »Tijelo žene pronađeno je u ranim jutarnjim satima ispred caldwellske knjižnice. Trisha Golding, druga supruga Thomasa Goldinga, direktora *CorTecha*, pronađena je s prerezanom grkljanom. Policija je odmah došla na mjesto pronalaska trupla, i još uvijek je tamo. Odjel za umorstva nije službeno potvrdio postojanje još jednog serijskog ubojice u Caldwellu, no izvor unutar WCLD-a navodi da se ovaj slučaj povezuje s prijašnjim pronalaskom trupla mlade plavokose žene... «

Matthias je primijetio kako su Jimove šake prošlijeđele od stiskanja upravljača.

»Što se tebi dogodilo?« upitao je.

»Ništa.«

Da, sigurno. Uostalom, nije njegovo da se petlja u tuđa posla, a imao je i dovoljno vlastitih sranja.

Tu ostajem tek još jednu noć, obećao je samome sebi.

Još jednu noć skupa s Mels, a zatim će uzeti svojih posljednjih sto dolara, kupiti autobusnu kartu i... otići na Manhattan. Tamo se nalazilo ono što mu treba. Osjećao je to.

Čovječe, neće biti lako. Koliko je New York uopće velik? A koliko malo novaca on ima? No jednostavno je osjećao da mora otići u Veliku Jabuku, i grad će ga onda sam odvesti gdje god treba...

Zato mu je i bilo potrebno streljivo — ne smije riskirati. Tko zna što ga tamo čeka?

U zadnje vrijeme nije bilo mnogo lijepih iznenađenja. Osim Mels Carmichael.

POGLAVLJE

33

Mels uopće nije stigla do svoje redakcije. Njezin mobitel zazvonio je pri izlasku iz kuće, i skoro je vrisnula kad je vidjela tko zove. Imala je tri glasovne poruke koje nije preslušala, a sad ju je zvao Govno Dick.

Nešto se dogodilo dok je ona bila... zauzeta nečim drugim. »Halo?«

»Zar nikad ne gledaš u svoj prokleti telefon?«

»Žao mi je.« Ne, neće objasniti zašto je bila zauzeta, jer će Dick onda jednostavno nešto pretpostaviti i po prvi put u životu biti u pravu. »Što se događa?«

»Carmichael, znaš li ti da novinarski posao traje dvadeset i četiri sata dnevno?«

Pa, on se prema njoj kao prema novinarki odnosi tek dva dana. »Nešto se dogodilo?«

»Zar te jutros nije probudio radio?« opsovao je kad mu nije odgovorila. »Pronašli su još jednu mrtvu plavušu, i to na stubama caldwellske knjižnice. Htio sam da budeš tamo prije sat vremena.«

»Krećem... odmah.«

Time si je osigurala trenutak tišine, a on je zastao u nadi da će moći nastaviti s vikanjem. »Nemoj mi ovo zajebati.«

»Neću.« Mels se osmjehnula samoj sebi. »Usput rečeno, već radim na nečemu vezanome za mrtvu prostitutku. Imam posebne izvore u policiji. Znam ono što drugi ne znaju.«

»Stvarno?« Sad je čak zvučao malčice impresionirano.

»Više o tome kasnije.«

Poklopila je slušalicu i izostavila >nadam se< iz rečenice. Nije željela da njezin šef sve zna, a Monty joj ionako ne bi dopustio da ga imenuje. Trebat će mu doza adrenalina koju dobiva od tužakanja.

Upalila je radio.

»Tijelo žene pronađeno je u ranim jutarnjim satima ispred

caldwellske knjižnice. Trisha Golding, druga supruga Thomasa Goldinga, direktora *CorTecha*, pronađena je sa prerezanim grkljanom. Policija je odmah došla na mjesto pronalaska trupla, i još uvijek je tamo. Odjel za umorstva nije službeno potvrdio postojanje još jednog serijskog ubojice u Caldwellu, no izvor unutar WCLD-a navodi da se ovaj slučaj povezuje s prijašnjim pronalaskom trupla mlade plavokose žene... «

Baš se pitam tko li je njihov izvor, rekla je samoj sebi.

Knjižnica u Caldwellu Mels je uvijek podsjećala na Javnu knjižnicu New Yorka iz filma *Istjerivači duhova*. Čak se pitala jesu li je možda gradili prema uzoru na onu bolju i veću koja se nalazila na Manhattanu; korintski stupovi, pediment s bogovima, te dva velika kamena lava što čuvaju neoklasični ulaz.

Parkirala je majčin automobil, platila parkirno mjesto na aparatu i otrčala niz Aveniju Washington. Odmah je vidjela gdje su pronašli tijelo. Zaštitna ograda bila je postavljena nasred ulaznih stuba koje su vodile prema tri glavna ulaza. Policijska traka pružala se od jednoga lava do drugoga, pa je Mels ostala u pozadini i pokušavala pronaći Montyja. Njega iz nekog razloga nije bilo, a drugi pak nisu previše darežljivi ni prema njoj, ni prema ostalim novinarima. Rekli su im samo: »Konferencija je u 11.«

Mels je naposljetku odlučila napraviti stanku i otići do pekarnice preko puta. Uzela je vrelu kavu bez vrhnja i šećera, i svitak od oraha velik kao njezina glava. Vratila se na mjesto zločina i shvatila da joj voki-toki uređaji nisu prijatelji. Mozak joj je napokon bio napojen stimulansima, i počela je vrtjeti slike od prethodne noći.

Nisu joj baš sve misli bile užarene. Mučila ju je sumnja koja se javljala između poljubaca, a neki prikriveni strah uzrokovao je nervozu.

Čak i ako noćas izađu na večeru, on će sutra svejedno otići.

A tu su bili i drugi problemi...

Mels je s turobnom odlučnošću izvadila mobitel iz torbe. Nazvala je Tonyjev broj i čekala...

»Gdje je moj doručak?« upitao je.

Mels se nasmijala. »Još uvijek u McDonald'su, bojim se.«

»Znaš, mogao bih te natjerati da posudiš moj auto.«

»Danas sam uzela mamin, ali sutra... Čuj, jesi li možda razgovarao s

nekim od svojih balističara?«

»Oh, sranje. Jesam. Jedan od njih pristao se naći s tobom.«

»Pretpostavljam da je iz policije?«

»Čitaš misli.«

»Pa, moram otići u postaju za sat vremena na presicu, stoga ću biti tamo.«

»Radi se o tome da mu nije baš ugodno. Ne želi imati problema, i pomaže ti samo zato što sam ga ja spojio sa njegovom suprugom prije dvije godine. Zove se Jason Conneaut, zaposlen je u forenzičkom odjelu. Nazvat ću ga i pitati kako mu odgovara — možda se neće htjeti naći s tobom u policiji.«

»Hvala ti puno, Tony. Samo me nazovi ili pošalji poruku.«

»Može.«

Kad je poklopila, pomislila je koliko će neugodno biti ako se ona čahura iz njezinog džepa poklopi sa nekim drugim.

Dijelom nije ni željela znati — ali ta tjeskoba i jest razlog zbog kojeg je morala nastaviti istraživati. Jedno je biti malo u oblacima jer se zaljubila i ne želi ostati povrijeđena — a taj frajer baš i nije sigurna luka kad je riječ o emocijama. Ipak, druga je stvar kada ti osjećaji zasmetaju pri obavljanju posla, održavanju vlastite sigurnosti ili javnih interesa.

Pogledala je u stube koje vode u knjižnicu i nije joj se svidio tijekom vlastitih misli.

Nisu je mučile samo nepoznanice oko Matthiasa.

Već je tako dugo živjela prigušenim, istovjetnim i jednoličnim životom. Bila je frustrirana, a opet nije željela poduzeti korake ka promjenama. Bila je zatočena u ništavilu Caldwell — i to do točke kad više nije bila ni svjesna koliko se ukopala. Muči je ono što će možda morati poduzeti.

»Hoćeš li se ponovno vidjeti s onom novinarkom?«

Dok je Matthias sjedio na Jimovom kauču i punio posuđeni pištolj, nije želio razgovarati o Mels. »Hvala ti za ovo, a i za rani ručak.«

Pastrami-salama na raženom kruhu možda je malo previše za tako rano jutro, no njegov se želudac nije bunio. Ostali su samo papiri u koje su bili umotani sendviči i prazna vrećica čipsa.

»Zar nećeš?« ponovno će Jim.

Matthias si je palcem protrljao obrvu. »Hoću, ali ujutro odlazim.«

»Kamo ćeš?«

»Amo-tamo...«

»Caldwell je dobro mjesto. Dovoljno veliko da se izgubiš u njemu, a dovoljno malo da sve možeš držati pod kontrolom.«

Upravo tako, pomislio je Matthias. Koliko god imao povjerenja u Herona, nije mu namjeravao reći ništa o odlasku na Manhattan.

Logo podružnice NBC-a blistao je na prastarom televizoru u kutu — počele su vijesti. Jim se istog trena zagledao u zaslone, a oči su mu izgledale kao da će njima raznijeti uređaj.

»Ekipa Vijesti u šest donosi vam novosti iz svijeta, sporta i vremena.« Urednica vijesti bila je jedan od onih nevidljivih tipova ljudi; presvijetle kose, prezvonkog glasa, prenervoznih ruku. Nije bila baš njujorški atraktivna, ali izgledala je bolje nego tipična cura sa Srednjeg zapada. »Glavna vijest danas pronalazak je trupla na stubama caldwellske knjižnice rano jutros. Šef policije Funuccio održao je prijedodne konferenciju za novinare i naša je ekipa bila tamo...«

Matthias je prestao gledati vijesti i usredotočio se na promjenu u Heronu. Nije bio jedini; Heronov cimer vratio se unutra s praznim košem za smeće u rukama, uz psovku pogledao Jima i odmah izišao van. Koji se vrug događao?

»Pronađen je čudan uzorak na abdomenu žrtve. Slike koje ćemo vam pokazati mogle bi uznemiriti djecu i osjetljive osobe, pa vas molimo za diskreciju.«

Pojavila se jako uvećana slika kože trbuha s ogrebotinama koje su nalikovale na znakove nekog jezika...

Matthias je trepnuo jednom, pa još nekoliko puta. Dio njegovog mozga oslobodio se okova tako nasilno da je povikao i uhvatio se za glavu.

Crna tamnica... tijela koja se grče... jedan koji ne pripada tamo. Bože mili, taj lik nikako nije dio strašne slike...

Bol ga je razdirala, njegovo tijelo sjećalo se stvari koje su mu bile učinjene — sjećanja su se nemilosrdno vraćala. Sinoćnja noćna mora otkrila se kao uspomena na ono što se dogodilo tek nedavno. Žarilo je zube u njega, grebalo ga i grizlo... nije htjelo pustiti.

»Matthias? Matthias — koji se vrug događa?«

»Oh, Bože«, čuo je samoga sebe kako govori prije nego što se

prevalio na stranu.

Jim se stvorio ispred njega, a ovaj je to mogao osjetiti, ne i vidjeti — na trenutak je izgubio oba oka.

Pakao... bio je u Paklu, mučili su ga jer su imali pravo na to. Završio je u vječnom zatvoru nakon što ga je upucao...

»Isaac Rothe«, promrmljao je. »On me ubio, zar ne? On me upucao zbog...«

Alistair Childe. Jim ga je spomenuo. Čovjek čijeg su sina oteli i čija je kći bila u opasnosti...

Matthias je krenuo za kćeri, no ona je mene imala kao zaštitnika — i to vrlo učinkovitog i dobro istreniranog zaštitnika, koji je pobijedio tako što je upucao Matthiasa u prsa.

Umro je na podu kuće onog starijeg Childea...

Vratilo se još sjećanja, a ti dolasci bili su teški poput udaraca, izvlačeći vriskove iz njegovih zglobova i udova.

»Matthias, stari... «

Iznenada mu se pred očima pojavila vizija mlade plavokose djevojke sa runama na truhu, ogrnute krvavom plahtom. Vizija nije htjela otići...

»Ona je bila dolje sa mnom.« Glas mu je odjednom postao snažan i jasan, nepomućen olujom u njegovoj glavi. »Djevojka... bila je zatočena, baš kao i ja.«

Nastala je tišina. Ili je izgubio sluh? »Tko?« upitao je Jim ledenim glasom. »Djevojka plave kose... «

Osjetio je jaki stisak na svojim nadlakticama i tako znao da ga je Jim zgrabio. »Reci mi njezino ime.« »Djevojka, plavokosa... «

»Kako se zvala?« prepuknuo je Jimov glas. »Reci mi...«

»Ne znam...« Matthias je osjetio kako ga Jim drma, kao da želi istresti odgovor iz njega. »Ne znam... znam samo da je bila nevina... nije pripadala tamo...«

Pribrao se kad je čuo tihe, svirepe psovke.

»Tko je ona?« upitao je samoga sebe.

»Je li bila dobro?« nastavio je Heron.

»U Paklu nema zaklona«, odgovorio je Matthias. »Svi smo isti, a oni nemaju milosti.«

»Tko nema milosti?« »Demoni...«

POGLAVLJE

34

Da nije bilo Tonyja, ja sada ne bih bio oženjen.« Mels se nasmijala, no nije mogla ne primijetiti kako njezin pomoćnik stalno gleda preko ramena. »Tony je skroz dobar lik.«

»Najbolji je.«

Nakon konferencije za novinare, ona i Jason Conneaut sastali su se u maloj trgovačkoj zoni nedaleko od policijske postaje. Očigledno se radilo o pokušaju gubljenja u gomili, i imala je osjećaj da će to funkcionirati upravo savršeno. Bili su tek dvoje ljudi u rijeci kupaca koji izlaze iz Victoria's Secrets butika, L'Occitanea i knjižare Barnes & Noble. Ništa posebno.

»Evo i čahure«, rekla je pružajući mu malenu omotnicu s izbočinom. »Zamotala sam je u papirnatu maramicu da ne izgubim uzorak.«

»Možeš li mi reći odakle ri?«

»Ne mogu. No želim ti reći što tražim.« Sad je ona počela gledati oko sebe. »Hoću znati je li ispaljena iz istoga pištolja koji je korišten u pucnjavi u *Mamom* protekle noći.«

Tonyjev prijatelj pogledao ju je uplašenim plavim očima. »Ako je ispaljena iz istog pištolja, morat ću reći tko mi je to dao.«

»Želim pomoći. Reći ću ti čija je i gdje ih možeš naći.«

Čovječe... samo da ne dođe do toga.

Tonyjev se prijatelj odmah opustio. »Dobro, jer zbilja ne želim probleme.«

Mels je zastala i pružila mu ruku. »Dajem ti riječ.« Rukovali su se i rekao je: »Moglo bi potrajati dan ili dva.« »Nema problema. Nazovi me kada budeš spreman — neću ti smetati.«

Nakon što su se oprostili, Mels je prošetala pored izloga, zastajkujući tek tu i tamo. Gradska uprava već je odavno za promet zatvorila ovaj maleni prostor od pet blokova i napravila pješačku

zonu, no Mels je tek danas prvi put prošla tim dijelom grada. Bilo je lijepo stopiti se sa svima ostalima, praviti se da je i njezin život normalan i dosadan kao i svi drugi, te da se nije upustila u vezu s naoružanim strancem koji je imao prijatelje poput onog Herona.

Stajala je ispred nekog izloga kad se smrkнула i izvadila mobitel. Nije namjeravala uzvratiti neki poziv ili poslati poruku. Provjeravala je datum...

Eto, tko bi rekao. Njezin otac umro je na današnji dan.

Isprva nije znala zbog čega je uopće pomislila na to, no tad je vidjela da je zastala ispred trgovine s cipelama koja je imala znak zimska rasprodaja na izlogu iznad čizama za snijeg koje se slobodno mogu nositi u proljeće u nekim dijelovima države New York. Kasni travanj može donijeti svakakvo vrijeme; od veselog sunca, preko sivih kiša, do snježnih oluja... čak može biti i poledice ili ledene kiše, zbog čega je kočenje skoro nemoguće... što povećava broj automobilskih nesreća. Pogotovo tijekom brzih policijskih potjera.

Nakratko je zatvorila oči. Uzela je mobitel i obavila telefonski poziv koji bi joj ranije bio nezamisliv.

»Halo?«

Osjetila je suze kako je bodu u očima kad se majka javila. »Jutros nisi ništa rekla, a ja sam zaboravila.«

Tišina. »Znam. Nisam te željela podsjećati kad se već sve poklopilo... tako da nisi razmišljala o tome.«

Smiješno, no majka nikada nije ni tražila potporu. Prošle su tri godine, ali čežnja i tuga bile su preduboke da bi se mogle dostojanstveno podnijeti.

»A kako se ti držiš?«

Iznenadjenje u majčinom glasu pogodilo ju je toliko silovito da je poželjela samu sebe zviznuti nogom u dupe. »Ja... nazvala si i bolje mi je.«

»Sigurno ti nedostaje jednako kao i meni.« »Da. Svakog dana.« Još jedna tišina. »Jesi li ti dobro, Mels?« Izgovorila je to tonom kao da se pita tko je osoba s druge strane veze i što je učinila sa njezinom nedostižnom kćeri.

»Imaš li neke planove za večeras, mama?«

»Cure sa bridža vode me na večeru.«

»Dobro, jer ja ću večeras možda ponovno kasniti.«

»U redu je — i hvala ti što si mi javila. Hvala ti...«

Prigušeni zvuk prekinuo je nježni glas majke. »Hvala ti što si me nazvala.«

Mels se usredotočila na teške potplate zimskih čizama. »Volim te, mama.«

Duga tišina. Jako duga tišina. »Mama?«

»Tu sam«, došao je nespretni odgovor, a nakon njega šmrcaj. »Ovdje sam.«

»Drago mi je što jesi.« Mels se okrenula od izloga, šoping-zone i ljudi. »Javit ću ti ako večeras odlučim ostati kod njega.« »Molim te. I ja tebe volim.«

Nakon što je poklopila, Mels se vratila u policijsku postaju i ušla kroz glavni ulaz. Odmah je krenula na stražnja vrata prema parkiralištu gdje je ostavila majčin automobil.

Nije se vratila natrag u redakciju.

Odvezla se iz grada, propisno stala na semaforu i upalila žmigavac. Nije se lijepila na stražnjice ostalih automobila ispred nje, ali nije imala ni pojma kamo ide... sve dok se velike vratnice groblja Pine Grove nisu ustobočile nad njom.

Zastenjala je od muke. Nije imala volje za nastavak — pogotovo ne u trenutku kad joj se događaju sve te stvari u životu. No budući da dramatični događaju rijetko dolaze sami, možda je njezin odabir mjesta i vremena upravo idealan.

Ubrzo je pronašla očev grob, i nije se iznenadila kad je vidjela da je ukrašen proljetnim lukovicama poput narcisa, šafrana i tulipana.

Njezina majka vodila je računa o tome. Vjerojatno nije dolazila samo u posebne dane, nego redovito.

Mels je prešla preko zelenkastog travnjaka, a mlada je trava brzo pokrila njezine tragove.

Drugi spomenici imali su po sebi trunja od drveća, komadiće lišaja i mahovine, ali ne i očev. Njegov spomenik bio je besprijekorno čist, nije se vidjelo da se već izmijenilo dvanaest godišnjih doba.

Matthiasov duboki glas odzvonio joj je u glavi. Sjetila se kako je govorio o Paklu sa sigurnošću kojom bi ona govorila o svom poslu, životu u Caldwellu i gubitku oca. Njegove riječi nosile su biljeg osobnog iskustva.

Mels je vrhovima prstiju pogladila križ. Nikada nije obraćala

pozornost na religiozne stvari kojima su ljudi ukrašavali spomenike. Nisu je zanimali anđeli raširenih krila, niti Djevice Marije pognutih glava, niti Davidove zvijezde. Bez obzira na religiju, sve to doživljavala je više kao ukras, kao da nema nikakve božanske svrhe ili veze sa vjerovanjem.

Sada joj ništa više nije izgledalo tako.

Bila je sretna što je grob njezinog oca bio obilježen simbolom vjere, i bila je sretna što je nedjeljom išao u crkvu — iako je kao mala mrzila što zbog toga mora rano ustajati.

Počela je moliti gonjena plamenim strahom, koji nije imao nikakva smisla ako je njezin otac u Raju.

Bilo bi užasno zamisliti da je netko koga voliš završio u Paklu.

Jim je već polagano ludio. Dok je Matthiasovo opuštено tijelo ležalo na kauču, usta su mu se pomicala kao da pokušava govoriti... samo što nijedna riječ nije izišla van. Kao da je nastao zastoj u nekom njegovom kognitivnom procesu.

»Reci mi nešto«, vikao je Jim pokušavajući doprijeti do njega. »Jesi li je poznao? Jesi li je vidio? Je li dobro?«

Usta su se micala gore-dolje, pogotovo kad ga je Jim ponovno protresao.

»Djevojka je tamo.« Matthias je skinuo naočale s lica i zagledao se ravno u Jimove oči - no činilo se kao da nije usredotočen na nešto ispred sebe. »U Paklu je. Plavokosa djevojka je u Paklu — bio sam dolje i ona je tamo.«

»Je li dobro?« Prokletu glupo pitanje. Naravno da nije.

»Što?«

»Ja sam doista bio tamo«, rekao je muškarac pokušavajući se uspraviti, kao da će mu taj položaj malčice razbistriti glavu. »Vratili su me da... zašto su me vratili? Što trebam učiniti?«

Iako se veliki dio njegovog mozga mogao usredotočiti samo na Sissy, Jim se prisilio na povratak u igru. Čekao je ovaj trenutak. Ovo je njegova prilika za ulazak.

Kvragu... Sissy!

Jim je dva puta pročistio grlo. »Vratio si se zato što sada moraš donijeti pravu odluku i ispravan odabir.« »Moram odabrati?«

»Na raskrižju si.« Jim se molio Bogu da ovo što govori ima nekog

smisla. »Da, doći će trenutak kad ćeš morati odabrati. Ako se ne želiš vratiti odakle si upravo došao, morat ćeš odabrati put pravednika, a ne... onaj put na koji si naviknuo.«

»Znači, istina je? Sve ono o Paklu i Raju?«

»Da, i dobio si drugu priliku.«

»Zašto?«

»Vrag ne igra pošteno.«

Matthias se odjednom usredotočio na njega. »Bio si tamo. Bio si dolje... Oh, Bože! I ti si bio dolje — a ona žena, ono čudovište — sranje, *medicinska sestra!*«

»Molim?«

»Medicinska sestra koja se pobrinula za mene u bolnici nakon nesreće — naletjela je na mene i u hotelu.«

Jim je samoga sebe poželio razvaliti šakom u nos. »Daj da pogodim... Smedokosa?«

»Ona je bila dolje. A ti si bio s njom... privezala te za...« Naglo je zastao. »Da, bio si tamo.«

Savršeno. Prekrasno. Dakle, Matthias je vidio njihovu zabavu?

Tad mu je sinulo. Ako je Matthias vidio, vidjela je i Sissy — a mislio je da gore i ne može biti.

Želja za ubijanjem natjerala ga je da stisne šake od bijesa.

»A kako si ti točno upetljan u sve ovo?« upitao je Matthias gledajući ga suženim očima.

Tupi udarac prekinuo je Jimov odgovor, a zvuk mu je bio previše poznat da bi ga pripisao ičemu drugome. Ali... zar je moguće da je to njihov znak za akciju?

Da, pomislio je posežući za pištoljem, to je definitivno zvuk metka koji se zabija u drvo. To mu je potvrdio Adrianovo iznenadno pojavljivanje u stanu. Anđeo je pripremio oružje i izgledao jako frustrirano.

»Imamo posjetu«, viknuo je.

»Nije Devina.« Jim bi ju osjetio istog trena, i koliko god joj želio reći što misli o njoj, nije primao njezine vibracije. »Ne, ona druga posjeta.«

Kvragu. XOps su vjerojatno držali *Marriott* pod nadzorom i vidjeli ih kako odlaze. Nikakvo iznenađenje — samo im je tajming jebeno loš s obzirom na to da Matthias izgleda kao da ga je netko isključio iz

napajanja; radi samo polovično.

»Daj da iziđem van«, ravnodušno će Jim. »Znam kako ih obučavaju...«

»Što se događa?« upitao je Matthias pridignuvši se. »Ništa«, uglas će obojica anđela.

Matthias je zgrabio napunjeni pištolj sa stola, i sam iznenađen naletom energije. »Daj... mogu i ja...« »Ostani tu s Adrianom.« »Zajebi to.«

»Usput rečeno, ti si im meta.«

»I misliš da ću zbog toga lošije gađati?« Matthias se usredotočio na Ada. »Što si vidio vani?«

»Ništa posebno. Čuo sam pucketanje pruća i vidio nešto crno, ali nije sjena. Zatim me pogodilo — baš dosadno.«

Nastao je trenutak ledene tišine kad je Ad shvatio što je rekao, a shvatio je i Matthias.

»Trebaš li liječnika?« upitao je Matthias.

»Ne, dobro sam.«

Kad je anđeo okrenuo leđa, imao je rupu veličine graška baš na sredini jakne. Očigledno su u XOps-u i dalje učili svoje pitomce da budu dobi mali snajperi. Eh, da je Adrian bio živ u konvencionalnom smislu, umro bi u roku od jedne sekunde, a srce u prsima postalo bi hamburger.

Operativac se zasigurno iznenadio kad je vidio kako se njegova meta iznervirano okreće i gleda oko sebe kao kad netko u kinu pucketa balonima od žvakaće gume... i odjednom nestaje bez traga.

»Baš imaš neku vrašku pancirku«, promrmljao je Matthias.

»Ti ostani ovdje«, naredio je Jim. »A ti...«

Tad se vjetar niotkuda uzjogunio i svojim zavijanjem nagovijestio nešto mnogo gore od promjene vremena. Svjetlost je nestala s neba ne samo zbog oluje, već zbog dolaska demonskih pomoćnika.

Sranje! Jimu je bio dovoljan samo jedan Adrianov pogled da shvati kako su u gadnim neprilikama. Anđelovo lice nosilo je onu zlokobnu masku koja znači da sada s njim nema nikakvog razgovora. I tko bi rekao — izvadio je kristalni bodež, dematerijalizirao se ravno ispred Matthiasa te sam otišao u okršaj, očigledno spreman na smrt.

»Jesam li to dobro vidio?« mirno će Matthias.

Jim ga je pogledao i posegnuo za vlastitim bodežom. »Ostani ovdje.

Mi ćemo se pobrinuti za ovo.« Činilo se da sva ta zbrka Matthiasu uopće ne smeta. No upravo je pohvatao djeliće vlastite priče, i bilo mu je jasno da demoni postoje.

Eto, pregledavao je pištolj kao da ga namjerava koristiti. »Nemoj ni pomišljati«, odrezao je Jim. »Potreban si mi živ i zdrav.«

Pritrčao je vratima i pogledao iza sebe da vidi sluša li ga Matthias uopće, no ovaj nije zaokupio njegovu pozornost. Pas je otišao do udubine u zidu gdje su držali Eddieja i sjeo ravno ispred vrata — kao da čuva njegove svete ostatke.

To je dobro.

Bio je spreman prihvatiti svaku pomoć koja se nudi.

Kad je Matthias malčice razmaknuo zavjese i pogledao van, Jim se dematerijalizirao moleći se da preuzme kontrolu prije no što njegovom bivšem šefu na um padnu neke sjajne ideje.

Neočekivani ispadi zadnje su što mu sada treba.

POGLAVLJE

35

Dok je Matthias pretraživao šljunčani kolni prilaz, namirisao je nešto pokvareno — i to ne u smislu ostataka večere stare tri tjedna. Ovaj smrad nije se zadržao samo u njegovom nosu, već je prodro u same pore njegove kože i stisnuo mu želudac... Odmah je znao što je to.

Ovo je opipljivi dokaz Pakla u kojem je nekada bio. Ovo je bila užasna infekcija koja mu se zavukla u meso.

Vratila se po njega.

Paralizirajući strah zaposjeo mu je udove, zakovao ga za mjesto, onemogućio mu svako razmišljanje i djelovanje. Mučenje i bespomoćnost, prokleta vječnost u Paklu, jadi i čemeri koje više nije mogao podnositi.

Zajebi to.

Borac u njemu jurnuo je naprijed i prekinuo sve emocije, ostavivši samo hladnu logiku koja ga je definirala kao osobu. Preuzeo je kontrolu, zaključao je svaki osjećaj i misao osim one da ga *neće* odvesti natrag. Nema jebene šanse.

Nije ga bilo briga zbog žrtava i ubojstava — neće se opet vratiti dolje. Bio je sasvim siguran u to. Ostatak će morati shvatiti usput.

Brza provjera situacije nije donijela ništa. Činilo se da su vrata i prozori jedini ulaz ili izlaz.

Ipak, pronašao je nešto u kupaonici — prozor visok jedan metar, i širok nešto više od toga. Otvarao se prema šumi iza kuće. Sranje, nebo se smračilo kao da je noć. Ogromni oblak požderao je sunce. Nije ga brinula mogućnost kišne oluje, nego sjene koje su prolazile ispod kuće.

Bijes mu je razgatio prsa. Raskrižje? Zajebi to — bolje je krenuti natrag. Pružila mu se prilika za osvetu tim gadovima, i bio je siguran da će im se napiti krvi prilikom izlaska. Kad je podignuo zasun na

prozoru, osjećao se kao Gospodin Popularni, i bio je spreman uzvratiti ljubav svima koji mu stanu na put.

XOps, policija, demoni, svejedno.

Prozor se glatko otvorio, no unutra je ušao vjetar i udario ga u lice. Podignuo se s poda i provukao kroz poprilično maleni otvor. Bio je zahvalan zbog dvije stvari; prva je bila ta što više nema svoje staro tijelo — njegova nekadašnja široka ramena i prsa ne bi prošla kroz ovaj prozor; druga je bila što je mračno kao u rogu, iako je tek bilo rano popodne. To je dobro — tama mu je sada bila prijatelj. Da je nema, bio bi laka meta.

Prozor je podignuo skoro dva metra od ruba širokog nekih desetak centimetara koji je vodio oko garaže. Uspio se nekako spustiti do njega i zatvoriti prozor. Ako krene udesno, morao bi proći preko ugla koji vodi prema stubama. A lijevo? Tu je bio strmi krov koji bi smanjio daljinu do tla, i tako možda ne bi smrskao svoju ranjenu nogu kad padne dolje.

Znači, lijevo.

Polako se pomicao uz rub i držao za prozorsku dasku koliko je mogao; zatim je morao zariti nokte u zid i nekako pomaknuti gravitacijski centar da se ne bi našao na leđima.

Vjetar nije bio od pomoći, ali je uspio zahvatiti pola krova.

Nije gubio vrijeme. Pomaknuo se do vanjskog ruba i skočio. Čim je pao na mekano lišće i zemlju, čučnuo je i izvukao pištolj. Posvuda su se čuli zvukovi pokreta, kao da je mnogo ljudi i stvari u šumi iza garaže.

On se usudio samo micati očima.

Nedostatak percepcije dubine otežavao je pucanje u daljinu, tako da ga je to uz poteškoću u pokretima prisililo da samo sjedi i čeka.

Kao što pauk čeka muhu...

Nešto golemo približavalo se s lijeve strane. Tlo je vibriralo pod težinom tog stvora. Matthias je uperio svoju četrdeseticu u nepoznato biće...

Trodimenzionalna sjena izbila je iza garaže — stvor bez lica i obličja kretao se poput sprintera na nečemu što je sličilo dvjema nogama. No sve i nije bilo savršeno u njegovom grozomornom svijetu. Činilo se da je stvorenje ranjeno. Ostavljalo je za sobom dimni trag dok je trčalo da spasi svoj prokleti život.

Gonilo ga je nešto na granici između dobra i zla.

Dok je gonio svoj plijen, Jimov cimer izgledao je poput anđela osvjetnika ili nekog sličnog sranja. Imao je kristalni nož u ruci i ratnički bijes na licu, kao i paklenu namjeru da ubije tog demona.

Upravo to je i učinio, ravno ispred Matthiasovih očiju.

Skočio je u zrak i dohvatio ga... iako je demon trčao koliko su ga paklenske noge nosile. To neće dobro proći — sa tim nožićem ne možeš rezati ni papir.

Pogreška!

Čim se vrh noža zabio u potiljak stvorenja, sjena je ispustila vrisak poput struganja metala o metal — baš onakav kakve je Matthias slušao dok je odrađivao svoju stoljetnu kaznu u Paklu. Demon je pao pod tim teretom i Adrian ga je prikovao za tlo.

Sljedeće što se dogodilo bilo je poput filmskih efekata upotpunjenih nekom tehnologijom raspršivanja. Jimov cimer onemogućio je čudovište tako što ga je razrezao na komade — ovdje ruku, ondje nogu — i tad se pojavila krv. Bolje reći... kiselina. Jedna kapljica pala je na Matthiasovu ruku i opsovao je od boli, pokušavajući je istrljati zemljom.

Još jedno sjenovito stvorenje iskočilo je iz drveća, kao da se izrodilo iz debla. Adrian je već bio spreman, okrenuo se i zabio mu nož u glavu. Stvor se previjao na šumskom tlu.

Ovoga puta nije gubio vrijeme. Nož u glavu očigledno je bio recept za ubijanje ovih gadova; još jedan vrisak i sjene više nije bilo, nestala je dok si trepnuo.

Čim se Adrian ponovno okrenuo demonu na tlu, još su se dvojica pojavila iz istog debla koje je rodilo ovoga prvoga, kao da bor iskašljava te gadosti.

Matthias nije oklijevao. Mržnja mu je dala nadljudsku snagu kad je skočio i ispalio sve svoje metke na dvojicu demona, a njihova kisela krv ga je prskala.

»Hajde, navalite«, vikao je.

Adrian je počeo psovati, no Matthias se time nije zamarao. Jedva je dočekao borbu prsa o prsa, i kontrolirano je ispaljivao metke dok se sve više približavao svom neprijatelju.

»Uzmi bodež!«

Naredba Jimovog cimera nekako je i doprla do njega kroz bijes, pa

je uhvatio djelić sekunde da pogleda preko ramena. Jedno stakleno oružje odmah je savršeno precizno doletjelo do njega. Matthias ga je slobodnom rukom uhvatio u letu i odmah se latio posla. Nagoni su preuzeli kontrolu, njegovo tijelo odgovaralo je koordiniranom brzinom koja je naredila ruci da puca u drugog demona dok je prvom zabadao nož u sljepoočnicu.

Doviđenja, gubitniče.

Odmah se okrenuo te sredio i preostalog demona. Kisela krv bila je posvuda, a njegova koža bila je izložena — i boljelo je.

Došla je iduća sjena. Navalala je bila nesavladiva, a njemu je ponestalo metaka.

Bacio je beskorisni pištolj preko ramena i spustio se bliže tlu, spreman na sve. Raskrižje, je li? Očigledno je ovo kraj — ali što ako je Jim Heron spominjući pravu odluku mislio na želju za borbom? Ako je tako, sve je u redu.

Kad mu se sljedeća sjenka približila i napala ga, osjetio je i tugu što više nikada neće vidjeti Mels — to je kraj. Neće se živ izvući iz ove borbe.

No ako zagrobni život postoji na loš način, možda postoji i Raj. Možda će ovoga puta krenuti gore, a ne dolje. Možda će se nekako uspjeti vratiti Mels i reći joj da anđeli postoje. Sada je to znao. I ona je jedna od njih.

Jim se učinio nevidljivim i čekao ispred garaže da se operativac pojavi. Čim to učini, napunit će ga olovom. Nije namjeravao riskirati sa Matthiasom, a pogotovo nije htio da se Devina opet pojavi i >spasi< mu dupe.

U šumi se već učinila previše prisutnom, kujetina.

Nadao se iz sveg srca da se Ad snalazi kako treba.

Točnije rečeno, činjenica da su se đavolji pomoćnici pojavili u isto vrijeme kad i operativci nikako nije slutila na dobro — zbog toga se jako zabrinuo za novinarku. Devinin dobar odabir trenutka za njega je uvijek nosio nešto loše, i ovaj put nikako ne može biti iznimka.

Gdje se ta kuja nalazi, mislio je gledajući ponad drveća i čekajući neizbježno iznenađenje. Sjena nije mogla ispaliti metak, u to je bio siguran — nitko drugi nije znao gdje su, niti je imao razloga pojaviti se u blindiranom vozilu.

Vrskovi koji su dopirali iza garaže činili su ga nervoznim i željnim

borbe. Dao bi sve od sebe da se može pridružiti okršaju u šumi. No Matthias je u kući sjedio sam, a Jim nije namjeravao dati operativcu šansu da uđe unutra i ubije ga.

U Paklu. Plavokosa djevojka je tamo — bio sam s njom...

Jim je pucketao zglobovima. Bilo je sve teže i teže progutati želju za osvetom, i bijes je prijetio da će ga slomiti te uništiti onako kako Devini i njezinim mučiteljima nikad nije uspjelo. Kuja je bila pametna — ubijala je one druge žene. Tako je Sissy stalno bila ispred svega i blistala poput jebene neonske reklame.

To je bio demoničin najpametniji potez do sada.

Neka sjena pomaknula se na desnoj strani — i to ne Devinin tip sjene. Muškarac odjeven u crno od glave do pete, a maska mu je pokrivala lice.

Jim je pogledao sa svog izdignutog položaja — to mu je omogućavalo nevidljivost — i gledao kako se operativac kreće među stablima. Njegova usredotočenost bila je vrijedna divljenja. Usprkos odvratnom vremenu i raznim čudesima u šumi, kao i popriličnom nedostatku zaklona, frajer je bio oličenje hladne proračunatosti. Imao je dobru opremu, dobar pištolj i prigušivač, a vjerojatno i pancirku ispod crnog flisa — operativce je uvijek bilo teško naći, teško obučiti i jako skupo održavati. Nitko se nije razbacivao takvim resursima.

Nije imao pomoć, barem ne koliko je Jim vidio ili osjetio. Operativci su ponekad radili u parovima, no to je bila rijetkost, i samo kad je bilo više meta.

Očigledno je da su došli po Matthiasa. Ništa od toga. Ne dok Jim stražari.

Prešao je preko pješčanog prilaza ne gubeći vrijeme na element iznenađenja i izigravanja frajera. Pustio je operativca da prođe i neprimjetno se učinio vidljivim iza njega. Brzo je zgrabio operativca za glavu s obje strane i jednim mu ubojitim trzajem slomio vrat. Jim je samo pustio olabavjelo tijelo da padne na tlo.

Ukoliko se pokaže da još jedan operativac vreba u šumi, to će ga pokolebati.

Čuli su se samo otkucaji srca. Jim je još malčice pričekao da se uvjeri kako je ovo solo nastup. Prekoračio je mrtvaca i potrčao... Kakav nered!

Đavolji pomoćnici bili su posvuda i tjerali Adriana... Čekaj, je li ono

Matthias sa kristalnim bodežom?

Izgledalo je tako. Dobro se držao.

Prvi nagon bio mu je da im se pridruži u borbi, no svladao se. Ova jebena zasjeda jednostavno je preočigledna. Nije vjerovao da su pomoćnici došli ubiti Matthiasa — ne, jer je i Devina uskočila onoga dana u *Marriottu*.

Zazviždao je gledajući borbu i uspio nadglasati stenjanje i psovke. Adrian ga je pogledao, i Jim je podignuo ruke kao da ga pita kako se osjeća.

Adrian je kimnuo i vratio se borbi. Jim je još jednom odmjerio Matthiasa. Kopile je gorjelo od bijesa, njegovo slomljeno tijelo radilo je sa dovoljno smrtonosne koordinacije da zada prave udarce — i to ne zato što su ga pomoćnici štedjeli.

Tipovi su pak bili su usredotočeni na Adriana. Nijedan se nije namjerio na Matthiasa dok ga ovaj nije prisilio. Devina je ovim svojim kopilanima definitivno zabranila ubijanje; Jim se suočio sa dovoljnim brojem njih da bi znao kako su sposobni za mnogo učinkovitiju strategiju napada — dokaz je bio upravo Adrian.

Vrijeme je da krene.

Jim je požurio i nabacio lišće da malo sakrije truplo u slučaju da se netko izgubi i zaluta do njih. Ne bi bilo zgodno da im dobrodošlicu poželi mrtvac.

Zatim je nestao. Krila su ga odnijela u centar Caldwellella. Novinarka je bila u opasnosti, a trebala je i Jimovu zaštitu.

POGLAVLJE

36

Koliko je Adrian vidio, posljednji demonski pomoćnik pojavio se uskoro nakon Jimovog odlaska. Čim je anđeo otišao, beskrajna bujica Devinih kurvinih sinova odjednom je nestala - eto, dokaz da je sama Jimova prisutnost razlog njihovog dolaska.

Deset minuta kasnije i posljednja je sjenka bila uništena Matthiasovim bodežom. Kad se Adrian okrenuo i pogledao svog pobočnika, ovaj je teško disao i bio sav prljav od demonske krvi. Obogaljeni pizdek brzo se sabrao, pomislio je Adrian.

»Jesi li dobro?« upitao je dolazeći do daha. Matthiasova koljena savinula su se i pao je na tlo. Ležao je tako sve dok kisela krv nije progrizla njegovu odjeću. Skočio je s tla kao ošinut bičem. »Kvragu! Ovo sranje je...«

»Ne češi se po guzici rukom, idiote. Sve ćeš razmazati.« I tako je Marrhias pred Adrianom završio bez gaća. Skoro ih je rukama strgao sa sebe, i rime ogolio svoje plosnaro dupe i mršave noge. »Je li bolje?« suho će Adrian gledajući oko sebe. »Još samo da mi ne puše po jajima.« Ad je pogledao Marrhiasov donji dio tijela... Iz nekog se razloga odmah sjetio one noći s novinarkom, kad su oboje bili tako napaljeni, a sve uzalud.

To mu je sigurno bilo grozno, pomislio je. Pročistio je grlo i rekao: »Unutra imam još odjeće, ako se želiš presvući.«

»Mogao bih.«

Matthias se nagnuo i kristalnim bodežom razrezao hlače koje su se pušile na tlu poput zakuhalog automobila ostavljenog uz cestu. Bacio je bodež Adrianu. »Hvala ti za oružje — bilo je baš zabavno.«

Tad se okrenuo i pošao prema garaži. Nije postavljao nikakva pitanja. Nije se čudio. Samo je prokomentirao zabavu.

Adrian je krenuo za njim, misleći kako je Jim bio u pravu glede svog bivšeg šefa. Čak i polugol, sa parom koja izlazi iz ono malo

preostale odjeće, on je čvrst poput bankovnog sefa — to je Adrianov tip čovjeka.

Matthias se zaustavio kad je zašao iza ugla. »Čini se da imamo još društva.« Dakako.

Mrtvi operativac ležao je poput otirača za noge na rubu šume. Bio je u doista lošem stanju; tijelo je ležalo prsima prema dolje, a glava je bila okrenuta u suprotnom smjeru. Mrtve oči gledale su u nebo. To mora da je boljelo.

Ad je prišao i čučnuo. »Ti pođi gore, a ja ću se riješiti njega i... «

»Nema šanse.« Kad je Ad podignuo glavu, Matthias ga je ubojito gledao. »Ona stvorenja u šumi su tvoja domena. A ovo«, zabio je prst u mrtvacu, »ovo je moja. Donesi mi jebene hlače dok ga pretražim.«

Tko bi rekao. Samo zato što mu jaja ne rade, ne znači da je frajer pičkica.

»Ponesi mi i neki remen«, promrmljao je Matthias klečeći na tlu i čeprkajući po truplu poput lešinara. »Više nisam tvoje veličine.«

Adrian nije bio tip koji se da otpiliti, a pogotovo ne od strane ljudskog bića. No Jimov bivši šef doista je zaslužio poštovanje u šumi, i nije se mogao usprotiviti načinu na koji je obrađivao truplo čovjeka koji je bio poslan da ga ubije.

Nakon što je Ad na brzinu provjerio područje, pojavio se u stanu. Nije bilo razloga da pazi na svoje nadnaravne sposobnosti, jer se Matthias ionako bio zabavio truplom dragog pokojnika. Nakon što je bacio oko na Psa i Eddieja — obojica su bili dobro i na sigurnome

— zgrabio je par kožnatih hlača i potražio ono što bi moglo poslužiti kao remen.

Pojavio se ispred Matthiasa i spustio hlače pored njegovog skoro golog dupeta.

»Evo.«

Ovaj je napravio stanku u svom pljačkanju trupla i pokušao ustati na noge. Kad je zateturao, Adrian mu je ponudio ruku. Matthias je izgledao kao da će ga poslati u kurac, no kad mu ni drugi pokušaj nije bio ništa uspješniji, prihvatio je Adovu ruku. Nije ga bilo nimalo teško podignuti s tla, no lagani stisak učinio je itekakvu razliku za Matthiasa.

Dok je spuštene glave izuvao teniske, Adriana je nešto zaboljelo u prsima. Biti bogalj doista je prokletstvo. No Matthias je samo uz pomoć svojeg srca i volje uspio napraviti pravi muški posao u šumi

— čak je uletio u zadnji tren, i to baš kad je Adrian mogao zadobiti ozljedu.

»Hvala ti«, rekao je Adrian.

Matthias je samo zgrčio obrve — to je valjda neka njegova verzija iznenađenosti. »Zbog čega?«

»Zato što si uletio.«

»Uspio bi i bez mene«, nespretno je rekao navlačeći hlače.

Stajale su mu jako labavo. Kad mu je Adrian pružio kabel umjesto remena, dobio je samo iznenađeni pogled. *Stvarno?*

»Nemam ništa bolje.«

Matthias je uvukao kabel u hlače i zavezao ga na čvor. Odmah se vratio poslu.

»Nema mobitel. Identifikacijska isprava pokazuje samo njegovu sliku. Nosi klavirsku žicu i dobar nož — ali ne kao tvoj.« Matthias je pogledao oko sebe. »Moramo pronaći njegov automobil i odvesti ga oдавde. Poslat će ih još... Sredimo ovaj nered prije no što se stvari ponovno zakompliciraju i u mrtvačnici nestane još jedno truplo.«

»Idem po ključeve kamioneta. Njega ćemo za početak strpati u garažu.«

»Može.«

Adrian je otišao po Jimov F-150. Dok se vratio, Matthias je već bio zavezao žrtvine ruke i noge te vukao tijelo prema Adrianu. Šepao je od napora kao da mu je netko prebio nogu bejzbolskom palicom.

Adrian je bez komentara priskočio u pomoć i primio truplo za torzo.

»Bojiš se da će se probuditi«, zafrkavao ga je Adrian, kimajući prema tankoj bakrenoj žici kojom je Matthias zavezao truplo.

»Odnedavno više ništa ne uzimam zdravo za gotovo.«

Adrianov kamionet nije bio nov, no bio je u dobrom stanju, što se nije moglo reći za Matthiasa koji se s teškom mukom uz pomoć štapa uspio popeti na suvozačevo sjedalo. On je bio star i u lošem stanju.

Što se njegovog tijela tiče, borba još nije bila gotova. Patilo je zbog svakog udarca, brzog bloka ili kontre. Osjećao se kao da je upravo doživio prometnu nesreću.

No svidjelo mu se baš sve... od ubijanja do čišćenja poprišta... osjećao se kao da ponovno oblači udobnu staru odjeću ili posjećuje dobro poznato mjesto gdje je proveo veliki dio života.

Nakon što ih je Adrian odvezao pored bijele seoske kuće koja je naoko izgledala prazna, zakočio je ispred izlaza na glavnu cestu.

»Biraj«, rekao je.

Kao i tijekom borbe, Matthiasu se analiza kristalno jasno prikazala pred očima. »Operativac je prvo morao proći ovuda. Došao je iz smjera centra jer je krenuo autom iz Washingtona, i to Northwayem. Tad se okrenuo i ponovno prošao ovuda.«

»Dakle, desno.«

»Ne, lijevo. Vjerojatno je tri puta provjerio prije no što je odredio najbolje mjesto za parkiranje. Zatim, nakon što ga je našao, potražio je manje očigledno rješenje.«

»Imate li svi vi isti mozak?«

»Imao sam jako specifičnu strategiju novačenja i takav sam tip čovjeka.«

»Koji je to bio tip?«

Matthias se usredotočio na frajera pored sebe. »Ti, samo bez tog zamišljenog sranja po licu.«

»Oh, zarumenjet ću se.«

Kad je Adrian skrenuo, Matthias se osmjehnuo i bacio u pretragu rubova ceste. Bili su duboko u šumi. Zimzeleno drveće i forzicije obrubljivali su cestu poput gomile koja se skupila oko crvenog tepiha. Četiri kilometra dalje...

»Tamo«, rekao je pokazujući kroz vjetrobransko staklo, kao da Adrian nije vidio vozilo bez tablica zatrpano u šumu pored puta.

Adrian je polako prošao pored vozila tako da što bolje vide o čemu se radi. Stajalo je sa strane kao da se pokvarilo. Bilo je obilježeno ružičastom policijskom naljepnicom — možda je policija tuda već prošla i ostavila vlasniku obavijest neka kupi svoje prnje prije no što ih zaplijene.

Adrian se vratio i dovezao ih bliže. »Jesi li siguran da je ovo... «

Matthias je izišao iz kamioneta i odlijepio naljepnicu. »Da je prava, imala bi oznaku.«

Bacio je pečat u kamionet i pogledao lijevo i desno. Nije bilo nikoga, nitko nije dolazio ni iz jednog smjera. Uzeo je štap i razbio vozačevo staklo. Posegnuo je unutra i otvorio vrata. Nije bilo alarma — no XOps nikada ne stavlja alarm u svoje automobile. Primarna je direktiva da morate samo usmrtiti metu i ne privlačiti pozornost na

sebe. Nikada. Tako samo ostavljate govna koja treba čistiti za vama.

Naravno, operativac nije nosio nikakve ključeve sa sobom, no i to je dio protokola. XOps ne ostavlja ništa; ni trupla, ni oružje, ni vozila. Ključevi bi uvijek bili pričvršćeni za donji dio karoserije tako da oni koji dođu u izvidnicu mogu pokupiti vozilo — no Matthiasu se nije dalo ležati u dubokoj travi i zafrkavati.

Okrenuo se. »Mogu li dobiti jedan od tvojih bodeža?«

Adrian mu je pružio bodež drškom prema naprijed. Matthias se zatim spustio iza upravljača vozila i stavio vrh noža u pretinac automobila. Dlanom je zabio oštricu dublje dolje i vrtio ju dok plastika nije popustila i ogolila upravljač.

Koliko prosječna osoba zna, automobilska industrija davno je napustila točku ručnog manipuliranja. Automobili su sada bili vođeni vlastitim elektroničkim sustavom i vlastitim mozgom — što je značilo da su prošli dani provaljivanja u vozila i paljenja na žice.

To je dobra vijest za obične vozače, no i nije tako sjajno kada pokušavaš poboljšati fleksibilnost tijekom atentata. Zato su sva neobilježena vozila u vlasništvu XOps-a bila modificirana na taj način. Ako ne možeš ili nemaš vremena tražiti ključeve, možeš upasti unutra i odvesti se. Prekriži žice, nagazi gas i kreni.

Kad su se vratili u garažu, Matthias je parkirao vozilo na prazno mjesto kamioneta i izvukao se van. Oslanjao se na bočnu stranu automobila dok je opipavao nešto ispod vozila...

Magnetna kutija koju je pronašao bila je velika osam centimetara i opremljena malom tipkovnicom. Zaboravio je da postoji i taj dio...

Negdje na rubu njegovog mozga plesao je četveroznamenkasti broj koji uskoro mora upasti u njegovu svijest.

Adrian je ušao unutra. »Što je?«

Matthias je podignuo ruku. »Samo sekundu... «

Zatvorio je oči i promijenio taktiku. Borba s mozgom nije urodila plodom; možda pasivni pristup hoće. Nadao se da rezultat neće donijeti sa sobom onakav raspad sistema kao prije današnje borbe u šumi.

Diši, samo diši...

Univerzalna lozinka pojavila mu se u glavi, oslobodivši se okova nedostupnosti skupa sa nizom brojki i kombinacija boja...

Nešto ga je primilo za ruku. Jimov cimer. Baš u pravi čas, jer su ga

noge ponovno počele izdavati. Osjećao se kao da se vrti poput balerine, premda mu je tijelo bilo sasvim mirno.

Mogao je samo stajati i gledati što se odvija iza njegovih zatvorenih kapaka. Beskrajan katalog otvarao se graciozno kao bik koji trči kroz gomilu. Ipak, uspio je zadržati informacije. Sjetio se bankovnih računa, internetskih stranica... i spisa o osoblju.

POGLAVLJE

37

Monty, gdje si? Ti... brbljavo kopile!« Pogledavala je na sat i vratila se u kućicu za brodove na rubu rijeke, provjeravajući je li njezin izvor možda došao sa suprotne strane. Nije. Tu je bila samo ona, uznemirene laste, te gomila čamaca i opreme za spašavanje.

Kad je Monty nazvao i rekao da se želi naći s njom, nije željela ponovno igrati igru *slijedi-me-kroz-park*. Njegovo kašnjenje natjeralo ju je da se zapita je li se možda naljutio... »Sranje!«

Laste su se uzlerjele po kućici i natjerale je da čučne i zaštititi se rukama dok su uznemireno ludovale uokolo, a sve da bi naposljetku izjurile van na svježi zrak.

»Monty, gdje si?« rekla je praznini oko sebe.

Gledala je u pristanište pred sobom i pomislila kako je jezivo kada ne vidiš dno rijeke. Zapitaš se što je tamo dolje...

Čula je pucketanje i podignula glavu. »Monty?«

Daleko od sebe čula je veseli dječji vrisak i automobilsku sirenu.

»Ima li koga?«

Sunčeva svjetlost odjednom se ugasila kao da je Bog odlučio štedjeti na energiji, ili je netko prebacio sjenu preko Caldwellla.

Činilo joj se kao da će ju pojesti tama u kućici. Dobro. Vrijeme je da se krene.

Kad je krenula prema izlazu, Mels je gurnula ruku u torbu — paranoja ju je natjerala da potraži suzavac...

Netko joj je stao na put.

»Monty?«

»Oprosti što kasnim.«

Malčice se opustila kad je čula poznati glas. »Upravo sam htjela odustati od tebe.«

»Nikad te ne bih iznevjerio.«

Mels se smrkнула kad je zakoračila naprijed. »Kakvu si to

kolonjsku stavio?»

»Sviđa ti se?»

Bože, ne. Smrdjela je kao da Monty očajnički treba tuš. »Rekao si da imaš nešto za mene.«

»Itekako imam.«

Prišao joj je i nekako se uspio isprijeciti između nje i izlaza. Stajao je tako s rukama u džepovima, spuštene glave i kao da gleda u vlastita stopala.

Ono dijete opet je zaviknulo i nasmijalo se, a ona se osjećala potpuno izolirano. Moram pobjeći odavde.

»Slušaj, Monty, moram ići...«

Tad ju je pogledao crnim, prijetecim očima. Ovo nije Monty. Nije znala tko je, ali nije on...

Mels je napala prva. Zabila mu je dno dlana u vilicu i njegova je glava poletjela unatrag. Zatim ga je lupila šakom u trbuh, pa se presavinuo. Primila ga je za glavu s obje strane i zabila mu koljeno u nos; odgurnula ga je s puta.

Pojurila je prema vratima...

On je stajao ravno ispred nje.

Brzo se okrenula postrance da vidi radi li se o još jednom napadaču, jer nije moguće da je ovaj uspio tako hitro krenuti natrag... Te oči... sasvim crne oči.

Što ako ti kažem da vjerujem u Pakao... jer sam bio tamo...

Mels je ustuknula, nagazila petom na mokro tlo i poskliznula se. Možda ju je gurnuo i muškarac crnih očiju, čak i bez da ju je taknuo...

Slobodan pad.

Kad je poletjela u zrak, raširila je ruke — ipak, nije pronašla ništa čime bi zadržala ravnotežu... Pljus!

Udarac u vodu bio je šok. Rijeka se zabila u nju, uvukla njezino tijelo u sebe i nije joj dala da se pomakne. Otvorila je usta i preplavio ju je odvratan okus dok se pokušavala vratiti na površinu.

Nije dospijevala nikamo. Kao da su se havajski valovi ustoličili u rijeci Hudson.

Zatvorila je usta da ne proguta previše vode i osjetila izgaranje u prsima. Panika joj je dala energiju. Bacakala se i otimala sa novopronađenom snagom — davala je sve od sebe da spasi goli život.

Nije uspjela. Ruke i noge su se usporile, bilo se ubrzalo, a vatra u

plućima postala je vulkan.

Trebala je cijela vječnost da utihne zujanje u njezinim ušima, skupa sa hladnoćom rijeke i bolom u prsima. Možda je sve to i dalje bilo tu, samo je ona gubila svijest.

Kako je to moguće?

Kako je to, dovraga, moguće?

Polusvjesno se pripremila na zagrobni život, napravila je popis stvari zbog kojih se kaje, sjetila se lica što će joj najviše nedostajati — Matthias će definitivno biti jedan od njih...

Osjećaj davljenja bio je sve jači, skupa sa razočaranjem što će sve završiti na taj način.

Nije baš nadahnjujuća posljednja misao...

Slijedio je vlastitu tragačku čaroliju koju je položio na novinarku i pojavio se u nekakvoj kućici za brodove na rubu rijeke Hudson. Nebo nad njim bilo je toliko zagušeno oblacima da se činilo kako je ponoć, a ne popodne, no nije ga brinula tama.

Čim se probio unutar dosega, Devina prisutnost bila je poput vriska od kojeg se lede žile.

Tad je znak novinarke nestao...

Upao je unutra kroz otvorena vrata i sledio se čim je vidio Devinu kako stoji sasvim sama.

»Iznenadenje«, rekla je podignuvši glavu visoko i zabacujući kosom. Jim se skoro bacio na demona — želio ju je zadaviti. Želio je stiskati ruke oko njezinog vrata sve dok joj glava ne padne s ramena. No došao je zbog novinarke.

Pogledao je oko sebe, ali nije pronašao ništa. Nije bilo nikoga. Samo šum valova pod kućicom.

»Gdje je ona?« pitao je.

»Gdje je tko?«

U vodi, pomislio je.

Pojurio je naprijed i odgurnuo demona s puta nadajući se da će kuja pasti na dupe dok on pretražuje prazne prostorije. Čovječe, voda je bila tako mutna i neprozirna.

»Što tražiš?« čuo je Devinu.

Gledao je okolo, no zamijetio je samo šum vode. Nije se dao prevariti. Ženka demona došla je s namjerom... i ostat će s namjerom. »Želim da odeš, i to odmah.«

»Ovo je slobodna zemlja.«

»Samo ako ti izgubiš.«

Devina se nasmijala. »Ja na to ne gledam tako.«

Unio se demonu u lice. »Otiđi ili ću te uništiti na licu mjesta.«

Oči su joj zlokobno zasjale. »Ne smiješ tako razgovarati sa mnom.«

Nije bio ni svjestan svoje ruke kad je poletjela na njezin vrat. Njegova mala maštarija počela se obistinjavati kad je krenuo kanalizirati energiju u svoj hvat. Izvor svjetlosti odjednom je počeo obasjavati kućicu s brodovima — ne, čekaj, to je bio on. On je sjao.

Bio je toliko bijesan da je mogao svijetliti poput diskokugle, pogotovo kad se njegova druga šaka pridružila zabavi. Devina mu se isprva samo smijala, no nešto se promijenilo. Počela se boriti za dah, noktima je pokušavala odguliti njegove prste sa svoga vrata — najprije od ljutnje, a zatim zbog nečega vrlo bliskog strahu.

Kad se svjetlost kojom je zračio prenijela njegovim tijelom, jačala je sve od točke kad je počela bacati sjenke. Stiskao ju je sve jače i jače, zatočivši ju uz uspravno postavljene čamce na zidu. Pritisnuo ju je vlastitim tijelom da mu ne pobjegne. Tresao se od moći i nekako je znao da ju to uzbuđuje — što i nije bio slučaj sa njegovom erekcijom. Da, imao ju je, ali bio je tvrd i napet od glave do pete. Svaki mišić mu se napinjao, od vilice do bedara, ramena i stražnjice.

Učinit će to.

Neka se jebu i Nigel i oni engleski pizduni koji mu zapovijedaju. Neka ide kvragu i igra, i sraz i sve to skupa. Neka sve ide kvragu...

Nešto je eksplodiralo iza njega. Voda mu je poprskala noge. Čuo se veliki udisaj zraka i hripajući kašalj. Jimova koncentracija na trenutak je popustila — to je bilo sve što je Devini trebalo. Izvukla se iz njegovog stiska i raznijela u gomilu crnih molekula koje su se uz vrisak bacile na njega.

Udarac je bio gori od deset tisuća uboda pčela. Vrisnuo je od frustracije i bacio se na pod. Devina nije uzvratila napad. Krenula je u nebo koje je sama smračila. Postala je jedan od zlokobnih crnih oblaka.

Nestala je... barem za sada.

Gledao ju je kao odlazi dok je ležao na daskama. Opsovao je i zatim se usredotočio na novinarku koja se pokušavala spasiti.

Par ruku odjednom se pojavio, zakvačio za dasku i izvukao mokro

žensko tijelo iz rijeke. Legla je pored njega i zajedno su se nepomično pokušavali oporaviti.

»Moramo se prestati sretati na ovaj način... «

POGLAVLJE

38

Netko je govorio negdje u daljini.

Matthias se nije mogao usredotočiti na zvukove Jimovog cimera. Mozak mu je bio prepun profila, internetskih adresa i kodova - vratilo mu se sve, pa čak i njegova prva školska adresa elektroničke pošte i kombinacija na bravi za bicikl... kao i dosje Jima Herona.

»Govori... Što se događa?« To nije bilo pitanje, nego zahtjev, i želio mu je udovoljiti. On i Jimov cimer razvili su neku vrstu suradničkog odnosa tijekom rješavanja problema sa crnim sjenama, mrtvacem i autom, pa mu je bilo neugodno što ne može odgovoriti.

Nešto ga je držalo za dupe - ne, to je tlo ili sjedalo automobila. Ad ga je natjerao da sjedne. Treptao je i pokušavao vidjeti nešto drugo osim videoigre pred sobom, no nije dopirao nikamo.

»Prijaerljju, moraš razgovarati sa mnom.«

Matthias je drhtavom rukom prorrljao oči. To je pomoglo. Kad ih je ponovno orvorio, izbliza je vidio Adrianove *pirseve*.

»Hej, jesi li se vratio?« upirao je frajer.

Marrhias je promrmljao: »Zašto si to napravio?«

»Nisam ri ništa napravio...«

Mahnuo mu je rukom ispred lica. »S tim metalom. Mislim, zbilja... Jesi li mislio da ćeš tako izgledati opakije?«

Veliki muškarac se nasmijao. »Bila je preseksi. Što sam se više probadao, više smo vremena provodili zajedno.« »Ti i ta koja je ovo napravila?« »Da.«

»Znači, radilo se o curi.«

Adrian je samo slegnuo ramenima. »Seks je bio bolji zbog bola.«

Matthias je tad okrenuo glavu. Čudno. Prije nesretne odluke s nagaznom minom seks mu je bio poput disanja, ono što jednostavno mora raditi. Sada... gubitak tog dijela samoga sebe postajao je sve vidljiviji i opipljiviji.

No iskreno rečeno, više se radilo o Mels. Da nju nije upoznao, ne bi mu uopće bilo stalo. Posljednjih nekoliko godina proveo je kao bogalj, i to mu nije smetalo.

»Jesi li ti imao srčani udar?« upitao je Adrian.

»Samo su mi se vratile neke stvari.« Nije bilo baš zabavno, ali ako ovako nastavi... možda će se sjetiti zašto tako očajnički želi otići na Manhattan.

»Dakle, sada si dobro.«

Jako je cijenio činjenicu što ga ovaj ne ispituje o detaljima. »Jesam. Vratimo se sada mrtvacu.«

Kad je pokušao ustati, noge su mu bile kao od papira i nisu ga htjele držati.

»Donijet ću ti štap i naočale«, rekao je Ad i otišao van iz garaže.

Matthias je odlučio da neće čekati na tlu poput crkotine. Primio se za branik i uspravio uz muku i stenjanje.

Pridržavao se za automobil, naslonio unutra kroz vozačev prozor te otvorio prtljažnik.

Kad se Jimov cimer vratio, gledao je u prazan prostor. Uzeo je štap, stavio naočale i odmahnuo glavom. »U autu nećemo pronaći ništa. Temeljiti smo što se toga tiče.« Stao je iznad trupla. »Predlažem da ga bacimo u rijeku kad padne noć.«

Sranje, imao je planove za večeru.

»Neka bude u ponoć«, dodao je zatvarajući prtljažnik. »Ne, bolje dva ujutro.«

»Imaš li nekog posla večeras?«

Odlučio je začepiti. Nema šanse da će razgovarati o Mels. Problem je bio u tome što ovo rješenje trupla ne može ostaviti nikome drugome, uvelike zbog toga što vlastitim očima mora vidjeti kako automobil tone u rijeku. Dok mu se pamćenje sasvim ne vrati i dok ne krene na put — što god to značilo — ne smije riskirati komplikacije sa trećim osobama.

Policija će se nabrusiti ako pronađe mrtvo tijelo, a tek XOps? Oni uvijek dolaze po svoje.

Adrian se gladio po bradi. »Što ako ti kažem da to možemo učiniti sada?« »Kako?« »Vjeruj mi.«

»A tko si ti, novi Houdini?«

»Ne. Nisu imali dovoljno veliku luđačku košulju za mene. Ali znam

što možemo učiniti s autom.«

Adrian je stajao u opuštenom stavu i čvrstog pogleda. Mirno je disao, kao da ima potpuno povjerenje u samoga sebe.

Matthias nije mnogo vjerovao riječima drugih ljudi i pouzdavao se u instinkte. Tako ga je bilo teško prevariti. Osim ako ovaj ovdje nije lud...

Pomislio je na borbu u šumi — većina likova koji se ponašaju poput ovoga ovdje proizvod su dugogodišnje obuke i iskustva u poslovima gdje je ulog vlastiti život.

»Što si planirao?« upitao je Matthias.

»Sad ćemo se riješiti auta.«

»Gurnut ćemo ga u rijeku? Usred bijela dana?«

»Ondje gdje idemo... to neće biti bitno.«

Matthias je pogledao truplo i pomislio kako lijepo tone. »Daj da ga stavimo u prtljažnik.«

Adrian je prišao tijelu dok je Matthias ponovno otvorio prtljažnik. Mrtvačka ukočenost već je nastupila, što je dobro za prenošenje, ali nije tako sjajno kad trebaš ugurati tijelo u maleni prostor. Obojica su se morala jako potruditi da mu saviju koljena i torzo.

»Ja ću voziti«, rekao je Matthias. »Ti baš voliš upravljati svime, zar ne?« »Itekako.«

Ušli su unutra i ponovno je upalio automobil na žice. Izvezli su se kroz kolni prilaz pored kuće. »Kamo ćemo?«

»Skreni lijevo. Idemo na sjever.«

Vozili su se nekih desetak kilometara kad ga je Jimov cimer pogledao. »Sviđa ti se ona novinarka, je li?« »Ne sjećam se.« »Lažeš.«

»Imam amneziju, jesi li zaboravio?« »Sviđa ti se.«

Matthias ga je pogledao. »Molim te, nemoj mi reći da mijenjaš karijeru i bacaš se u partijanerske vode.«

»Vozit ćemo se neko vrijeme. Samo sam htio razgovarati.«

»Šutnja je zlato.« Uslijedila je stanka. »Osim toga, ja i ne znam što tebe zanima.«

»Sinoć sam nategnuo jednu žensku.«

Matthias je podignuo obrve iza naočala. »Pa, baš lijepo. Hoćeš li čokoladicu? Ili zvjezdicu u bilježnicu? Ili značku?« »Bilo je kao... znaš ono kad kihneš?« »Ti mene zezaš.«

»Ozbiljno ti kažem. Kad kihneš, to ti je olakšanje jer si se riješio

iritacije.«

Matthias mu je uputio pogled pun prijekora. No tad je shvatio da zna o čemu kurvin sin priča. »To je zato jer si možeš dozvoliti takvo što.«

»Samo sam se zamislio zbog tebe i one novinarke.«

Nemoj pitati. Nemoj pitati. »Zašto?«

»Ovdje skreni lijevo. Vozi se do rijeke.«

Matthias je slijedio upute, misleći kako je dobra stvar što je razgovor zamro.

»Sad desno.«

Nagazio je na kočnice kad je vidio drveće i uspon. »Ovo je stazica.«

»Nije ako se voziš autom. Onda je cesta.«

Matthias je skrenuo s prave ceste na udubine od guma koje su ostale na niskom raslinju. Trebalo im je dosta vremena. Staza je bila puna rupa, velikog granja i raznoraznih prepreka. Eto, nekako su se dovezli do kraja. Desetak metara dalje od njih nalazilo se veliko jezero. Matthias je zaustavio automobil i pogledao Jimovog cimera. »Ovo je savršeno.«

»Naravno.«

Voda je pod njima izgledala kao neki zaostatak rijeke. Tu se kišnica s planina skupljala kada je razina Hudsona postala prevelika — što je sada bio slučaj, zahvaljujući obilnim proljetnim kišama. Mjesto je bilo savršeno izolirano — nije bilo kuća ni ljudi, samo zimzeleno drveće.

Postojao je tek jedan problem. »Nemamo prijevoz za natrag. Ja ne mogu hodati tako daleko... «

Adrian mu je pokazao nešto među drvećem. Tamo se nalazio Harley — taj motor je uvijek vozio.

Matthias se okrenuo. »Kako si ti uspio dovesti motor ovamo?«

Jimov cimer ga je pogledao. »Nakon onih stvorenja s kojima smo se danas borili... ti od mene tražiš da objasnim ovakvo sranje?«

Matthias je trepnuo i mozak mu se nakratko zgrčio. »U pravu si.«

Kad je Adrian izišao van i počeo čistiti put do ruba hridi — bacajući velike grane kao da uopće nemaju težinu — Matthias je pomaknuo automobil unatrag da imaju malo prostora. Potražio je veliki kamen i povukao ga do vozačevih vrata. Morali su ga samo položiti na papučicu gasa, ubaciti motor u brzinu i izmaknuti se s puta.

Adrian će morati obaviti taj dio.

»Vi ljudi uvijek birate teži način«, promrmljao je kad je shvatio o čemu se radi.

»Mi ljudi?«

»Svejedno.«

Tri minute kasnije, Adrian je iskočio iz automobila dok se vozilo pravocrtno survalo niz hridinu i uronilo u jezero.

Matthias je gledao mjehuriće na površini kako se podižu. »Dovoljno je duboko.«

Režanje motora natjeralo ga je da se okrene. Adrian je već sjedio na njemu i izvezio ga iz šume. Nije baš najdiskretniji način odlaska s mjesta zločina, no nije se mogao puno buniti s obzirom na svoje stanje. Dok je sjedao iza Adriana, sjetio se da sva vozila XOps-a imaju GPS, te da će organizacija kad-tad doći po svoje. No barem će se pomučiti. A Jimova blizina? Ionako znaju gdje živi. Osim toga, Jim nije njihova meta.

Dok je Mels ležala na leđima i zurila u krovne grede kućice za brodove, pokušavala se sabrati dok joj je voda kapala iz kose i odjeće.

Najviše je osjećala hladnoću i zahvalnost, kao i veliku zbunjenost...

Netko ju je držao pod vodom i davio. Bila je na rubu smrti. Trenutak prije no što se predala, stisak je popustio. Njezine ruke pronašle su uporište i izvukle ju iz vode na zrak. Kad se oslobodila i iskašljala vodu iz grla, pročistio joj se vid i ugledala je Jima Herona kako se bori s nekim želeći obraniti upravo nju...

Laste su se vratile. Lamatale su krilima i vraćale se u svoja gnijezda, dajući im do znanja da je prošlo dosta vremena.

»Jesi li dobro?« upitao ju je Heron mrmljajući kao da je ozlijeđen.

Počela je povraćati umjesto odgovora. Pridignuo se na laktove, no i njegov se želudac pobunio protiv toga. Dobro, ona se možda skoro utopila, ali i on je izgledao kao da treba liječničku pomoć. Tapkala je okolo moleći se da joj torbica nije pala u vodu... Hvala Bogu. Pala je ondje gdje ju je netko gurnuo i skrivala se među razbacanim stvarima pristaniša.

Mels je imala namjeru ustati i otići po torbu. Ipak, uspravljanje joj nije baš pošlo za rukom i morala se vući preko dokova, a kašalj joj je u međuvremenu tresao pluća i u glavi joj nije bilo bistro. No nije se namjeravala predati. Trebali su pomoć.

Kad se dovukla do torbice, odmah je posegnula za mobitelom. Stajao je u svom uobičajenom pretincu, kao i novčanik, kao i kabanica — dobro će joj doći za nekoliko minuta kad svuče natopljenu odjeću. Očigledno ju nitko nije opljačkao. Dopuzala je natrag do Herona i rekla: »Smijem li nazvati hitnu?«

Odmahivao je glavom kroz povraćanje. Nikako. »Koga ću onda nazvati?«

Morala je dva puta pitati prije no što joj je uspio dati broj. Utipkala je to istog trena, pitajući se tko će se javiti. Mobitel je zvonio...

Čula se jaka distorzija, kao da onaj tko se javio stoji pored mlažnjaka. Tada se činilo kao da dodaje mobitel nekome drugome... i buka je malčice prestala. »Da?«

Stanka. Ona je skoro počela plakati. »Matthias?« Nitko se nije čuo osim buke. »Tko je tamo?«

Morao je vikati. »Mels? Mels? Jesi li... «

»Jim Heron i ja smo zajedno. Imamo problem... «

»Što se dogodilo?«

»Ja sam dobro, ali Jim baš i nije... «

»Je li nastrijeljen?«

»Ne bih znala... «

»Gdje ste?«

Kad je rekla gdje se nalaze, nagnula se na stranu i pogledala kroz vrata kućice za brodove. Vidjela je nasmijano dijete i njegovu majku s druge strane travnjaka, u parku pored klupa. Nitko više nije bio s njima. Nije mogla procijeniti je li to dobro ili loše.

»Mels, jeste li tamo na sigurnome?«

Posegnula je u torbu i izvadila svoj pištolj na automatsko punjenje. Provjerila ga je — bio je pun. »Pobrinut ću se za to.«

»Slušaj, Adrian i ja moramo pronaći nekakvo vozilo — sad smo na njegovom motoru. Stižemo što prije.« »Dođite. Ja ću paziti dok ne dođete.«

Poklopila je. Držala je mobitel u lijevoj ruci, a pištolj u desnoj. Prišla je Jimu. Oko njega se širio isti miris kao oko onog čovjeka koji ju je napao — ako se ne vara, činilo joj se da mu je zlo upravo zbog tog mirisa. Dotaknula mu je rame. »Neću te napustiti.«

Nema šanse. Spasio ju je dva puta — to ga čini njezinim anđelom, bez obzira na njegov opaki izgled. Heron je podignuo glavu i pogledao

ju, kao da se malčice izvukao iz vrtoglavice. »Ja bih trebao štititi tebe.«
Smrknula se. »Zašto?«
»Jer si ti... ključ za njega.«
»Ključ za koga?« šapnula je.
Ponovno je počeo povraćati, no znala je odgovor. »Matthias je tebe poslao k meni, zar ne?«
Mobitel joj je počeo zvoniti. Nepoznati broj.
Nema šanse da se javi — ionako je imala dovoljno problema.

POGLAVLJE

39

Tri stotine i pedeset godina. Možda čak četiri stotine... sranje, možda i tisuću.

Toliko im je trebalo da iz ruralnih dijelova Caldwellella stignu u centar. Matthias se skoro usmrdio kad je Adrian napokon stao na parkiralištu pored parka. Nije im trebala ni sekunda da ostave svoje vozilo kao da je vreća smeća.

Usprkos panici koju je osjećao, nije trčao. Dugi koraci uz pomoć štapa, ali bez žurbe. Samo on i frend u šetnji, nikakva drama.

Pregledavao je park kroz Melsine sunčane naočale. Nije bilo nikoga osim majke i kćeri na njihaljama. Baš kako je Mels i opisala, tu je bilo spremište za brodove u viktorijanskom stilu, monolitno i zdepasto poput kvočke koja se sprema snesti jaje. Što su se više približavali, to je Jimov cimer izgledao spremniji za ubijanje. Matthias je dijelio njegove osjećaje.

Otvorena vrata bila su široka, no unutra je bilo mračno — baš kao i nebo puno crnih sjena. Kad se Matthiasovo zdravo oko priviknulo na tamu, vidjelo je hrpe plavih, žutih i crvenih čamaca. Nekakve su ptice izletjele van iz kućice.

Gadio mu se zvuk vode koja zapljuskuje drvo. Zvučala mu je grabežljivo.

»Mels«, tiho je rekao. »Mels...«

Izišla je između nekakvih jedrilica i vesala. Odmah ju je zagrlio i povikao: »Mokra si!«

»Znam. Jim je tamo...«

»Ma zajebi Jima... «

Pogledala je preko ramena u Adriana i sledila se, kao da ga je prepoznala. »Da, tamo je. Ne znam što mu je, ali zbilja je loše.«

Cimer se istog trena bacio na posao, krenuvši tamo gdje se skrila skupa s Jimom.

»Tko te ozlijedio?« ređao je Matthias dok ju je ušuškavao u svoj kaput pokušavajući je zagrijati. »Nije Jim, je li tako... «

»Bođe, ne.« Odmaknula se, no privukla je vjetrovku k sebi. »Ja sam pala u vodu, a on je došao... «

»Jesi li bila sama ovdje?«

»Trebala sam se naći sa svojim izvorom radi priče. Neki ljudi ne žele biti viđeni s novinarima.« Prekrižila je ruke preko prsa i podignula bradu. »Zbilja mi se ne sviđa što me ovako ispituješ.«

»Baš mi je žao.«

»*Molim?*«

»Očekuješ kako ću povjerovati da si samo pala u rijeku? I kako je Jim uopće mogao znati da si ovdje?«

»Nesreće se događaju.« Mels se isprсила. »Što se Herona tiče, to pitaj njega.«

Adrian je baš tada izišao sa Heronom ispod ruke. Dobro, Herona nitko neće ništa pitati. Bio je blijed poput plahte.

»Moram ga odvesti negdje na sigurno i toplo«, promrmljao je Adrian kao da razgovara sam sa sobom.

Matthias mu je kimnuo preko ramena. »Moja hotelska soba je blizu. Odvest ćemo ga tamo.«

Mels se usprotivila. »Nećemo moći proći kroz hodnik s njim bez da privučemo pozornost... «

»Dobra ideja.« Adrian se obratio Jimu. »Možeš sudjelovati u predstavi, zar ne, šefe?«

Šef, pomislio je Matthias.

»Idem i ja. Dajte mi samo minutu«, rekla je Mels i nestala iza brodića.

Pojavila se za malo više od minute kao druga žena. Doslovno. Svukla je mokre hlače i bluzu te odjenula crnu haljinu. Kosu je skupila tik iznad vrata i obula balerinke. Tko bi rekao da u tu torbicu može stati toliko odjeće?

Prišla mu je i rekla: »Učini samome sebi uslugu i nemoj mi se više obraćati tim tonom. Pustit ću ti ovaj put. Sljedeći put ću ti izbiti taj stav iz usta — je li jasno?«

Dobro. Sad mu se skoro digao.

»Idemo«, rekla je i prebacila Jimovu drugu ruku preko svoga ramena. »Čovječe, kako si težak...«

Dok su njih dvoje vukli bolesnika prema vratima, Matthias ga je poželio baciti u vodu samo zato jer ga ona dodiruje. Išao je za njima stoga što je želio odgovore — i nju.

Čovječe, ništa nije više seksi od žene koja se može pobrinuti sama za sebe. Ali... kvragu, dvije skoro fatalne nesreće u dvadeset i četiri sata? Morat će mu reći što se dogodilo.

Kad se kamionet zaustavio ispred osoblja u podzemnoj garaži hotela *Marriott*, nitko od momaka u livrejama nije očekivao takav prizor. Ipak, dobili su ga. Iznenadenje, pomislila je Mels i prva izišla iz automobila.

Pretpostavljala je da izgleda pristojno, barem iz daljine. Izbliza je smrdjela po mrtvoj ribi, i iskreno rečeno, na sebi je imala samo kabanicu i par čarapa sa nešto tvrdim potplatom koje su nazivali balerinkama. Pa neće je valjda izbaciti van iz hotela što je takva?

I hladno joj je... hladnoća i strah iz rijeke još su uvijek ispunjavali njezine kosti. Sljedeći je izišao Matthias, i momak je ustuknuo kad ga je vidio. Bio je zbilja loše volje. Lice mu je izgledalo kao da će eksplodirati — ali to je njegov problem, ne njezin. Ako želi razgovarati, neka bude poput odraslih osoba. Neće vikati na nju.

Pomogao je Jimu da izađe iz kamioneta, kao da ovoga malo muči groznica. Čak se i Heron uspio sabrati. Sam je otišao do vrata drugog ulaza i vidjelo se da se jako trudi biti stabilan na nogama.

Adrian mu je brzo priskočio u pomoć i obuhvatio ga rukom oko struka da ne padne. Nije joj se činilo poput slučajnosti da je ovaj frajer kojeg je vidjela u motelu nekako povezan sa Heronom, no sada nije bio pravi trenutak za inzistiranje na tim informacijama.

Bilo je doista sablasno. Ljudi koji su prolazili kroz vrata nisu ni pogledali u Jima — i to ne zato što su ovi bili diskretni. Kako im može promaknuti onaj koji izgleda tako pijano i nestabilno? Takvi prizori obično privlače pozornost. Izgledalo je kao da Jim uopće nije tu.

Čudnovata toplina zaigrala joj je na potiljku.

Adrian ju je pogledao preko ramena očima koje su toliko blještale da su izgledale neljudski — no nisu izgledale opasno. »Ideš li, Mels?«

Sabrala se i okanila gluposti. Ubrzala je korak i pridružila se trojici pored dizala. »Evo me.«

Nedostatak kisika očigledno je utjecao na njezin mozak — ili je njezina nadbubrežna žlijezda jednostavno suviše oprezna zbog

proteklih nekoliko dana, a to nije ništa čudno. S druge strane, nema smisla predavati se tlapnjama. Jim Heron nije nevidljiv. Ljudi se ne ponašaju bizarno. Nema smisla pretvarati život u strip u kojem ljudi imaju čarobne moći.

Ipak je ona novinarka, a to znači da ju ne zanimaju izmišljene stvari. Dovezli su se dizalom do glavnog prolaza i morali su proći kroz recepciju do dizala koja vode na katove. Srećom, svi ostali koji su čekali već su bili umorni od putovanja i nije ih bilo briga nizašto.

Da, zato nitko nije obraćao pozornost na njih. Kad te muči vraški umor, onda ti drugi ljudi nisu na radaru.

»Trebam u kupaonicu«, promrsio je Jim.

»Za dvije minute«, odgovorio je Adrian.

Dizalo je bilo brzo, i uskoro su stigli. Prije no što su stvari postale neuredne, došli su na šesti kat i otrčali do Matthiasove sobe da spriječe erupciju.

Čim su ušli u sobu, Jim i Adrian nestali su u zahodu. Ostala je sama sa...

»Žao mi je.«

Iznenadila se kad je to rekao. Mislila je da se još uvijek ljuti, i nikako nije očekivala ispriku.

»U pravu si, nisam te smio onako napasti.« Prošao je rukom kroz kosu i ostavio je da strši. »Teško mi je ne smatrati te svojom — dakle, kad se ti pojaviš negdje sama i mokra, ledena i uplašena, ja se osjećam kao da sam te iznevjerio jer nisam bio s tobom da te zaštitim.«

Dobro, sad je morala zinuti od iznenađenja.

»Ti si snažna žena i možeš se brinuti sama za sebe — ali to ne znači da ja neću imati stereotipne muške reakcije kada moju curu netko ozlijedi ili dovede u opasnost. Impotentan sam, ali nisam izgubio taj odnos.« Opsovao je. »Ne kažem da sam u pravu, ali tako stvari stoje.«

Pogledao ju je ravno u oči.

U tišini koja je uslijedila mogla je samo reći... i ja tebe volim.

Da, to je on njoj sada govorio — vidjela je to u njegovom čvrstom pogledu, ozbiljnim riječima, ponosnom licu. Bože mili, kako ju je podsjećao na oca. Prvo pucaj, pa poslije pitaj, ali uvijek stvari zovi pravim imenom.

»U redu je«, nespretno je rekla. »Znam da stvari u posljednje

vrijeme nisu bile baš normalne. Svi smo nervozni.«

Šokirala se kad je shvatila da je ovom čovjeku skoro rekla da ga voli, no svladala se... Prerano je i poznaju se dva ili tri dana...

Ushodao se po sobi držeći štap u jako oštrom kutu. Činilo se da ga boli. Zastao je pored prozora, razgrnuo zavjese i pogledao van. Ne čini to zbog pejzaža, pomislila je. Izgledao je kao da traži razlog da prestane govoriti.

»Želim da mi nešto obećaš«, grubo je rekao.

»Što?«

»Nakon što odem, želim da počneš vezati pojas kad se voziš.«

Mels na trenutak nije ništa rekla, osjećala se kao da je dobila šamar. »Ah... «

Pogledao ju je preko ramena. »Ozbiljan sam, Mels. Hoćeš li to učiniti za mene?«

Mels je sjela na krevet, a razne stvari prolazile su joj kroz glavu. Očajnički se željela otuširati... nadala se da nitko neće pronaći njezinu odjeću prije no što se ona stigne vratiti po nju... zar je zbilja ušla u *Marriott* poput prostitutke, odjevena samo u kabanicu i cipele?

Ipak, to je bio samo njezin obrambeni mehanizam da ne bi odgovorila na njegovu zamolbu.

Odlučila je biti hrabra i rekla je: »Znaš li zašto ne nosim pojas?«

»Želiš poginuti.«

»Moj je otac koristio pojas, i zbog njega je poginuo u onoj nesreći.« Kad se Matthias okrenuo, kimnula je. »Pojas ga je zarobio na mjestu. Bez njega bi odskočio sa sjedala i ne bi mu se smrskalo pola tijela. Znaš, sudario se sa jednom velikom prikolicom koja je prevozila opremu za uređivanje travnjaka. Metalni rub probio je vrata. Kad je hitna pomoć stigla do njega, još uvijek je bio živ jer je pritisak usporavao gubitak krvi. Još uvijek je bio svjestan svega.« Morala je pročistiti grlo. »Znao je da će umrijeti u tom prokletom autu. Znao je da će iskrvariti... bio je sasvim svjestan i budan. Sigurno ga je užasno boljelo. Ne znam kako se ljudi uspiju nositi s takvim trenutkom. Ali znaš li što je on učinio?«

»Reci mi«, tiho će Matthias.

Mels se na trenutak izgubila, prisjetivši se svađe s poručnikom koji joj nije htio dati detalje očeve smrti. Kvrugu, ona je bila Carmichaelova kći i imala je pravo znati.

»Prvo je pitao je li osumnjičenik uhićen — i razljutio se kad je čuo da su se kolege umjesto na potjeru usredotočile na njega.« Morala se malčice nasmijati. »Onda je... onda ih je natjerao da se zakunu kako moja majka nikada neće saznati kako je zapravo umro. Želio je da misli kako je smrt nastupila trenutačno i da nije patio — ona to doista misli. Jedino ja u cijeloj obitelji znam... koliko je patio. Naposljetku im je rekao da se pobrinu za moju mamu — bio je zbilja zabrinut za nju, ali ne i za mene. Rekao je da se ne brine zbog djeteta. Ja sam snažna kao on... ja sam njegova snažna, samostalna kći...«

Utihnula je i suze su joj jurnule na oči. Počele su tiho padati. Obrisala je obraze. »Nikada nisam bila toliko ponosna na sebe kao kad sam saznala da je tako mislio o meni.«

Nastao je trenutak tišine. Čudno, pomislila je. Taj trenutak u poručnikovom uredu promijenio joj je život, a ona ga je odijelila od sebe i zamrznula kao nešto što treba ostaviti negdje daleko.

No sada, u ovoj hotelskoj sobi... dok ju je Matthias gledao, a Jim Heron ispovraćao dušu u kupaonici s druge strane zida... stvari su polako počele sjedati na mjesto. Prošlost i sadašnjost su se spojile poput vagona.

Sabrala se. »Eto, otkad sam saznala detalje, više nisam mogla... « Još jednom je pročistila grlo. »Nije da želim umrijeti — možda je to pogrešna primjena logike, no ne nosim pojas baš zato što ne želim umrijeti.«

Sam Bog zna da ne želi umrijeti.

Kad joj je Matthias prišao i sjeo pored nje, bila je spremna čuti objašnjenja poput: *Ali znaš što kaže statistika, kakve su šanse da se nađeš u istoj situaciji kao i on... bla, bla, bla...*

No umjesto toga ju je samo zagrlio. Razdirala ju je ta dobrota, zaštićenost i tiho razumijevanje. Naslonila se na njegova prsa i rekla: »Nikad to nisam nikome rekla.«

Osjetila je kako ju je poljubio u vrh glave i uz drhtaj se prepustila njegovoj snazi — i bilo je fenomenalno. Nije imala pojma da je već godinama sama nosila toliki teret.

Smiješno, no dok su tako sjedili zajedno i dok im se toplina tijela povećavala, shvatila je da joj je isprikom rekao da ju voli... a ona je uzvratila tom pričom. To je bio dokaz da se duboke i značajne stvari mogu izreći različitim izborom vokabulara.

»On mora leći.«

Kad je Adrian progovorio iz kupaonice, Matthias ju je privukao bliže k sebi. »Neka legne na krevet.«

Mels je ustala i iznenadila se kad je Matthias krenuo za njom. Sjeli su na naslonjač i tabure pored prozora, a ona se pružila preko njegovog tijela. Osjećala se kao da je nikada neće pustiti, a neće ni ona njega.

POGLAVLJE

40

Adrian je odnio Jima na krevet i pokušao ga smiriti. Jadnik se toliko tresao da su mu kosti zveckale u koži - no barem više nije povraćao. Kad se Ad uspravio, bacio je pogled po sobi. Matthias i Mels zajedno su sjedili na naslonjaču. Ona je držala glavu na njegovom ramenu.

Bilo je očigledno da je Devina htjela nekako srediti novinarku, no Jim to nije dopustio. Čovjek se jednostavno morao zapitati u kakvom je Devina sada stanju. Valjda se i anđeli smiju nadati.

»Hoćete li vas dvoje nešto jesti?« obratio se golupčićima.

»Zar on ne treba liječnika?« uzvratio je Matthias protupitanjem.

»On treba... vremena.«

»Što nije u redu s njim?«

»Trovanje hranom.«

»Ne seri.«

Ad je značajno pogledao novinarku i nije ništa rekao. Nije želio biti nepristojan prema njoj - i to ne zato što je pripadnica nježnijeg spola. Matthias je bio jedan od njih; boravio je u Paklu i poznao je Devinu iz mutnih sjećanja. Bio je neopozivo upleten u sve ovo.

Mels nije bila ništa od toga, i što manje zna, bolje će biti za nju kad sve ovo završi -pod pretpostavkom da će preživjeti. Bio bi joj pravi šok da sazna koliko je stvarnost zapravo podložna utjecajima, i koliko istine postoji u noćnim morama. Čim probaviš te informacije, teško je vratiti se u bezbrižne dane kad si samo morao brinuti o odnošenju stvari u kemijsku čistionicu, plaćanju poreza i je li ti ostalo dovoljno mlijeka za žitarice sljedećeg jutra.

Dobra vijest je da Matthias shvaća o čemu se radi. Kimnuo je i zatvorio usta. Adrianu je skoro bilo žao što ovaj par neće dugo opstati. Matthias u najboljem slučaju neće još dugo, a u najgorem će ih sve lijepo isporučiti Devini. A Mels? S obzirom na Devinine sklonosti i

mogućnosti, bit će sretna ako samo završi u lijesu.

Smiješno je što nije osjetio ništa osim boli i bijesa otkad je Eddie umro. No kad gleda ovo dvoje zajedno, osjeća...

Ma koji je to kurac uopće bitno? Imao je vlastitih problema — i Jimov oporavak bio je jedan od njih.

»Dobro sam«, rekao je drugi anđeo, baš kao da ga je netko pitao.

»Šuti i lezi dolje.«

»Ti si grozna medicinska sestra.« Ipak, frajer ga je poslušao — vjerojatno zato što njegovo tijelo mozgu nije pružalo nikakav izbor.

Mels se pridignula. »On mora na liječnički pregled.«

»Ako ćeš se od toga osjećati bolje, bilo mu je ovako i prije. Samo mu daj sat vremena ili malo više.« Baš, *malo* više. »Bit će dobro. Gdje je jelovnik za poslugu u sobi?«

»Što mu se točno dogodilo?« Mels nije odustajala.

Ad se okrenuo prema pisaćem stolu. »Aha, ovdje je. Da vidimo...«

Dok je čitao plastificiranu knjižicu i premišljao se između sendviča i bifteka, čuo je razgovor u pozadini. Matthias je govorio svojoj curi da se smiri i da će dobiti odgovore kad Jim dođe k sebi. Možda hoće — a možda i neće, pomislio je Adrian.

Nakon što im je pružio jelovnik, primio se telefona i naručio si gozbu za večeru. Poklopio je i pogledao par. »Pokvarili smo vam spoj, zar ne?«

Svi su se počeli meškoljiti, no nitko nije ustao.

»Ja sad zbilja mogu ići«, rekao je Jim i pridignuo se sa jastuka.

»Daj prestani već jednom«, planuo je Adrian iznenada se osjećajući zarobljeno. »Kvragu. Idem u hodnik čekati klopu.«

Mozak mu je već kuhao i svi u onoj sobi lagano su mu išli na živce; ona žena i Matthias, pa i Jim sa svojim povraćanjem. Želio je vikati na sve njih, na samoga sebe, na Eddieja koji je umro, na Devinu. Uvijek na Devinu.

Stao je ispred vrata, zatvorio oči i naslonio se.

»Mama, eno opet anđela!«

Ma daj me nemoj... Zaboravio se učiniti nevidljivim.

Lijeno je podignuo kapke i pogledao u djevojčicu velikih očiju. Kosa joj je bila skupljena u mašnicu koja se savršeno slagala sa njezinom plavom haljinicom. Osmijeh joj je bio tako otvoren i iskren da se odjednom osjetio starim milijun godina.

»Ti si anđeo!« Žgoljavo stvorenje očigledno je moglo razgovarati samo u uzvicima — možda je to zbog toga što je toliko niža od svih. »Mogu li ti vidjeti krila?«

Majka je krenula za njom u istom oblaku iscrpljenosti kao i neki dan. Život ju je očigledno jako umarao. »Ispričavam se. Hajde...«

»Molim te? Želim ti vidjeti krila.«

Ad je odmahnuo glavom. »Nemam krila. Žao mi je.«

»Imaš — svi anđeli imaju krila.«

»Ja nisam anđeo.«

Majka je obgrlila kćer oko ramena — i bila ju je spremna odvući ako se mala uskoro ne pokrene. »Hajde. Moramo ići.«

Majka ga nije htjela pogledati u oči — no dijete ga je gledalo i previše.

»Hajde.«

Djevojčica je počela cviljeti, no dopustila je majci da je odvuče. »Želim ti vidjeti krila... «

Adrian se usredotočio na svoje čizme. Zagledao se u čelične kugle na njima i dopustio majci neka odvuče svoj dragocjeni teret prema dizalima.

»Malo pregrubo prema maleckoj, zar ne?«

Adrian je izdahnuo psovku čuvši poznati aristokratski naglasak. Fantastično! Posjet s nebesa! Baš ono što mu je trebalo. »Bok, Nigele.«

Arhandeo je stajao u tišini sve dok Adrian nije podignuo pogled. Još jedno lijepo odijelo, ma tko bi rekao. Kicoš je odjenuo savršeno skrojeno laneno odijelo sa odgovarajućim prslukom i bijelo-ružičastom kravatom, u istim bojama kao i rupčić koji mu je bio u džepu. Adrian je poželio nabiti naočale na nos, baš kao Matthias. Ovaj ovdje izgledao je poput žvakaće gume.

»Navratio sam da vidim kako si«, rekao je Nigel, no njegov je naglasak dobrotu pretvorio u dodvoravanje. Ili je samo Adrian bio tako raspoložen?

»Nisi došao zbog Jima?«

»Jesam, i zbog njega.«

»Dobro smo. Super nam je, a ti?« Kad su se svjetlucave oči šefa suzile u procjepe, Adrian je nakrivio glavu. »Reci mi nešto — ako si tako zabrinut zbog ekipe, zašto nam onda ne vratiš Eddieja?«

»O tome odlučuje Stvoritelj, a ne ja.«

»Razgovaraj s njim. Budi koristan.«

»Tvoj ton mi baš ne odgovara.«

»Tuži me.« Nigel je samo gledao u njega, a Adrian u svoje čizme.

»Sada nije pravi trenutak da očekuješ išta od mene.«

»U tome je cijela tragedija, jer ovo je trenutak kada si najpotrebniji.«

Adrian je podignuo ruke u zrak. »Prijatelju, šefe, kako god hoćeš da te zovem... molim te, pusti me na miru.«

»Tvoja tvrdnja onome djetetu bila je točna. Ti nisi anđeo — barem ne sa ovim stavom.«

Nastala je duga tišina. Adrian se zapitao je li se ovaj već vratio na Nebo. No tad je Nigel tiho rekao: »Ovisimo o tebi.«

»Mislio sam kako je Jimov posao da bude spasitelj.«

»Jim je bolestan. A ovo je... prekretnica.«

Adrian se zagledao u Engleza. »Mislio sam da ti možeš utjecati na stvari.«

»Dopušteno mi je samo davati savjete.«

»Što onda želiš da napravim?«

Nigel je samo polako odmahnuo glavom, kao da ga je Adrian strašno razočarao i više nije mogao reći ni riječi. Tad je arhandeo nestao. Ako odlučiš stvari shvatiti doslovno, to je onda značilo da on od Adriana ne očekuje baš ništa.

S druge strane hodnika otvorila su se vrata za osoblje i konobar je u apartman gurao kolica od nehrdajućeg čelika. Kretao se brzo, kao da svaki dan gura baš ista kolica.

»Je li to za sobu 642?« upitao je Adrian.

»Tako je.«

»To sam ja.« Gurnuo je ruku u džep i izvadio dvadeseticu za frajera. »Gdje ću potpisati?«

»Hvala, stari«, rekao je mladac, izvadivši bijeli papir. »Ovdje.«

Ad je nešto našarao i pokucao na vrata Matthiasove sobe. Kad je ovaj otvorio, konobar je htio ugurati kolica unutra, no Ad mu se ispriječio.

»Sami ćemo.«

»Dobro, samo ostavite kolica vani kad završite. Ugodnu večer želim.«

Možeš misliti.

Matthias je pridržavao vrata dok je Adrian gurao večeru u sobu. Zveket kolica bio je doista glasan, kao i zatvaranje vrata, a tihi glasovi javili su se kad su Matthias i novinarka počeli slagati hranu po stolu i ispitivati Jima može li išta pojesti.

Ad se izmaknuo jer mu je šum u sobi djelovao poput eksplozije. Širio je kragnu košulje — kao da će mu to pomoći — i udario je o nešto.

Da, opet o vrata. Jednostavno je morao otići odavde.

Tužna istina bila je ta da mu bolje ide ljutnja nego odgovornost. Bio je sposobniji u borbi nego u logici. A ono kopile od Nigela nije mu pružilo nikakvo uporište. No bijes mu neće vratiti Eddieja, i neće promijeniti činjenicu da su svi oni, pa čak i ona kuja Devina, zatočeni na ovom putu gdje pravila borbe mijenjaju pejzaž i ne daju im da pobjegnu iz igre.

Želio je vrištati zbog svega toga — Eddie mu je nedostajao do bola. Kad je on bio tu, uvijek je imao ravnotežu... pouzdavao se u Eddieja svaki put kad je trebalo donijeti odluku i vratiti ga natrag sa ruba.

No sada je već bio odrastao muškarac, anđeo ili tako nešto. Možda je vrijeme da to učini sam za sebe. Zagledao se u par s druge strane sobe. Kad je Mels počela skidati poklopce s tanjura, Matthias je stajao u pozadini i proždirao ju očima. Odjednom mu se Jimov glas javio u glavi: *On je duša, ali ona je ključ svega ovoga.*

Eddie ne bi htio gubiti vrijeme na lupanje nogama o pod i frustracije, ne bi si dozvolio diverzije u zemlju jebozovnih konobarica, ostao bi pribran čak i kad stvari nisu nimalo poštene.

Adrian je duboko udahnuo. Kad je izdahnuo, put mu je postao jasan.

Primijenio je Eddiejevu logiku i shvatio kako može pomoći. Tako će malčice promijeniti igru, ali... što se može? Nigel zahtijeva da se uključi? Pa dobro.

Osim toga, tako bi i Eddie postupio.

Dok je Matthias sjedio na naslonjaču sa svojom hranom, napokon bez težine u bolnim nogama, gledao je Mels kako jede za pisačim stolom.

Opet prženi krumpirići, srednje pečeni hamburger i Coca-Cola.

Lagana svjetlost stolne svjetiljke lijepo joj je osvjetljavala lice, ublažujući kolute ispod njezinih očiju i masnicu na sljepoočnici. No on

ih je ipak primijetio — kao i napetost u njezinim ramenima. Dva puta je skoro platila glavom. I to u dvadeset i četiri sata. Mogao se nekako pomiriti s tim da je onaj radnik propao kroz strop, ali ono u spremištu za brodove?

Mučila ga je odvratna sumnja da ju je netko pokušao ozlijediti. Ili nešto još gore.

No ostala je živa i pokušavala se sabrati, baš kao i svi prisutni u sobi. Razmišljao je o onome što je rekla o svom ocu. Bio je poprilično siguran kako bi stari, da je još živ, sada bijesno češljao ulice tražeći onoga koji je gurnuo njegovu kćer u hladnu vodu.

Sada je taj izazov ostao Matthiasu — i bio je spreman.

Kao da je znala da gleda u nju, podignula je pogled i osmjehnula se. »Zar nećeš jesti?«

Ovoga trena nije gladovao za hranom. Ni najmanje. Jedva izbjegnuta tragedija tjerala ga je bliže k njoj, da osjeti njezinu kožu na svojoj, kao da je to jedini način da se uvjeri kako je ona doista još živa.

U svojim mislima joj je prišao, čvrsto je privio uza sebe i razodjenuo je uz poljupce, baš kao da mu život ovisi o tome.

Nije to loš plan, osim što ima mnogo mana — nekako je sumnjao da je skoro utapanje afrodisijak za žene.

»Matthias?«

Kimnuo je i primio vilicu, stavljajući hranu u usta i žvačući poput robota. Tišina koja je uslijedila bila je prepuna iščekivanja; Adrian je čekao da se Jim oporavi i ustane iz kreveta, Jim je čekao da se oporavi, Matthias je čekao trenutak nasamo s Mels, i nakon toga razgovor sa Jimom da sazna što se zapravo dogodilo.

»Mogu li malo razgovarati s tobom?« naglo će Adrian. Matthias je podignuo glavu. Adrian se ustobočio nad krevetom poput zloslutne tamne prilike, mračne kao grob.

Matthias se pitao kako je ovaj Jimov prijatelj izbjegao novačanju u XOps...

»Da, može.«

Obrisao je usta ubrusom, spustio ga na naslonjač i ustao. »Kamo ćemo?«

Adrian je pogledao oko sebe i kimnuo prema kupaonici. »Odmah se vraćam«, rekao je Mels.

Malena prostorija bila je dovoljno skućena i bez Adriana unutra, te

je sada izgledala poput kutije šibica. »Što je bilo?« upitao je Matthias. »Skinu naočale, molim te.«

»Bojiš se da me nećeš moći pročitati?« Nije dobio odgovor, pa je skinuo Melsine Ray-Ban naočale i zagledao se u Adriana zdravim okom.

»Ti si jako bitan u svemu ovome«, rekao je Adrian tihim, odmjerenim glasom. »Moramo učiniti sve što možemo kako bismo ti pomogli.«

»Ti i Jim?«

»Tako je.«

»Tko si ti zapravo? Jer tebe se ne sjećam iz dobrih, starih dana.« Pozorno ga je pogledao. »Ne samo zbog ovog sranja sa gubitkom pamćenja. Uopće te ne poznajem.«

»Ne, ne poznaješ me. Ali nikada me nećeš zaboraviti.«

»Koji ti kurac govoriš?«

Ad je pružio ruke i primio Matthiasa za obje sljepoočnice, a oči koje su se zagledale u njegove poprimile su boju kakvu Matthias nikad u životu nije vidio.

Matthias se pokušao oteti, izmaknuti ili odgurnuti od njega, ali bez uspjeha. Zaglavio se na mjestu, kao da mu je netko prikovao stopala za pod. Ad je izobličnim glasom počeo izgovarati nešto na sasvim nepoznatom jeziku. Riječi su bile duboke i ritmične, skoro poput pjesme — ali ne, nadilazile su zvuk, postajale su opipljive u zraku i stvarale niti svjetla duginih boja koja su okružile Matthiasovo tijelo poput konaca koji zajedno tvore tkanje.

Borio se protiv svega toga, lamatao je rukama i nogama, odgurivao Adriana. Jačala su ga tek sjećanja na mrak i Pakao.

Nije uspijevaao... niti tkane tim glasom i tim riječima plele su se oko njega, pokrivale ga od glave do pete stvarajući tamnicu koja je postajala sve čvršća i uža... Naposljetku su ga iznijele iz kupaonice.

Matthias je počeo vrištati, no imao je osjećaj kao da zvuk ne ide nikamo, kao da mu se sve ovo događa na nekoj sasvim drugoj razini.

Zatim je došlo usisavanje. Osjećao se kao da mu netko izvlači unutarnje organe kroz kožu i prevrće ga. Bol je bila strašna. Vrisak agonije pronio mu se kroz grlo dok se čahura stezala oko njega sve čvršće i čvršće.

Sve se počelo kretati.

Vibracija se isprva javila kao jedva primjetan šum, no uskoro se počela umnažati unutar opipljivog omota riječi. Udarala ga je sa svake strane brzinom od milijun kilometara na sat... Bio je siguran da će se raspuknuti. Tad je došla vrtnja. Isprva polako, a zatim sve brže, dok se svjetlosna krletka nije počela ubrzano okretati oko njega. Bojao se da će mu puknuti bubnjići, nije mogao disati, tijelo mu je bilo dovedeno do krajnjeg ruba. Raspast će se, on i svaka njegova prenapregnuta molekula...

Oluja je počela jenjavati, čahura se polako pomicala s njegovih stopala, preko gležnjeva, listova, kukova, ramena... i naposljetku preko glave, kad ga je napustila i oslobodila. Osjećao se kao da nema kostiju. Srušio se na pod.

No još nije bilo gotovo.

Ležao je s obrazom na hladnim pločicama i gledao u nešto nevjerojatno. Svjetlucavi kaos lebdio je nad Adrianom, a zatim se spustio. Prvo je preuzeo njegovu glavu, potom torzo i ostatak tijela.

Muškarac se borio s nitima, cijelo tijelo mu se treslo i trzalo, baš kao maločas Matthiasovo.

Čuo se reski zvuk i niti su počele nestajati jednako kako su se i pojavile. Jedna po jedna rastočile su se u zraku poput dima. Čahura se gulila s Adrianovog tijela komad po komad, sve dok ovaj napokon nije pao na pod.

Matthias je podignuo glavu i pogledao niz svoje tijelo, a zatim niz Adrianovo.

Ironično, no obojica su pala na isti način, s jednom rukom gore, a drugom na podu, jednom nogom pruženom, a drugom savinutom u koljenu. Bili su zrcalna preslika jedan drugome. Matthias je posegnuo da dotakne Jimovog cimera.

Trepnuo je nekoliko puta, a zatim se uz trzaj dignuo s poda.

Pružio je vlastitu ruku ispred očiju i pomicao je naprijed-natrag, mijenjajući razdaljinu.

Povikao je, potrčao prema umivaoniku i zagledao se u svoj odraz u zrcalu. Pred sobom je vidio nešto nemoguće.

Njegovo zamagljeno oko, uništeno pothvatom u pustinji, bilo je jednako plavo kao i ono drugo.

Skočio je na noge i sasvim se unio u zrcalo, dotičući odraz vlastitog nosa — kao da će mu to odati istinu... samo što mu je i ovo bilo

nevjerojatno. Blizina mu je pokazala da više nema ožiljaka na sljepoočnicama. Da nije znao gdje su, ne bi ni pretpostavio da su ikada bili tu.

Odmaknuo se i pogledao svoje tijelo. Ista visina. Ista težina. No više ga ništa nije boljelo, ni probadalo, ni trnulo. Kao da je sve te poteškoće primijetio tek kad ih više nema.

Podignuo je nogavicu hlača. Još uvijek je imao ožiljke na potkoljenici, no nisu bili gadni kao prije. Savio je koljeno i nije se borio za dah od bola. Pogledao je drugog muškarca na podu. »Što si mi napravio?«

Adrian je zastenjao dok se pridizao sa pločica. Nije mu bilo lako. Kad se napokon uspravio, trzaj od boli zgrčio mu je pogled. »Ništa.«

»Što je onda ovo bilo? Koji kurac?«

Adrian se samo okrenuo. »Idem vidjeti kako je Jim.«

Matthias je posegnuo i uhvatio Ada za ruku. Bojao se. »Što si mi napravio?«

Ipak, znao je i prije no što ga ja Adrian pogledao preko ramena. *Znao je.*

Izliječio ga je.

Taj tip — Adrian, cimer, svejedno — on ga je nekim čudom izliječio. Uspjelo mu je ono s čime su se liječnici mučili već dvije godine.

Tijelo mu je ponovno bilo čitavo...

Da, Adrian je preuzeo svu štetu na sebe. Zagledao se u njegovo zamagljeno oko i nije gubio vrijeme na čuđenje, metafiziku, slave Bogu, pa čak ni zahvale. Pitao se samo kako će sve to objasniti Mels.

POGLAVLJE

41

Bok mama, kako si?«

Dok je majka odgovarala, Mels je stavila još jedan krumpirić u usta. »Da, još sam na poslu. Tek sam ti htjela javiti da sam dobro.« Čovječe, kakve je sve konotacije sada poprimala riječ *posao*. Zatvorila je oči i prisilila vlastiti glas da se ne trese. »Da, znaš kakvi su u novinama. Uvijek se nešto događa i mora se izvijestiti... hej, kako je bilo na bridžu?«

Sada joj razgovor o običnim, svakodnevnim stvarima nije predstavljao teret. Godio joj je. Normalno je ujedno i dobro. Normalno je sasvim suprotno od hladne vode i nevidljivih davitelja ili smrti. Bila je živa. Živa joj je i mama. To je... zbilja dobro.

Razgovor s majkom postao joj je začuđujuće važan, kao i pitanja koja joj je postavljala; kako je odigrala Ruth, njezina prva susjeda. Smijale su se zbog neuspjeha. Zbilja je slušala, bilo joj je stalo, i shvatila je koliko je mehanički živjela u posljednje vrijeme. Valjda ju je probudio šok one hladne vode. Otvorila je oči i zagledala se u Jima Herona koji je mirno ležao pod pokrivačima.

Što se zapravo dogodilo u kućici za brodove?

»Mels? Jesi li tamo?«

Stisnula je mobitel malo jače kao da će joj ispasti. »Da, mama. Jesam.«

Kako bi noć prošla da su stvari završile drugačije?

Val straha prodrmao joj je kosti. Počela je toptati nogama ispod stolca i lupkati prstima po stolu pored praznog tanjura. Pogledala je prema kupaonici i zapitala se što Matthias radi unutra. Isprva se čula nekakva buka, kao da se tušira, no sada je zamijetila samo tišinu.

»Mels, jako si tiha... Jesi li dobro?«

Večeras sam skoro umrla.

Dobro, sabranost nakon što se izvukla iz rijeke očigledno je samo

odgovor na šok. Sad joj je prijeto napadaj plača.

Nema šanse da se skrši dok razgovara s majkom preko telefona. »Stvarno mi je žao... samo sam ti htjela čuti glas.« »To je lijepo od tebe.«

Razmijenile su još rečenica o dobrim i normalnim stvarima, a zatim je Mels čula samu sebe kako objašnjava da će se kasno vratiti kući.

»Ali tu sam u centru grada, u *Marriottu* — mobitel mi je tu i uvijek se mogu javiti.«

»Stvarno mi je drago što si nazvala.«

Mels je pogledala u zrcalo nad pisaćim stolom. Suze su joj kapale niz lice. »Volim te, mama.«

Nastala je tišina. Zatim su joj se vratile te tri riječi, i to iznenađenim tonom zbog kojeg se još više rasplakala.

Dva puta u jednom danu? Kad se to posljednji put dogodilo?

Zatim je majka poklopila slušalicu, a Mels je tek nekim čudom uspjela pronaći crveni gumb na mobitelu. Podignula je platneni ubrus sa krila i pritisnula mekanu tkaninu na svoje lice. Jecaju su je razdirali, ramena su joj se tresla, podrhtavala je toliko da je stolac cvilio pod njom. Nije mogla zaustaviti eksploziju nikakvim mislima ni slikama.

Nije se radilo samo o rijeci i Matthiasu; išlo je mnogo dalje od toga, sve do smrti njezinog oca. Plakala je jer joj nedostaje i jer je umro mlad. Plakala je zbog majke i zbog sebe same.

Plakala je budući da je danas skoro umrla... a Matthiasov odlazak izgledao je kao da će i muškarac kojeg voli uskoro umrijeti.

Topla težina na ramenu prisilila ju je da podigne glavu. U zrcalu je vidjela da Jim Heron stoji iza nje.

»Ti sav blistaš«, smrkнула se. »Ti si...« Krila.

Frajer je imao krila nad ramenima, velika pernata krila koja su se dizala u zrak, a zbog kojih je izgledao poput...

Mels se naglo okrenula prema njemu, no nije ga bilo. Ležao je pod pokrivačima poput tihe, velike planine.

Okrenula se i vidjela samo svoj odraz u zrcalu.

Tad su se otvorila vrata kupaonice.

Matthias je polako izišao van, držeći se za dovratnik. Čim ga je vidjela, znala je da se nešto promijenilo. »Matthias?«

Prišao joj je opreznim koracima, kao da je bio na brodu i njegove

noge još uvijek misle da su na otvorenom moru. Odškrinula su se vrata hodnika i Jimov je kolega napustio prostoriju.

»Matthias?«

Kad je zastao ispred nje, spustio se na koljena. Podignuo je pogled prema njezinom. Zapanjila se...

Jim je odabrao baš taj trenutak da se sabere. Ljutnja mu je dala snagu i motivaciju. Pomogla mu je više nego vrijeme. Tijelo mu je i dalje bilo zatrovano, no odlučio je da više neće ležati i čekati da se ponovno počne osjećati normalno.

Zbacio je pokrivače sa sebe i zastenjao uspravljajući se. Ups, golotinja nije dobra vijest. A nije ni njegov želudac.

»Mogu li posuditi neku odjeću?« upitao je, znajući da su Matthias i Mels u sobi. Netko je pročistio grlo. Bio je to Matthias. »Da, imaš u toj vrećici pored svojih nogu.«

Nagnuo se i uzeo vrećicu. Bila je iz darovnog dućana u predvorju, a unutra je bio crni donji dio trenirke i neke majice sa logom grada Caldwell.

»Jesi li siguran da si dobro?« upitao je Matthias. »Jesam... Gdje je Ad?« »Upravo je izišao.«

Jim je osluhnuo svojim instinktima — njegova desna ruka stajala je u hodniku ispred vrata. Dobro.

Odjenuo se sjedeći na krevetu, tako da ne zabljesne damu golim dupetom. Majica mu je bila preuska, a donji dio trenirke jedva je pokrivaio koljena, no sada mu zbilja nije bilo stalo do odjeće.

Ustao je na noge i pridržao se rukom za zid.

»Jesi li siguran da ne moraš još malo leći?«

»Jesam.«

»Cigarete, mobitel i novčanik su ti pored TV-a.«

»Spašavaš mi život.« Čim je ugledao crveni paketić i crni upaljač, uspio je duboko udahnuti. Gurnuo je svoje stvari u džepove i krenuo prema vratima. Nije smogao snage da pogleda iza sebe. Bio je previše bijesan da bi razgovarao.

»Nazovi me ako budeš išta trebao. Ad ima broj«, promrmljao je i izišao van.

Pogledao je oko sebe. »Adriane«, viknuo je.

Drugi anđeo učinio se vidljivim. Naslonio je svoje snažno tijelo na stolić sa cvjetnim aranžmanom. Gledao je u pod smrknutih obrva, kao

da ga strašno boli glava.

»Moram na jedan sastanak«, rekao je Jim. »Vratit ću se.«

Ad mu je kimnuo i mahnuo. »Samo daj.«

Nije mu se prohtjelo pješice izići iz hotela — što je dobro, jer je ionako ostavio čarape i čizme u Matthiasovoj sobi. Anđeoska krila odvela su ga tamo gdje je trebao ići.

Natrag u kućicu za brodove.

Noć je već bila pala, a svjetla na kućici prigušeno su osvjetljavala prostor. Posvuda su bile mutne sjene, a ptičice ispod zabata sumnjičavo su gledale oko sebe. Prišao je praznoj rampi za čamac u koju je Mels upala, spreman ubiti svog neprijatelja.

Ta kuja neće okrenuti novu stranicu. Možda ju je Stvoritelj ukorio i pomrsio joj planove Matthiasovom novom prilikom, no očigledno ju nije omeo. Nije ni čudo.

Zatvorio je oči i pozvao ženku demona, zahtijevajući od nje da se pojavi i dođe k njemu. Dok je čekao, njegovo je tijelo vratilo svoju punu snagu, kao da ga sam bijes napaja.

Naravno, Devina se nije žurila s dolaskom. Dok je hodao gore-dolje po doku bosim nogama udarajući hladne daske, stiskao je ruke u džepovima. Mogao je misliti samo na ono što mu je Matthias rekao o Sissy u Zdencu duša... i kako su one dvije umrle žene namještene da izgledaju baš kao njegova djevojka.

Kad bi ona barem bila njegova.

Bože mili, mogao je zamisliti majku svoje Sissy kako kupuje novine i čita naslovnicu. Kao da gubitak kćeri na tako odvratani način nije dovoljan sam po sebi? Sad je još morala čitati i o ubojici imitatoru.

»Zvonili ste?« rekla je ženka demona zlokobnim, oštrim glasom.

Jim se okrenuo, i prva stvar koju je primijetio bila je njezina odjeća. Utrpala je svoje spektakularno lažno tijelo u plavu haljinu koju je već vidio.

Nije li ovo trenutak koji tjera suze na oči? Odjenula je tu haljinu prve večeri kad su se sreli u onom klubu s druge strane grada. Zapamtio ju je — stajala je pod reflektorom, zapanjujuće lijepa i zlobna laž. Kalendarski gledano, to se dogodilo prije tek tri tjedna. Iskustveno gledano, prošlo je mnogo, mnogo životnih vjekova od tada.

Ukrutio se od mržnje. Uzbuđenje nije bilo povezano sa privlačnošću, nego njezinom potpunom suprotnošću.

Želio ju je rastrgati. Želio je čuti njezine vriske. Želio je da sazna kako je to biti bespomoćan i ostavljen na milost i nemilost nekome kome nije stalo. Želio je da preklinje...

Naslutivši njegove osjećaje, demonska se žena osmjehnula kao da je upravo dobila rođendanski dar. »Tražiš nekoga posebnoga, Jime?«

POGLAVLJE

42

Mels je čula kako se vrata zatvaraju za Jimom Heronom, no nije obraćala pozornost na njega i njegov odlazak. Gledala je u Matthiasovo lice. Nekim čudom, on se sasvim transformirao; koža mu je imala toplu boju prvi put otkada su se sreli. Više nije bila siva od boli. Ožiljci su mu izbljedjeli. A te njegove oči...

Ono koje je uvijek bilo zamagljeno sada je bistro, kao da je izvadio pokvarenu leću iz oka. Naravno, nije se radilo o takvom nedostatku, zar ne?

»Što se događa?« samo je to uspjela izreći. Glas joj je zamro od zbunjenosti.

»Ne znam.« Matthias je odmahnuo glavom. »Nemam pojma... « Dotaknula je njegove jedva vidljive ožiljke. »Izliječen si.« Kako je to moguće?

Mels se odjednom okrenula natrag prema zrcalu. Slika Jima Herona iza nje vratila joj se vrlo detaljno u pamćenje. Čula je i Matthiasov glas... *Vjerujem u Pakao... jer sam bio tamo...*

Oh, Bože...

»Ja još uvijek ne znam cijelu priču, je li tako?« ukočeno je rekla. »Sve je povezano s Heronom.«

Matthias ju je uzeo za ruku i poljubio u dlan. Drugi odgovor nije dobila. U tišini koja je uslijedila sjetila se nečega što je rekla ocu prije mnogo godina. Bila je tipična tinejdžerica, protivila se svemu i svakome. Kad su se vozili kući iz crkve, izjavila je da ona ne vjeruje u Boga, Raj i Pakao — pa zašto onda svaka njezina nedjelja mora biti pokvarena?

Otac ju je pogledao u retrovizoru i odgovorio: »Samo zato što ti ne vjeruješ ne znači da nije stvarno.«

Zurila je u lice muškarca kojeg voli i nije mogla vjerovati — no ipak je prelazila prstima po glatkoj koži bez ožiljaka.

Razmišljajući dalje, shvatila je da u cijeloj priči razumijevanje ne igra preveliku ulogu; nije razumjela početak na groblju... ni dvojicu muškaraca s Matthiasom... ni ono što joj se dogodilo pod vodom... kao ni situaciju u kojoj se nalazi.

No kao što je otac rekao, to ne znači da nije stvarno.

»Želim te poljubiti.« Matthias se usredotočio na njezine usnice. »To je sve što znam.«

Da, dobro je razumjela. U vrtlogu emocija i šoka to joj je jedino imalo smisla — željela je biti s njim na sve moguće načine.

Malčice je odmaknula usta od njegovih i šapnula: »Mislim da je krevet sada prazan.«

Matthias ju je poljubio, ustao na noge i podignuo; jedna ruka ispod koljena, a druga ispod pazuha.

»Čekaj, previše sam... «

Nije stigla reći *teška*. Podignuo ju je sa stolca i odnio na krevet čvrstim korakom, bez šepanja.

»Što se dogodilo u kupaonici?« ponovno je upitala.

Umjesto odgovora, plegnuo ju je na pokrivač i opkoračio, nadvijajući se nad njom. »Ne znam i govorim ti istinu. Ušao sam unutra i... Adrian... Gledaj, nemojmo sada razgovarati. Idemo raditi druge stvari — lakše mi je demonstrirati nego govoriti o tome.«

Imala je osjećaj da je u pravu. Ništa nije imalo smisla, osim potrebe da bude s njim — to je posebice bilo istina kad je vrškom prsta prešao niz njezin vrat do ruba odjeće.

»Gdje si kupila tu haljinu?«

»To je kabanica. Uvijek je nosim sa sobom, sklopiva je.« »Nema patentni zatvarač?«

»Nema.« Malčice se osmjehnuo, no odmah se uozbiljio, kao da se odjednom sjetio zašto se uopće morala preodjenuti. »Nemoj sada misliti na kućicu sa brodovima«, rekla mu je. »Nemoj.«

Dvoje mogu igrati igru šutnje.

»Kako ne bih?«, mračno je rekao. No nagnuo se i poljubio ju, primajući rukama vrpcu koja je držala kabanicu na mjestu. »Ti si ispod ovoga gola«, dahnuo je. »Kao od majke rođena.«

Malo se opustio. »Ne znam je li to najseksi stvar koju sam ikada čuo...«

»Ili?«

»Ili želim ubiti sve muškarce koji su te ikada vidjeli u ovome.«
»Ništa nisu mogli vidjeti.« »Ne radi se o tome.«

Posesivnost u tom dubokom glasu nju je nasmijala — pogotovo kada je razmaknuo kaput i prešao svojim velikim rukama preko njezinog tijela. Zatim su tu došla njegova usta, meke usnice, a i ti oštri zubi koji su je grickali, zadržavajući se na obje dojke sve dok joj se bradavice nisu ukrutile i zašiljile. Zaustavila ga je prije no što su stvari otišle predaleko. »Baš bih se otuširala — želiš li mi se pridružiti?«

Oči su mu sjale ispod teških kapaka. »Mislim da nam je ovako baš dobro.«

»Pođi sa mnom.«

Otkotrljao se na stranu kad se uspravila. »A kako bi bilo da samo gledam?«

»Ako tako želiš.«

Njegovo rezanje bilo je najjasniji potvrdni odgovor kojeg je ikada čula u životu — tko je onda ona da ih zadržava? Ustala je s kreveta sasvim gola, podignula ruke iznad glave i izvinula leđa, a grudi su joj bile teške i čvrste. Pogotovo kad ih je primila rukama i prešla palčevima preko bradavica.

»Oh... prokletstvo«, stenjao je.

Mels je polako zaobišla oko kreveta, dozvoljavajući mu da ju gleda dok si je rukama prelazila preko kukova i stražnjice. Pronalazila je takvu slobodu u intimnosti, u slaboj svjetlosti stolne lampe i njegovom uzavrelom pogledu koji je pratio svaki njezin korak.

»Ideš li sa mnom?« upitala ga je.

»Da...« Krenuo je ustati, no tad se smrknuo i zbunjeno pogledao niz svoje tijelo. »Ah... naravno.«

»Možeš zadržati odjeću«, nježno je rekla, jer nije htjela da mu bude neugodno. »U kupaonici ima dovoljno mjesta za nas oboje.«

Odmahnuo je glavom kao da si želi razbistriti misli. »Da.« Nelagodno se nasmijao. »Usput rečeno, čini mi se da sam zaboravio sve druge riječi.«

Okrenula mu je stražnjicu i čula ga kako šuška po krevetu. Zatim je osjetila njegov topli dlan oko svog struka. Privukao ju je k sebi, ljubio u rame i gladio po grudima.

»Mels... tako si mi dobra... « Njuškao ju je po vratu i iza uha. »Ti si...

«

»Zar ne bi htio vidjeti kako sam spretna sa sapunom?« »Kvragu.«

»Shvatit ću to kao *da*.«

Otvorila je tuš u kupaonici, a Matthias je spustio poklopac na zahodsku dasku i sjeo, trljajući si bradu kao da je jako gladan i čeka ukusan obrok.

»To nećeš navući, naravno«, rekao je.

»Zavjesu?«

»Da.«

»A ako je navučem?«

»Onda ću je strgati sa te šipke.«

Odmaknula je zavjesu. »Ne smijemo dozvoliti da srušiš sobu.«

Stala je ispod toplog mlaza i gurnula prednji dio svog tijela bliže kapljicama. Okrenula se i namočila kosu, pustivši glavu da joj padne prema kralježnici. Topla voda bila je ugodna poput dodira mekih dlanova.

Njegovih mekih dlanova.

Sapun je bio jedan od onih koji se dobiju u hotelu, i on ga je već poprilično istrošio — kad ga je namočila, osjetila je miris dumbira u nosnicama.

Bio je tako klizav.

Spuštala ga je preko vrata prema grudima, pa do trbuha i preko kukova... posvuda je klizila sapunom i ostavljala pjenasti trag po sebi... trag koji se slijevao po njezinom tijelu i završavao između njezinih nogu.

Matthias je sjedio kao zaleđen, gledao je svaki njezin pokret, kao da ima previše toga ispred sebe.

Na trenutak je izgubila ritam jer se sjetila njegovog čudnog izlječenja, no tad je on progovorio:

»Hoćeš li da ti pomognem s leđima?«

Njegov glas vratio ju je u sadašnjost. »Strpi se.«

»Nemam strpljenja.«

»Nađi ga.« Dok je psovao ispod glasa, smješkala mu se i nagnula prema nogama, puštajući grudi da vise ispred njegovih očiju. »To je dobro za dušu.«

»I ti si dobra za dušu. I pobogu, nemoj nikad prestati.«

Bila je sretna što mu može udovoljiti. Pažljivo je sapunala gležanj i potkoljnicu, naprijed-natrag, tek ovlaš dodirujući bedro...

»Sad ću ja preuzeti.« Nagnuo se naprijed i uzeo joj sapun iz ruke.
»Oh, Isuse dragi... moram te dodirnuti.«

Neće ga spriječiti. Nikada.

Smočio je ruke u mlazu koji joj je padao niz kuk i primio ju. Svilenkasta pjena postajala je sve veća dok ju je gladio po nogama i opasno se približavao njezinoj srži... prije no što joj je dotaknuo unutarnje bedro, gladeći, dodirujući i čineći je vrelijom na način koji nije imao nikakve veze sa temperaturom u prostoriji.

Mels je zatvorila oči. Bila je vrlo prisutna u svome tijelu, no istovremeno i jako daleko od njega. Stajala je na pločicama i letjela zrakom, razvučena između slatkih krajnosti... željela je da ovo iskušenje potraje zauvijek, i da mu se što prije prepusti te dobije olakšanje koje je sada prijetilo da će je zbaciti s nogu.

»Daj mi drugu nogu.«

Otvorila je oči i stavila ruke na njegova ramena da ne izgubi ravnotežu. Mogla je misliti samo na njegovu glavu između svojih bedara.

»Mokar si«, mračno je rekla.

Podignuo je gorući pogled prema njoj. »Nadam se da smo oboje.« Kad je kimnula, dočekao ju je grleni smijeh. »Reci to.«

»Što da kažem?«

»Kako si mokra, baš ovdje... « Njegovi prsti dotaknuli su njezinu srž i kliznuli u vrelinu, trljajući dovoljno snažno da vrisne prije oslobođenja.

»Reci«, naredio joj je.

Mels je samo uspjela dahnuti: »Mokra sam...«

Smješкао se poput zločestog dečka bezobraznih namjera. »Hoćeš li oprati kosu za mene?«

Zurio je u njezine grudi dok je govorio, kao da ih zamišlja kako se njišu naprijed-natrag dok ona prelazi rukama po glavi.

Može. A nakon toga će se vratiti drugim stvarima.

Jedva je uspjela dohvatiti već otvorenu bočicu. Izlila je malo guste, medeno žute tekućine u dlan. Matthiasove oči zalijepile su se za njezine grudi dok je dizala ruke prema vrhu glave.

Naravno, pomicanje naprijed-natrag zaokupilo ga je i znala je što mu čini po načinu kako joj je gladio nogu od gležnja do bedra, podižući se svaki put malo više, sve dok nije došao baš ondje gdje je

htjela da bude.

Kad su njegovi glatki prsti ponovno dotaknuli njezinu srž, trgnula se od zadovoljstva — taman na vrijeme za ispiranje. Dok je voda odnosila šampon iz njezine kose, dodirivao ju je i probadao prstima, a trenje ju je dovodilo sve bliže rubu.

»Želim vidjeti kako svršavaš«, naredio je.

Nema problema. Zvuk njegovoga glasa skupa sa prstima u njezinoj srži lansirao ju je u takav orgazam da je počela rukama pljeskati po mokrim pločicama dok je ritmično izvijala cijelo tijelo.

Nešto joj je pobjeglo iz usta... njegovo ime — dva puta ga je izrekla.

Voda je utihnula dok se ona smirivala, osjećajući topao ručnik oko svojih ramena.

»Jesi li dovoljno čista za vlastite standarde?« upitao je podižući ju iz tuša.

Bila je poprilično sigurna da je potvrdno odgovorila — barem je tako mislila. Sam Bog zna što je zapravo rekla...

Matthias je pritisnuo svoja usta na njezina i lizanjem spremao svoj put unutra dok ju je brisao mekanim frotirom. Odnio ju je natrag na krevet.

Polegnuo ju je na plahte. Pomislila je da će ju opet poljubiti i zatvorila je oči dižući bradu prema njemu. Poljubio ju je, ali ne u usta.

Krenuo je ravno na njezino središte, razmaknuo joj bedra, usisao je cijelu. Osjećaj mokroga na mokrome ponovno ju je otjerao preko ruba i rasturio joj tijelo novim orgazmom koji je odnio samo pola oslobođenja. Preostala polovica bila je gomila neutažene želje.

Dolje u kućici za brodove na rubu rijeke, Devina je osjećala vrelinu anđela koji je stajao pred njom - i ta vrelinu nije proizlazila samo iz ljutnje. Želio ju je.

Što je još bolje, mrzio je samoga sebe jer ju želi; gadilo mu se uzbuđenje koje je podignulo šator na donjem dijelu njegove odvratne trenirke.

Ta kombinacija bila je mnogo bolja od apsinta i kamenica, jer od takvog afrodizijaka jedna ženka demona lako zaboravi da ju je anđeo prevario u posljednjoj rundi.

Nije baš tako, čula ga je kako govori. *Lagao sam.*

I tko bi rekao, na njezinoj se strani bijes pretvorio u ljubav, i te

dvije krajnosti samo su se međusobno povećavale.

Jimov glas javio se poput nevjerojatnog režanja. Bio je prigušen i zloslutan, tresao se od moći zatomljene u njegovom tijelu. »Želim da prestaneš sa stanjima, Devina.«

»Na što točno misliš?« prela je, znajući da će ga tako još više razbjesniti. Činjenica da i on nju uzbuđuje za njega će biti samo još jedan udarac u jaja. Bože, tko bi rekao da će njih dvoje baš večeras imati ljubavni sastanak? Da je znala, više bi se potrudila oko kose.

»Želim da ostaviš onu novinarku na miru.«

»Koga to? Diane Sawyer s televizije? Ili misliš na neku iz novina?«

Jimova ruka poletjela je i primila ju za kosu toliko snažno da je skoro svršila istog trena. Nagnuo se nad nju. Izgledao je kao da će ju ugristi. »Smiješno, činilo mi se da tvoje metode baš ne funkcioniraju.«

»Ona je prva pobjeda s Matthiasom još uvijek moja«, promrsila je glave nagnute u stranu.

»Ali nisi zadržala dušu.«

»To je mala cijena kad je u pitanju rat.«

»Misliš da ćeš dobiti rat?« Privio se još bliže i savinuo ju još bolnije. »Jer meni se ne čini da idemo u tom smjeru.«

Oboje su se naprezali, licem uz lice, tijelom uz tijelo. Tišina je bila posvuda oko njih — i ne samo zato što je vani bio mrak. Postavio je čaroliju — čak je i uz ljutnju punu mržnje imao dovoljno energije da spriječi upadanje znatiželjnih ljudi. Bilo je doista romantično.

Istrgnula se iz njegovog hvata i ostavila ga sa pramenom smeđe kose u ruci. Dobro, to je boljelo. Baš zabavno.

»Želiš me«, rekla je prelazeći rukom preko ogoljele rane tako da joj izraste još savršenih, smeđih valova. »Želim da umreš.«

»Kao prvo, ja sam besmrtna. Kao drugo, dopusti da te nešto naučim, Jime...«

»Nisu mi potrebna tvoja sranja.«

Osmjehnula se i značajno pogledala u njegove prepone — podignuo je šator na najodvratnijoj trenirci koju je ikada vidjela. »Nisam baš sigurna u to. Ja bih na tvom mjestu pažljivo slušala. Ti si novi igrač na terenu. Ja i Stvoritelj? Mi se odavno poznajemo, stariji smo od poslovičnog sjaja u Božjem oku. On je mene i *stvorio*. Voli me kao što voli tvoga šefa, Nigela. Ja sam ravnoteža — bez mene ne bi bilo ni Raja, ni dobrote, ni miroljubivih srdaca, cvjetića i ostalog

sranja, jer kad se sve svede na slobodnu volju, kontrast je potreban da bi se moglo uživati u blagodatima. Ja sam *Njegova* ideja.«

Andeo je prekrižio ruke na prsima. »Zašto se onda igra temelji na tvojoj propasti?«

»Bolje je reći da se temelji na Nigelovoj propasti.« Pogledala ga je odmjeravajući njegovo veliko i mišićavo tijelo koje je već posjedovala na toliko mnogo načina, i onda kada su oboje to htjeli, i kada nisu. »Znaš, i ja sam te odabrala — ne samo tvoj 'šef'. Na početku svega ovoga, složila sam se s Nigelom da ćeš ti biti igrač na terenu. Bio si dijelom zao, dijelom dobar, najbolja ravnoteža koju smo mogli pronaći.« Devina mu je prišla. »Ako se ne slažeš s načinom vođenja stvari sa suvišnima kao što je ona novinarka, to je tvoja jebena greška.«

»Moja?«

Ubola ga je prstom u prsa. »Ti si trebao biti pola-pola, dobar i zao — no moram reći da si me razočarao i zanemario moju stranu. Zbog toga mi nisi ostavio izbora i morala sam se ponijeti na način koji mi je predodređen u izvršavanju poslova... «

Kad je njegova ruka ponovno poletjela, uhvatila ga je za zapešće. »Dotakni mi kosu još jednom i sjebat ću te... a ne dobro pojebati.«

»Ne želim te — zlo mi je od tebe.«

Njezina ruka spustila se na njegov kurac i stisnula ga. »Zbilja?«

Jim ju je udario po ruci i odmaknuo se. Glas mu se smirio, no to je bila laž. »Plavuše ne djeluju na mene, Devina. Gubiš vrijeme s njima.«

»Je li? Ili ti samo želiš da ja to mislim?« Primaknula se bliže i spojila njihova tijela. »Mislim da je ovo drugo.«

»To ne dopire do mene, spodobo.« Spustio je usta prema njezinima. »Uništiti ćeš sebe ako budeš previše gurala granice — ili misliš da je oduzimanje jedne duše nešto najgore što ti Stvoritelj može napraviti? Ne bih rekao da je tako.« Nagnuo joj se još bliže, sve dok im se usnice nisu skoro dotaknule. »Mislim da On može mnogo gore.«

Ugrizla ga je za usnicu samo da ga naljuti. Krv je bila ukusna.

Nije ni zasiktao.

Samo je okrenuo glavu i ispljunuo. Pogledao ju je kao da želi demona ubiti golim rukama. Prekrasno.

Bila je itekako spremna na dobro staro jebanje bez suzdržavanja, ono koje ostavlja tragove i boli još danima. Razmotrila je svoje opcije

u rastućoj napetosti. Još lekcija i probadanja.

Ili... mogla bi ga jednostavno zapaliti...

»Ja bih na tvome mjestu bila pristojnija prema ovoj ženki demonu«, rekla je pružajući jezik i ližući preostalu krv sa njegovih usnica. »Jer imam ono što ti želiš — i stvari bi za tvoju curicu mogle postati poprilično neugodne ako tako odlučim. Kako se samo zove? Sissy, zar ne?«

Bum.

POGLAVLJE

43

Dok se Matthias spuštao nad svoju djevojku, samo je dijelom mislio na seks. Preostali dio njegovog mozga bavio se registriranjem promjena u donjim regijama.

Činilo se da je sasvim tvrd - te itekako dugačak. Lizao je Melsinu srž, ulazio duboko jezikom, i nije mogao vjerovati da ima erekciju koja je upravo uživala u trenju između njegovog trbuha i madraca. Iznenadenje!

Prvo je primijetio promjenu kada je polegnuo голу Mels na krevet. Samo jedan pogled na njezine savršene grudi bio je dovoljan da se ukruti.

Pogledao je u svoje kukove i pomislio kako je vjerojatno poludio. No kad je ustao s madraca i krenuo za njom u kupaonicu, bio je siguran da taj pomak u hlačama znači nešto sasvim drugo.

Sada, u trenutku kada mu je svršavala u lice, a njezino je samo središte bilo otvoreno prema njegovim ustima, on je znao da se dogodilo ono nemoguće.

Stavio si je ruku između nogu. Bio je tvrd poput kamena, ali i očajan - jedan dodir preko posuđenih kožnatih hlača natjerao ga je da posrne po Melsinoj nozi od šoka, zahvalnosti i...

Logika je prekinula radovanje, podsjećajući ga da sama erekcija ne znači da će uspjeti obaviti posao do kraja.

»Matthias?«

Kad je pročistio grlo, Mels je znala da se nešto događa i pridignula se s jastuka. »Što je?«

Uspravio se i kleknuo na koljena. Primio ju je za ruku i pomaknuo ih naprijed. Nije vjerovao svome glasu, no nije bilo potrebe za razgovorom. Čim ga osjeti, shvatit će.

Pomislio je na ono ludilo s Adrianom u kupaonici. Još uvijek nije imao pojma što se dogodilo — no vratio mu se vid, oprema je počela

funkcionirati, i bio je jako voljan.

Skoro se rasplakao.

Moći će biti s njom, doista *biti* s njom...

Adrian je anđeo i sposoban je činiti čuda.

Matthias je njezin dlan položio na sebe. Čim je došlo do dodira, tijelo mu se trgnulo prema naprijed, kao da je taj dio njega htio biti u njezinom dlanu. Stisnuo je zube od zadovoljstva.

Mels se ukočila.

Reci nešto, kretenu.

Eto, mogao se samo trljati o nju, što se u neku ruku i računalo kao preklinjanje.

Oh, slatki Isuse... Mels je tu preuzela kontrolu. Oči su joj sjale dok ga je pipala preko hlača. Pao je na krevet i pustio nju da ga uzme k sebi. Sasvim se opustio kad mu je kleknula između nogu i počela svlačiti posuđene hlače.

»Je li sve u redu? Ne smeta ti?«

Bilo mu je drago što je tako pažljiva zbog ožiljaka. No... sada više nisu bili toliko duboki, zar ne? »U redu je, ako tebi ne smeta.«

Promijenila je temu odvezivanjem kabla oko njegovog struka. »Zanimljiv remen.« »Crn je.«

»Slažem se«, odobrila je. Ostao je samo u donjem rublju.

Smiješno, no prizor njezinih grudi ga je toliko zaokupio da ga ne bi bilo briga da mu sada pokušavaju amputirati obje ruke. No morao je pogledati dolje, i to ne zato što želi vidjeti svoje noge.

Dobro je. To ipak nije samo mašta. Njegov kurac napinjao se pod tankim pamukom bokserica kao da će probiti rupu na njima. Bilo je čudno... ta dugačka, debela stvar nije bila njegov istinski dio onda kada je još radila sasvim dobro — a možda je to i rezultat njegove prošlosti. Ipak, ovog se trena činila prisutnijom i vitalnijom od njegovog mozga.

Svejedno, trebao ju je upozoriti da sve možda neće završiti na obostrano zadovoljstvo...

Čim ga je dotaknula njezina ruka, čim se topli dlan sklopio oko njega kroz pamuk, njegovo je tijelo odgovorilo ogromnim trzajem i eksplozivnom psovkom.

Kad je ponovno otvorio oči — nije ni znao da ih je zatvorio — vidio je njezino lice uz svoje.

»Pa... kako ti je bilo?« prigušeno je upitala, iako je znala.

Primio ju je za ramena i snažno poljubio dok se njezin dlan micao gore-dolje po njegov palici, isprva polako, a zatim sve brže i brže.

Matthias se sasvim izgubio. Ljubio ju je u toj prekrasnoj dezorijentiranosti i ulazio jezikom duboko u njezina usta. Zapleo je ruku u njezinu gustu kosu i poželio još. Prevrnuo ju je na leđa i opkoračio.

»Želim ući u tebe«, rekao je uz poljupce. Odmah je kimnula. »Da vidim imam li nešto...« Brzo ga je poljubila i napustila krevet da uzme torbu. Kopala je unutra mrmljajući tihu molitvu. »Hvala Bogu.«

Kad se okrenula, u ruci je držala dva kondoma. »Samo da znaš, nisu moji, nosila sam ih za frendicu kad smo išle van.«

Povjerovao joj je.

Hajde, dosta priče. »Dođi«, naredio joj je i pružio ruku.

Stvari su se jako ubrzale nakon obavljenih tehnikalija. Ponovno je ležala raširenih nogu, a on se nadvijao nad njom. Dok ju je ljubio, ona ga je svojom vrlo spretnom rukom dovela do svog izvora. Kukovi su mu odmah jurnuli naprijed i osjetio je tu penetraciju sve do koštane srži, a njezina glatka vrelina učinila ga je još tvrdim.

Mels je vrisnula i zarila mu nokte u leđa, pa se privila bliže k njemu, sva zgrčena od vrhunca.

»Oh, Bože«, stenjao je, stišćući djevojku. Htio je ići polako.

No kad je spojila noge oko njegove stražnjice i počela se micati uz njega... nešto je jednostavno puklo. Podivljao je, kukovi su mu se sami kretali prema njoj i nabijali je sve snažnije i snažnije.

Bog je blagoslovio, slijedila ga je svakim korakom, primala je sve što joj je mogao dati. Svršavanje ga je raznijelo u zrak baš kao i ona eksplozija u pustinji. Ipak, za razliku od te eksplozije, ova ga je lansirala u Raj...

Dok je osjećala Matthiasovu erekciju duboko u sebi, čvrsto ga je grlila, tražeći svoj orgazam u njegovome. Sakrila je lice između njegovog vrata i ramena, osjećajući moć tijela koje je ponovno postalo zdravo i cijelo. Bilo je to... krajnje čudo. Nije postojala druga riječ.

Kad se napokon sabrala, pronašla ga je kako ju gleda. Lice mu je bilo ozbiljno, možda čak i turobno...

»Dobro sam«, rekla je. »Nisi me ozlijedio.« Otvorio je usta kao da bi htio nešto reći, no samo ju je poljubio. Još uvijek je bio tvrd.

Prevrnuli su se na drugu stranu bez razdvajanja. »Ne želim da ovo prestane«, nespretno je rekao.

Ni ona to nije željela.

Brzo su na mjesto stavili i drugi kondom. Ovoga je puta Mels upravljala igrom. Željela ga je zajahati.

Kad se namjestila na njega, položila je ruke na njegova ramena i počela se kretati gore-dolje, puštajući njegovu pulsirajuću palicu iz sebe. Kad se ritam ubrzao, pratili su ga zajedno. Zajedno su i svršili, a zadovoljstvo je bilo tako snažno da je skoro boljelo...

Kao da je trajalo cijelo stoljeće...

Mels se srušila na njega, a zatim ustranu tako da mogu ležati jedno uz drugo. Zagledao joj se u oči i rekao: »Ti si nevjerojatna.«

»Ne, ti si.«

Maknuo joj je pramen kose s lica. Prstom joj je nježno prelazio preko obraza, kao da ih želi zapamtiti samim dodirom.

»Ti ujutro odlaziš, zar ne?« šapnula je, odjednom osjećajući jezu. Polako je kimnuo, ali nije oklijevao.

Mels je zatvorila oči i srušila se na jastuke. Stavila je ruku ispod glave i zagledala se u strop.

Čovječe, kako to boli...

»Zaljubio sam se u tebe«, tiho je rekao.

Naglo se okrenuo prema njoj. Gledao je u nju prodornim očima na smrtno ozbiljnom licu. Na trenutak ga je poželjela udariti. Odlazi iz grada, ne želi joj reći kamo ide, i usput joj opali takvu pljusk.

Ma nek' se jebe.

»Samo sam htio da znaš.«

»Prije nego što odeš«, promrmljala je.

»Neke stvari vrijedi izgovoriti.«

Okrenula se natrag k njemu i sakrila ruke ispod glave — jer ukoliko ga zbilja krene udariti...

»Ako je to istina, zašto onda odlaziš?« »Ne odlučujem ja o tome.«

»Dakle, netko ti je kupio autobusnu kartu i tjera te da kreneš?« Isuse, zvuči kao kakva kujetina.

»Ah, kvragu... čuj, ja ne želim da ti odeš. Ali to već znaš, pa smo tu gdje jesmo.« Volio ju je.

Dok ga je gledala, bilo je kristalno jasno da osjeća isto. Dotaknula mu je obraz — nježno, nije ga udarila. »Što ću ja bez tebe?«

Usput rečeno, kako je netko koga je tek upoznala uspio postati toliko važan? Nije ona tinejdžerica kojoj svaka zatelebanost poprima proporcije Romea i Julije. No evo, sada je skoro plakala jer je znala da su im zajednički trenuci itekako odbrojani.

»Hoćeš li mi se ikada javiti?«

Poljubio ju je umjesto odgovora i oči su je na to zapekle toliko bolno da je morala treptati.

Ovoga je puta seks bio polagan i nježan, no jednako iscrpljujući kao i strast. Dok ju je dodirivao, dok je ulazio u nju, dok su se kretali kao jedno, naredila je mozgu da zapamti svaki uzdah i stenjanje, jer će njoj to morati biti dosta za cijeli život.

POGLAVLJE

44

Dok je gol golcat sjedio na daskama ispred kućice za brodove, Jim je uzdrhtalim rukama izvadio cigarete iz jakne. Zvuk rijeke Hudson koja je oplakivala dokove na sve četiri strane kao da ga je napadao. Jedva je uspio pripaliti od drhtavice. Osjećao se poput zarobljenika.

»Ona zapravo nije ključ ovoga«, javila se Devina iza njega. Čovječe, sluh mu je odjednom postao preoštar. Njezino povlačenje patentnog zatvarača nalik je na vrisku. Iritirao ga je čak i zvuk obuvanja cipela.

»Novinarka«, nastavila je ženka demona kao da čeka odgovor. »Matthias je toliko zabrazdio da ga ništa ne može spasiti.«

Jim je ugasio cigaretu i gledao je kako pliva na površini vode.

Devina je bila u pravu što se tiče jednoga; uspjela je postići da se osjeća još gore nego prije. Bio je sasvim okaljan - od ljutnje, seksa s njom, od čitave igre.

Spasitelji ne smiju biti beznadni - no pogledaj ga samo, potpuno je okružen nedostatkom optimizma.

Devinine skupe i otmjene cipele domarširale su do njega i zastale negdje u kutu njegovog perifernog vida. Plava aligatorska ili čija već koža probadala mu je oči.

Nije ju namjeravao jebati. Ali dogodilo se — i to dvaput.

Pažljivo složeni čamci bili su razbacani posvuda po kućici, kao i bove. Sraz je poprimio biblijske proporcije, što se i vidjelo. Zabio ju je licem uza zid pun plovila. Pojasevi za spašavanje bili su potrgani, a njihovo mekano punjenje razneseno po kućici poput krvi na bojnopolju. Kao da je uragan poharao rijeku Hudson.

Ili možda čak tri puta?

Demonska žena kleknula je i prinijela mu svoje savršeno lažno lice. »Jime? Jesi li tu?«

Nije bio baš siguran u to.

»Približavamo se kraju ove runde«, nježno je rekla. »Možda ćemo

poslije uspjeti otići na mali odmor, samo ti i ja? Na neko vrelo mjesto koje ćemo učiniti još vrelijim?»

»Radije bih umro.«

Osmjehnula se sasvim iskreno, kao da je u njezinom svijetu sve savršeno. »Onda smo se dogovorili.«

Demonska se žena uspravila, i njegove oči su je slijedile. Bila je tako prekrasna i zla.

»Želiš da ostavim novinarku na miru«, rekla je. »Dobro. Hoću. Ali samo zato jer mislim da je igra već dobivena — i samo sam se poigravala s njom. Želiš li čuti istinu o toj ženi? Matthias i njegova prošlost će se sami pobrinuti za nju — ipak je on jedan od mojih. Lažljivac i megaloman, i njegovi izbori će ju dotući, usprkos tvojoj slatkorječivosti i moralu. Nema veze što si dobrotu poistovjetio s njom. Nećeš uspjeti isprati mrlje s njegove duše... i stalno će ga progoniti njegova nedjela.«

Jim je povukao još jedan dim.

»Zapamti, možemo se opet ovako naći«, zadovoljno je rekla. »Naravno, kad ti bude trebalo malo vježbe. Zbogom za sada, neprijatelju moj.«

Devina je nestala u zraku, ostavivši ga žuboru rijeke i hladnoći mraka.

Kad je bacio opušak u vodu, sjetio se ekologa koji bi se razbjesnili da ga vide kako prlja i zagađuje.

Zapalio je još jednu... A uskoro i treću.

Dok je Marlboro plaćao glavom, nije bio siguran koliko je dugo sjedio na doku i hladio jaja, praveći dimne kolute i gadeći se samome sebi. Stvarnost je bila takva da je ovo što je maločas napravio bilo mnogo gore od mučenja u Zdencu duša.

Ovo je bilo dobrovoljno. Njegovi prethodni susreti s njom nisu bili takvi.

Gledao je kroz rampu prema riječnome prostranstvu i promatrao mjesečinu kako dotiče površinu vode koju su struja ili vjetar uzburkavali baš toliko da svjetlost na površini izgleda poput igre. Bilo je prekrasno, usprkos mulju i prljavštini ranog proljeća. Primijetio je to čak i kroz svoje loše raspoloženje, mržnju prema samome sebi te iskušenju da se povuče iz igre...

Ta svjetlost na vodi bila je čista milost...

Onda kada je prihvatio ulogu spasioca, nikada nije razmišljao o mogućnosti da će ga to živoga pojesti. Proveo je godine i godine radeći za Matthiasa u XOps-u i pretpostavljao da je vidio ono najgore. Nije očekivao ovako nizak pad.

Trebalo mu je nešto u što može vjerovati. Nešto opipljivo, nešto jače od straha za vječnost svoje majke — i samoga sebe.

Ustao je i osjećao se poput starca dok je navlačio dva broja premalu trenirku. Devina ju je strgala s njegovih nogu i završila je ispod čamaca. Barem nije pala u rijeku. Podignuo je komad pamuka i protresao ga tako da bude u nekom stanju za odijevanje. Nešto je izletjelo iz džepa. Odmah je znao što je — nije mu smetao mrak. Navukao je trenirku i podignuo to s poda. Savijeni novinski članak skoro je pao u vodu. Nije ga želio gledati. Nije ga zanimala fotografija koju je već znao napamet, kao ni riječi. No njegove su ruke imale drugačiju zamisao.

Gledao je u lijepo, pametno i mlado lice Sissy. Nije mogao odmaknuti pogled. Govorio je samome sebi da je ta slika simbol njegove mržnje prema Devini. No nije se radilo samo o tome.

Prelazio je prstima preko pikseliziranog spoja tamnih i svijetlih točaka, te dotaknuo zlatnu ogrlicu oko svoga vrata. Dobio ju je od njezine majke... i pomislio na trenutke koje je proveo sa svojom djevojkom razgovarajući o svome psu. Pokušavao joj je dati nekakvo uporište, nešto u što može vjerovati onda kada joj se čini da nema nade...

U trenutku hladne jasnoće, shvatio je da Devina pobjeđuje. Usprkos njegovoj bodovnoj prednosti, ono sranje koje je napravila s plavušama zbilja ga je dotuklo. Bijes i gorčina zbog Sissy izbili su na površinu.

Savršena strategija.

Ta djevojka zbilja je bila njegova Ahilova peta.

Pogledao je prema svjetlosti na površini rijeke, a zatim u sliku.

Devina se nikada neće promijeniti. Nastavit će iskorištavati njegove slabosti jer je jednostavno tako sazdana. On će se morati promijeniti.

Opsovao je i presavinuo članak. Krenuo je niz dok i zastao pod mjesečinom ispred kućice za brodove. Ponovno je uzeo izvadak iz novina i rastrgao papir na komadiće. Barem je pokušao.

»Kvragu«, mrmljao je. »Hajde — napravi to već jednom!«

No njegov mozak jednostavno nije htio dati to naređenje. Prošao je rukom kroz kosu, zbilja je želio već jednom pustiti Sissy. Molio se za to. No vodi ga samo stvarnost koja je govorila da Sissy nije tek izložena patnjama u demoničinoj jazbini. Ona je pod Devininom kontrolom. Njegov je neprijatelj spreman na sve.

Ono što on mora učiniti jest izvući Sissy iz Pakla...

POGLAVLJE

45

Mels se probudila uz trzaj. Tama ju je podsjetila na rijeku i davljenje u vodi.

Ipak, vidjela je tanak snop svjetlosti ispod vrata i sjetila se da je to hotelska soba. Matthias...

Okrenula se prema njemu i pronašla ga kako spava dubokim snom. Prsa su mu se ritmično podizala i spuštala ispod pokrivača. Ležao je na leđima, sa rukama uz tijelo i na pokrivaču. Izgledao je kao da je spreman ustati svaki čas. Ili kao da leži u lijesu.

Kako vedre misli! Bože, kakva noć.

Zahvaljujući njezinom brzom izlazu u hotelski dućan koji je radio dvadeset i četiri sata dnevno, mogli su nastaviti onako kako su i počeli, sa epizodama erotskog spajanja tijela prekinutim dubokim snom.

Odjednom je otvorio oči. »Jesi li dobro?«

»Kako si znao da sam budna?«

Slegnuo je golim ramenom. »Ja zapravo ne spavam.«

»Čini se da je tako.«

Dok je Matthias zurio u strop bio je vrlo miran, kao da uopće ne diše. Tad je bila sigurna da im je to zadnji put. Kao da bi seks bio dovoljan da se predomisli...

No ovo je bilo mnogo više od samog seksa, barem što se nje tiče...

Usljedila je odvratna tišina u kojoj si je dozvolila da osjeti gubitak. Stisnuo je njezinu ruku kao da zna o čemu razmišlja.

»Idem se na brzinu istuširati«, rekao je.

Nagnuo se i polako ju poljubio. Trgnula se kad je vidjela kako je brzo ustao na noge — baš kao da nikada nije šepao. Sekundu kasnije, upalilo se svjetlo u kupaonici i čuo se tuš. Brzo je pogledala na sat i shvatila da je sedam ujutro. Vrijeme je da pode kući, istušira se u svojoj kupaonici i odjene. Bude li sreće, majka će jutros biti na

pilatesu i neće je morati vidjeti osramoćenu — nije ju bilo sram zbog provedene noći, samo nije bila sretna što je gotovo.

No možda nije bilo gotovo. Izišla je iz kreveta i sjetila se da nema ni donjeg rublja, ni odjeće. Bože, kao da se onaj pad u rijeku dogodio nekome drugome — barem dok nije osjetila bol u rebrima i podlakticama zbog izvlačenja iz rijeke. Preno ju je zvuk vode — sigurno bi mu se mogla i pridružiti. Možda bolje ne... mogao bi misliti da ga samo želi navesti da ostane.

Imala je i ona svoj ponos.

No uzet će jedan par bokserica od njega. Nema šanse da krene kući gologuza. Primila je onu vrećicu po kojoj je Jim Heron kopao i pronašla jedne. Navukla ih je skroz do struka... odgovarale su joj. Čekaj, tu je još jedna trenirka i nekoliko majica. Navukla je i trenirku koju je naposljetku morala zavrnuti da joj ne spadne. Majica joj je bila strašno velika, no barem je crna. Kad je odjenula kabanicu i cipele na sve to, više se nije osjećala poput kurve.

Matthias je još uvijek bio pod tušem.

Došla je u iskušenje da se samo iskrade i poštedi ih neugodnosti. Gledala je prema vratima s torbom na ramenu. Možda bi mu mogla napisati neku poruku?

Ne. Odbijala je biti kukavica.

Oglasio se alarm u njezinoj torbici. Gurnula je ruku unutra i pronašla prokleti mobitel. Ježila se od tog zvuka, no tako i mora biti. Bojala se da bi jednostavno nastavila spavati uz bilo što drugo.

Kad ga je ugasila, pogledala je kroz otvorena vrata kupaonice. Čekanje joj je bilo naporno, pa je odlučila provjeriti glasovnu poštu.

»Bok, ovdje Dan iz Caldwell Auta. Pregledali smo vaš automobil, i iskreno rečeno, na rubu je totalke. Star je i jako oštećen. Mogli bismo ga popraviti, no nema garancije da vas neće iznevjeriti tjedan dana kasnije. Savjetujem vam da uzmete novce od osiguranja i kupite si drugo vozilo. Nazovite me... «

Skoro se rasplakala na pomisao da joj je automobil mrtav.

Sljedeća poruka stigla je iz frizerskog salona. Podsjetnik da ima zakazan termin kod Pabla. Treća je poruka stigla od...

»Hej, ovdje Tonyjev prijatelj iz policije? Jason?« Njegov je naglasak sve pretvarao u pitanje, kao da nije siguran u vlastito ime. »Čuj... moram odmah razgovarati s tobom. Onaj metak? Poklapa se! Ispaljen

je iz istog oružja koje je korišteno u pucnjavi u *Marriottu*.« Sledila se. »To znači da ti moraš doći i razgovarati s nama. Već je deset sati i moram se naspavati, ali sutra ujutro sve namjeravam otkriti i tvoje...«

Tuš je utihnuo.

Naslonila se na stranu i gledala kako Matthias izlazi iz kade. Sada je izgledao mnogo veće, i vidjela je samo blijede ožiljke po donjem dijelu njegovog tijela; ništa zbog čega bi se netko trebao sramiti ili šepati.

Tonyjev je prijatelj i dalje govorio kad se Matthias okrenuo da uzme ručnik na spuštenom poklopcu zahodske školjke... I Mels je skoro ispustila mobitel.

Preko cijelih leđa, od vrhova ramena do ispod struka, protezala se velika crno-bijela tetovaža opakog žeteoca u polju punom nadgrobničkih spomenika — a ispod nje nalazile su se uredne rečke. Baš kao ona tetovaža koju joj je Eric pokazao.

Bježi. Odmah.

Mels je pojurila prema vratima, no Matthias je baš tada izišao iz vlažne kupaonice i stao joj na put.

Odlučio se otuširati ne zato što je čeznuo za čistoćom, nego zato što je želio oprati bolnu glavu. Oproštaji mu nikada nisu dobro išli — čisto zbog toga što se nikada ranije nije emocionalno vezao ni za koga.

Sada ga je pomisao na napuštanje Mels prokleta boljela.

Što je rekao? Kako joj je mogao dopustiti da prođe kroz vrata? Omotao se ručnikom oko struka, izišao van iz kupaonice i...

Mels je vrisnula ispred njega, kao da si je pokušavala spasiti goli život. Odjenula je ono što je kupio u hotelskom dućanu, i izgledala je kao da bježi.

»Mels...«

»Bježi od mene.« Gurnula je ruku u torbu. Znao je da traži pištolj.

Dakako, uperila mu je cijev ravno u prsa. Podignuo je ruke iznad glave i smrknuo se. »Što se događa?«

»Super ti je tetovaža — da, upravo sam saznala da si ti upucao onog čovjeka ispred hotela. Metak odgovara.«

»Kakav metak?«

»Onaj pronađen ispred garaže — kad sam te prvi put potražila. Sjećaš se, zar ne? Dala sam čahuru nekome za balističku usporedbu — i ispalo je da je tvoj pištolj korišten u pucnjavi.«

Matthias je zatvorio oči. Sranje, ta je čahura vjerojatno došla iz Jimovog pištolja. Uzeo ga je od Jima i ispraznio u tipa u podrumu hotela.

»Jesi li ti ukrao tijelo iz mrtvačnice? Pretpostavljam da ste vas dvojica povezani, jer imate iste tetovaže — ne moraš mi objašnjavati detalje. Ne vjerujem ti ništa.« Mels je zgađeno odmahivala glavom. »Lagao si mi — cijelo vrijeme si mi lagao. Amnezija... šepanje, oni prokleti ožiljci, tvoje oko.« Ružno je opsovala. »Isuse Kriste, cijelo si vrijeme nosio kontaktnu leću, zar ne — i nekakvom šminkom napravio da ti ožiljci izgledaju gore. Oh, Bože...« Tresla se od gađenja. »Impotencija? Valjda si odlučio da je ševa vrijedna rizika. Ili ti je jednostavno dojadila predstava?«

Kad je napokon prestala govoriti, otvorio je usta, no zatvorio ih je čim je shvatio da nema što dodati. Bilo mu je grozno što joj mora lagati — ali njoj to i neće biti bitno.

Mogla ga je jednostavno upucati. Osjećao se kao da mu je zadala smrtnu ranu — no iskreno rečeno, sam si je bio kriv. Usprkos činjenici da su mu neka sjećanja još uvijek bila maglovita, znao je da će kad-tad doći do ovakvog obračuna s njom. Možda je i bolje što je samo može pustiti da ode. Nakon ovoga, ona ga više neće tražiti.

Čim se pomaknuo, Mels je krenula prema vratima ne spuštajući pištolj. Pogledala ga je samo jednom, i to kad je već bila u hodniku.

Umornim je glasom šapnula: »Zanima me samo jedna stvar. Zašto si se uopće trudio? Što ja imam, a ti želiš?«

Sve, pomislio je.

»Ovo je za tebe bila samo igra, je li?« promrsila je. »Nisam sigurna kakvu si nagradu očekivao — no sada ti kažem da ne želim više nikada čuti za tebe. Ne javljaj mi se više. Sad ću nazvati policiju i reći im sve što znam o tebi, što zapravo i nije toliko puno.« Otišla je i vrata su se za njom zatvorila.

Matthias je sklopio oči i naslonio se na zid. Znao je da će rastanak boljeti — ali ovako? Dok ga ona smatra manipulatorom i lašcem?

No u srcu je znao da je Mels u pravu. Bio je pravi majstor laži. Spletkar. Manipulator.

Glavobolja se javila snažno i iznenadno, a ispostavilo se da je to posljednja u nizu... ali ne zato što je umro, nego zbog tepiha u hotelskoj sobi, odmah pored vrata kroz koja je Mels maločas izišla.

Sve mu se vratilo — baš sve.

Od početka do kraja, pamćenje mu se vratilo uz urlik i zaposjelo sav prostor između njegovih ušiju. Bilo je poput deset tisuća zlobnih televizora u sobi, pojačanih do daske. Buka je bila tolika da se čudio kako ljudi na cesti ništa ne čuju.

Bilo je poput tsunamija koji je pomeo obalu i odnio sa sobom ovih posljednjih nekoliko dana nevinosti sa Mels, ostavivši samo prljavo blato ispod novootkrivenih osjećaja.

Ovo je na mnogo načina bilo mnogo gore od one more iz Pakla. Nakon što je vidio pravoga sebe, i to detaljno i izbliza, bez sjena koje bi ublažile ružnoću, znao je da ova igra u koju je upleten neće dobro završiti. Njegova duša bila je trula do srži, i već je naučio ovo: što posiješ, to ćeš i požeti.

POGLAVLJE

46

Kad se vratila kući, Mels se tuširala dugo kao nikada u životu. Nakon što je istrljala kožu spužvom, stajala je pod toplim mlazom dok se bojler nije sasvim ispraznio.

Izišla je iz tuša i omotala se ručnikom, misleći kako nije trebala reći Matthiasu da namjerava kontaktirati policiju. On je vjerojatno već otišao iz hotela - no znajući koliko je paranoičan, to bi ionako učinio.

Barem je jednu stvar uradila kako treba. Nazvala je detektiva De la Cruza iz taksija, i to na kućni telefon. Sve mu je rekla, iako se osjećala kao da je svojim ponašanjem osramotila oca. De la Cruz se odmah latio posla; netko će posjetiti Matthiasovu sobu. Sranje. Zbilja je rrebala ostati na mjestu i pobrinuti se da Matthias dočeka policiju, no brinula se za vlastitu sigurnost kad je pobjegla.

Bože mili, kako se prljavo osjećala... a emocije su joj bile u prokletom neredu.

Ironija je bila u tome što je novinarka u njoj sigurna da bi se osjećala bolje poznavajući razloge. Zašto ona? Zašto sada? Što je on uopće htio?

No možda je taj pristup isti kao da pita vozilo koje se otelo kontroli zašto je pregazilo baš tog pješaka.

Otišla je u svoju sobu i odjenula se pomnije nego inače. Čak si je uzela petnaest minuta da nakovrča kosu — što je zbilja nečuveno. To je posljednji put učinila kad je išla k prijateljici na vjenčanje, prije nekih godinu i pol.

Šminka se učinila kao dobra ideja, pa se potrudila i oko toga. Čak je obula i visoke pete. Pripremila se i stala ispred zrcala na vratima ormara.

Sranje. Još uvijek je ona stara cura.

Nadala se da će vidjeti nekoga drugoga u odrazu, nekoga tko proteklu noć nije proveo u krevetu nekog stranca kojeg poznaje tek

dva dana... a za koga se ispostavilo da je nasilni zločinac.

»Oh, Bože...«

Zgadeno je okrenula leđa samoj sebi, sišla dolje i pristavila kavu. Nije stigla do šalice. Zastala je pored svog stolca za stolom, slušajući vodu kako ključa u kuhu.

U napadnoj tišini kuće, njezin je mozak bio opsjednut ponovnim prikazivanjem filma o Matthiasu, sve od nesreće kod groblja i posjeta u bolnici... do njezinog odlaska u garažu i njih dvoje u hotelu...

Sve od prve do posljednje večeri.

Cijelo vrijeme mučile su je sumnje, i vidi kako je ispalo.

»Kako sam glupa... kako sam prokleta glupa...«

Spustila je glavu u ruke i protrljala si sljepoočnice palčevima, pitajući se koliko će joj trebati da prestane kriviti samu sebe zbog ove pogreške.

Trebat će joj dugo. Možda zauvijek.

Dio nje ponekad poželi vratiti vrijeme unatrag, na onu noć kad je šupak Dick došao k njoj i izveo svoju predstavu. Da je barem ranije otišla, u pet popodne i skupa s ostalim novinarima! Mogla je izbjeći odvratnog šefa i sve što je uslijedilo nakon toga...

Da je barem...

Dok je sjedila u majčinoj veseloj kuhinji, vrijeme je prolazilo i sunce se prebacilo sa njezinih leđa na njezin obraz i tijelo. Preispitivanje se pomicalo skupa sa suncem, od Matthiasa do drugih područja njezinog života, kao što je karijera, život u ovoj kući, godine nakon smrti njezinog oca.

Bilo je jasno da joj treba buđenje; bila je tako motivirana, a zapala je u rutinu. Živjela je kod kuće, no nije pomagala majci u žalovanju za ocem — jednostavno ju nije ni primijetila.

No zbilja, ako joj je trebala promjena u životu, zašto jednostavno nije promijenila frizuru, nabavila psa ili učinila nešto manje razorno od ove afere sa strancem, koja će možda imati i pravne posljedice?

Spustila je ruke i zagledala se u majčin stolac. Sunčeva je svjetlost grijala drvo, i bilo je jasno zašto njezina majka voli baš to mjesto. Osim toga, odatle se vidio svaki kutak kuhinje, u slučaju da se nešto krčka na štednjaku.

Mels se smrknula i shvatila da je ona odabrala očevo mjesto, ono koje je gledalo u hodnik prema ulaznim vratima. Dok je odrastala,

uvijek je birala stolac nasuprot očevom.

Na mnogo je načina zauzela njegovo mjesto. Možda je zato i dala otkaz na Manhattanu, tek da bi došla ovamo i bila s majkom.

Što je više razmišljala o tome, sve je postajalo jasnije. Kao prvo, čula je očeve posljednje riječi kojima je izražavao brigu za svoju suprugu. Njezina je majka nakon pogreba bila izgubljena, i pretpostavljajući da bi otac tako želio, Mels je pokušala popuniti prazninu... no žrtva ju je izludjela, počela je zamjerati majci zbog posla u *CCJ-u*, pa čak i zbog svog života u Caldwellu.

Imala je najbolje namjere, no njihovi ishodi nisu ispali tako dobri. Nitko od nje nije tražio tu žrtvu — ni otac, ni majka. Dok je gledala oko sebe po kuhinji i blagovaonici, pa kroz klizna vrata po vrtu i verandi... sve je bilo kako treba biti.

No ne zbog toga što se ona pobrinula za to; njezina se majka pobrinula.

Odmahnula je glavom i zapitala se odakle ta promjena glave obitelji bez njezinoga znanja. No zbilja, zar se to pita nakon ovog sranja s Matthiasom? Međuljudski odnosi očigledno joj nisu jača strana.

Zvuk ključeva u bravi i otvaranje vrata najavili su majčin dolazak.

Njezina malena prilika stajala je u hodniku osvijetljena vanjskom svjetlošću. Nosila je podložak za jogu u ruci i razgovarala na mobitel dok je zatvarala vrata za sobom.

»Znam to, i ja zbilja mislim sve najbolje o ljudima dok mi ne dokažu suprotno. Da, mislim da to trebaš prekinuti i prestati razgovarati s njom.«

Majka joj je mahnula i spustila svoje stvari na radnu površinu pored hladnjaka. Tad se smrknula, kao da shvaća kako nešto kod Mels nije u redu. »Čuj, Maria... mogu li te nazvati kasnije? Dobro, hvala. Čujemo se uskoro.«

Završila je razgovor i spustila mobitel pored svoje platnene torbe. »Mels, što nije u redu?«

Mels se naslonila i sjetila kako se otac uvijek naslanjao. Stolac bi škripao pod njim, no pod njom je bio sasvim tih.

»Mogu li te pitati nešto sasvim bizarno?« rekla je majci. »I molim te, znaj da te ne želim uvrijediti.«

Majka je polako sjela pored nje. »Naravno.«

»Sjećaš li se kako je tata kad je još uvijek bio s nama sjedio ovdje i plaćao račune?« tapnula je po drvenom stolu ispred sebe. »Onako, s otvorenom čekovnom knjižicom... onom velikom koja je imala tri čeka po stranici? Sjedio je ovdje i ispisivao čekove, stavljao ih u omotnice i zapisivao sve iznose.«

»Da«, tužno će majka. »Svaki mjesec. Točno kao sat.«

»Nosio je one naočale za čitanje koje su mu uvijek spadale s nosa, i strašno su mu išle na živce. Cijelo je vrijeme škiljio kao da mu netko gnječi nožne prste.«

»Mrzio je to — no pobrinuo bi se da računi budu svaki mjesec plaćeni na vrijeme.«

Mels je pročistila grlo. »Kako ti sada... mislim, znam da plaćaš račune, ali nikad te nisam vidjela da si ispisala ijedan ček.«

Majka se malčice osmjehnula. »Tvoj je otac sve radio ručno. Nije imao povjerenja u banke — mislim da je taj njegov mjesečni ritual zapravo bio iskaz nepovjerenja prema Nacionalnoj banci. Ja nisam takva. Imam sve na trajnim nalogima, od plaćanja rate za auto, do struje i životnog osiguranja. Svi računi su mi povezani na internetu — pregledam ih jednom tjedno. Uštedim na poštanskim markama, papirologiji i posjetama pošti. Učinkovitiji način.«

Mels se nemalo iznenadila — ali zbilja, pa mama nije dijete. »A što je sa... travnjakom, na primjer? Tata je kosio travu, a tko to sada radi?«

»Odmah nakon što je umro, raspitala sam se kod susjeda kako oni to rješavaju. Nekima muževi ili sinovi kose travu, a ja nisam imala takvu opciju. Pokušala sam sama nekoliko puta, no bilo mi je previše. Bilo je bolje da nekome platim za to. Obratila sam se firmi koja se time bavi jer se ne želim iz tjedna u tjedan brinuti za travnjak. Osim toga, oni obave jedno jesenje i proljetno čišćenje za istu cijenu. Mels, jesi li ti zabrinuta zbog nečega?«

»Da, zapravo jesam.« Prešla je dlanom preko mjesta na stolu gdje je tata uvijek ispisivao čekove. »Da, bojim se da sam provela posljednjih nekoliko godina pokušavajući biti tata, a to ne samo da nije upalilo — uopće ti nisam pružila nikakvu potporu. Ti si se sasvim dobro uspjela brinuti sama za sebe.«

Nastupila je duga tišina. »Znaš, pitala sam se«, promrmljala je njezina majka, »zašto si se uopće zadržala ovdje. Bila si tako nesretna

— i jasno se vidjelo da mi zamjeraš.«

»Nisi ti kriva za to — to je moja vlastita loša procjena. Sve skupa.« Tapnula je prstima po stolu. »Samo sam mislila da bi tata htio da ostanem i brinem se za tebe. Ili ja ili netko drugi.«

»Da, on je bio takav.« Polako je odmahнула glavom. »Uvijek je bio staromodan, pravi muškarac sa tradicionalnim uvjerenjima. Voljela sam ga... i dopustila da me voli na svoj način.«

»Ali to i nije bilo potrebno, zar ne?«

»On mi je bio potreban. Bila sam jako sretna s njim.« Tužna svjetlost javila joj se u očima.

»Bio je tip muškarca koji želi upravljati svime. Udala sam se za njega i dobila tebe kad sam bila jako mlada. No odrasla sam... «

»Je li bilo... problema zbog toga?« Isuse Bože, ta su pitanja tako osobna.

Majka je dugo šutjela. »Voljela sam ga, on je volio mene — to ništa nije moglo promijeniti.« »Tako mi je žao.« »Zbog čega?«

»Jer je umro i ostavio te samu.«

»Nisam sama. Imam bogat život, mnogo prijatelja i stvari kojima se volim baviti. Najviše me brinulo to što ti nemaš ništa takvo. Sada je vrijeme da radiš ono što želiš, uspijevaš u svojim naumima, biraš vlastiti put. To sam ja učinila s tvojim ocem, i sada mi je drago zbog toga, jer nam je život oduzeo dobrih trideset godina. Ti zaslužuješ istu sreću.«

Suze su je zapekle. »Nisam sigurna kako to ranije nisam shvatila. Novinarka sam — čovjek bi pomislio da mogu srediti vlastiti život.«

»Stvari nisu uvijek tako jednostavne i jasne.« Majka ju je primila za ruku. »Posljednjih je nekoliko godina doista bilo teško. No ja polako gradim svoje mjesto na svijetu... mislim da bi i ti trebala.«

»Baš si u pravu.« Mels si je protrljala obraze i malčice se nasmijala. »Znaš na čemu sam radila posljednjih nekoliko mjeseci?«

»Reci mi.«

»Na članku o nestalim osobama. Nisam dospjela nikamo — nakon sati i sati provedenih za pisaćim stolom, nakon stotinu potraga za izvorima, ispitivanja i preispitivanja svega... nisam stigla ništa bliže stvarnoj priči.«

»Možda ćeš uskoro pronaći odgovore.«

Mels je pogledala majku u oči. »Mislim da sam umjesto toga

trebala pogledati u zrcalo. Zvučat će čudno, ali... otkad je on umro, i sama sam nestala iz svog života. Ne znam ima li to ikakvog smisla.«

»Naravno da ima. Vas dvoje bili ste slični kao jaje jajetu. Sigurna sam da to već znaš, ali bio je strašno ponosan na tebe.«

»Smiješno je to... dok sam odrastala, uvijek sam se pitala ne bi li radije htio imati sina.«

»Ne, nipošto. Htio je tebe. Govorio je da si ti savršeno dijete za njega. Ništa ga nije moglo razveseliti kao ti, i to je bio jedan od razloga zašto sam ga toliko voljela. Spona između oca i kćeri? To je nešto jako važno, i ja to dobro znam, jer sam i sama tatina kći. Željela sam da i ti doživiš takvo nešto, i dobila si to s njime. Da je barem potrajalo duže...
«

»Mama, jako te volim.« Mels je pojurila sa stolca, kleknula na koljena i zagrlila mamu. »Tako te jako volim.«

Kad je osjetila uzvraćeni zagrljaj, pomislila je da joj je danas trebao kao nikada do sada. Na suncu, u kuhinji, u zagrljaju majke koju nikada nije razumjela, shvatila je da njezin tata nije jedini istaknuti član ove obitelji — bilo joj je grozno jer je sumnjala da bi se ovaj trenutak ikada dogodio da je tata ostao živ.

Sjetila se one izreke da Bog nikada ne zatvori vrata, a da prije toga ne otvori prozor.

Naslonila se i obrisala oči. »Pa... To je to.«

Njezina majka se nasmijala. »I tvoj je otac tako govorio.«

»Je li bio dobar prema tebi kao prema meni?«

»Bio je jednako divan. Tvoj otac je jedan na milijun — i njegova smrt to nije promijenila, i nikada neće.«

Mels je ustala na noge. »Napravila sam kavu. Hoćeš li i ti?«

»Da, molim.«

Kad je okrenula leđa majci da uzme šalice, pomislila je kako ipak nije sve izgubljeno. Koliko god joj bilo užasno zbog Matthiasa, ovo joj je podarilo malo perspektive. Počela je misliti o tome gdje se nalazi u životu.

Možda još nije pronašla sve nestale osobe, ali barem se vratila u vlastiti život.

POGLAVLJE

47

Dolje u centru grada, Adrian je dobio tu čast da u *Marriottu* gleda odlazak novinarka iz prvog reda; sjedio je u hodniku i gledao kako žena izlazi iz Matthiasove hotelske sobe, i to vidljivo nesretna. Tom dojmu doprinosa je i pištolj u njezinoj ruci. Izgledalo je da se uzalud odrekao svog seksualnog života.

Kad je ušla u dizalo, Adrian je skočio na noge, i po prvi put u životu nije se odmah uspravio. Njegovo tijelo odbijalo je raditi kako treba. Bol u zglobovima ga je usporavala, a nedostatak percepcije dubine stvarao je problem u ravnoteži. »Koji je tebi vrug?«

Ad je pogledao ulijevo. Jim je došao u svoj svojoj slavi - ili bolje reći, neurednosti. Izgledao je kao da ga je netko vukao kroz grmlje. Kosa mu je bila raščupana, odjeća zgužvana, a koluti ispod očiju dovoljno veliki da se okupaš u njima.

Drugi se anđeo skamenio kad su se pogledali. »Što si to napravio?«

Ad mu je dopustio neka sam zaključči. Poprilično je jednostavno, i Jim je polako zbrojio dva i dva. Okrenuo je glavu prema Matthiasovoj sobi.

»On je sad čitav?«

»Rekao si da je on ključ — pa sam mu omogućio da se malo približi.«

Ad se protrljao iza vrata i pripremio na ispad bijesa. Iskreno rečeno, više zbilja nije imao energije za dramu.

»Jesi li ti dobro?« nespretno će Jim.

»Da, jedino sam malo ukočen — a i nedostatak percepcije dubine moram nekako nadvladati. Još uvijek sam dobar na terenu... «

»Uopće me nije briga za borbu. Želim znati jesi li ti dobro. Je li ovo trajno?«

Adrian je trepnuo. »Pa, vjerojatno.«

»Isuse... « Jim je ponovno pogledao prema Matthiasovim vratima.

»Zbilja si primio udarac za ekipu.«

Divljenje i poštovanje u anđelovom glasu natjeralo je Adriana da se zagleda u svoje cipele. »Nemoj se previše radovati — nije upalilo.«

»Kako to misliš?«

»Otišla je odavde prije minutu i pol — i to ne da im donese sendviče i novine. Unutra se dogodilo nešto nimalo romantično.«

»Sranje«. Jim je pročistio grlo. »Pa, razgovarao sam sa Devinom. Rekao sam joj da se okani novinarki.«

»Kako je to prošlo?«

Kad je drugi anđeo prekrizio ruke na prstima i uvukao usnice, Adrian je pomislio *ma daj me nemoj...*

»Opet si bio s njom, zar ne?« rekao je mirnim glasom. Jim je pročistio grlo. »Bio sam ljut, kao i ona. Jednostavno se dogodilo... «

»Valjda se može gledati i na taj način. Tko je pobijedio?« »Nije bila situacija za pobjede i poraze.« Adrian se baš ne bi složio s tim. »Gdje je kujetina sada?« »Ne znam.«

Dok je gledao za dizalom brinući se zbog Matthiasove cure, Ad je kimnuo. »Idi provjeriti kako je Mels — ja ću paziti na našeg šarmera.«

»Neću daleko.«

»Ne moraš žuriti. Mogu i sam.« Izvadio je kristalni bodež i podignuo ga tako da prozirna oštrica uhvati svjetlost. »Vjeruj mi.«

Jim je oklijevao. »Zovi ako me trebaš.«

»Neću te trebati, ali dobro.«

Heron je nestao.

Adrian je odšepao do vrata, pokucao i ušao unutra. Matthias je upravo navlačio hlače i zastao usred pokreta. »Pokucao sam«, suho će Adrian.

Ovaj je navukao trenirku do kraja, utrpao majicu unutra i stegnuo vrpcu. »Imaš sreće što te nisam upucao.«

Točno, pištolj nije bio daleko, i Ad je pouzdano znao da je bio napunjen nakon pucnjave u šumi. No uspio ga je samo naživcirati, ne i uplašiti.

»Ideš li nekamo?« upitao je Adrian.

Matthias je brzo sjeo i obuo tenisice. »Uvijek ti je tako dobro išlo s vratima?«

»Dobro mi ide s mnogim stvarima.« Matthias je zastao. »Znaš da šepaš, je li tako?« Ad je slegnuo ramenima. »Boli me noga.« »Sereš.«

»Rekao sam sve što sam namjeravao.«

Matthias je opsovao uzimajući svoju vjetrovku i novčanik. »Dobro. Ali moramo ići — policija uskoro stiže.« »Zašto?«

»Mels je upravo krenula k njima — skopčala je da smo Jim i ja priredili onu zabavu u podrumu hotela. Usput rečeno, vratilo mi se pamćenje.«

»Sasvim?«

»Da.«

Sranje. »Čestitam.«

»Nemaš razloga.« Govorio je brzo i jezgrovito. »Čuj, Jim je rekao da ću se naći na raskrižju.«

Ad je kimnuo. »Što se dogodilo tvojoj curi?«

»Shvatila je tko sam ja zapravo.« »To nam nikako neće pomoći.«

»Pomoglo je njoj, a to je bitnije. Nikad se nisam smio upustiti u takvu vezu.«

Matthias je to izgovorio i ušutio.

»Znam što trebam napraviti«, uskoro je dodao. »To je jedini način da ispravim stvari. *Točno* znam što trebam napraviti.«

Adrian je frustrirano pognuo glavu. Zbilja im nije trebala još jedna sjajna ideja.

»Moramo otići odavde«, rekao je Matthias promatrajući vrata. »Ali prvo ćemo počinuti jednu provalu.«

»Molim?«

Kad je Matthias samo izišao u hodnik, Adrian je opsovao i primio štap koji je stajao pored televizora. Dobra odluka — staračko pomagalo jako ga ubrzava. No teško se naviknuti na to da ga stalno nosi. Nije to njegov stil.

Kad je krenuo kroz izlaz za nuždu pa niz betonske stube, Melsin glas ga je progonio.

Lagao si mi - cijelo vrijeme.

Stalno je čuo tu rečenicu, poput uzastopne paljbe iz strojnice. Počeo je žaliti za amnezijom. Tragedija je bila u tome što su njegovi osjećaji prema njoj bili živa Božja istina, baš kao i njegovo tjelesno stanje, saznanje gdje je bio, i gdje mu je prijetila opasnost da se vrati...

No tijekom života počinio je bezbrojne prijevare. I sada se odlučio pobrinuti za to.

Kad ga je ostavila na taj način i kad mu se pamćenje vratilo punom

snagom, nema šanse da se nekako ne uspije iskupiti za mrežu laži i zla koju je tkao sve te silne godine.

Zaslužio je čiste račune, i platit će cijenu... Mora postupiti ispravno.

Brzo i tiho kretao se niza stube, te odjednom shvatio da njegov partner u zločinu više ne dijeli ovu brzinu. To je tako sjebano. Pogledao je preko ramena.

Sledio se i primio za ogradu. Adrian je lebdio deset centimetara iznad poda kao da ima nekakve antigravitacijske cipele.

»Što si ti?« dahnuo je Matthias.

Frajerove čizme istog su trena sletjele na tlo. »Ništa posebno.«
»Sereš.«

»Zar mi ne bježimo od policije? Zar zbilja želiš da ti sada objašnjavam?«

Bio je u pravu, no Matthias se bojao za svoje mentalno zdravlje. »Samo mi reci jednu stvar. Na čijoj si ti strani? Prije no što mi odgovoriš da ni to nije velika stvar, ja znam gdje sam bio — i ne pričam ti o jebenom Bliskom istoku.«

»Ja sam na strani koja sebe smatra dobrom.«

»To mi ništa ne pomaže. Čak i vrag smatra da je on dobar i u pravu.«

»Ali ona nije takva...«

»Ona, je li?« Kad je ovaj slegnuo ramenima kao da razgovaraju o sportu ili automobilima, Matthias je tiho opsovao. »Ti dakle, poznaješ vruga, a samo si običan frajer. Preuzeo si sve moje ozljede, i vanjske i unutarnje, i nisi ništa posebno.«

Jimov cimer opet je slegnuo ramenima, potpuno nesvjestan potresa u Matthiasovom mozgu. *Lagao si mi — cijelo vrijeme.*

»Znaš«, grubo će Matthias, »čuo sam da je vrag veliki lažljivac — ili lažljivica.«

»To je jedina stvar u koju se možeš pouzdati.«

»Čini se da ona i ja imamo nešto zajedničko.«

»Da, ali vremena se mijenjaju, zar ne?«

»Kako se Jim Heron uklapa u sve ovo?«

Adrian je uzdahnuo kao da ima milijardu godina. »Brini se za sebe. To je jedini dobar savjet koji ti mogu dati — samo postupi kako treba, koliko god bolno bilo.«

Matthias se usredotočio na Adovo zamagljeno oko — ono koje je

prije dvanaest sati bilo njegovo. »Govoriš li iz osobnog iskustva?«

»Uopće ne. Nego, ne bismo li trebali bježati od organa vlasti?«

Odmah se sjetio noći s Mels. Sve je završilo tako loše, a sve je bilo povezano s njom... i pomogla mu je pronaći dušu. Bez nje bi samo otišao iz Caldwellla i ostavio svoju prošlost iza sebe.

»Hvala ti«, promrmljao je Matthias. »Tvoj sam dužnik.« »Nemam pojma o čemu govoriš.«

Očigledno je kucao na zakovana i zaključana vrata. Znao je kako je to — ponekad je teže podnijeti zahvalnost nego bol.

Barem je znao što treba učiniti. Postojala je samo još jedna stvar...

»Je li Jim poput tebe?« upitao je.

Adrian je izgledao kao da ne namjerava reći ni riječi više, no Matthiasa to nije brinulo.

»Reci mi«, graknuo je Matthias. »Moram imati neko uporište u svemu ovome.«

Adrian se protrljao po vilici. »To možeš pitati Jima, ali tek kad sve ovo završi, u redu? Moj posao je da sada ostaneš živ tako da možeš postupiti kako treba kad dođe do toga. Ne mogu ti opisati koliko je to važno. Samo jednom u svom jadnom životu postupi ispravno.«

»Shvatio sam«, rekao je Matthias i nastavio bježati.

POGLAVLJE

48

Nekoliko blokova dalje od *Marriotta*, u redakciji CCJ-a, Mels je sjedila u svom glazbenom stolcu i njuhala se u ritmu pjesme *Yankee Doodle*. Pretinac elektroničke pošte bio je otvoren na njenom zaslonu, i automatske bi postavke svako malo prikazale neku novu poruku. Čuvar zaslona također se redovito aktivirao, i Mels bi protresla mišem svaki put kad se na zaslonu pojave mjehurići duginih boja.

Jedini obavljeni telefonski poziv bio je onaj upućen Tonyjevom prijatelju forenzičaru. Rekla mu je da je već nazvala detektiva De la Cruza i dala izjavu o svemu. Nadala se da će telefon svaki čas zazvoniti i donijeti joj vijesti o razvoju situacije, no De la Cruz i njegova ekipa su bili u *Marriottu* i pretraživali praznu sobu. Matthias je već odavno otišao...

»Psst.«

Trgnula se i pogledala preko prolaza. Tony se naginjao prema njoj nudeći joj čokoladicu. Pružao joj je komadić slarkog raja kao da joj daje dijamant. »Izgledaš kao da ti treba baš ovo.«

»Hvala ri.« Podarila mu je usiljeni osmijeh i pomislila: možda su šećer i konzervansi baš ono što mi treba da me probudi iz ovog bunila. »Danas nisam svoja.«

»Vidim. Posljednjih sat vremena sjediš i zuriš u zaslon.«

»Imam puno pošte za pročitati.« »Zašto onda ne čitaš?«

Otvorila je slasticu i zagrizla, a komadići čokolade raznijeli su joj se po krilu. Požurila ih je skupiti prije no što se istope i spoje sa tkaninom na molekularnoj razini.

Čovječe, kako su te čokoladice ukusne.

»Čuj, Tony... znam da nikada nismo razgovarali o karijeri, ali imaš li ti ikakav plan s ovim poslom? Hoću reći, gdje se vidiš ostatak svog radnog vijeka?«

Njezin je prijatelj samo slegnuo ramenima. »Ne razmišljam puno o

tim sranjima. Jednostavno radim na svojim člancima, kopam i tražim informacije — ne brinem se za budućnost. Ako je ovo sve što ću dobiti, ne bunim se, meni odgovara.« Uzeo je jednu čokoladicu i otvorio ju. »No samo čekam da ti daš otkaz i odeš.«

»Iz Caldwellella? Zbilja?«

»Da.« Zagrizao je. »Nikada se nisi udomaćila, nisi stvorila poznanstva i održala ih.«

Naravno da je bio u pravu, a sve baš zato jer nije postigla ono što je htjela u posljednjih nekoliko godina. Da, Dick je doista bio staromodni, šovinistički šupak, no možda je upravo to koristila kao izliku za otkaz.

»Mislim da se želim vratiti u New York.« Odjednom je shvatila da zapravo to ne misli, nego zna. »Vrijeme mi je.«

Majka se sasvim dobro snalazila. Mels je bila ta koja treba zaokret u životu. Imala je osjećaj da će krenuti južno, prema Velikoj Jabuci.

»Ti si prokleta dobar novinar.« Tony je još jednom zagrizao. »Ovdje si potpuno neiskorištena — i mislim da Dick to zna.«

»On i ja se nikada nismo slagali.«

»To se može reći za sve žene.« Tony je zgužvao omot od čokoladice i bacio ga. »Što namjeravaš napraviti? Imaš li kakvih veza na Manhattanu?«

Otvorila je ladicu i izvadila vizitku koju je ubacila unutra onog dana kad je preuzela ovaj pisaći stol. Glasila je na ime peter w.

Newcastle i imala je prepoznatljivo zaglavlje *New York Timesa* odmah ispod imena.

Upoznala je Petera na Manhattanu dok je još živjela tamo, i znala je da još uvijek radi za *Times*. Vidjela je njegovo ime prošle nedjelje.

»Mislim da imam«, promrmljala je. »Kad smo već kod odlazaka, imam i nešto za tebe.«

»Nadam se da je ručak.«

Nasmijala se. »Tragično, ali nije.«

Trgnula se i otvorila spis sa svojim istraživanjem o nestalim osobama. Zurila je u otipkane riječi, tablice i popise referenci znajući da je to bilo sve čime se bavila prije no što joj je životom protutnjala oluja.

Sjećanja na Matthiasa javila su joj se kroz kožu poput bodlji. Ponestalo joj je daha od boli.

Nakratko je zatvorila oči i naredila samoj sebi neka se sabere.

»Stiže ti na *mail*.«

Tony je smazao još jednu čokoladicu i okrenuo se u smjeru zaslona. Trenutak kasnije čula ga je kako mrmlja ispod glasa sa leđima okrenutim prema njoj. »Ovo je... nevjerojatno. Apsolutno nevjerojatno — nikada nisam vidio... koliko dugo skupljaš ove podatke? Iz kojeg smjera pristupaš priči? Tko su ti — čekaj, ne daješ mi ovo valjda kao ekskluzivu?«

Mels se tužno osmjehnula i kimnula. »Smatraj to darom za moj odlazak. Bio si super prema meni otkad sam došla ovamo. Možda ti možeš doprijeti dalje s time nego što sam ja uspjela.« Pogledala je u zaslon — sav je taj posao sama napravila. »Meni je ponestalo snage i resursa, a imam osjećaj da ti možeš napraviti nešto s ovim i da će biti u dobrim rukama. Ako itko može proniknuti u istinu iza tih nestanaka, onda si to ti.«

Tony je još više raskolačio oči, i znala je da je učinila pravu stvar — za sebe, za njega, i što je najvažnije, za sve one nestale mladiće koje je nekako progutala caldwellska noć. Tony će uspjeti pronaći odgovore.

Dok je Matthias koračao zastrtim hodnikom prizemlja hotela i prostorom kojemu je pristup imalo samo osoblje, hodao je uzdignute glave i opuštenih ruku. Prolazio je pored otvorenih vrata, čitao plakete na njima i gledao kako administracija vrijedno obavlja svoj posao; razgovara na telefon i tipka na računalima.

Svi su jako zauzeti, što je savršeno kad se pokušavaš uvući nekamo gdje ne pripadaš. Ključ je u svrsishodnom kretanju, kao da imaš sastanak ili nekog posla baš tu, kao i u dosadno lijenom uzvraćanju tuđih pogleda. To je dobitna kombinacija, sigurnija od odijela i kravate. Ne želiš dati marljivim radnicima razloga da se dignu od svog stola i prepriječe ti put.

Hvala Bogu pa je Adrian odlučio čekati u hodniku. Nema šanse da on neopazice prođe sa svim onim metalom po faci. Matthias je znao da će kad-tad pronaći ono što traži; slobodno računalo spojeno sa velikom bazom podataka hotela *Marriott*. Naravno, zgoditak se ostvario troja vrata niže, u praznom uredu sa funkcionalnim računalom. Vrata nisu nosila nikakvu pločicu s imenom, na stolu nije bilo nikakvih osobnih stvari, nije bilo kaputa na vješalici, a ni prozora.

Može li bolje, pomislio je Matthias.

Ušao je unutra i zatvorio vrata, misleći kako bi bilo dobro da ima pri ruci resurse XOps-a — nema jače stvari od kartice sa fotografijom i nekom informatičarskom titulom kad ti netko dođe postavljati glupa pitanja. Sada je imao samo napunjen pištolj sa prigušivačem.

Sjeo je na kožnati uredski stolac i odlučio da su svi zamjenjivi — ako netko dođe smetati, upucat će ga i gurnuti tijelo pod stol.

No molio se dragome Bogu neka do toga ne dođe, i to iz više razloga.

Sagnuo se i isključio CPU prije no što se pojavio zahtjev za lozinkom. Ušao je ispod radara sustava, preuzeo kontrolu, sakrio IP adresu i upao na internet.

Računalni sustav XOps-a bio je monolitna tvorevina koju su sazdali najbolji stručnjaci što ih je uspio unovačiti. Sastojala se od diplomanata sa MIT-a, petnaestogodišnjih posranaca sa ogromnim egom, kao i hakera — ušutkao ih je informacijama koje je znao o njima... i hladnim zagrljajem groba.

Treba biti na oprezu — graditelji tvoga dvorca poznaju tvoje tajne izlaze, a on posebice nije želio da itko u organizaciji sazna za njegov tajni ulazak u mrežu.

Netko će nakon nekog vremena shvatiti da se uvukao pod lažnim administratorskim imenom, no to će potrajati tjednima ili mjesecima...

Ušao je.

Brza provjera sata u kutu zaslona rekla mu je da ima samo šezdeset sekundi prije no što ga otkriju kao neovlaštenog korisnika. Trideset sekundi mora biti dovoljno.

Stavio je ruku u džep i izvadio SanDisk kupljen u hotelskom dućanu. Gurnuo ga je u USB ulaz i pokrenuo skidanje podataka koje količinom memorije nije bilo veliko, no bilo je kolosalno što se tiče svoje svrhe.

Nije postojalo mnogo operativaca, a misije su same po sebi bile kratke i jezgrovite.

Bio je maher u skupljanju informacija — ovi spisi predstavljali su krunu njegove samozaštitne strategije izlaza; skupa sa pripadajućom funkcijom samoobnove, postavio je ovu skupinu informacija istog trena kada se XOps počeo služiti računalnim sustavima. To je jednako važno kao i oružje i gotovina koje je sakrio u New Yorku. I Londonu. I

Tangieru. I Dubaiju. I Melbourneu.

U ovom poslu caruješ onoliko dugo koliko možeš zadržati prijestolje — a nikad ne znaš kad će temelji pod tobom početi propadati.

Povratak pamćenja odao mu je sve o tome kako je čuvao svoju poziciju, njegovao je, održavao samoga sebe na životu i na čelu svega... sve dok se nije usmrdio od truleži vlastitih nedjela; sve dok njegova duša — ili ono što je ostalo od nje — nije usahnula i umrla; sve dok nije postao toliko bešćutan da se sveo na neživu stvar i shvatio da je smrt jedini izlaz, te kako je bolje da si sam odabere mjesto i vrijeme.

Kao ono u pustinji, pred očima svjedoka... bombom koju je sam podesio.

Izgleda kako ipak nije upravljao svime, jer ga Jim Heron nije ostavio da umre. Bez Heronovog uplitanja nikada ne bi bio sreo Mels. Nikada ne bi iskoristio ove informacije na ovakav način.

Ovo je bio mnogo bolji rezultat. Samo da još u procesu nije izgubio Mels.

Trenutak prije gašenja računala javila mu se znatiželja. Brzo se riješio tajnog računa i ulogirao putem jednog administratorskog računa

— sam ga je postavio za nekoga od svojih ljudi prije šest mjeseci. Još uvijek je bio aktivan. Nisu promijenili ni lozinku — što je glupo.

Ušao je u bazu podataka operativaca, utipkao ime i stisnuo *enter*.

U središtu sivog zaslona maleni pješčani sat polako se okretao. Trajalo je tek sekundu ili dvije. No Matthiasu se činilo kao cijela vječnost. Pokazao mu se profil Jima Herona, i Matthias je na brzinu pročitao bilješke. Nije se brinuo zbog praćenja računalne aktivnosti, jer je znao da će se operativci vrlo skoro pojaviti na ovom računalu. Znat će da je to bio on, i neće se iznenaditi.

Nakon toga je pregledao svoj profil, i vratio se Heronovom trenutak prije izlaska. Nije bio siguran što tu točno ne štima, no nešto ga je mučilo, kao da sve nije na svome mjestu. Sada nije imao vremena za razmišljanje o tome — barem ne u ovom uredu.

Izvadio je USB iz računala i ugasio ga, otvorio vrata, pogledao lijevo i desno te izišao. Krenuo je i...

»Mogu li vam pomoći?« čuo je ženski glas.

Zastao je i okrenuo se. »Tražim Ljudske resurse. Jesam li na pravome mjestu?«

Žena je bila malena i zdeposta, građena kao stroj za pranje rublja. Odjenula je čelično sivi kostim, a kosa joj je bila podšišana ravno do vilice. Izgledala je kao da cijelo vrijeme mora dokazivati koliko je profesionalna i učinkovita.

»Ja sam direktor Ljudskih resursa.« Pozorno ga je pogledala. »Koga vi zapravo tražite?«

»Prijavio sam se za posao konobara u restoranu. Poslali su me s recepcije.«

»Pobogu«, gospoda Bitna izgledala je kao da će prokuhati. »Opet? Rekla sam im da vas ne šalju ovamo.«

»Da, znam — ne bih li trebao razgovarati s voditeljem restorana ili tako?«

»Krenite ovim hodnikom prema restoranu dok ne dođete do izlaza za požar. Vidjet ćete vrata s oznakom služba, i tamo potražite Bobbyja.«

Matthias se osmjehnuo. »Hvala.«

Okrenula se, otišla u suprotnom smjeru i bijesno razgovarala na mobitel s nekim. Matthias joj je poželio dobru zabavu dok je izlazio.

POGLAVLJE

49

Dečko, jesi li dobro?» upitao je Jim noseći Psa uza stube u stan. Pas je cijelu noć pomno stražario, pazeći da sve bude kako treba. Oči su mu bile vrlo žive, što se ne bi moglo reći za krzno.

Jim je spustio ljubimca na pod. »Ovoga jutra imamo samo grickalice. Oprosti. Donijet ću ti sendvič od puretine, može?»

Kad se pas lajući složio, Jim je shvatio da delikatesni sendviči možda i nisu najbolja prehrana za njega, no život je prekratak da si oduzmemo uživanje u hrani. Osim toga, Pas je obožavao te sendviče.

Otvorio je vodu nad sudoperom i isprao malu crvenu zdjelu prije no što ju je ponovno napunio. Spustio ju je na pod pored posudice Eukanube i odmaknuo se tako da Pas može ponjušiti i kušati prije no što se lati doručka. Dok je ovaj jeo, Jim je izišao ispred vrata i izvadio cigarete. Zapalio je i oslonio se jednom rukom na ogradu.

Novinarka je bila na poslu; pogledao je njen status pri odlasku iz *Marriotta*.

Nigdje nije bilo ni traga ni glasa od Devine, a čarolija je praćenja i dalje jasno pokazivala gdje su novinarka i Matthias, pa je Jim odlučio da može otići u stan i vidjeti je li sve u redu.

Sad nije znao što bi radio... mogao bi samo slušati Psa kako žvaće. Neki kamion prolazio je cestom, vrane su graktale u borovoj šumi. Pas je i dalje žvakao. Sve je bilo toliko mirno da je skoro poludio.

Pripaljujući drugu cigaretu, shvatio je kako zapravo čeka da se pojavi Nigel. Britanski kicoš dolazio je baš uvijek u nekom kritičnom trenutku, a ovaj je definitivno bio jedan od njih. Jim nije mogao vjerovati što je Ad napravio. Tolika požrtvovnost i doraslost zadatku... na neki način prilično neshvatljivo. Eddie bi zbilja bio ponosan na Adriana.

Ali što će sada? Jim i dalje nije znao gdje je raskrižje, a Devina vjerojatno ne sjedi besposlena.

»Nigel, čovječe«, promrmljao je ispuhujući dim. »Gdje si?«

Umjesto kraljevskog posjeta dobio je samo pepeo na vrhu cigarete, i zapitao se nije li i njihov lanac malo pritegnut, kao i Devinin. Činilo se da neće stići nikakva pomoć od arhandela.

Dobro, pošteno...

Taman kad se okrenuo, sa suprotne strane livade počelo se približavati jedno vozilo. Kretalo se brzo — i bilo je u društvu istovjetnog prijatelja. Policija.

Već su skrenuli lijevo i dolazili niz Jimovu ulicu.

»Imamo društvo, Psu«, promrmljao je gaseći opušak u pepeljari koju je držao na ogradi. »Hajde, mali. Nestat ćemo zajedno i gledati predstavu.«

Kad se sklonio unutra, par policijskih auta zaustavio se ravno ispred dvokrilnih vrata. Naravno, mobitel mu je zazvonio čim su murjaci počeli izlaziti. Tiho se javio, gledajući iza zavjesa.

»Zauzet sam, Ad.«

»Gdje si?«

»U garaži. Policija mi je upravo došla na vrata — uljepšaj mi dan i reci da ste se riješili tijela.«

»Gurnuli smo ga u jezero skupa s autom. Neće pronaći ništa.«
»Zašto je onda policija sada ovdje?«

»Ne znam — čekaj.« Čuo je neki prigušeni razgovor. »Matthias je sa mnom. Rekao je da je Mels uzela taj metak kad je došla u garažu onoga dana — dala ga je na analizu i poklopio se sa čahurama iz *Marriotta*. Dalje možeš zaključiti sam.«

»Odlično.«

Sad je i Adrian počeo šaptati. »Usput rečeno, bivši šef ti se dobro kuži u kompjutere.« »Što radi?«

»Mislim da namjerava raskrinkati cijeli XOps.« »Molim?« Jim je skoro zaboravio da mora šaptati. »Otkud ti to znaš?«

»Zajedno smo izišli iz hotelske sobe, a on se na izlazu malo zadržao. Ima USB sa svim informacijama — stajao sam iza njega dok ih je skidao.«

Što taj namjerava napraviti?

Novinarka, pomislio je Jim. Dat će to njoj i reći joj neka radi svoj posao.

Kakav preokret! Matthias je posvetio cijeli svoj život držanju XOps-

a u tajnosti. Ubijao je za to, mučio, napadao prijatelje i saveznike. Ugnjetavao je Bijelu kuću i svjetske vode; ucjenjivao je novcem i seksom, varao i gazio preko leševa.

I sad će sve to samo pustiti?

»Uspjeli smo«, dahnuo je Jim. »Ovo je raskrižje.«

»Čini se da je tako.« Adov glas poprimio je normalnu glasnoću. »Nego, nekako je zabrinut zbog tebe — ne želi da te iznenade i rekao mi je da te nazovem.«

Još jedno iznenađenje. »Zahvali mu, no mogu se pobrinuti za ovo ovdje. Kamo on ide?«

»Neće mi reći, i traži privatnost.«

»Daj mu privatnost, ali budi u njegovoj blizini.«

»Može, šefe.«

Jim je poklopio i protrljao se po licu. Činilo se da je pobijedio u ovoj rundi... raskrižje može biti svaka odluka koja u pitanju nosi kvalitetu duše. Ovaj čovjek odlučio je odreći se svog kraljevstva zla — i to ne silaskom s prijestolja, nego uništenjem.

Policajci su njuškali uokolo, provjeravali zatvorena vrata iza kojih su stajali kamion, Explorer i Harley motori. Nakon toga krenuli su uza stube, i Jim je bio zahvalan što Pas ne laje.

Kuc-kuc.

»Policija«, viknuo je netko. »Ima li koga?«

Kuc-kuc. »Policija.«

Jedan policajac sklopio je ruke oko lica i pogledao unutra. Jim je podignuo svoj nevidljivi dlan i pristojno mu mahnuo, iako mu je zapravo želio pokazati srednjak. Ova posjeta značila je da on i dečki više ne smiju biti tu — mir i tišina nakon ovoga nestaju, posebice kada se policija javi njegovom najmodavcu.

No trenutačno je imao i drugih problema. Policija je odlučila zanemariti građanska prava i obiti bravu.

»Mels Carmichael«, smrknula se Mels. »Halo?«

Nitko se nije oglasio. Poklopila je slušalicu i pogledala na sat. Bilo je oko jedan. Zgrabila je kaput i mahnula Tonyju.

Dok je izlazila kroz glavna vrata redakcije, pitala se nije li trebala povesti i prijatelja sa sobom. Kad je posljednji put otišla sama, skoro je umrla.

No ovoga se puta ne sastaje s Montyjem kod rijeke. Koliko ljudi je uopće izgubilo život u knjižari Barnes & Noble? Izišla je van i odlučila da će ići pješice umjesto taksijem. Monry je želio da se nađu u istoj šoping-zoni kao i Tonyjev balističar dan prije. Radilo se tek o nekoliko blokova, a možda će joj šetnja razbistriti glavu.

Neće.

Stalno si je gledala preko ramena, pitajući se slijedi li je netko. No s druge strane, ništa ti ne može pomoći da ubiješ poslijepodne kao paranoja. Djeluje poput espressa, a besplatna je.

Ulica je ponovno bila puna ljudi koji su izišli van na travanjsko sunce. Šetali su između trgovina i restorana u kojima možeš ručati i pojesti desert za petnaest dolara. Knjižara je bila na kraju ulice, i Mels je lagano ušla unutra te počela šetati između polica.

Jedna od prednosti odlaska iz Caldwellla jest da više neće morati trpjeti Montyja i njegova amaterska špijunska sranja.

Otišla je straga u knjižaru kako joj je i rekao, popela se kroz odjel ljubavnih romana te krenula dolje prema vojničkoj literaturi.

Naravno. Ako dijeliš informacije na razini nacionalne sigurnosti, to nećeš raditi na odjelu zdravlja i ljepote. Mnogo bolje izgleda pozadina puna pušaka, topova i pištolja.

To je ipak muževnije.

»Tu si«, javio se prigušeni glas.

Okrenula se prema njemu spremna na najgore — no ovo je doista bio Monty. Isto veliko čelo, malena stisnuta usta, sunčane naočale koje je uvijek nosio — da, tako ćeš biti puno manje uočljiv unutra. Super mu je taj plan.

Isuse, njezine Ray-Banice... ostale su kod Matthiasa, zar ne?

»Što imaš za mene?« grubo je rekla. Bilo joj je teško koncentrirati se na razgovor. Fijasko s Matthiasom poljuljao ju je baš jako. Sve prije tog događaja djelovalo je bajkovito. No one dvije žene su i dalje bile mrtve, i odlučila je da će završiti tu priču prije no što napusti grad.

Monty je uzeo nekakvu knjigu o letjelicama iz Drugog svjetskog rata i lijeno listao. »Znaš za truplo pronađeno na stubama knjižnice? Moje slike poklapaju se s njezinim trbuhom.«

»I ona je imala oznake na trbuhu?«

»Jest.«

»To je zanimljivo.« I nadasve sumnjivo. »Ali ipak se ne poklapaju

sa stvarnim stanjem tijela prve žrtve — i to je problem.«

»Zar ne misliš da je to čudno? Dvije mrtve žene sa istim znamenjem na trbuhu — ubijene na isti način.«

»Jesi li siguran da želiš da izvlačim zaključke iz toga?«

»Molim?«

»Pa nameće se barem jedan uznemiravajući zaključak. Možda si ti ubojica.«

Okrenuo je glavu toliko brzo da su mu naočale skoro spale. »O čemu ti pričaš?«

»Sagledajmo stvari ispočetka. Istinska prva žrtva bila je ona pronađena u kamenolomu. Mlada, plavokosa, razderanog grkljana. Žrtva broj dva je prostitutka obojane, isfenirane kose, razderanog grkljana. Treća? Plavokosa, isfenirana, ista metoda. Evo sada tebe, usred svega, sa fotografijom žrtve broj dva sa znamenjem na trbuhu. Druga žrtva kao tipična prostitutka upravo je savršena startna pozicija ako želiš biti ubojica imitator. Unajmio si ju i ubio, ali netko te omeo prije no što si stigao staviti znakove na mjesto. Napravio si nekoliko fotografija, uredio ih, i potom dao meni jer želiš da još netko osim tebe vidi tvoj vrli rad?«

Naglo je zatvorio knjigu. Bio je smrtno ozbiljan. »Uopće nije bilo tako.«

»Kako onda objašnjavaš fotografije koje si mi dao?«

»Netko je petljao s tijelom. Kažem ti.«

»Bez uvrede, ali sereš. Ožiljci ne nestaju sa kože samo tako.«

Čim je izgovorila te riječi, sjetila se Matthiasa — i morala se podsjetiti da čarolija ne postoji. Postoji tek mnogo šminke. Koristila ju je na vlastitim masnicama, baš kao i on.

Monty je zauzeo stav: »Više ti neću davati nikakve informacije. Imao sam ono što bi možda htjela znati, ali sad možeš ići kvragu — i pozdravi se sa svojim poslom. Mogu se pobrinuti da ti nitko više ne kaže ništa ni o vremenu, a kamoli čemu drugome.«

Mels je zažmirila i ugrizla se za jezik.

Zapravo nije ni mislila da je Monty ikoga ubio. Egomanijadi nisu nužno i ubojice — izbrbljala je sve to samo zato što joj je dosadilo da je svi šetaju amo-tamo.

»Žao mi je. U pravu si!« Milovanje ega i isprika, treptanje okicama... »Nisam htjela prijeći granicu i uvrijediti te.«

»Moraš naučiti kako se stvari obavljaju«, promrmljao je Monty.

»Dakako.« Oh, nauči me, ti velika muškarčino... »Onda, što si još donio za mene?«

Nije se žurio s odgovorom, pa je uložila još vremena u izglađivanje situacije. Naposljetku se smirio.

»Netko je donio čahuru koja se poklapa s onima pronađenima u *Marriottu*.«

Mels je podignula obrve. »Zbilja?«

»Da. Navodno je stiglo iz povjerljivih izvora — ali forenzičari su utvrdili da zbilja potječe iz pištolja korištenog u tom umorstvu. Evo što je najbizarnije od svega; tko je vlasnik pištolja? Mrtvac po imenu Jim Heron.«

Dobro, zbilja je nevjerojatno što joj Monty daje njezinu vlastitu priču.

Prišao je bliže. »Pitanje je... kako pištolj koji pripada nekom mrtvacu dospije u pucnjavu tjedan dana nakon smrti tog mrtvaca?«

»Netko je uzeo oružje i iskoristio ga«, suho će Mels.

Monty je slegnuo ramenima. »Poslali su dečke na Heronovu posljednju poznatu adresu ne bi li saznali nešto više. Ne moram ti reći da je svaka povezanost s onim nestalim truplom iznimno važna.«

»Istina...« Eto, barem zna da je u nečemu pomogla. Morala je uplesti Jima Herona dok je razgovarala s De la Cruzom; usprkos činjenici da joj je dva puta spasio život, zločinac je zločinac. Ometanje pravde u njezinim očima nije samo prekršaj, nego je i moralna sramota.

»Možda ću ti reći kako je završila istraga«, rekao je Monty. »Ovisi.«

»O čemu?«

»O tome jesam li još uvijek bijesan na tebe.«

Kad je otišao, opsovala je i poželjela šutnuti policu s knjigama. Baš se super ponijela prema svom izvoru, optužila ga je za ubojstvo. Opaska samoj sebi — prvo treba dobiti informacije, pa poslije vrijeđati.

No što joj je zapravo dao?

Naslonila je lakat na trodijelni set knjiga o savezničkim zrakoplovima, spustila glavu u dlan i opsovala...

»Ne okreći se.«

POGLAVLJE

50

Dok je stajao iza Mels, Matthiasu je bilo jasno da mora govoriti što brže može. Neće htjeli ni dijeliti isti zrak s njim, i ona je baš tip žene koji bi jednostavno mogao otići i ostaviti ga, ili nešto još gore.

»Znam da me ne želiš vidjeti... «

»Ne želim ni razgovarati s tobom«, promrsila je.

»Ali moram ti nešto dati... «

»Ne zanima me.« Sudeći po njezinim ukočenim ramenima, spremala se da ga udari. »Ne želim ništa od tebe.«

Nagnuo se naprijed i spustio USB na policu točno u razini njezinih očiju. Pridržavao ga je prstima i rekao: »Vjeruješ da sam ja upucao onog čovjeka. Prema tome, vjerovat ćeš i ovome. Tu je cijela priča.«

»Autobiografija laži? Ne čitam beletristiku.«

»Ništa nije izmišljeno.« Tapnuo je po USB-u. »Tu je cijela istina. Sve što sam ikada učinio i skrio.«

Polako je okrenula glavu prema policama i upio je njezin profil. Prizor ga je razrezao napola; htio ju je zagrliti, sakriti lice u njezinu kosu i mirisati ju. Umjesto toga, gurnuo je USB bliže njoj. »Sve je tu, i dajem to tebi.«

»Zašto?«

»Nakon što ti provjeriš i potvrdiš sve informacije — a znam da ćeš to učiniti — moraš vjerovati ovome što ti sada govorim. Kad se radilo o tebi i životu s tobom, uvijek sam govorio istinu. To je bilo stvarno, jedina stvarnost koju sam ikada imao. Sad odlazim, no morao sam ti ovo reći prije nego što sve napustim... «

»Proklet bio, ne želim tvoju ispovijed, i nikad ti više neću vjerovati ništa...«

»Uzmi ovo. Otvori ga. Lako ćeš se kretati kroz spise.« Uzmaknuo je. »Ima jedna kvaka. Nemoj pregledati spise na umreženom računalu sa pristupom internetu. Uzmi laptop bez interneta. Tako je

najsigurnije.«

Odmahivala je glavom. »Lud si ako misliš... «

»Želiš priču svog života? Imaš je.« Matthias je pročistio grlo. »Imaj na umu da barataš eksplozivnim informacijama, i dobro pazi s kim ih dijeliš.«

»Neću pogledati što je na USB-u.«

»Hoćeš i moraš. Zbog svih nas, molim te, samo otvori spise.«

Matthias je podignuo ruku i zadržao je iznad njezine kose, kao da želi pomilovati svilenkaste pramenove. Spustio je ruku... i nestao među knjigama.

XOps se neće baciti u potragu za Mels. Sam je ugradio protokol samouništenja u organizaciju. Ako ikada dođe do curenja informacija u novine, svi će se samo raspršiti, zanijekati da išta znaju i nestati među narodom zemlje u koju su se odlučili nastaniti.

Ubojice čija su nedjela izišla na vidjelo neće priznati i čekati osude kao dobra djeca. Ako se udruže i — ovo je najvažniji dio — odluče kazniti onoga tko ih je otkrio, riskiraju doživotni zatvor ili smrtnu kaznu zbog zločina protiv čovječnosti.

Osim toga, da im padne na pamet osvetiti se onome tko im je ukinuo dotadašnji stil života, krenuli bi za zviždačem, a ne za novinarom. Šesto čulo mu je govorilo da će sve ispasti kako treba — a nikada nije pogriješio kad je ovoliko siguran. Nikada.

Nije napustio knjižaru.

Godine obuke i iskustva omogućile su mu da izgleda kao bilo koji knjiški moljac s kapom na glavi što lista knjige. Zapravo je bio profesionalni ubojica koji za sobom ne ostavlja nikakav trag. Držao je Mels na oku — pogotovo kad je uzela uređaj u ruku.

Mels je zgrabila USB toliko snažno da joj se urezao u dlan. Mrzila je zvuk njegovoga glasa, a još je više mrzila kako ga je njezino tijelo prepoznalo usprkos tome što joj je mozak bio pun raznoraznih epiteta za njega.

»Odjebi, Matthias. Možeš uzeti ovo i... «

Okrenula se, spremna da mu baci tu stvarčicu u lice.

Nije ga bilo.

Potrčala je s druge strane police, pogledala niz prolaz... pa lijevo i desno... posvuda su bili ljudi.

»Proklet bio...«

Pretražila je sve, cijeli odjel beletristike, zatim časopise, pa sve do blagajne. Matthiasa nije bilo nigdje, koliko god tražila. Možda je pobjegao kroz vrata za osoblje.

Izišla je van na blijedu sunčevu svjetlost i zaklonila oči odmjeravajući gomilu.

Kad se radilo o tebi i životu s tobom, uvijek sam govorio istinu — to je bilo stvarno, jedina stvarnost koju sam imao.

Najzdravije bi bilo da samo baci ovaj oproštajni darak u smeće i nastavi sa svojim životom. Trebala bi se baviti bitnim stvarima, recimo... što će napraviti sa ostatkom svoga života nakon što završi članak o poginulim ženama.

Možda je on na ovo samo nasnimio gomilu balada.

Nije više imala što raditi u šoping-zoni, i odlučila je vratiti se u redakciju. Zastala je kad ju je kaos obgrlio. Sve joj je bilo poznato — zvonjava telefona, mrmljanje glasova i zvuk koraka na betonskom podu dok ljudi dolaze i odlaze u kuhinju po kavu.

Nedostajat će joj ovo mjesto...

Sranje! Ona zbilja namjerava otići.

Neopoziva odluka joj nije bila teška, a i osjećala se kao da je postupila kako treba. Bože mili, primila se tog pozitivnog osjećaja kao slamke spasa, i zbilja joj je trebalo ono što nije potpuni promašaj.

Slučajni susret s Matthiasom izbio joj je zrak iz pluća.

Sjela je za svoj stol i pokušala napisati ostavku. Riječi su bile formalne i ukočene, no nije smatrala da postoji druga mogućnost. Nakon što je neko vrijeme pregledavala tekst i prepravila početak, spremila ga je u dokumente, ali nije ga i otisnula na papir. Još uvijek je ovdje imala nekog posla, a Dick je upravo takav šupak koji bi joj uskratio petnaest dana otkaznog roka i odmah je potjerao. Osim toga, bolje je da prethodno isplanira kamo ide. Dok je država u ovakvom stanju, tko si može priuštiti napuštanje posla?

Naslonila se i ponovno zagledala u zaslon. Bilo je teško reći koliko dugo je čekala prije no što je izvadila Matthiasov SanDisk iz džepa. Možda deset minuta, možda pedeset, možda sat i pol. Vrtjela ga je po dlanu i naposljetku skinula bijeli poklopac sa metalnog dijela. Nagnula se i krenula ga staviti u računalo, no zaustavila se sekundu prije toga. Ustala je, prebacila torbu preko ramena i odšetala do Tonyjevog odjeljka. »Idem jer moram nešto provjeriti. Ako me netko bude tražio,

reci im neka probaju na mobitel.«

»Može«, rekao je baš kada se oglasio telefon na njegovom stolu. »Tony DiSanto — da, čekao sam da nazovete... «

Kad joj je mahnuo i nastavio s razgovorom, sjetila se da još uvijek nema automobil. Trebalo joj je neko vrijeme da dozove taksi, i kad je napokon uspjela, zapeli su u popodnevnoj gužvi na prilazu Northway. Napokon je stigla kući, a njezine majke nije bilo. Pogledala je što piše na zidnom kalendaru i vidjela da je večeras bingo. Pitala se kako to da nikada ranije nije primijetila natpise pored datuma. Bridž, pilates, joga. Dobrovoljni rad u crkvi, ispomoć na recepciji kod pedijatrije u bolnici sv. Franje, ručkovi i večere s prijateljicama...

Pogledala je oko sebe i bila je sretna što joj majka neće ostati sama kad ona ode. Uzela je sok od maline iz hladnjaka i popela se stubama u svoju sobu. Drvene grede škripale su pod njezinim koracima, baš kao nekad. Zatvorila je vrata i okrenula se prema ormaru. Poželjela je izvaditi svoje putne torbe i početi se pakirati.

No umjesto da se prerano počne baviti selidbom, pogledala je u svoj pisaći stol. Njezino staro prijenosno računalo stajalo je na istom drvenom stolu gdje je nekada pisala domaće zadaće. Sjela je na tanašni stolac i izvadila Matthiasov USB. Isključila je žicu modema iz računala i onemogućila bežično spajanje.

»Vjerojatno sam poludjela.«

Uključila je SanDisk u računalo i odabrala opciju »Otvori mapu za pregled spisa«.

»Koji... vrag?«

Mapa spisa bila je toliko velika da se morala spuštati niz dokumente. Excel tablice. Dokumenti u Wordu. PDF. Naslovi su se sastojali od alfanumeričkih kodova koji su očigledno bili dio nekog organizacijskog sustava, ali njoj nisu imali nikakvog smisla.

Odabrala je jedan, kliknula dvaput i smrknula se. Podaci su bili dosjei muškaraca sa fotografijama, imenima, datumima rođenja, visinom, težinom, bojom očiju i kose, medicinskim detaljima, certifikatima zasluženim na obuci, i zadacima — Bože mili... zadaci su bili podijeljeni po datumu, sa bilješkama o državama izvođenja i... pogubljenjima.

»Bože moj... «

Vratila se na početni izbornik i otvorila još jedan spis, koji je

navodio detaljne i ogromne iznose novca... te još jedan, koji je sadržavao kodirane podatke o kontaktima u Washingtonu, kao i »usluge« koje su ti kontakti tražili... i još podataka o novačenju i obuci.

Želiš priču svog života? Imaš je.

Dok je dnevna svjetlost iščezavala i noć se spuštala nad Caldwellom, Mels je još uvijek sjedila za svojim starim pisaćim stolom i čitala. Naposljetku se vratila dosjeima i sve polako pročitala još jednom.

Na neki način, svi su muškarci bili isti, a njihova lica i karakteristike spojile su se u jedan arhetip agresije i učinkovitosti. Ako su navedeni zadaci istiniti, čitala je o ovim smrtima u novinama, a neke od njih bile su klasificirane kao »prirodna smrt« ili »nesreća«, čak i »protupobunjenička akcija«. Neke mete su prema njezinom mišljenju i dalje bile žive... no to je možda zato što vijest još nije stigla u sve dijelove svijeta?

Je li moguće da je sve ovo legalno?

Naslonila se i otpila malo zagrijanog soka od maline, pa pokušala pomisliti da je možda — samo možda — sve ovo istina.

Dobro, ako je tako, onda Matthiasova paranoja nije neosnovana... i to bi objasnilo zašto je bježao one noći kad ga je ona udarila autom. To bi objasnilo i zašto se služi tuđim identitetom, i kako je usprkos gubitku pamćenja uspio osjetiti da adresa koja je navedena na vozačkoj dozvoli nije njegova.

Možda je upravo zbog ovoga ubio onog čovjeka u podrumu hotela. Ako je Matthias bio dio ove organizacije — a ovoliki pristup informacijama to odaje — onda njegov bijeg ima smisla, jer će zacijelo poslati nekoga za njim.

A on će se tada morati braniti...

Prešla je spise po treći put i primijetila da svaki ima crvenu, zelenu ili narančastu kvačicu pored imena. Jim Heron bio je na popisu, što zapravo nije nikakvo iznenađenje. On je imao narančastu oznaku — znači, ako se vodimo logikom semafora, on nije ni mrtav, ali ni živ.

Zanimljivo.

Nastavila je čitati popis i zapanjila se kad je pronašla crvenim označeno ime skupa sa zabilješkom *Caldwell, New York* — vraćeno s prekjučerašnjim datumom. To je bio onaj mrtvac iz *Marriotta*. Onaj kojeg je Matthias upucao.

Pogledaj... tu je još nešto — narančasta oznaka pored posljednjeg kontakta u Caldwellu, i to prije dvadeset i četiri sata.

Mogla se kladiti da su i tog drugog poslali po Matthiasa.

Mels je popila još gutljaj soka i smrkнула se od preslatkog okusa. Kad joj je srce počelo ubrzano lupati, znala je da to nije od kofeina.

Što ako je sve ovo stvarno.. ?

Vratila se glavnom izborniku i pažljivo pregledala sve ostale spise, spajajući strukturu organizacije sa njezinom strategijom novačenja i načinom upravljanja resursima. Nigdje nije pisalo ništa o sjedištu organizacije, niti o administrativnoj potpori koju prima, ili kako »klijenti« dođu do njih.

Je li ova organizacija povezana s Vladom? Je li privatna tvrtka?

Uzela je olovku i napisala neke bilješke na papir. S obzirom na identitete učinkovito uklonjenih meta, ova organizacija — koja nema logo, ni ime, ni ijedan dokument — doseže dosta visoko. Oni uklonjeni mahom su visoki politički dužnosnici iz stranih zemalja, što upućuje na mnogo opsežniji plan nego što bi jedna fizička osoba bila kadra skovati. Bilo bi to previše i za neku interesnu skupinu, pa čak i za veliku multinacionalnu korporaciju.

Ovaj posao pripada cijeloj naciji.

Budući da je doista bila upućena u dnevna događanja protekle tri godine, bilo joj je poprilično jasno da pogubljenja pogoduju učvršćivanju američke moći širom svijeta.

Tapnula je olovkom po stolu i sjetila se ostalih specijalnih skupina, kao što su mornarica, ili čak rendžeri. Tu ljudi su junaci, pravi vojnici koji djeluju prema pravilima ratovanja. Ova mreža ubojica sasvim je oprečna tome. Posljednja tablica bila je najstrašnija; popis svih misija u posljednjih deset godina — uključujući i mrtve, kao i kolateralne žrtve.

Takvih nije bilo puno, to se moralo priznati. Nije bilo žena i djece — barem ne na popisu.

Imajući na umu način rada ove organizacije, njih nisu mučila moralna pitanja, nego naredba da ostanu skriveni ispod radara.

A svi muškarcu koje su ubili... bilo joj je poznato barem devedeset posto imena — svi su bili zlo, čisto zlo... ona vrsta koja kolje vlastite građane, sjedi na čelu brutalnih režima i pokreće događaje strašnih opsega i posljedica. Pretpostavljala je da nekoliko nepoznatih imena

ne pripada istoj vrsti. Ova skupina krvnika obavljala je dobar posao, ali na loš način; bilo je teško reći da njihov rad nije koristan, barem s obzirom na životopise njihovih meta.

Nešto kao poziv njezinog oca, ali na globalnoj razini...

Još jednom se vratila dosjeima. Matthiasa nije bilo nigdje. Imala je odvratan predosjećaj zašto... on je bio osnova svega. Pokretač. Zar ne?

Kad se radilo o tebi i životu s tobom, uvijek sam govorio istinu — to je bilo istinito, jedina istina koju sam imao.

Protrljala je lice i opsovala sebi u dlanove.

Dao joj je ovo da bi se dokazao — koliko god ona željela pronaći nekakvu laž u spisima, nešto izmišljeno u svim tim detaljima, previše toga jednostavno se moglo potvrditi svakodnevnim događajima. Pročitala je članke, vidjela reportaže i komentare na televiziji.

Ovo je stvarno...

Ovo je priča njezinog života.

POGLAVLJE

51

Sdruge strane Melsine ulice, Matthias je stajao u zaklonu velikog javora sa rukama prekriženim na prsima.

Vidio ju je kako sjedi za svojim stolom u sobi, pognute glave i smrknutih obrva, obasjana svjetlošću žarulje sa stropa. Ponekad bi se odmaknula od zaslona i naslonila, no ubrzo se vraćala računalu. Pregledavala je svaki detalj.

Njegov je posao obavljen.

Zašto onda nije bio miran? Ovo zasigurno mora biti njegovo raskrižje, njegovo iskupljenje svijetu? Na tom malenom SanDisku stajale su sve godine njegovog rada, i njime će poslari svoju organizaciju u propast. Političari će odjednom posrati superiskreni i zanijekati da išta znaju. Sastat će se posebni odbor senatora i kongresnika. Istraga će se zatvoriti nakon što se potroše milijuni dolara poreznih obveznika i mjeseci istraživanja. Zatim će netko drugi podignuti neki ogranak organizacije. Prljavi posao i dalje se nastavlja u ovoj inače poštenoj državi, jer ponekad se jednostavno moraš spustiti na razinu svojih neprijatelja i zaigrati na njihovom terenu. Takva je stvarnost.

Zašto on sada već nije krenuo na Manhattan po svoje skrivene stvari i nakon toga u istraživanje nepoznatih zemalja?

Nije se radilo o Mels.

Napustiti nju za njega je na mnogo načina bilo ravno smrti, no mogao se pomiriti s time. Njegov nestanak dobar je za Mels, i to je jedino bitno — iako će mu nedostajati dok je živ.

Nije se radilo o njegovoj savjesti. Nije osjećao potrebu predati se zato da bi ga neprijatelji pronašli i ubili u zatvoru. Njegova jedina ptilika za preživljavanje nalazila se u stvarnom svijetu — a vječito skrivanje neće biti nimalo jednostavno. Cijeli život mora plaćati zbog onoga što je učinio.

Koji ga vrag onda muči?

Odjednom se sjetio prizora iz pustinje, kako on i Jim stoje u ruševnoj kolibi...pa pijesak ispod nogu njegovog operativca, i bomba ispod njegovih.

Matthias se nije sjećao ničega nakon eksplozije, pa čak ni boli, ni vožnje kroz dine u džipu kojim se dovezao Isaac Rothe, ni beskrajne noći nakon što se raznio. No znao je što se dogodilo poslije: Jim mu je došao u bolnicu i prijetio da će otkriti što je skoro uspio napraviti.

Tad je Jimu dao slobodu da ode iz XOps-a. Samo njemu.

Dvije godine nakon toga, putevi su im se opet sreli u Bostonu. Za razliku od onoga što se dogodilo s druge strane planeta, taj komadić nedavne stvarnosti i dalje mu je bio maglovit, usprkos tome što mu je ostatak života bio sasvim jasan.

Na kraju ulice, neki je muškarac lijeno zašao iza ugla i dospio na svjetlost ulične svjetiljke. Šetao je velikog psa, i bio je odjeven u odijelo... neobično odijelo, jer je izgledalo doista staromodno.

To je bio onaj muškarac iz restorana u *Marriottu*.

Matthias je stavio ruku u džep i naslonio je na dršku Jimovog pištolja. Kad si u ovakvoj situaciji, bolje je za svaki slučaj biti spreman.

Muškarac se približio te izišao iz svjetlosnog ktuga sekundu prije no što je ušao u novi. Šetao je irskog vučjeg hrta.

Dok su prolazili, muškarac se zagledao u Matthiasa sjajnim očima. »Dobra večer, gospodine«, rekao je britanskim naglaskom.

Dok je Gospodin Dotjerani odlazio, Matthias se smrknuo. Nešto nije bilo kako treba...

Ovaj frajer nije bacao sjenu dok hoda. No kako je to uopće moguće?

Matthias je brzo pogledao prema Melsinom prozoru. Sve je bilo u redu, još uvijek je sjedila za stolom i čitala o njemu — a kad je uzela mobitel i prinijela ga uhu, zapitao se koga li zove. Vrijeme je da krene.

To je njihova pjesma. Stalno odlaze jedno od drugoga.

Okrenuo se očekujući da će vidjeti Britanca i njegovu kraljevsku životinju, ali nije ih bilo. Dobro, mora da je poludio.

Okrenuo se i otišao prema svome unajmljenome autu. Još uvijek je mislio na Jima Herona dok je otvarao vrata. Nikako mu nije izlazio iz glave. Sjaio je poput kakvog kognitivnog *jumbo* plakata.

Matthias je sjeo u automobil, zaključao vrata i pokrenuo motor.

Pogledao je oko sebe, dva puta provjerio okolinu, i bio uvjeren da se Englez i njegov pas nisu ponovno odlučili pojaviti.

I baš tada, neki je automobil polako prišao Melsinom prilazu. Otvorila su se garažna vrata, i neka je uređena žena izišla iz vozila da zatvori vrata za sobom.

Mels nije bila sama.

To je dobro.

Matthias je nagazio na gas i krenuo, razmišljajući o informacijama, izazovu i prilici koju joj je dao. Nadao se da će takav oproštajni dar promijeniti njezino mišljenje o njemu.

Bio je zao čovjek, a ona je u njemu probudila jedino dobro koje je ikada osjetio. Možda će jednog dana i sama povjerovati u to. Istina je ružna, ali nadao se da je barem poslužila svrsi.

Matthias se trgnuo za volanom. Šokirao se shvativši da je posljednja stvar koju je ugledao na onom računalu u *Marriottu* bio njegov vlastiti i aktivni profil, baš onaj koji namjerno nije uključen u organizacijsku bazu podataka.

Isuse Kriste.

To nije imalo nikakvog smisla.

Što se XOps-a tiče, on je mrtav — to je pisalo tamo, jasno kao dan, toliko očigledno da se uopće nije obazirao na crvenu kvačicu pored svoga imena.

Zašto su onda uopće poslali operativca u Caldwell?

Taman je stao kad mu se sve razjasnilo. »Sranje... «

Prvi operativac došao je u *Marriott*. Drugi se pojavio kod Jimove kuće pored garaže. Svi su u oba slučaja pretpostavili da su došli po Matthiasa. No Matthias nije bio njihova meta. *Bio je Jim Heron.*

Njegov dosje nosio je narančastu oznaku, što znači da nitko nije osobno potvrdio njegovu »smrt« u Caldwellu. Što se organizacije tiče — i bili su u pravu — Heron je još uvijek živ.

I krenuli su za njim.

Prvo pravilo XOps-a bilo je da se nepovezani konci ne ostavljaju otvorenima. Nekima se nije sviđalo što je Matthias odriješio Herona dužnosti — a sada... kad Matthiasa više nema?

Heron je postao lovina.

POGLAVLJE

52

Jimu se oduvijek sviđala temeljitost. Ipak, policija se pojavila u rano poslijepodne, a sada je već bilo devet navečer i dečki u plavome još su bili oko njih.

Prvotna provala donijela je sa sobom samo šetnju kroz stan. Prava zabava počela je kad su kontraktirali kućevlasnika, koji je odmah po saznanju da mu je stanar umro prije tjedan dana dao dozvolu za zakonsko pretresanje stana.

Smiješno, no starac je i dalje nosio tradicionalnu batlersku odoru i izgledao kao da bi trebao biti u nekom domu za stare i nemoćne, no marširao je gore-dolje po stubama i svima nudio »osvježenje«. Bio je jako galantan i otvarao sva vrata - osim jednih.

Čak ni on nije primjetio kutak gdje je počivao Eddie. Čarolija koju su postavili djelovala je učinkovitije od bankovnog sefa. Policija nije pronašla ništa posebno. Nije bilo oružja, jer je Jim sve pokupio sa sobom. Nisu našli ni prijenosno računalo jer ga je Jim držao ispod ruke. Pronašli su tek nekoliko čahura na mjestu gdje vježba gađanje - no takvu su već imali, pa nešto hrane u hladnjaku i opuške u pepeljari na ogradi. Velika stvar.

Uskoro je započela druga runda, kad su došli oni sa četkicama i trakama za otiske prstiju, te fotografi koji su slikali sve živo. Naposljetku su postavili žutu policijsku traku i zalijepili je za drveće s obje strane šljunčanog prilaza. Još malo su slikali ispred kuće.

Napokon su otišli. Jim nije gubio vrijeme. Iskrao se sa računalom i sredio najam drugog stana u Caldwellu.

Sjetio se održati nekoliko tajnih imena na životu — on i njegova tri kompića ovdje više ne mogu ostati.

Kad je otišlo i posljednje policijsko vozilo, Jim je spustio Psa. »Mislio sam da nikada neće otići.« Životinja je zalajala i legla na pod, iako nije izgledala nimalo traumatizirano. Pas je spavao na Jimovoj

ruci opušteno poput ubrusa konobara. No sada je želio van.

Jim je Adrianu poslao poruku da je zrak čist. Otvorio je vrata i prekinuo lijepu policijsku traku. »Ups.«

Spustio je Psa niza stube i pustio ga da obavi svoje u omiljenom grmlju. Taman kad se životinja vratila i skupa s Jimom krenula stubištem, neki se automobil skoro smrtonosnom brzinom približio prilazu i naglo zaustavio. Matthias je bio za upravljačem.

Jim je osjetio otisak jasno kao dan. Ad je bio uz njega, baš kako je naredio, i cijeli dan snabdijevao Jima informacijama; anđeo ga je slijedio iz knjižare gdje se sastao s Mels u centru grada, pa u *rent-a-car* gdje si je Matthias izabrao novo Ford vozilo... i sve do mjesta ispred novinarkine kuće gdje je posljednji put provjerio kako je ona.

Činilo se kao da je Matthias njoj doista povjerio sve podatke o XOps-u. Dao joj je ključ Pandorine kutije.

U čemu je onda problem? Ako je to bilo raskrižje — a činilo se logičnim da jest — onda će Matthiasa svakog trena otpremiti u Raj, i pobjeda će biti potpuna. Umjesto toga, on je nagazio na gas i došao ovamo.

Osim ako sve postaje važeće tek kada novinarka obavi svoj dio posla?

Ne, to je njezina volja — a Matthias je žarište svega. Bit je bila u onome što on radi i odlukama koje on donosi — Jim je to naučio pri svom prvom okršaju s njim. Kad je Matthias potegao okidač onog pištolja s namjerom da ubije Isaaca Rothea, to je već bilo dovoljno za osudu — a i činjenica da ovaj nije umro ne znači promjenu.

Ključ je ležao u namjeri.

Jim je spustio Psa i potrčao niza stube, pitajući se otkud ovaj preokret.

Vozačeva vrata otvorila su se još prije no što je vozilo stalo — to ne može biti dobar znak. Matthias je iskočio van i sagnuo se ispod policijske trake. »Pogriješili smo.«

»Molim?«

»Operativci su dolazili po tebe. Misle da sam ja mrtav — vidio sam to u svom spisu. XOps ne gubi vrijeme na mrtvace, osim ako ne misle doći po njih.«

Jim se smrknuo. Pretpostavio je da organizacija i njega smatra mrtvim. »Misle da sam još živ?«

»Ušao sam u sustav, i to piše u tvom dosjeu — status nepotvrđen.«

»Ali ti si došao provjeriti kako sam.«

Matthias se smrknuo kao da se bori sa vlastitim pamćenjem.

»Jesam li?«

Pa, to bi objasnilo kvačicu.

Matthias je odmahnuo rukom kao da ga se detalji uopće ne tiču.

»Gledaj, atentatori su došli kad smo bili zajedno — onaj prvi možda me i vidio, no poginuo je prije no što je stigao prenijeti informaciju. Razmisli malo... cijelo vrijeme tražili su tebe.«

Pa što onda, pomislio je Jim. Ionako ga ne mogu ubiti.

Tad mu je sinulo. »Što ti onda ovdje radiš? Mislio sam da odlaziš iz grada.«

Matthias je pogledao oko sebe kao da traži nešto među sjenama.

»Želio sam biti siguran da znaš sve, tako da si možeš čuvati leđa.«

Jim je polako odmahivao glavom od nevjerice. Stari Matthias? S njim se ovaj razgovor nikad ne bi dogodio. Vlastiti interes za njega je uvijek bio glavni.

»Ja neprestano pazim na sebe i svoja leđa«, tiho će Jim. »Ti bi to trebao znati.«

»Valjda smatram da ti dugujem.«

»To ti nije slično.«

»Svejedno, samo ne želim da se jednog jutra probudiš mrtav.« Stalno je gledao oko sebe bistrim očima, zahvaljujući Adrianu koji se poput nevidljivog čuvara držao u pozadini. »Spasio si mi život prije nekoliko godina, i tada to nisam smatrao uslugom. A sada? Dao si mi nekoliko neprocjenjivih dana koji su vrijedni svih mučenja koja me čekaju.«

»Zvučiš kao da si jako siguran u to.«

»Ti si dio ove igre — ili čega već. Moraš biti. Znaš gdje sam ja bio. A što se tiče XOps-a, sve će biti gotovo za nekoliko dana — i znat ćeš kad se to dogodi. Svi će znati. Da sam na tvome mjestu, sakrio bih se negdje i ostao tamo.«

Dobro, sve je to super, ali gdje je raskrižje?

»Došao si samo da mi to kažeš?«

»Neke stvari jednostavno moraš obaviti. A ti... ti si bitan. Ja se mogu izgubiti i nikome neću nedostajati. To je čak neizbježno. Ali neću živjeti sa tvojom smrću na svojoj savjesti — ne ako ja to mogu

spriječiti.«

Jim je trepnuo, i iznenadio se kad je primijetio kako mu je vječiti pritisak u prsima malčice popustio. Isuse, nije očekivao da će postati ovako emocionalan. Nije to više smatrao mogućim.

Matthias je duboko udahnuo. »Ostao bih ovdje, ali ne mogu. Moram krenuti — osim toga, znam da imaš dobru podršku. Onaj tvoj cimer je vraški borac... «

Još jedan automobil skrenuo je u Jimovu ulicu i jurio prema garaži.

»Što je ovo, jebena konvencija?« promrmljao je Jim. No tad je osjetio o kome se radi. Nije to operativac, niti policija, nego Matthiasova cura.

»Mislim da ri je došla djevojka«, tiho mu je rekao.

Svjerla automobila njezine majke zastala su pri garaži u šumi, a Melsine ruke stisnule su se oko upravljača.

Matthias je stajao kraj automobila sa tablicama iz Missourija - očigledno ga je unajmio. Pored njega, Jim Heron nadvijao se poput stražara.

Nijedan nije bio pretjerano sretan što je vidi, no to je njihov problem.

Zaustavila se s druge strane policijske trake, ugasila motor i izišla van. U trenutku napetosti - prije no što je progovorila - primijetila je bez ikakvog razloga da je nebo te noći spektakularno; svjetlucavi oblaci lutali su svodom i pokrivali zvijezde te blještavi mjesec.

Matthias se okrenuo Jimu i nešto mu rekao; Jim se odmaknuo. Matthias ju je gledao kao da ne može vjerovati da je tu pred njim. Oči su mu prelazile preko njezinog tijela i upijale tu pojavu. Mels se otimala porivu da učini isto. Osjećala je takvu privlačnost prema njemu da se poželjela ubiti.

Prekrižila je ruke na prsima i podignula glavu. »Čini se da si izbjegao policiju — a namjeravaš je i dalje izbjegavati.«

»Rekao sam ti da odlazim.« Glas mu je bio grub. »Što ti radiš ovdje?«

»Pročitala sam one spise. Zar nisi mislio da ću imati pitanja?«

»Nisam mislio da ćeš ih meni postavljati.«

»Najbolje je obratiti se prvotnom izvoru.«

Gledao ju je nepokolebljivim pogledom čovjeka koji nema što izgubiti. »Mislim da sve postaje jasno... «

»To je bila tvoja bebica.« Kimnula je u Heronovom smjeru. »Ti si upravljao svima njima — unovačio si ih, govorio im što da rade, držao si cijelu organizaciju pod kontrolom.«

»Smatraš da trebam u zatvor.«

»Pa, da. Iako... prema onome što sam vidjela, ako je sve to istina, učinio si svijetu uslugu.« Nakratko je zastala. »Iskreno rečeno, zapanjena sam što si sve ono dao meni.«

»Mislio sam što sam i rekao.« Spustio je glas. »Moraš mi vjerovati da je sve ono s tobom bila istina — ne mogu... ne mogu živjeti dok ti smatraš da sam ti lagao o tome. Što se tiče onog operativca u *Marriottu* — poslali su ga da nekoga ubije, i mi smo dohvatili njega prije no što je on sredio nas. Nismo imali izbora.«

»Ti i Jim Heron?«

»Da.«

»Jeste li vi ukrali leš?«

»Nismo — ali vraćanje ostataka je standardni operativni postupak XOps-a. Netko drugi pobrinuo se za to.«

»Znači, zovu se XOps.«

»Nemaju imena, ali tako mi zovemo organizaciju.«

»Neki muškarci bili su označeni narančastim kvačicama — što to znači?« Pokazala je prema Jimu. »Kao on.«

»U tim slučajevima postoji informacija koja upućuje na nečiju smrt, no tijelo nije vraćeno niti je itko vizualno posvjedočio tom događaju.«

»Jim je živ.«

»Jest.«

Usljedila je tišina, i Mels se sjetila kako je bilo kretati se pod plahtama uz Matthiasovo tijelo — tako blizu, srcem uz srce, sve dok cijeli svijet ne postane nebitan i nestvaran pod vrelinom i izgaranjem između njih.

»Što da kažem i tako pomognem?« šapnuo je. »Što da napravim?«

»Reci mi kamo ideš.« »Ne mogu.«

»Ako mi kažeš, morat ćeš me ubiti, je li tako?« »Nikada. Tebe nikada.«

Nastala je još jedna tiha i napeta stanka tijekom koje je Mels ponovno razmislila o koracima koji su ju doveli ovamo. Čim je završila s pregledom svih Matthiasovih spisa, osjetila je poriv da se suoči s

njim. Brzi poziv kontaktima u policiji dao joj je do znanja da nije uhićen i da nemaju pojma gdje se nalazi. Na kraju je odlučila odvesti se do ove garaže, jer je Jim Heron bio njezin jedini kontakt.

Sad je stajala tu i bila bez teksta. Željela je vikati na Matthiasa, kao da je svrha cijele njegove prošlosti poigravati se s njom. Željela se pobuniti protiv cijelog tijeka njihove... Bože mili, pa to se uopće ne može nazvati vezom. Više se radilo o sudaru u kojem je stradalo toliko toga, a ne samo njezin automobil. Željela ga je zagrliti... gledala je njegovo lice i osjećala da joj govori istinu... sve informacije koje joj je dao — kao i ono što je rekao o njoj, sve bi moglo biti istina. Ova situacija na mnogo je načina bila bizarna, ali osjećaji... jesu li barem oni mogli biti stvarni?

»Dakle, što sada?« promuklo je rekla, više samoj sebi. »Kako to misliš?«

»Imam osjećaj da ćeš opet pobjeći ako ja nazovem policiju.«

Nagnuo je glavu ustranu. »Hoću.«

»Što ćeš raditi ostatak života? Bježati?«

»Izbjegavati smrt. Sve dok me ne pronađe i pošalje u Pakao. A to će se dogoditi kad-tad.«

Naježila se i postala jako svjesna mirisa borova, hladnoće noći i lijene šetnje oblaka nad njihovim glavama.

Matthias je bio neizmjereno tužan. »Mels. Moraš znati kako nisam imao pojma što da učinim. Gubitak pamćenja bio je stvaran, i kad su mi se činjenice počele vraćati, nisam ih podijelio s tobom jer... onaj izraz tvog lica jutros u hotelskoj sobi ne želim nikada vidjeti, a znao sam da je neizbježno. Stvar je u tome da u mojim sjećanjima nema ničega dobrog. Ipak, sve to s tobom... bilo je drugačije.«

Prošao je rukom kroz kosu i prstom dotaknuo izbljedjeli ožiljak. »Ovo ne mogu objasniti. Jednostavno ne mogu — ali nije šminka i kontaktne leće, Boga mi. Isto vrijedi i za impotenciju. Nisam ti lagao o tome.«

Sranje. Činio se tako otvorenim, sav se ogolio prema njoj.

No nije li to upravo ono što dobri lažljivci čine? Djeluju kao da govore istinu, točno znaju što će upaliti kod svakog njihovog sugovornika, znaju kako pristupiti i koje riječi odabrati...

Dobri lažljivci mnogo su više od muljatora. Oni su sebični zavodnici sa skrivenim interesom.

»Ne mogu ti vjerovati«, grubo je rekla.

»Ne krivim te. No govorim ti istinu. Moja djela uskoro će me sustići, i pomirio sam se s tim. Imao sam sreće — poslali su me natrag da ispravim stvari, da ti dam ono što sam ti dao i tako razotkrijem cijelu organizaciju. Samo se tako mogu iskupiti, a to će i tebi pomoći da dobiješ ono što želiš — priču kojom ćeš stvoriti karijeru. Na kraju ćemo oboje dobiti ono što smo zaslužili.«

Smiješno, no vlastiti rad joj se nikad nije učinio manje važnim.

»Znaš li što me još uvijek muči?« tupo je rekla. »Nikada nisam shvatila zašto sam se tako jako zagrijala za tebe. Jednostavno ne razumijem. Zašto muškarac kojega ne poznajem, koji ne poznaje samoga sebe? Ali ti si krenuo za mnom, i ti uvijek dobiješ ono što želiš. Zato mi sada iskreno reci zašto si to učinio. Zašto ja?«

»Zbog najjednostavnijeg razloga.« »A taj je?«

Dugo je šutio, i pomislila je da joj neće ni odgovoriti. No tad je čula prepukli glas. »Zaljubio sam se u tebe. Čudovište sam — to je istina. No otvorio sam oči u bolnici i čim sam te vidio... sve se promijenilo. Krenuo sam za tobom... jer sam se zaljubio.«

Mels je istog trena zaboljelo u prsima, »Oh, Bože...«

»Ne!«

Otvorila je oči na Matthiasov povik i sve se odjednom usporilo. Gurnuo ju je i poletjela je ustranu kad joj je nešto zazviždalo pored uha i odbilo se o garažu.

Metak.

Mels je pala na šljunak i otklizala se niz prilaz. Zadržala se rukama i okrenula na leđa. Sve je vidjela.

Taman kad se mjesec oslobodio oblaka i srebrnobijela svjetlost prekrila noćni pejzaž, Matthias je skočio u zrak i postavio se ravno ispred Jima Herona. Mels je povikala, no bilo je prekasno. Nebeska svjetlost obasjala je Matthiasa baš kad je stao na put idućem metku... očigledno namijenjenom drugom čovjeku.

Nikada neće zaboraviti Matthiasovo lice.

Kad je pao, njegove oči nisu gledale u onoga tko je pucao niti u onoga koga je spašavao. Gledale su u svjetlost sa nebesa. Bio je... tako miran. Kao da je ovaj posljednji čin njegovoj duši pružio olakšanje. Mels je pružila ruku kao da ga može zaustaviti ili uhvatiti, možda i vratiti vrijeme — no njegov je kraj došao, i činilo se da ga Bog već

očekuje.

Možda mu želi i dobrodošlicu.

Vrištala je, a reski zvuk lomio se iz njezinoga grla. »Matthias!«

Beživotno tijelo palo mu je na tlo, sasvim bez snage da se pripremi za udarac. Suze su joj jurnule na oči kad je pokušala dopuzati do njega — no zadržale su je nevidljive ruke.

POGLAVLJE

53

Mjesečina je bila ta koja je pokazala put.

Dok je Matthias stajao i razgovarao sa Mels, gledao je ravno u nju, jer mu je bilo najhitnije na svijetu da mu povjeruje, i znao je da neće dobiti drugu priliku. Doista, nikada u životu nije prozborio istinitije riječi, usprkos činjenici da je možda zvučao kao luđak, a njegov život mogao bi se smatrati potpunim samo ako mu ona nekim čudom povjeruje.

Dobio je priliku da joj licem u lice kaže da je voli. To je mnogo više no što se ikada nadao ili zaslužio. No kad joj je to rekao, mjesec je provirio kroz oblake i bacio sjene na tlo; sjene drveća, granja, automobila... i ljudi, uključujući operativca u crnome koji se došuljao na rub šume.

Podignuo je pištolj i uperio ga preko prilaza. Matthiasov prvi potez bio je da makne Mels izvan vatrene linije, i čim je pala na šljunak, čuo je kako se prvi pucanj odbija o garažu. Sljedeći može biti smrtonosan — ali ne za nju.

Jim je nezaštićen stajao pored iznajmljenog automobila kao da mu je netko nacrtao metu na prsima. Matthias je odmah reagirao i bacio se ispred drugog metka, postavši ljudski štit Jimu Heronu. Poletio je zrakom i uspio pogoditi savršeni trenutak da zaustavi metak.

Kad je osjetio kako mu se probija kroz prsnu kost i zaustavlja u srcu, pomislio je: »To je to.« Njegov posljednji trenutak na zemlji.

Osjećaj je bio pravi, kao da je postupio kako treba. Počinio je tolika zlodjela proteklih desetljeća, no barem je dobio slavan kraj — dao je Jimu dovoljno vremena da izvadi pištolj i ukloni atentatora.

Naravno. Heron je jedan od najboljih. Oduvijek je tako i on će se pobrinuti za sve. On i njegov smrtonosni cimer. Mels je čula istinu, iako još uvijek nije vjerovala.

U kratkom osjećaju lebdenja prije pada, Matthias je pogledao u

nebo. Vratit će se u paklenu jamu, pa se potrudio pogledati nebesa posljednji put...

Bože mili, taj mjesec, taj prekrasni, blještavi mjesec sa svojom čistom bijelom svjetlošću koja je obasjala ovu dramu!

Šljunak ga je dočekaao. Kad je pao, vid mu se razbistrio i ugledao je ono što je znao da će se dogoditi; Jim je držao svoju četrdeseticu, pričekao jedan dah, pa dva... i kad je atentator provirio da pogleda što se dogodilo, Heron je povukao okidač i pogodio ga u lubanju. Takav pogodak može izvesti samo stručnjak.

To je značilo da je Mels na sigurnome.

Dok je ležao na tlu, Matthias se okrenuo prema svojoj djevojci. Opirala se nečemu što nije mogao vidjeti, pružala je ruke kao da želi k njemu.

Jim je povikao: »Čisto!«

U tom trenutku, oslobodila se nevidljivog hvata i potrčala prema njemu. Osjetio je kako ga prima za ruku i pogledao joj u lice. Bila je ljepša od mjeseca.

Osmjehnuo joj se i vidio da plače. »Ne«, rekao je. »Ne, dobro si...«

»Zovite hitnu«, vikala je. Bilo je prekasno, no godila mu je njezina pažnja.

Ne bi li ga trebalo boljeti? Umirao je, znao je to po otežalom disanju. No agonije nije bilo, čak ni nelagode. Umjesto toga... osjećao je uzbuđenje. Na rubu smrti, a bio je sasvim živ.

Stisnuo je njezinu ruku. »Volim te... «

»Da se nisi usudio«, graknula je.

»Ali tako se osjećam... «

»Ne, nego ne smiješ umrijeti. *Nećeš* mi umrijeti.« Podignula je glavu. »Nazovi 911!«

»Mels. Mels, pogledaj me.« Osmjehnuo se kad je poslušala, mada je znao što ga čeka. »Daj da te samo pogledam... tako si lijepa... «

»Proklet bio... Matthias...«

»Jesam.« Proklet. »Slušaj me — ne, samo me slušaj. Želim da koristiš pojas kad se voziš... veži se... obećaj mi... «

»Jebi se! Ostani ovdje i natjeraj me!«

»Veži se...«

»Ne ostavljaj me«, plakala je. »Ne sada, ne sada kad sam toliko zbunjena...« »*Veži*

se.«

Ispostavilo se da su mu to bile posljednje riječi, a ona posljednji prizor prije smrti. Udavio se, stanice više nisu imale zraka, kaos mu je zagušio mozak i ukrao mu posljednje trenutke s njom.

Tad je bilo gotovo.

Nestalo mu je vida, osjećaja za okus i miris. No još je uvijek mogao čuti. Melsin glas obavio se oko njega. »Ostani sa mnom...«

Bože mili, kako je to želio.

No njegova sudbina nije bila takva.

Kad je operativac pao na šumsko tlo poput komada mesa, Jim je spustio pištolj. Bio je spreman prebiti samoga sebe. On i Adrian bili su toliko zadubljeni u dramu koja se odvijala pred njima da nisu ni primijetili atentatora koji im se prišuljao. No da su intervenirali... sranje, tko bi ikada pogodio da će Matthias primiti metak da spasi nekoga?

»Adriane, idi tamo«, prosiktao je Jim.

Adrian je kimnuo i nestao. Oglasio se nekoliko sekundi kasnije — na periferiji je sve u redu.

»Nazovi 911«, vikala je Mels klečeći na šljunku i držeći Matthiasa za ruku.

Ovo je pravo raskrižje, pomislio je Jim. Matthias je prošao. Pobjedili su...

Mels je podignula glavu i bijesno ga pogledala: »Trebamo hitnu!«

Svjetlosna zraka probila je nebo. Sjala je stotinu puta jače od mjeseca. Bio je to Matthiasov povratak; svjetlost se poput vodopada s nebesa slijevala na njegovo tijelo.

Jim je nekoliko trenutaka samo gledao kako se svjetlucavi odraz Matthiasova tijela podiže gore i izdvaja od mesa, te kreće prema Utočištu duša.

Uspio je.

Kopile je uspjelo.

Onoga trenutka kad je Matthias odabrao tuđi život umjesto svoga, kad se bacio ispred metka — iako Jimu ne bi bilo ništa — to je bilo raskrižje, slobodna volja i pobjeda.

»Umire!« Zvuk Melsinog glasa vratio ga je u stvarnost.

»Mrtav je«, sumorno će Jim, podignuvši ruku u pozdrav svom starom prijatelju.

»Ne... «

Jim joj je prišao i kleknuo pored nje. »Žao mi je, ali nema ga više.«

Žena je zgrabila Jima za majicu i pogledala ga licem bijesnim kao u tigra: »Nije mrtav.«

Pustila ga je i uzela mobitel.

Jim joj ga je oteo iz ruke. »Nema ga više — žao mi je, ali on je otišao. I ti moraš otići odavde... «

»O čemu ti govoriš? Vrati mi prokleti mobitel!« »Mels...«

Bacila se na njega i počela ga udarati šakama. Dopustio joj je neka izbaciti svu ljutnju iz sebe. Naposljetku ju je smirio okrenuvši je leđima prema sebi, samo da mu ne iskopa oči.

Kad se primirila, teško je disala kroz jecaje.

»Nema ga«, grubo će Jim. »Zbilja mi je žao. Strašno mi je žao zbog vas dvoje. Ali moraš me slušati. Moraš otići — ne želiš biti dio ovoga. Rekao mi je što ti je dao — znam da shvaćaš kad ti kažem kako nije sigurno upletati se u ono što slijedi. Idi kući i primi se informacija koje si dobila — tako ćeš biti na sigurnome. Čim razotkriješ sve i pustiš priču van, organizacija će propasti. No do tada će sve ostati nepromijenjeno, i to znači da si izložena opasnostima. Idi kući. Obavi posao, i obavi ga brzo.«

Žena se sasvim opustila u njegovim rukama. Glavu je okrenula prema Matthiasu.

»Znaš da sam u pravu«, nježno će Jim. »Ja ću se pobrinuti za njega. Obećajem ti.«

Adrian se pojavio među drvećem. »Nikad nećeš pogoditi na koga sam naletio. Na Nigela.«

Jim se smrknuo. »Nisam ga osjetio.«

»Nisam ni ja. Ali bio je tu.«

Da drži Devinu na odstojanju? Možda baš zbog njega on i Adrian nisu osjetili da se atentator približava?

»Je li otišao?«

»Da. Ništa nije rekao, samo mi je mahnuo i nestao.« Dobro, namjere i razlozi njihovog šefa sada zbilja nisu bili bitni. »Ad, želim da je odvezeš kući.«

»Jasno.«

»Mels?« Jim ju je okrenuo prema sebi. »Moraš ići. Ovdje je opasno za tebe. Idi i napravi sve što možeš.«

»Ne može otići... «

»Ali znaš da je tako. Vjeruj mi, bit će mu dobro. Hajde... dozvoli Adrianu da te odveze na sigurno. Ne smijete mi oboje poginuti.«

Mels je dopustila Jimu da je odvede do automobila kojim je došla. Otvorio je suvozačeva vrata i smjestio ju unutra. Bila je sasvim mirna i poslušna, što je upućivalo na stanje šoka, i trebalo je iskoristiti njezinu mirnoću dok ponovno ne poludi i počne se svađati.

Prije no što je zatvorio vrata, nagnuo se prema njoj: »Postoji jedna osoba s kojom moraš razgovarati. Isaac Rothe — on je jedan od naših. Možeš ga pronaći pomoću obitelji Childe u Bostonu. Ime piše sa >e< na kraju. Reci mu da te poslao Jim Heron, može?«

Kimnula je, ali nije bio siguran je li išta čula. No tad mu je stisnula ruku: »Molim te... nemoj ga ostaviti negdje sasvim anonimno... hoću reći... «

»Pobrinut ću se za njega kako treba. Kunem ti se.«

Zagledao joj se u oči i prešao rukom preko njezinog lica, darujući joj malo mira u jadu.

Čovječe... mogao je osjetiti njezinu ljubav prema Matthiasu, i boljelo ga je srce zbog nje. No bio joj je i zahvalan. Kako ide ona izreka? Ljubav prave žene...

»Kunem ti se«, ponovio je. »Sad idi i postupi kako treba.«

Zatvorio je vrata i lupio dlanom o krov. Adrian je izvezao automobil iz prilaza i krenuo na cestu.

Jim je ostao sam. Gledao je oko sebe tražeći Nigela, no arhandeo se nije dao ni vidjeti, ni osjetiti. Tu je bila samo šuma i dva mrtva tijela na šljunku. Matthias je otišao u nebo.

Je li se uopće iznenadio? Učinio je sve kako treba na svom putu prema izlazu i podnio najtežu žrtvu — dao je svoj život za tuđi.

Na vagi pravde morao se iskupiti za mnogo toga, no prije nekoliko trenutaka dao je sve za drugoga...

Dok je Jim stajao nad tijelom svog bivšeg šefa, nije mogao vjerovati koliko je ovaj daleko dospio. Pakao je očigledno izmjenjujuće iskustvo, baš kao i ljubav.

Kleknuo je i tiho promrmljao: »Eh, da si mi rekao kako ćemo jednog dana završiti ovako, ne bih ti vjerovao...«

Istina je zbilja čudnija od mašte.

Jim se protrljao po licu i sjeo na šljunak pored čovjeka koji mu je

dugo vremena upravljao životom. U tišini je naprasno postao svjestan disanja i toga kako je hladan zrak ulazio u njegove nosnice, pa potom topao izlazio van. Ponovno je prešao rukom preko lica.

Mjesec se opet pojavio iznad njih, kupajući ih svjetlošću sve dok Jim nije morao zatvoriti oči. Uopće nije želio ovaj trenutak. Nije to mogao podnijeti. Dobio je rundu, ali Matthiasa više nije bilo. Ispostavilo se da ga je taj gubitak duboko potresao.

Adrian je još patio, Eddieja i dalje nije bilo. A on?

Bio je prazan — kao da su mu orgazmi s Devinom isprali dušu. No morao se sabrati. Trebalo se riješiti tijela.

Pogledao je u operativca bez imalo brige gdje da ostavi njegovo truplo. No bivši mu je šef, s druge strane, zadavao glavobolje. Kamo bi mogao odnijeti Matthiasa? Poštovanje prema pokojniku iskazuje se dostojanstvenom brigom za njegove ostatke — to je i dalje bilo bitno, bez obzira što su njihove duše našle mir. Spasio mu je život... Matthias je i umro u tom uvjerenju.

Sad su valjda izravnali račune.

Začuo se poziv odozgora. Nigel i njegovi kicoši pozivali su ga da vidi zastavu koju je zaslužio kako se vijori na velikom zidu — skupa sa prethodne dvije.

Ne, pomislio je. Neće otići. Neka idu kvragu i oni i igra.

Zanemario je poziv i ostao na čvrstom tlu — samo neka arhanđeli, Devina i Stvoritelj čim prije idu kvragu.

Sada ne želi igrati. Možda će se vratiti za jednu minutu, dan ili godinu, no sada neće. Neka svi odjebu.

Pobrinut će se za svoje mrtve onako kako zna. Jedino to može učiniti.

Opsovao je i prisilio se da gurne ruke ispod Matthiasovih ramena i koljena. Kad ga je počeo podizati, osjećao se jednako mrtav kao i Matthias — znao je da to nema smisla. Vodio je sa tri pobjede u ratu. Još jedna i mogao bi zatvoriti ovo bizarno poglavlje života te nastaviti dalje.

Matthias se trgnuo i naglo udahnuo zrak. »Koji kurac?!« povikao je Jim i ispustio bivšeg šefa na pod kao da je vreća gnojiva.

POGLAVLJE

54

Nakon što je njezin samozvani vozač parkirao majčin automobil ispred garaže, Mels je samo sjedila na suvozačevom sjedalu i gledala ravno pred sebe u prašnjavi vrtni alat. »Možeš ići«, čula je vlastite riječi. Nije pogledala u muškarca, samo se nadala da će brzo otići.

Kad se nije pomaknuo, mirno je izjavila: »Ako odmah ne iziđeš, vrištat ću dok se prozori ne razbiju, a mislim da nijedno od nas to ne želi doživjeti. A ti?«

»Bio je dobar čovjek.«

Mels je zatvorila oči i polako se obgrlila rukama. Mislila je da će gubitak oca biti najgora stvar koju ikada može doživjeti. Možda je ovo djelovalo gore samo zato što je bilo svježije?

»Matthias će biti dobro«, rekao je frajer.

»Mrtav je.«

»I dobro je.«

Bože mili, koliko je željela plakati i jecati kao luđakinja. No iznutra se jednostavno previše iscrpila.

»Pogledaj me«, rekao je muškarac. Kad ga nije poslušala, prstom joj je nježno okrenuo bradu prema sebi - usprkos tome što je odbijala pogledati ga u oči. »Neke stvari ne bih smio govoriti, no mislim da trebaš nešto da ti pomogne prebroditi ovu noć. Vjeruj mi, znam kako ti je.«

»Ne postoji ništa što bi ti mogao reći...« »Tvoj otac i Matthias — obojica su dobro...« »Kako možeš biti tako okrutan? Groblje Pine Grove nije u redu!«

Samo je odmahnuo glavom. »Imaju vječni mir, a to nema nikakve veze sa mjestom pokapanja njihovih ostataka. Ponovno ćeš ih vidjeti, ali treba proći još vremena.«

Zapanjeno mu se zagledala u oči... posebice u ono koje je izgledalo kao Matthiasovo. *Točno* kao Matthiasovo. Imao je ožiljke na licu kojih

ranije nije bilo — baš na istim mjestima kao i nekada Matthias.

Izgledalo je kao da je taj muškarac preuzeo na sebe sve Matthiasove ozljede.

Mels je drhtavom rukom posegnula za njegovim licem, no on joj se izmaknuo.

»Rekao je istinu«, promrmljala je. »Matthias nije glumio ni ozljede, ni oporavak.«

»Budi mirna«, rekao je muškarac glasom koji kao da je dopirao iz njezinog uma, a ne kroz njezine uši. »Ne moraš se brinuti ni za jednoga od njih. Oni su na sigurnome.«

Tog je trena u srcu shvatila što je ovaj čovjek, kao i što je Jim Heron. Vidjela je istinu u zrcalu u *Marriottu*, i sada opet iznova.

»Ti si anđeo«, zapanjeno je šapnula.

Njezine riječi prenule su ga i brzo se odmaknuo. »Ne, ja sam tek putnik kroz tvoj život.« Sere, pomislila je.

Muškarac je brzo izišao iz automobila, zatvorio vrata za sobom i pokrenuo zatvaranje garažnih vrata. Nestao je dok je trepnula okom. Mels je pogledala preko ramena, pa iza automobila dok su se garažna vrata spuštala prema tlu. Iskočila je van i zazvala Adriana, no...

»Još uvijek si tu, osjećam te...«

Nije bilo odgovora.

»Mels?«

Okrenula se. Majka je stajala na vratima između garaže i kuhinje poput tamne sjene u mnoštvu svjetlosti.

Mels je potrčala prema njoj spotičući se preko vlastitih stopala i skoro gubeći ravnotežu. Bacila se majci u zagrljaj.

»Mels? Što je? Ti drhtiš... Oh, Bože...«

»Žao mi je, tako mi je žao... «

Majka ju je podignula s poda. »Mels? Zbog čega ti je žao? Što nije u redu?«

Suze su došle i nisu stale, sve se slomilo i rastvorilo, tisuće godina sabranosti razbile su se na komadiće, poput zrcala. Majka ju je držala dok se raspadala. A oduvijek je sebe smatrala snažnom u obitelji...

POGLAVLJE

55

Kurvin sine, to je boljelo.«

Jim je skoro skrenuo pameću dok je gledao svog bivšeg šefa koji je iznenadno oživio.

Mislio je samo na jednu stvar. »Nemoj mi reći da moramo krenuti u treću rundu s tobom.«

Dok je Matthias sjedio na šljunku i trljao se po glavi, ljutito je gledao Jima: »Ispustio si me na glavu.«

»Mrtav si!«

»To ti je izgovor?« Ustao je i otresao pijesak sa sebe. »Usput rečeno, saznao sam sve o tebi.« Jim se počeo tapkati po džepovima. »Treba mi cigareta. Da.« »Ti si anđeo.«

»Ma nemoj?« Kad je napokon pronašao svoj paketić Maribora, došao je u iskušenje da zapali svih deset cigareta odjednom. »Izgledam li ti tako?«

»Sreo sam tvog Stvoritelja.«

Jim se sledio s upaljačem na pola puta do usta.

»Točno.« Matthias je izgledao malčice samodopadno. »Pozdravlja te - i super su mu sendviči s puretinom. Iako... nisam siguran što je htio reći.«

»Molim?«

Matthias je slegnuo ramenima. »Nemam pojma. No sreo sam ga — i mislim da mu se ti sviđaš. Rekao mi je za igru. Sretno s tim... «

Jim je stavio dlan ispred Matthiasovog lica. »Stani. Kojeg ti vraga uopće radiš ovdje?«

Matthias je počeo hodati u krug kao da bira riječi ili vrti neki prošli razgovor u svojoj glavi.

»Dakle... nije da nemam povjerenja u tebe, ali ona je ipak moja cura. Moram se brinuti za nju. To je jedini način.«

»Kako jedini način?«

Matthias se lupnuo šakom o prsa. »Vratio sam se u sedlo, stari moj. Dobro, ne u *to* sedlo... «

»To nema nikakvog smisla... «

»Radi se o slobodnoj volji. Otišao sam gore.« Pogledao je prema nebu i smrknuo se, kao da ne zna kako je to izveo. »Našao sam se ispred nekog ogromnog dvorca. Imao je čak i jarak ispred ulaza. Na vratima me čekao neki Englez, i to s druge strane spuštanih vratnica. Već sam ga prije vidio. Jednom u *Marriottu*, a jednom je šetao psa. Shvatio sam da moram prijeći taj most nad jarkom i ući u vječnost.«

Tad su riječi presušile. Matthias se smrknuo i pogledao u tlo.

»Dalje«, promrsio je Jim.

»Nisam mogao. Znao sam da se više neću moći vratiti. Hoću reći, nisam mogao vjerovati gdje se nalazim. Bilo je divno, ali... ne i za mene.«

»Jesam li dobro shvatio? Dobrovoljno se vraćaš natrag u Pakao?«

»Nipošto. Stvoritelj se odjednom pojavio i razgovarali smo. Na kraju sam se odrekao jedne verzije Raja zbog druge koja je za mene mnogo bolja. Za mene je Raj s onom ženom, i provest ću ostatak života da joj to dokažem — iako nema nikakvih jamstava za... ma, dosta o tome. Siguran sam da nam želim dati priliku.«

»Ovo ne može biti ispravno.«

»Što da ti kažem? Stvoritelj jako cijeni slobodnu volju — možda zato što pomoću nje ljudi donose dobre odluke, i tako potvrđuju Njegovo stvaranje? Ne znam.«

Jim se sav bijesan unio Matthiasu u lice.

»To je hrpa sranja — ako imaš pravo birati, zašto onda svi ne ostanu s onima koje vole?«

Kao njegova majka. Kao Sissy, pobogu.

Već mu je dozlogrdilo navlačenje u igri.

»Ljudi se vraćaju iz mrtvih«, rekao je Matthias. »To se stalno događa.«

»Ne svi.« Ne i njegovi mrtvi. Ovo je takvo sranje. »Imao sam sreće. Čuj, ako ti nešto ne odgovara, obrati se Stvoritelju.«

Jim je pogledao oko sebe, pa pušio i psovao do točke kada je skoro šutnuo tijelo mrtvog operativca samo zato što može.

»Jime«, polako će Matthias. »Što se događa u tvojoj glavi, stari moj?«

Tada se rješenje pokazalo samo od sebe u vidu nečega što mu je Nigel rekao na samome početku ove runde. Pustilo je korijenje i postalo plan koji je u svojoj bogohulnosti zauzdao čak i Jimov bijes. Tad se sjetio stvari koje mu je Matthias rekao o jami — i zagledao se u njegovo živo lice.

Strašna vrelna u Jimovoj utrobi bila je itekako poznata. Ista ta sila natjerala ga je da pojebe Devinu, te da ponekad bude svirep i zao. Nagnala ga je na njegova prva ubojstva — kad su platili ljudi koji su mu ubili majku.

Ovo je vrag u njemu, pomislio je, ovaj bijes koji se javlja i raste... On će uskoro prerasti u hladnu odlučnost i promijeniti izgled igre.

No kvragu, kao što je Matthias rekao, neke stvari moraš sam.

»Slušaj, Jime. Kako bi bilo da se riješimo ovog tijela i onda potražimo automobil kojim je došao? Dobro bi mi došlo vozilo koje nije iznajmljeno, i uz malo posla mogao bih locirati GPS i deaktivirati ga.«

»Dobro«, odsutno će Jim. »Može.«

»Jesi li dobro?«

Nisam. »Jesam.« Ugasio je opušak petom čizme. »Naravno.«

POGLAVLJE

56

Ružičaste zrake zore probijale su se kroz šumu kad su Matthias i Jim obavili svoj posao. Ispostavilo se da ne moraju brinuti samo o pitanju trupla. Kad je Jim zapalio posljednju cigaretu, dva puta je provjerio jesu li oba Harley motora na sigurnome u kamionu. Jedva su stali, no nije bilo govora da će nekome ostaviti Eddiejevu pilu.

On će ih izvesti van. Matthias je vozio Adov motor, a Adrian Explorer.

»Jesmo li spremni?« upitao je Matthias.

Kad je Jim kimnuo, ovaj je stavio Ray-Ban naočale na lice, pokrenuo motor i dao gas, režući kroz jutarnju tišinu. Eskadrila je s Jimom na čelu odjezdila i potrgala policijsku traku pri izlasku iz garaže.

Sorry, murjaci.

Ostavili su Matthiasov iznajmljeni automobil iza sebe tako da se dečki u plavome imaju čemu veseliti. Izišli su na glavnu cestu i lagano vozili prema sjeveru. Odlučili su putovati oko grada, i to polako, da budu sigurni kako ih nitko ne prati. Oko deset sati stigli su u novi stožer.

Noć je bila duga - i bilo je lijepo provesti neko vrijeme sjedeći na dupetu. Nije bilo teško spakirati stvari iz garaže i stana; ionako nisu imali mnogo. Operativac se pokazao problematičnim. Ipak, evo i dobre vijesti: Adrian je znao kamo s njime — postoji nekakvo jezero u planinama gdje je nedavno završio jedan kolega iz organizacije.

Bolje je tako. XOps uskoro više neće tragari za truplima, no do tog trenutka je bolje da se imaju čime zabaviti.

Na putu prema jezeru pronašli su automobil kojim se operativac dovezao, i to skoro na istome mjestu gdje je njegov kolega nedavno parkirao svoje vozilo. Jim je odgovorio Matthiasa od korištenja tog vozila. Dat će kamion svom bivšem šefu čim se usele u svoju novu

sigurnu kuću. Bolje je to nego potraga za GPS-om na neregistriranom vozilu, a i tablice se mogu jeftino kupiti ako znaš koga treba pitati.

Jimov želudac je tako zakrulio da se prenuo i Pas koji je spavao na suvozačevom sjedalu.

»Da... oprosti, sigurno si i ti gladan«, rekao je. »Dobro bi ti sjeo sendvič s puretinom, zar ne?«

Dok je pogledao preko sjedala, »životinja« je susrela njegov pogled bez treptanja. Podignuo je kuštravu šapu kao da naručuje dva, ne, tri sendviča.

Dakle, Stvoritelj je uz mene, pomislio je Jim. Cijelo vrijeme je tu. Sudeći po ozbiljnom licu psa, Jim se morao zapitati zna li On već.

»Žao mi je«, promrmljao je. »Ali za neke stvari se moraš pobrinuti sam...«

Kad je digitalni sat pokazao devet i pedeset i četiri, Jim je već ulazio u dvorište nove anđeoske kuće. Kad su se Harley i Explorer pojavili iza njega, netko je zadržano zazviždao. To je očigledno bila ironija.

»Ovo mjesto izgleda opsjednuto«, prokomentirao je Matthias gaseći motor.

»Jeftino je i nikome nije usput«, odvratio je Jim kroz otvoreni prozor.

Koliko god da je ružno, Jim nije osjećao Devininu blizinu. Podignuo je Psa i izišao van. Vidio je da je Adrian iznenađen, što nije imalo smisla, jer je taj anđeo sada itekako imao o čemu razmišljati.

»Mislio sam da možeš unajmiti samo uništena vozila«, promrmljao je.

Dobro, bio je u pravu. No tko bi iznajmio stan mutnom liku kao što je Jim, ne tražeći preporuke bivših stanodavaca?

»Uništeno« je bila prava riječ. Kuća je bila sasvim siva, od kupola na trećem katu do kamenih trijema, pa čak i grilja na prozorima. Čak je i loza bila siva. Izgledala je kao da je pustila korijenje u crnoj zemlji oko kuće i potom se nastavila širiti.

Kuća je stajala na zemljištu od nekih dvadeset i pet hektara zapuštene livade koja se pružala prema oskudnoj šumi.

U daljini su se mogle vidjeti druge velike kuće, no nijedna nije bila tako zapuštena. Sigurno su susjedi bili oduševljeni što imaju takvo nešto u blizini.

»Ima li tekuću vodu?«, upitao je Ad.

»Ima. I struju.«

»Oh, čudima nikad kraja.«

Jim otišao do poštanskog sandučića i otvorio vratanica, no spala su sa šarki i ostala mu u ruci. »Evo ključa.«

»Nemoj mi reći da ovo treba zaključavati.«

Kad je nazvao i raspitao se o ovoj kući dok je policija još bila u njihovom stanu, vlasnica je djelovala zapanjeno, kao da nikada nije očekivala da će uspjeti naći stanara. Dok su razgovarali, brinuo se da će tražiti preporuke i da je neće moći hipnotizirati preko telefona, no ništa nije pitala. Zanimali su je samo polog, prva i posljednja stanarina, te debitna kartica — Jim je rado ispunio sve te uvjete. Ostavio je svoje podatke i dogovorio se da će ga ključ čekati u sandučiću. Tako je i bilo.

Bum, gotovo.

Jim je niz kameni puteljak došao do glavnog ulaza, sasvim tihim korakom, kao da ploče proždiru zvuk njegovih stopala. Pas nije pošao za njim, a nisu ni dvojica muškaraca.

Kukavice, sva trojica.

Ključ nije bio onaj obični kakve viđaš svaki dan — ovaj je bio načinjen od mjedi i debeo kao prst. Očekivao je da će se morati boriti s bravom i mehanizmom... no išlo je glatko, kao podmazano.

Kao da kuća želi da on uđe unutra.

Očekivao je paučinu i prašnjave plahte kao u starim filmovima sa Abbotom i Costellom. Umjesto toga, veliki hodnik je bio prastar, ali čist. Stare, pljesnjive tapete i antikni namještaj su svjedočili nekadašnjem bogatstvu.

Salon i dnevni boravak su se nalazili slijeva. Blagovaonica je stajala s desne strane, a ravno ispred njega se pružalo veliko stepenište, ispod kojeg se nalazio ljetni vrt iz kojeg se izlazilo na terasu.

Pogledao je gore i pomislio kako bi te stube mogle voditi prema onih osam spavaćih soba kojima se vlasnica pohvalila u oglasu. Okrenuo se i pogledao kroz otvorena vrata. »Dečki, dolazite? Ili još uvijek pišate u gaće?«

Ili kukate, cvilite, zazivate Njegovo ime uzalud?

Kako god.

»Ponesite neke stvari sa sobom, može?«

Otišao je u stražnji dio kuće i pronašao kuhinju i ogromno stražnje dvorište. Ovo je vjerojatno bila prekrasna vila nekada davno...

Kad su se začuli otkucaji velikog zidnog sata, Jim se zapitao gdje se prokleta naprava nalazi.

Jedan, dva, tri, četiri...

Nemarno je brojao otkucaje kad se vratio u hodnik tražeći otkuda dolazi odbrojavanje vremena.

Osam... devet...

Smrknuo se i popeo uza stube, misleći da je sat možda između katova.

Nije bio. Deset.

Taman kad je pomislio da će poludjeti, Adrian i Matthias su unijeli stvari u kuću, razgovarajući glasno.

Umjesto da im pomogne, Jim se i dalje uspinjao uza stube, stigavši do hodnika drugog kata.

Jedanaest.

Zakoračio je na posljednju stubu. Dvanaest.

Sat nije bio ovdje — barem ga Jim nije vidio. Okolo su bila samo otvorena vrata spavaćih soba, smještena oko velikog orijentalnog tepiha i prostora za sjedenje velikog kao stan iz kojeg su se maločas iselili.

Trinaest.

Je li možda samo zamislio otkucaje?

Protrljao se po vratu i zapitao ne bi li možda trebao otkazati najam. No, to bi bio kukavički potez — i sat *nije* otkucao jedan sat previše. Točka.

Odmahnuo je glavom i otrčao natrag na prvi kar. »Moram ići«, dobacio je dečkima.

Adrian nije odgovorio, ali nije izgledao sretno. Vjerojatno je pogodio kamo ide. Tko bi rekao, no dobacio mu je jedno nejasno: »Pazi na sebe!«

Matthias je spustio košaru punu prljave — ne, čiste? — odjeće. »Neću dugo ostati ovdje.«

Jim je osjetio nekakav pritisak u prsima, kao da ga je netko udario. »Dobro. Može.«

»Tebe više neću vidjeti, je li tako?«

»Nećeš. Tako to ide.«

»Baš kao XOps-ovska operacija. Upadneš, obaviš posao, odeš.«

»Tako nekako.«

Jim čak ni sada nije rekao Matthiasu kako stvari zapravo funkcioniraju — on nije ni pitao, ali njegov bivši šef nije glup.

Dugo su gledali jedan u drugoga sve dok Jim više nije mogao istrpjeti napetost.

»Sretno s tvojom curom«, rekao je.

»I tebi isto sa...« Pogledao je oko sebe. »Sa tim što već radiš ovdje.«

»Hvala, stari.«

Matthias je pročistio grlo. »Još uvijek sam tvoj dužnik.« »Ne. Nakon sinoć smo kvit.«

Matthias je pružio ruku i Jim ju je čvrsto primio. Smiješno, no upoznali su se pri rukovanju, kada je Matthias primio Jima u XOps, i nisu imali pojma što ih čeka. Ovo je bila ista situacija, različita samo po tome što je ovo oproštaj, a ne pozdrav.

»Ako ti ikada zatrebam...«, započeo je Matthias.

»Samo pazi na sebe.«

Zagrlili su se, ali na muški način, sa toptanjem po ramenima koje je potrajalo samo toliko dugo da se pošteno izudaraju. Tad su se razdvojili. Jim nije rekao zbogom. Samo je okrenuo glavu... i nestao.

Duboko dolje, u dubinama Pakla, Devina je sjedila na svom radnim stolom mašući istrunulim nogama, spuštene glave, dok je pandžama grabila rub drvene plohe toliko snažno da su joj se prsti skoro susreli.

Prekršila je pravila - i izgubila.

Igrala je prema pravilima - i izgubila.

Još jedna pobjeda i Jim će okončati igru. Sramota je bila gora od mogućnosti gubitka rata; oduvijek se ponosila svojom vještinom da se uvuče pod kožu Stvoriteljevim manjkavim stvorenjima - Jim bi trebao biti isto takav. Umjesto toga su se pojebali u spremištu za brodove, i bila je presretna zbog toga. Osjećala se kao da nekamo dopire sa svojim muškarcem, i bila je sigurna da će pobijediti s Matthiasom.

Umjesto toga, kopile je donijelo krivu odluku. Majke ti mile, tko bi to pretpostavio? Jadnik je tako dugo bio dobar dečko, njegova sklonost ka proračunatom nasilju je bila čisti primjer za sve ostale. Postao je pičkica u zadnji tren, i to zbog neke žene.

Koji kurac?

Najgore od svega je to što Devina tu nije mogla ništa; otišla je na posljednje poprište jer je bila zabrinuta zbog njegove geste prema onoj novinarki. Bila je spremna ubaciti se u zadnji tren, no tamo je stajao Nigel poput nekog jebenog moralnog mastifa čuvara.

Nije se nikako mogla izvući dok se jebeni arhanđeo skriva u grmlju. A Jim, proklet da je do pakla, i dalje ju je varao sa svojim utjecajem na duše. Nastavi li ovako, izgubit će.

Devina je podignula glavu. Energija je pozvonila na njezino unutarnje zvonce.

Jim, pomislila je.

Da, nema šanse da mu dopusti da dođe. Nije bila raspoložena za njegovo hvalisanje pobjedom.

Ignorirala je signale i ostala na mjestu. Čak su i njezini opsesivno-kompulzivni simptomi bili zatomljeni zbog osjećaja poraza.

Što će sada napraviti?

»O, jeb'o me svak'.« Podignula je glavu prema dalekom krugu tame na samom vrhu njezinog zdenca. »Hoćeš li odustati, Herone? Ne želim te vidjeti.«

No zvonjava je postala jača i glasnija. Možda je nešto krenulo krivo? Kako bi to bilo zabavno?

Odmah je navukla svoj tjelesni kostim, onaj u kojega je protekle noći Jim tako jako ejakulirao. Kosa joj je bila savršena kao i uvijek, no ipak ju je popravila rukama.

Ostala je na mjestu i dozvolila mu da ude. Njegova prisutnost ju je naelektrizirala čim se pojavio u svom tjelesnom obliku.

Zanimljivo... na njegovom licu nije bilo trijumfa, ni naslađivanja, ni samodopadnosti.

Stajao je ispred nje uspravnih leđa, no nije joj nabijao pobjedu na nos.

Devina ga je pažljivo pogledala. »Nisi se došao naslađivati?« »Ne bih gubio vrijeme na to.«

Ne, vjerojatno ne bi. No ona bi — čini se da je taj dio ipak poprimio od Nigela.

»Zašto si došao?« skočila je sa stola i polako počela kružiti oko njega. »Nisam raspoložena za ševu.«

»Nisam ni ja.«

»Onda?«

»Došao sam sklopiti pogodbu s tobom.«

Nasmijala mu se u lice — razmišljala je da li da ga pljune. »To smo već jednom napravili, i ako si zaboravio, ti nisi ispoštovao svoj dio.«

»Sada hoću.«

»Kako da ja to znam — i tko kaže da me zanima?« »Zanima te.«

Stala je ispred stola i stavila ruke na njega samo da ga podsjeti kako ga je imala baš na tom mjestu. »Sumnjam.«

Anđeo je pružio ruku iza leđa. Držao je kratko koplje sa pobjedničkom zastavom...

Devina je podignula obrve. »Počeo si šivati?«

Nemarno je zamahnuo zastavom. »Imam nešto što ti treba, a ti imaš nešto što ja želim.«

Demonica je prestala disati — iako joj zrak nije bio potreban da bi preživjela. Nije valjda predlagao... da će joj *dati* jednu od svojih pobjeda?

Pa i to je u pravilima. Barem tehnički, pobjeda je njegovo vlasništvo, i može biti preneseno na nju, ako on to želi.

»Zna li Nigel što radiš?«, nježno je upitala.

»Ne govorim o njemu. Ovo je između tebe i mene.«

Aha, dakle arhandeo nije napravio dramu — ili još nije znao.

Ako ovo upali, bodovno stanje će biti dva-dva, a ne tri-jedan. To je sasvim druga priča.

Demonica se osmjehnula. »Reci mi, ljubavi moja... što ti zapravo želiš?«

Znala je.

Opa, opa, neće li igra sada postati jako zanimljiva? Izgledalo je kao da je njezina psihijatrica bila u pravu; uz dovoljnu količinu izloženosti, moguće je reprogramirati nečiji mozak i tako isprovocirati željenu reakciju. Možda je sva ona boja za kosu napokon upalila.

Devina se približila svom ljubavniku. Osjetila je kako njezin spol cvjeta u napetoj tišini. »Reci mi, Jime, i razmislit ću. Ali želim te čuti kako izgovaraš te riječi.«

Potrajalo je dok joj nije odgovorio.

No progovorio je jasno i glasno: »Želim Sissy.«

EPILOG

TRI TJEDNA KASNIJE

»Jesi li spremna?«

Kad je Mels kimnula, zaškiljila je prema podnevnom suncu. Podignula je ruku da zaštiti oči i rekla: »Jedva čekam.«

Reddova garaža i servis je bio tip mjesta na kakvo bi njezin otac otišao, mehaničarska radionica puna tipova koji su si napravili tetovaže kad su bili u vojsci, masnih lica, s alatom u rukama.

Za razliku od Caldwell Auta, rekli su da je FiFi vrijedna spašavanja. Melsinu staru Hondu Civic su izvezli uz fanfare dostojne kakvog remek-djela.

No činjenica da je njezin prastari automobil ponovno u voznom stanju je doista predstavljala remek-djelo. Ekipe automehaničara ju je nekako uspjela oživjeti.

»Ma pogledaj ju«, uzviknula je Mels kad je mehaničar izišao iz automobila. »Ovo je pravo čudo!«

Ta riječ joj se stalno vraćala. Njezino pouzdano staro vozilo je uskrsnulo i ponovno je bilo spremno za cestu. Osjećala je nekakvu povezanost sa starom hondom, jer je i ona sama preživjela sudar, oporavila se, i opet bila spremna za put. Uz Fi-Finu pomoć, naravno. »Hvala vam najljepša«, promrmljala je.

Brzo je potpisala nekakve papire i sjela za upravljač. Dijelovi kontrolne ploče su bili zamijenjeni zbog izbacivanja zračnog jastuka, i Fi-Fi je mirisala drugačije — poput čistog ulja. No zvučala je jednako kao prije. Mels je nakratko zatvorila oči jer joj se javila poznata bol.

Kad ih je otvorila, posegnula je preko svog lijevog boka i zakopčala sigurnosni pojas. Upalila je automobil i uključila se u promet.

Protekla tri tjedna su bila... prosvjetljujuća. Zastrašujuća. Usamljena. Ohrabrujuća.

Njezina utjeha, osim posla, bilo je pisanje... napisala je priče o svom ocu, o muškarcu u kojeg se zaljubila i svemu što se dogodilo

nakon toga.

Dobro, ne baš o svemu.

Izišla je na cestu i dopustila drugim automobilima da diktiraju brzinu umjesto da ih nestrpljivo zaobilazi. Svratila je u jednu delikatesu na putu kući jer je prošlo vrijeme ručka, a ona je već bila iscrpljena od pakiranja svojih stvari u malenu U-Haul prikolicu.

Na Manhattanu je trebala biti tek sljedećeg jutra, pa je odlučila odspavati u dnevnom boravku kad se vrati. Smiješno, no to je u zadnje vrijeme često činila. Pružila bi se na kauču koji je gledao prema vrtu, stavila glavu na jastuk, prekrížila noge na gležnjevima i pokrila se dekićem preko križa. Morala je nadoknaditi mnogo sna.

Nakon što je Matthias umro u njezinom naručju nije spavala danima. Mislila je da će poludjeti od vrtoglavice. Opsesivno je razmišljala o svim događajima; od sudara ispred groblja do metka ispred garaže. Od posjete u bolnici do završavanja u krevetu s njim, od prvotnog sumnjivog uspjeha do njihovog raspada.

Do SanDiska.

Kad je usporila pored nekog gradilišta, pogledala je u radio. Pripremila se i upalila ga.

»Eksplozivna istraga o organizaciji iz sjene koju je poveo *New York Times*, a koja već desecima godina djeluje bez znanja nacije, obavljajući zadatke u zemlji i u inozemstvu... «

Uglasila je radio. Gledala je preko svog novog poklopca motora i čvršće primila upravljač.

Nakon tri dana nespavanja i razmatranja opcija, nazvala je svog čovjeka u *Timesu* i odvezla se na sastanak s njim.

Kad je Peteru Newcastleu predala USB *stick* i ime Isaaca Rothea, jedini uvjet je bio da je ne pita otkuda joj, niti da provjerava priču s njom, jer ona nema što dodati.

Priča je puštena u javnost proteklog jutra, i to na naslovnici novina koje su imale resursa, muda i svjetskog dometa da bi izvršavale informacijsku pravdu. Posljedice su se već počele osjećati. Vladine agencije su se branile, kongresnici i senatori su se bijesno obraćali kamerama i mikrofonima, a predsjednik je dogovorio intervju sa Brianom Wilsonom večeras u devet.

Odlučila je da će priču svog života dati nekome drugome, i to iz dvaju razloga: prvi, vlastiti život joj je bio prevrijedan da bi riskirala

nečiju osvetu; i drugo, ako izvijesti o svemu pod vlastitim imenom, to će značiti da je iskoristila Matthiasa, da joj on nije bio ništa više od izvora, da mu je pomogla samo zato što je išla za pričom, a ne zato jer je dobra osoba.

To je bilo slično onome kad joj je on dao informacije da bi dokazao da joj nije lagao — prosljedila ih je drugome zato da nitko nikada ne bi mogao reći da ga nije voljela. No nitko nije ni znao za njega.

Baš nitko. U novinama se nije spominjao ni on ni njegovo tijelo. Kad se vratila u garažu nakon sedamdeset i dva sata ludila, naišla je na policijsku istragu koja je ponovno postala vruća.

Nije bilo ničega. Ni vozila, ni osobnih stvari, niti ikakvih znakova stanovanja.

Jim Heron i njegov prijatelj su nestali. Kraj traga.

Bilo je čudno, no počela je spavati iste večeri nakon što se vratila sa sastanka s Peterom Newcastleom. Tako je shvatila da je učinila pravu stvar kad mu je dala informacije... nije očekivala da će joj se Newcastle ikad više javiti.

No tri dana prije puštanja priče u javnost nazvao ju je da joj javi kako se sprema ogroman članak — i da joj ponudi posao. Rekao joj je da treba baš nekoga sa njezinom upornošću i fokusom da započne kao njegov podređeni. Zaustavila ga je i rekla mu da je dobila informacije točno u tom obliku kojeg mu je dala; ona nije imala ništa sa njihovim skupljanjem, organizacijom i formatiranjem.

»Ali vi ste došli do izvora, zar ne?«

Pa, da. Usput joj se slomilo srce.

Naposljetku je prihvatila njegovu ponudu. Nije bila glupa — bila je spremna vratiti se napornom radu i dugotrajnom radnom vremenu. Možda će tako lakše podnijeti bol...

Bože mili, kako joj je nedostajao Matthias.

Bolje reći, nedostajalo joj je ono što su mogli imati. Jer rekao joj je istinu o svemu.

Ušla je u prilaz majčine kuće i parkirala Fi-Fi iza prikolice. Ostavila je otvoren prozor jer je dan bio vedar bez ijednog kišnog oblaka na vidiku. Pojela je pola svog sendviča, popila sok od đumbira, i pospremila kuhinju u slučaju da se majka ranije vrati sa kampiranja na jezeru George.

Kauč?

Da, molim. Hvala lijepo.

Izišla je u ostakljenu verandu, otvorila prozore i osjetila toplinu. Na suncu je bilo dvadeset i pet stupnjeva i zrak je mirisao po svježoj pokošenoj travi jer su vrtlari bili tu baš toga jutra.

Kauč je bio savršeno mekan i udoban. Uzela je dekiću i pokrila se preko nogu. Naslonila je glavu na jastuk i pogledala sve tegle sa cvijećem i biljkama, stolac za ljuljanje i debeli naslonjač u kutu. Sve je bilo tako poznato i sigurno...

Nije bila ni svjesna kada je zatvorila oči i zaspala... no nakon nekog vremena probudila ju je čudna buka. Nekakvo grebanje.

Trgnula se i podignula glavu s jastuka. S druge strane staklene stijene stajao je maleni mješanac kuštravog krzna, nagnute glave i dobrućudnih očiju ispod grmolikih obrva.

Mels se pridignula. »Bok, mali... «

Životinja je ponovno pažljivo zagrebla po staklu, kao da ga ne želi oštetiti.

»Ah... mi nismo kuća za pse... « Nikada nisu imali ljubimce. »Jesi li se izgubio?«

Očekivala je da će pobjeći čim se ona približi, no samo je sjedio pored vrata i prisrojno čekao. Čim je odmaknula staklenu stijenu, upao je unutra i radosno počeo mahati repom pored njezinih nogu.

Čučnula je pored njega i pogledala ima li ogrlicu ili nešto...

»Bok.«

Mels se skamenila.

Tad se tako brzo okrenula prema staklenim vratima da je pala na pod. Tamo, na suncu, stajao je Matthias...

Primila se za vrat i počela teško disati. Podignuo je ruku. »Ja... ah... da, bok...«

Dok je mucao, pretpostavila je da se napokon dogodilo. Umjesto oporavka, njezin mozak se prepustio potpunom ludilu... Čekaj malo, ovo mora biti san.

Zar ne? Ovo je samo san — zaspala je na kauču i sada zamišlja da se događa ono što bi htjela da se dogodi. Njegov glas je savršeno zvučao njezinim ušima.

»Znam da sam rekao da se neću vratiti, ali pomislio sam da bi me možda htjela vidjeti sada kad je priča puštena u javnost.« »Mrtav si.«

»Nisam.« Podignuo je stopalo kao da će ući unutra, no zastao je.

»Smijem li ući?«

Nijemo je kimnula — kao da je mogla drugačije odgovoriti?

U snu je bio onakav kao i uvijek; visok, strogog lica, napet. No nije šepao, a oči i ožiljci su mu izgledali isto kao onoga dana kad su se rastali. Kad ih je anđeo uzeo od njega.

Matthias se naslonio na dovratak. »Iznenadio sam se kad si dala priču nekome drugome.«

Tko bi rekao? Njezina podsvjest prati dnevno-politička događanja. »Jedino tako sam mogla postupiti. Tako je sigurnije.«

»Da, ja... «

»Volim te.« Sad je bio njegov red da se trza od iznenađenja. »Oprosti, ali morala sam ti reći. Uskoro ću se probuditi iz ovoga, i onda bih se ubila što ti to nisam rekla, pa makar i u snu.«

Zatvorio je oči kao da se oporavlja od udarca.

»Znam što ti je anđeo uradio«, objasnila je. »Znam za tvoj vid i ostalo. Znam da mi nisi lagao ni o tome, ni o svojim osjećajima. Iskreno rečeno, jedino to mi je pomoglo da prebrodim sve ovo.«

Otvorio je oči. »Ovo nije san.«

»Naravno da jest.«

»Mels, živ sam. Sad sam tu zauvijek.«

»Kako da ne.« Što drugo bi mogao reći u njezinoj zamišljenoj stvarnosti?

»Samo želim da znaš kako shvaćam zašto si postupio na taj način, i da sam jako sretna što si odao sve ono o XOps-u. Učinio si dobro djelo. Znači da nikako nisi mogao završiti u Paklu. Je li tako?«

Matthias je prišao i kleknuo ispred nje na zeleni tepih koji je trebao glumiti travnjak. »Ovo nije san.« Drhtavom rukom ju je podragao po licu. »Vjeruj mi.«

»To je baš ono što bih ja htjela da ti kažeš«, promrmljala je, držeći ga za zapešće tako da se njegova ruka ne odmakne. »O, Bože... «

Kad je udahnula njegov miris, njezino slomljeno srce ju je toliko zaboljelo da nije mogla podnijeti bol — jer je znala da će se uskoro probuditi i da više neće biti ničega. Morat će se vratiti u svijet u kojem joj on luđački nedostaje, gdje su neizgovorene stvari još uvijek u zraku, gdje su neostvareni snovi koji će zauvijek ostati takvi.

Samotno mjesto. Hladno mjesto.

»Dođi«, rekao je i privukao ju na prsa.

Prepustila se i naslonila na njega, osjećajući kako mu srce kuca ispod prsne kosti. Matthias joj je počeo govoriti kako je sve stvarno, a glas mu je bio hrapav i tih, kao da se i sam bori sa emocijama.

Kad ju je hladna njuškica gurnula u ruku, odmaknula se. »Opet ti, mali.«

»Vidim da si upoznala Psa.«

»Je li on tvoj?«

»On je svačiji.«

Molim?

»Pojavio se ovdje trenutak prije tebe.«

»Zato što mu je stalo do tebe. Čuj... imaš li ikakve hrane u kući koju bi on mogao jesti? Mislim da je gladan.« »Samo pola svog sendviča.«

Maleni pas je sjeo i zamahnuo repom kao da je razumio što je rekla — i ne bi mu smetalo da počisti ostatke njezinog sendviča.

Nije mogla vjerovati da tako normalno razgovaraju o hrani iz delikatese, no u snovima se događaju čudne stvari... »O, bok! Tko je tvoj prijatelj?«

Njezina majka je stajala tamo s putnom torbom o ramenu, preplanulim licem i osmijehom. »Mama?«

»Vratila sam se malo ranije.« Spustila je torbu i poravnala kosu. »Zar nas nećeš upoznati?«

Istog trena javio joj se očev glas koji je govorio da ne treba vjerovati u nešto da bi to bilo istinito. Osjetila je trnce dok je pogledavala između svoje majke i... tko joj je već Matthias.

Kad je nastala neugodna tišina, primila je Matthiasa za ruku toliko jako da je zajaukao. Tad joj je postalo jasno. *Ovo nije san.*

Dobro, Matthias nije očekivao da će ikada upoznati roditelje neke žene — pogotovo ne ovako... kada žena koju voli misli da je on tvorevina njezine mašte, a njezina majka stoji na vratima i pita se da li da ostane na mjestu ili nestane.

Prije no što su stvari postale još čudnije, uspravio se i osovio Mels na noge. Poravnao je svoju majicu i poželio da ne izgleda poput beskućnika, no to je bio. Nije imao korijene, no barem je bio svjež obrijan. Već tri tjedna je stanovao u obližnjim hotelima, pratio Mels, gledao je iz daljine da se uvjeri da je dobro — i bila je dobro.

To ne znači da nije bilo iznenađenja. Sva ona jutra koja je provela u redakciji... on je mislio da radi na svojoj priči, ali ne. Nakon što je

otišla na Manhattan — naravno da ju je pratio tamo i usput se snabdio gotovinom iz svojih zaliha — ona je postigla pravi pogodak, i to na više načina.

Tek kad je priča izišla u novine shvatio je da ju nije objavila pod vlastitim imenom. Zbog toga ju je zavolio još više.

Pružio je ruku njezinoj majci. »Ah... Ja sam Matt. Melsin prijatelj.«

Majka joj nije bila nimalo slična. Bila je niža, nježnija, krhkija, sa sijedom kosom i bistrim zelenim očima — no bila je sasvim dražesna. Njezin čvrsti stisak ruke podsjetio ga je na njezinu kćer.

»Ja sam Helen. Drago mi je što smo se upoznali.« Oči su joj blistale, i pretpostavio je da govori istinu. »Hoćeš li ostati na večeri?«

Pogledao je u Mels. Ona i dalje nije mogla govoriti, pa je pretpostavio da može. Zašto ne?

»Da, gospodo. Ako me primete.« »Divno!«

Helen je pljesnula rukama i nagnula se prema hrpici kuštravog krzna koja ju je došla pozdraviti. »Je li ovo tvoj pas?«

»On je svačiji«, odgovorili su Mels i Matthias uglas.

»Dobrodošao je — jesi, jesi, maleni! Kako si ti dobar pas.« Nakon što ga je pomazila kako se očekuje, Helen ih je pogledala. »Idem po hamburgere koje možemo ispeći na roštilju. Bit će lijepa, topla noć i šteta je da se ne iskoristi dok je imamo!«

Uzela je ključeve svog automobila i otišla kao da zna da se tu mora mnogo razgovarati bez prisutnosti treće strane.

Osim Psa.

Mels je samo gledala u njega kad se okrenuo prema njoj. »Zbilja si se vratio?«

Kimnuo je. »Jesam.« »Gledala sam te kako umireš.«

Duboko je udahnuo. Proveo je mnogo vremena pitajući se kako da joj sve objasni. Na kraju je odlučio da neće spominjati detalje susreta s Bogom — nema razloga da opet misli kako je poludio ili psihički obolio.

»Da, tako je izgledalo.«

»Jesi li bio u bolnici? Kamo si otišao?«

»Jim se pobrinuo za mene.«

»Mislila sam da to znači kako će pokopati tvoje tijelo.«

S vremenom će joj sve objasniti, pomislio je. Sada je izgledala kao da joj se mozak grči, i ne bi bila dobra ideja spomenuti joj da je bio u

Raju i popričao s Bogom.

»Nije tako ispalo.« Čučnuo je. »Recimo samo da su me spasili. Na kraju su me uspjeli spasiti i mislio sam samo na to da se želim vratiti tebi.«

Suze su joj se prilile niz obraze. »Mislila sam da te nikada više neću vidjeti.«

»Ovdje sam. Hoćeš li mi sada dopustiti da te poljubim?«

Zagrlila ga je umjesto odgovora, pronašla njegove usnice i postali su jedno.

To je bilo mnogo ljepše od Raja.

Da nisu željeli izbjeći neugodne razgovore sa susjedima, uzeo bi je tu na mjestu — no bit će vremena za to kada budu imali više privatnosti. Ako Bog da.

Odmaknuo se i stavio joj kosu iza uha. »Ima jedna stvar koju moraš znati — neću se predati policiji.« »Nećeš?«

»Ako to učinim, ubit će me u zatvoru; možda neki operativac, možda stari neprijatelj... već sam ja odležao svoje. Platilo sam sve dugove.«

Ona sezona u Paklu je bila baš prema zaslugi. Premda se na zemlji to vrijeme brojalo u danima, u Paklu je bilo poput vječnosti, kao da izdržavaš doživotnu kaznu.

»Kunem ti se da više neću lagati i varati. Radit ću nešto pošteno; na blagajni u dućanu, na benzinskoj crpki, što god... no smislit ću nešto, i bit će pošteno.«

Mels je gledala njegovo lice i pogladila ga po obrazu. »Ako si ti miran, i ja sam«, promrmljala je. »Tko sam ja da ti sudim? Smiješno je to, no mom ocu bi se svidio tvoj način obavljanja posla. Ne kažem da se slažem s tim, ali... ti si uvijek bio dobar prema meni, možda sam zbog toga sebična, no to mi je bitno. To i činjenica da si postupio kako treba kada si ih sve odao.«

»Taj dio mog života je završen. Zauvijek.« Zahvaljujući njoj... i Jimu Heronu... sada u sebi jednostavno više nije imao zla.

Kad se osmjehnula, Matthias ju je ponovno poljubio, zadržavajući se na njezinim usnicama i privlačući ju k sebi.

»Volim te«, rekao je.

Njegova cura mu je uzvratila kroz poljubac i upio je njezine riječi skupa sa spasenjem, olakšanjem i radošću što je ponovno s njom.

Pomislio je i na Jima Herona. Strašno puno duguje tom frajeru. Više ga neće vidjeti; znao je to. U redu je... sve je u redu dokle god ima Mels.

Lavež ih je prenuo.

Pas je odšetao u kuhinju i sjedio pored hladnjaka sa jednom šapom u zraku.

Dobro da se javio, pomislio je Matthias. Trebala mu je još samo sekunda da strgne svu odjeću s Mels.

Kad su otišli u kuhinju, Matthias je upitao: »Je li to kojim slučajem sendvič od puretine?«

»Zapravo jest.«

Matthias se nagnuo i poljubio svoju curu. »Savršeno. Pas ih obožava.«

»Onda može uzeti sve što je ostalo, i sve što imamo u hladnjaku.« Kad su otvorili vrata hladnjaka, životinja im je oblijetala oko nogu. Mahao je repom i šepanje ga nije nimalo usporavalo. Matthias je još jednom poljubio Mels.

Spustili su se na koljena i polako hranili Psa komadićima sendviča... zajedno.

Barem je to mogao učiniti, pomislio je Matthias, jer Bog mu je dao sve što je tražio... i sve bez čega više ne može.

1 *Heron* na engleskom jeziku znači čaplja.